UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

2. BERETNING – 2014

Forord

Ved formanden

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 17 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets anden årsberetning. Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis. Gennemgangen er ikke udtømmende, men illustrerer nævnets praksis på en række områder. Det er tilstræbt, at der er gengivet praksis på alle de områder, hvor nævnet har truffet afgørelse i 2014.

Beretningen er omfangsrig, men det skyldes en grundig gennemgang af praksis.

Michael Kistrup

Indhold

Forord…. 2
Indhold.. 3
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold 8
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed 8
1.1.1. Kompetence 8
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse 8
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden 10
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 12
1.4. Formandskabet 14
1.5. Koordinationsudvalget 15
1.6. Udlændingenævnets sekretariat 16
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside 18
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser 20
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen 23
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering 24
2.3. Sagens behandling 24
2.3.1. Klagefrist 25
2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet 26
2.3.2. Klagegebyr 29
2.3.2.1. Retsgrundlag 29
2.3.2.2. Gebyrundtagne sager 30
2.3.2.2.1. Gebyrfritagne sager 31
2.3.2.2.2. Gebyrsatser 31
2.3.2.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling 32
2.3.3. Samtidighedskravet 33
2.3.4. Opsættende virkning 34
2.3.4.1. Muligheden for forlængelse af en udrejsefrist 35
2.3.5. Sagens oplysning 37
2.3.6. Sagsbehandlingstid 38
2.4. Afgørelsesformer 38
2.4.1. Skriftligt nævn 38
2.4.2. Mundtligt nævn 39
2.4.3. Formandskompetence 41

2.4.4. Sekretariatskompetence 42
Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger 44
3.1. Familiesammenføring 44
3.1.1. Ægtefællesammenføring 44
3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring 46
3.1.1.1.1. 24-årskravet 46
3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed 50
3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl 57
3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år 57
3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse 60
3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet 62
3.1.1.4. Boligkravet 71
3.1.1.5. Tilknytningskravet 74
3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede 85
3.1.1.7. Proformaægteskab 90
3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever 95
3.1.1.9. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse 97
3.1.2. Børn 100
3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år 101
3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år 101
3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration 104
3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år 112
3.1.2.3. Mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn 115
3.1.2.4. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil 118
3.1.2.5. Barnets tarv m.v. 121
3.1.2.6. Voksne børn (børn over 18 år) 123
3.1.3. Anden familie 125
3.1.3.1. Forældre 127
3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn 127
3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn 133
3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer 135
3.1.4. Immigrationsafslag 139
3.2. Erhverv og beskæftigelse 145
3.2.1. Greencard 145
3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen 146

3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier 146
3.2.1.2.1. Uddannelse 146
3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse 150
3.2.1.2.1.2. Bonuspoint for anerkendt universitet 154
3.2.1.2.2. Sprog 155
3.2.1.2.3. Arbejdserfaring 157
3.2.1.2.4. Tilpasningsevne 166
3.2.1.3. Urigtige oplysninger og oplysningspligt 170
3.2.1.4. Inddragelse af nye oplysninger 173
3.2.2. Beløbsordning 176
3.2.3. Konkret ansættelsestilbud 178
3.2.4. Arbejdsmarkedstilknytning 185
3.3. Studie 188
3.3.1. Arbejde ved siden af studiet 190
3.3.2. Formodningsafslag 191
3.4. Medfølgende familie 196
3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse 196
3.4.2. Medfølgende familie til en studerende 197
3.4.3. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse til medfølgende familie 198
3.5. Au pair 199
3.5.1. Krav og vilkår til meddelelse af opholdstillade som au pair 205
3.5.2. Varighed og opsigelse af en au pair kontrakt 212
3.6. Praktikanter 213
3.7. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse 216
3.7.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller 216
3.7.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v. 225
3.7.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhverv 225
3.7.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier 228
3.8. Tidsubegrænset opholdstilladelse 230
3.8.1. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4 231
3.8.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 232

3.8.3. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 235
3.8.4. Beskæftigelse og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 239
3.8.5. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9 247
3.8.6. Dispensationsadgang for unge mellem 18 og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 10 . 250
3.8.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14 255
3.8.8. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15 261
3.9. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 264
3.9.1. Familiesammenføring 264
3.9.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse 265
3.9.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold 267
3.9.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende opfyldelse af de løbende vilkår for opholdstilladelse 270
3.9.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet ej bestået danskprøve 273
3.9.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier 276
3.9.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen 277
3.9.2.2. Beskæftigelse m.v. 282
3.9.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse 284
3.9.2.4. Retsgrundlag vedrørende inddragelse af en studieopholdstilladelse 286
3.9.2.5. Studerendes ulovlige arbejde 287
3.9.2.6. Studieaktivitet 289
3.10. Bortfald 291
3.10.1. Familiesammenføring 291
3.10.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser 295
3.10.2. Erhverv, studier m.v. 296
3.11. Administrativ udvisning med indrejseforbud 302
3.11.1. Kriminalitet 303
3.11.2. Ulovligt arbejde 305
3.11.3. Subsistensløshed 308
3.11.4. Ulovligt ophold 312
3.12. Fremmedpas 317
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser 323
4.1. Landsretsdomme fra 2014 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet 324
Kapitel 5 – Statistik 330
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2014 330

5.2. Sagernes behandlingsform 331
5.3. Indkomne sager i 2014 332
5.4. Sagernes udfald 334
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager 335
5.6. Sagsbehandlingstider 342
Bilag 1 343
Bilag 2 414
Bilag 3 419
Bilag 4 434
Bilag 5 438
Bilag 6 441

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved kongelig resolution af 3. oktober 2011 blev Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration nedlagt, og ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet blev overført til flere ministerier, herunder Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet.

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

Fra den 1. januar 2013 har Udlændingenævnet således fra Justitsministeriet overtaget klagesager vedrørende blandt andet afgørelser om familiesammenføring, tidsubegrænset opholdstilladelse og administrativ ud- og afvisning m.v. truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1. Fra den 1. januar 2013 har Udlændingenævnet endvidere fra Beskæftigelsesministeriet overtaget klagesager vedrørende blandt andet afgørelser om opholdstilladelse på grundlag af erhverv og beskæftigelse, studier og au pair m.v. truffet af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering (der pr. 1. januar 2014 har skiftet navn til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) i 1. instans, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2.

Fra den 1. januar 2014 har Udlændingenævnet som følge af lov nr. 1617 af 26. december 2013 også fra Justitsministeriet overtaget klagesager vedrørende blandt andet afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Justitsministeren har fastsat Udlændingenævnets forretningsorden efter forhandling med beskæftigelsesministeren, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 10. Ved lov nr. 1617 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven, der trådt i kraft den 1. januar 2014, er udlændingelovens § 52 a, stk. 10, dog ændret, således at det nu er fastsat, at Udlændingenævnet fremover selv fastsætter sin for-

retningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende ved udgangen af 2014, fremgår af bekendtgørelse nr. 571 af 4. juni 2014 om forretningsorden for Udlændingenævnet, der er optrykt som bilag 2 til denne årsberetning.

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og enten et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, de medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, justitsministeren og beskæftigelsesministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 31. december 2016.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er oprettet pr. 1. januar 2013, er alle de pr. 1. januar 2013 beskikkede medlemmer beskikket til den 31. december 2016.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2014 af en formand, ti næstformænd og 27 øvrige medlemmer.

Formand:
Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:
Retspræsident Torben Goldin
Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Dommer Lene Sigvardt
Dommer Helle Korsgaard Lund-Andersen
Dommer Charlotte Bliss Elmquist
Dommer Michael Toftager
Dommer Tove Horsager
Dommer Jan Strange
Dommer Henrik Munkholm
Dommer Jens Bech Stausbøll

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:
Advokat Peter Trudsø
Advokat Hans Mogensen
Advokat Michael Egholm
Advokat Gitte Espensen
Advokat Mogens Bjerggaard
Advokat Mikael Bernhoft
Advokat Margrete Steen
Advokat Jess Lykke Gregersen
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra justitsministeren (tjenstgørende i Justitsministeriet):
Fg. kontorchef Anders Herping Nielsen
Fuldmægtig Thomas Rasmussen
Fuldmægtig Jenny Lyngsø Østergaard
Fuldmægtig Marie-Louise Vindahl Andersen
Fuldmægtig Rasmus Nexø Jensen
Fuldmægtig Morten Schaumburg-Müller
Fuldmægtig Nicholas Rahui Webster Rømer
Fuldmægtig Sidse Lund Højgaard
Fuldmægtig Kristoffer Aagren
Fuldmægtig Anders Forman
Fuldmægtig Thomas Højgaard
Fuldmægtig Christian Lund Hansen

Fratrådte:
Kontorchef Joachim Kromann
Kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen

Fuldmægtig Anne Vibe Bengtsen
Fuldmægtig Eva Spangsberg Boesen
Fuldmægtig Steffen Dysted Mattsson
Fuldmægtig Louise Black Mogensen
Fuldmægtig Christiane Cornett Mygind (orlov)

Beskikket efter indstilling fra beskæftigelsesministeren (tjenstgørende i Beskæftigelsesministeriet):
Chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen
Specialkonsulent Christina Morshead
Specialkonsulent Klaus Vestskov-Møller
Fuldmægtig Trine Bak Habersaat
Centerjurist Joan Jørgensen

Fratrådt:
Fuldmægtig Birgitte Buchwald Jørgensen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2014 haft ca. 23 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2015 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:
Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Specialkonsulent Jasmina Jankovic

Fratrådte:
Specialkonsulent Kristina Houlberg Balling
Specialkonsulent Mia Staal Klintrup

Fuldmægtige:
Irina Dorn (orlov)
Mia Enghardt Korsholm (orlov)
Caroline Krogh
Katrine Westerdahl Skagen
Anne Overgaard (orlov)
Freja Doctor Hansen

Tine Sauer Bengtsson
Mai Enø Andersen
Katarina Birch Hartmann
Johan Næser
Jesper Münther
Michelle Palmann
Thomas Rasmussen
Maria Gjedde Nielsen
Jonathan Gasseholm
Katrine Johnsen
Iren Mirmojtahedi

Fratrådte:
Line Precht Rosberg
Anne Louise Jarulf
Rikke Kristensen Filbert
Karina Høj
Rasmus Kamp Kongsted
Sinja Laursen
Trine Niss Bjørling
Maria Caroline Larsen
Andreas Borring
Nina Uldal
Jasper Sparre-Enger Lyngsig
Anne Sofie Wegmann Weinreich
Annette Ahm

Kontorfunktionærer:
Ekspeditionssekretær Anne Kramer
Overassistent Christina Gjermandsen Jensen

Studenter:
Stud.jur. Andrea Jessen Vang
Stud.jur. Stine Eriksen
Stud.jur. Victor Christopher Olsen

Fratrådte:
Stud.jur. Camilla Olsen

Stud.jur. Sara Due Ilsøe
Stud.jur. Mick Fürst Steffensen
Stud.jur. Andreas Mathias Thornval

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15, i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16, i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2014 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse af en au pair opholdstilladelse.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2014 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet), kontorchef Joachim Kromann (Justitsministeriet), der pr. 5. februar 2014 erstattedes af kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen (Justitsministeriet), der pr. 28. august 2014 erstattedes af fg. kontorchef Anders Herping Nielsen (Justitsministeriet), og chefkonsulent Helle Klostergaard Christensen (Beskæftigelsesministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forretningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et konkret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2014 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Justitsministeriet, Civilstyrelsen, stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig

og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal undergives skriftlig eller mundtlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2014 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som ansøgeren taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et kort resumé af sagens faktiske oplysninger samt et udkast til en afgørelse af sagen, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række de senest trufne afgørelser.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at Udlændingenævnets hjemmeside kun skal indeholde afgørelser, som er truffet af Udlændingenævnet, hvorfor der på hjemmesiden kun ligger afgørelser, der er truffet efter den 1. januar 2013. Hjemmesiden vil således løbende blive udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere årligt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

En del af Udlændingenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt på nævnets hjemmeside, og materialet bliver løbende opdateret, når der er anledning hertil. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelle faktaark for de enkelte sagstyper, som Udlændingenævnet behandler. Der er således for de fleste sagstyper et faktaark med en kort gengivelse af den relevante lovbestemmelses oprindelse samt aktuel praksis for den pågældende sagstype. Det er derfor enkelt for nævnets medlemmer, advokater, udlændingemyndigheder, borgere og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2014.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Justitsministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet (asylsager). Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig, f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation, eller hvor der ikke er indbetalt gebyr, hvis dette er påkrævet ved ansøgningens indgivelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelser ikke kan påklages til Beskæftigelsesministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – processuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, kan nævnes **Udlændingenævnets afgørelse fra august 2014**, hvor Udlændingenævnet afviste at behandle en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om afvisning af indgivelse af en ansøgning om forlængelse fra en studerende fra Cameroun, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 3, da **Udlændingenævnet fandt**, at nævnet ikke havde kompetence til at behandle klagen.

Udlændingenævnet konstaterede, at det følger af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 3, at alene klager over afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlæn-

dingelovens § 9 i, stk. 2, truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan indbringes for Udlændingenævnet. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde truffet afgørelse i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 3, idet ansøgeren havde indgivet en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse som studerende. **Udlændingenævnet konstaterede endvidere**, at det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, 1. pkt., at afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i medfør af udlændingeloven ikke kan påklages til Beskæftigelsesministeriet, og at udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 3, udtømmende opregner hvilke afgørelser truffet i første instans af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. Udlændingenævnet behandlede herefter ikke sagen. ÅB/2014/1.

Udlændingenævnet vil ud over de konkrete sagstyper, som fremgår af udlændingelovens § 46 a, kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i en konkret sag, der kan påklages til nævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper (sagsbehandlingsklager).

Udlændingenævnet vil således kunne behandle sagsbehandlingsklager, hvis klagen knytter sig til en konkret sag, som er færdigbehandlet i 1. instansen, og hvis sagsbehandlingsklagen fremsættes i forbindelse med en klage over 1. instansens afgørelse. Hvis der klages over sagsbehandlingen i en verserende sag hos 1. instansen, vil Udlændingenævnet vejlede om, at dette vil kunne indgå i en konkret klage til nævnet, hvis sagen afgøres af 1. instansen med et afslag.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sagsbehandlingsklage, der knyttede sig til en sag, som Udlændingenævnet havde under behandling, kan nævnes **Udlændingenævnets afgørelse fra november 2014**, hvor Udlændingenævnet ikke fandt anledning til at udtale kritik af Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med en ansøgning om ægtefællesammenføring. I september 2013 modtog Udlændingestyrelsen en ansøgning om opholdstilladelse fra en filippinsk statsborger på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. I oktober 2013 anmodede Udlændingestyrelsen den herboende reference om at stille økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Primo december 2013 anmodede den herboende reference Udlændingestyrelsen om at sætte ansøgningen i bero. Medio december 2013 oplyste Udlændingestyrelsen den herboende reference om, at det ikke var muligt at sætte sagen i bero og anmodede fortsat referencen om at stille sikkerhed. I januar 2014 og i maj 2014 oplyste referencen telefonisk over for Udlændingestyrelsen, at han ikke forstod kravet om økonomisk sikkerhed, idet han mente at have fået oplyst, at han som pensionist ikke skulle stille sikkerhed. Udlændingestyrelsen oplyste i maj 2014 referencen telefonisk om, at Udlændingestyrelsen afventede referencens sikkerhedsstillelse. Referencen blev endvidere – ifølge Udlændingestyrelsens telefonnotat – generelt vejledt om fravigelsesgrundene i udlændingelovens § 9, stk. 4, ligesom Udlændingestyrelsen oplyste til referencen, at styrelsen under sagens behandling havde vurderet, at der ikke var særlige grunde til, at kravet om

sikkerhedsstillelse kunne fraviges, og at der derfor var stillet krav om sikkerhed. I juni 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag, idet der ikke var stillet økonomisk sikkerhed til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var anledning til at udtale kritik af Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring i forhold til det stillede krav om sikkerhedsstillelse og vejledning herom. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev i oktober 2013 anmodede referencen om at stille økonomisk sikkerhed, at Udlændingestyrelsen ved brev i december 2013 fortsat anmodede referencen om sikkerhedsstillelse, at Udlændingestyrelsen ved referencens telefoniske henvendelse i maj 2014 tillige oplyste ham om, at Udlændingestyrelsen afventede hans sikkerhedsstillelse, at referencen derudover generelt blev vejledt om fravigelsesgrundene, og at Udlændingestyrelsen under sagens behandling havde vurderet, at der ikke forelå særlige grunde, som kunne føre til, at kravet om sikkerhedsstillelse kunne fraviges. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren i fornødent omfang var blevet vejledt om reglen for sikkerhedsstillelse og mulighed for fravigelse. ÅB/2014/2.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har hjemvist en sag til fornyet behandling, kan nævnes **Udlændingenævnets afgørelse fra september 2014**, hvor Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise en studiesag fra en statsborger fra Nigeria til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, jf. forvaltningslovens §§ 22-24, idet **Udlændingenævnet fandt**, at begrundelsen for afgørelsen var mangelfuld, og at retsregelafsnittet var uklart formuleret, herunder at afsnittet ikke afspejlede de bestemmelser, der var truffet afgørelse på baggrund af. Således **fandt Udlændingenævnet**, at afgørelsen ikke var stringent formuleret med hensyn til henvisningerne til udlændingeloven og studiebekendtgørelsen, og at det derfor var uklart, om der var tale om et afslag på baggrund af en førstegangsansøgning eller om et afslag på forlængelse af en opholdstilladelse. Udlændingenævnet hjemviste derfor sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen traf en ny afgørelse, der var i overensstemmelse med bestemmelserne i forvaltningslovens §§ 22-24. ÅB/2014/3.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Udlændingenævnets kompetence

omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlingens tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller det relevante ministerium.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen. Se bilag 1.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan dog ikke behandle sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af manglende betalt gebyr eller på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis sagen omhandler familiesammenføring.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere, eller til udlændinge som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

Fra den 1. januar 2014 blev Udlændingenævnet ved lov nr. 1617 af 26. december 2013 også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet blev også tillagt kompetence i afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 32, og afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 7 og 9. Endelig blev Udlændingenævnet tillagt kompetence til at træffe afgørelse over politiets afgørelser om afvisning, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering

Udlændingenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i til 9 l, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, dog ikke når det skyldes manglende gebyrbetaling, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v. Endelig behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering træffer afgørelse i 1. instans.

2.3. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit. 2.3.1, og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.3.2., før sagen kan tages under behandling.

Ansøgeren kan endvidere vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Udlændingen må selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. http://udln.dk/Information_til/Ansoegere.aspx. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

2.3.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 4 og tabel 5, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på

grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.1.1. nedenfor om afvisning af klager, der er indgivet for sent, for en nærmere redegørelse for praksis.

2.3.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven mv., hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, blev der indført en otte ugers klagefrist, således at en klage, der indgives til nævnet efter klagefristens udløb, skal afvises.

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal således være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 571 af 4. juni 2014 om forretningsorden for Udlændingenævnet.

Ifølge § 27, stk. 3, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

For så vidt angår beregningen af klagefristen, fremgår det af bemærkningerne til lov nr. 571 af 18. juni 2012 (lovforslag nr. L 178 fremsat den 25. april 2012, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, § 1, nr. 10):

> *"Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen enten ved forkyndelse eller ved almindelig post. Med hensyn til afgørelser sendt med brev henvises til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev.*
>
> *Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den efterfølgende hverdag."*

Det fremgår af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev blandt andet i pkt. 2, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt, jf. pkt. 211 i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven 1986, i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som A-brev først er kommet frem til modtageren to dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Det fremgår endvidere, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som B-brev er kommet frem til modtageren

fem dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse, jf. cirkulæreskrivelsens pkt. 3.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har sendt afgørelser med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til klager, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i januar 2014 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i april 2013 vedrørende en nigeriansk statsborger, som blev udvist af Danmark med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Udlændingenævnet modtog ansøgerens klage i december 2013, hvor ansøgerens advokat blandt andet anførte, at ansøgeren blev antruffet af politiet i november 2013 og i den forbindelse frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 35. Ansøgeren blev løsladt i forbindelse med et retsmøde i november 2013 med den begrundelse, at retten fandt det tvivlsomt, om grundlaget for den administrative udvisning var korrekt, og derfor ikke ville lade afgørelsen danne grundlag for en varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1 og 2. Advokaten anførte på den baggrund, at ansøgeren havde en klar interesse i at få afgørelsen om udvisning prøvet igen, uanset at klagefristen var udløbet.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, hvorefter en klage over udvisning og indrejseforbud skal være indgivet inden otte uger efter, at udlændingen har fået meddelelse om afslaget. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen udviste ansøgeren af Danmark i april 2013, og at Udlændingenævnet først modtog klagen i december 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det i klagen anførte ikke kunne føre til, at der dispenseredes fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren først efter rettens bemærkninger i november 2013 havde fundet anledning til at påklage Udlændingestyrelsens afgørelse. ÅB/2014/4.

Udlændingenævnet afviste i februar 2014 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i juni 2013 vedrørende en ghanesisk statsborger, som blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. I juli 2013 modtog Udlændingestyrelsen yderligere dokumentation fra ansøgeren uden følgeskrivelse. Udlændingenævnet modtog klagen i november 2013, hvori ansøgerens advokat anførte, at ansøgerens henven-

delse i Udlændingestyrelsen i juli 2013 måtte betegnes som en anmodning om genoptagelse af hendes sag i styrelsen, subsidiært som en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved advokaten anførte, at klagefristen ikke var sprunget.

Udlændingenævnet fandt, at klagen, idet denne var indgivet efter klagefristens udløb, måtte afvises, og klagen blev således ikke behandlet i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen i juni 2013 meddelte ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og at Udlændingenævnet først i november 2013 modtog klagen. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens fremsendelse af yderligere dokumentation modtaget i Udlændingestyrelsen i juli 2013 ikke kunne anses som en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, men derimod alene som en anmodning om genoptagelse af hendes sag i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren alene havde fremsendt yderligere dokumentation til sagen i Udlændingestyrelsen, og at hun ikke sås at have anført, at hun ønskede at påklage Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der ikke i sagen forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2014/5.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som familiesammenført. Ansøgeren blev i juli 2013 meddelt afslag efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. To dage senere anmodede ansøgerens advokat Udlændingestyrelsen om at genoptage sagen, hvilket der blev meddelt afslag på i oktober 2013. Advokaten påklagede medio oktober 2013 begge afgørelser.

Udlændingenævnet afviste at behandle den del af klagen, der vedrørte det oprindelige afslag på opholdstilladelse fra juli 2013, idet advokaten havde indgivet klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i sagen forelå sådanne omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at den del af klagen, der vedrørte Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2013, hvorved Udlændingestyrelsen afslog at genoptage sagen, kunne behandles i Udlændingenævnet, da klagen var rettidigt indgivet. ÅB/2014/6.

Udlændingenævnet afviste i juni 2014 at behandle en klage, der var indgivet én hverdag for sent. Udlændingestyrelsen havde den 26. marts 2014 meddelt ansøgeren afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Den 27. maj 2014 modtog Udlændingenævnet ansøgerens klage, hvori ansøgeren anmodede om dispensation fra klagefristen under hensyntagen til, at hun havde haft travlt og haft helbredsmæssige problemer de forudgående par måneder.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, hvorefter en klage over afslag på ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse skal være indgivet, inden

otte uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afslaget. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved brev af 26. marts 2014 meddelte ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, at Udlændingenævnet først den 27. maj 2014 modtog klagen, og at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at der var grundlag for at dispensere fra klagefristen. ÅB/2014/7.

Udlændingenævnet afviste i oktober 2014 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i maj 2014 vedrørende en iransk statsborger, som blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Tre dage efter at afgørelsen var truffet, informerede Den Danske Ambassade i Iran telefonisk ansøgeren om styrelsens afgørelse og anmodede samtidig ansøgeren om at afhente afgørelsen ved ambassaden, da der ligeledes var originale dokumenter, som ansøgeren skulle have retur. Det fremgik af ansøgerens og ambassadens oplysninger, at ansøgeren først i ultimo august 2014 fik afgørelsen i hænde. Udlændingenævnet modtog ansøgerens klage i september 2014. Ansøgeren gjorde herefter gældende, at han muligvis var på forretningsrejse i maj 2014, og derfor ikke kunne besvare telefonopkaldet fra ambassaden.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises efter udlændingelovens § 52 b, stk. 6, hvorefter en klage over afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen skal være indgivet, inden otte uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afslaget. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i maj 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse, at styrelsen videresendte afgørelsen til Den Danske Ambassade i Iran, at ambassaden tre dage senere informerede ansøgeren telefonisk om afgørelsen og anmodede ham om at afhente afgørelsen, og at Udlændingenævnet først i september 2014 modtog klagen. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at det af ansøgeren anførte om, at han muligvis var på forretningsrejse i maj 2014, og at han derfor ikke kunne besvare telefonopkaldet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet lagde til grund, at ambassaden telefonisk informerede ansøgeren om styrelsens afgørelse, da dette både fremgik af ansøgerens klage og ambassadens oplysninger til Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå særlige omstændigheder, der kunne bevirke, at der skulle dispenseres fra fristoverskridelsen. ÅB/2014/8.

2.3.2. Klagegebyr

2.3.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, skal en udlænding senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om opholdstilladelse på studie- og erhvervsområdet betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. Der skal også betales gebyr for en an-

søgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder og for en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor opholdsgrundlaget er beskæftigelse, studie eller religiøs forkynder.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal klageren ved indgivelsen af en klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, samt afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse til religiøse forkyndere og tidsubegrænset opholdstilladelse senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 795 kr. (i 2014-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt.

Udlændingelovens § 9 h blev indsat ved lov nr. 1604 af 22. december 2010 og finder anvendelse på ansøgninger, der er indgivet efter lovens ikrafttræden den 1. januar 2011, samt klager over afslag og anmodninger om genoptagelser, der vedrører en ansøgning indgivet efter lovens ikrafttræden.

2.3.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963, er på den baggrund ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af associeringsaftalen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Ved modtagelsen af klagen kunne Udlændingenævnet konstatere, at ansøgeren var tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at klagen over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke var gebyrpålagt, da ansøgeren var tyrkisk statsborger og søgte om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark. ÅB/2014/9.

2.3.2.2.1. Gebyrfritagne sager

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, opregner udtømmende, hvilke sagskategorier der er omfattet af gebyrreglerne.

Her nævnes eksempler på gebyrfritagne sagskategorier i Udlændingenævnet. Eksemplerne er ikke udtømmende:

- Klager over inddragelse af en opholdstilladelse meddelt af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Klager over afslag på en ansøgning, der er indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (tidligere Udlændingeservice) før den 1. januar 2011.
- Anmodninger om genoptagelse til Udlændingenævnet, der vedrører en ansøgning, der er indgivet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (tidligere Udlændingeservice) før den 1. januar 2011.
- Klager over afslag på opholdstilladelse på baggrund af working holiday-aftaler – herunder også klager over afslag på forlængelse og tidsubegrænset opholdstilladelse på denne baggrund.
- Klager over afslag på opholdstilladelse som volontør – herunder også klager over afslag på forlængelse og tidsubegrænset opholdstilladelse på denne baggrund.
- Klager over afslag på opholdstilladelse til en mellemliggende periode mellem to perioder med et opholdsgrundlag.
- Klager over afslag på arbejdstilladelse til udlændinge med bopæl uden for Danmark (pendlere), jf. udlændingebekendtgørelsens § 34, stk. 5.[1]
- Udlændinge omfattet af montørreglen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 2, nr. 4.

2.3.2.2.2. Gebyrsatser

Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, opregner, hvad gebyrsatserne for de forskellige sagskategorier er.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal en udlænding ved indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen, der vedrører en ansøgning om opholdstilladelse som bl.a. arbejdstager, studerende, forsker, au pair, praktikant, religiøs forkynder samt medfølgende familie til arbejdstagere, studerende, forskere og praktikanter, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 795 kr. (2014-niveau). Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

[1] Udlændingebekendtgørelsen er optrykt som bilag 3 til årsberetningen.

2.3.2.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.3.3. vedrørende samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 4 og 5.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende gebyrbetaling kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i august 2014 en klage over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen til en iransk statsborger. Klagen var vedhæftet tre udskrifter fra maybank2u.com, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i april 2014 overførte DKK 810 til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Udskriften omhandlende trin 5 ud af 5 af overførslen var kun scannet halvt ind. Ansøgeren havde

endvidere henvist til et bestemt sagsbestillings-idnummer, som Udlændingenævnet ikke sås at have modtaget betaling på. Herefter anmodede Udlændingenævnet to gange ansøgeren om at genfremsende kvitteringen, da det ikke var muligt at identificere betalingen på baggrund af det fremsendte. Begge gange fremsendte ansøgeren samme dokumentation, som han sendte i forbindelse med den oprindelige klage.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde indbetalt det for ansøgerens klage påkrævede gebyr, og betingelsen i udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., var således ikke opfyldt. Udlændingenævnet afviste derfor ansøgerens klage, der således ikke blev behandlet. ÅB/2014/10.

2.3.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. lovforslag nr. L 66 fremsat den 17. november 2010, punkt 5, og udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. og 3. pkt.

Som et eksempel på en afgørelse om samtidighedskravet kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i december 2014 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse om afvisning af behandling af klage på grund af manglende gebyrbetaling, jf. almindelige retsgrundsætninger, hvorefter en sag kan genoptages, hvis der fremkommer nye oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet resultat, hvis oplysningerne havde foreligget ved den oprindelige afgørelse i sagen. I juli 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgerens advokat klagede i september 2013 over denne afgørelse og oplyste i den forbindelse, at klagegebyret ville blive indbetalt inden for tre dage. I oktober 2013 indsendte advokaten et sagsbestillings-id samt kodelinjen for betalingen. I januar 2014 indsendte advokaten – efter henvendelse fra Udlændingenævnet – en kvittering, hvoraf der fremgik en anden kodelinje for betalingen. I januar 2014 afviste Udlændingenævnet at behandle klagen, da der først i november 2013 var indbetalt klagegebyr. I maj 2014 anmodede ansøgerens advokat om genoptagelse ved Udlændingenævnet. Advokaten anførte blandt andet, at den for sene gebyrindbetaling skyldtes en ekspeditionsfejl på dennes kontor, og at dette ikke burde lægges ansøgeren til last. Advokaten henviste i den forbindelse til Højesteretsdom U 2010.3008 H, hvoraf det fremgik, at advokatfejl ikke burde afskære klageren fra at få prøvet en afgørelse.

Udlændingenævnet fandt, at advokaten ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der først blev betalt klagegebyr i november 2013, hvilket var over to måneder efter udløbet af klagefristen på otte uger,

jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at en klage først kan anses for indgivet, hvis der senest samtidig med klagen betales det påkrævede klagegebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at der ikke under henvisning til U 2010.3008 H kunne ske genoptagelse af Udlændingenævnets afgørelse om afvisning af klagen, således at klagen burde blive realitetsbehandlet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at de faktiske forhold i sagen, og de forhold, der gjorde sig gældende i U2010.3008 H, ikke var så sammenlignelige, at der kunne bortses fra den væsentlige overskridelse af klagefristen, før det pligtige klagegebyr blev indbetalt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** Højesteretsdommens karakter og forløb, herunder at denne dom omhandlede kære over byrettens kendelse, at denne blev for sent indgivet, da advokaten fejlagtigt havde antaget, at retsmidlet mod byrettens afgørelse var anke og ikke kære, og som følge heraf først appellerede byrettens afgørelse væsentligt efter kærefristens udløb, ligesom Østre Landsret lagde vægt på, at indbringelsen af sagen for landsretten skete rettidigt inden for, hvad der ville have været fristen ved anke. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens advokat havde været fuldt klar over den gældende klagefrist, og at der var tale om en væsentlig overskridelse af denne, før det pligtige klagegebyr blev betalt. **Udlændingenævnet fandt** derfor, at der ikke forelå særlige grunde til at dispensere fra den i udlændingeloven fastsatte klagefrist. FAM/2014/198.

2.3.4. Opsættende virkning

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.3.4.1. Muligheden for forlængelse af en udrejsefrist

Det følger af udlændingelovens § 33 c, at en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor.

Det er den myndighed, der har truffet afgørelse i sagen og fastsat udrejsefrist, som træffer afgørelse om, hvorvidt udrejsefristen kan forlænges. Der kan ikke klages over en sådan afgørelse.

Udlændingelovens § 33 c gennemfører Europaparlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, hvorefter der skal være hjemmel til at forlænge en udrejsefrist under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag. Bestemmelsen kodificerede den hidtidige praksis.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 107 af 12. januar 2011, afsnit 2.3.2.2.3), at der ved en afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist for eksempel kan tages hensyn til opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn eller andre familiemæssige eller sociale tilknytninger. Efter praksis vil en udrejsefrist ikke blive forlænget med henblik på at afslutte en skoleuddannelse.

Det fremgår endvidere af ovennævnte forarbejder, at udlændingemyndighederne hidtil har forlænget en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres

at være mindre end to måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen fastsættes i sådanne tilfælde til to måneder efter terminsdatoen.

Ydermere fremgår det, at udlændingemyndighederne efter praksis og en konkret vurdering kan forlænge udrejsefristen i en kortere periode, for eksempel i forbindelse med at udlændingemyndighederne har anmodet om yderligere oplysninger eller dokumentation til belysning af, om der herefter er det fornødne grundlag for at give udlændingen ret til at opholde sig her i landet under udlændingemyndighedernes behandling af ansøgningen eller klagen, og efterfølgende fastsætte en ny udrejsefrist i forbindelse med et eventuelt afslag.

Efter praksis vil en udrejsefrist som udgangspunkt ikke herudover blive forlænget yderligere, hvis anmodningen om forlængelse skyldes forhold, som ikke er relevante i forhold til udlændingemyndighedernes afgørelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet vurderede, at der ikke var grundlag for at forlænge ansøgeren og hans medfølgende families udrejsefrister, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i september 2014 afslog at genoptage** en af Udlændingenævnet truffet afgørelse fra maj 2014 vedrørende afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, til en statsborger fra Nigeria og hans medfølgende ægtefælle og tre mindreårige børn, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. I maj 2014 stadfæstede Udlændingenævnet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse, og hans medfølgende familie blev ligeledes meddelt afslag på forlængelse af deres opholdstilladelser. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1 eller § 9 a, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at anmodningen om genoptagelse ikke efter udlændingeloven havde opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, jf. stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at sagen ikke kunne genoptages, idet der ikke var anført nye væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering. Vedrørende muligheden for forlængelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33 c, **fandt Udlændingenævnet**, at der ikke var grundlag for dette. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren og hans familie blot havde boet i Danmark i omkring fire år. Endvidere indgik det i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens søn var henvist til audiologisk afdeling på Bispebjerg Hospital grundet bekymring for kontakt og samspil samt bekymring for en gennemgribende autisme spektrum forstyrrelse, samt at ansøgerens ægtefælle havde haft et meget kompliceret fødselsforløb og havde fået tiltagende depressive symptomer som følge heraf. Herudover indgik det i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgerens børn ikke var startet i skole endnu, og at der i øvrigt ikke var oplyst om særlige familiemæssige eller sociale tilknytninger til Danmark. **Udlændingenævnet fandt på**

den baggrund, at der ikke var oplyst om særlige grunde, der talte for at forlænge udrejsefristen. ÅB/2014/11.

2.3.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialsprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller andre private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har meddelt afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, og hvor ansøgeren i forbindelse med klagen indsender dokumentation for en ny bestået sprogtest.

2.3.6. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid igennem hele 2014 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle typer klagesager, som Udlændingenævnet behandler, på seks måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2014 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 116 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 13, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2014 fordelt på hovedsagsområderne.

2.4. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Nedenfor i afsnittene 2.4.1. - 2.4.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 4, 5 og 6 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2014 fordelt på behandlingsform.

2.4.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og enten et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.4.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24, i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

> *"En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.*

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet."

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31, i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftligt nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller denne partsrepræsentant.

I 2014 har Udlændingenævnet behandlet 48 sager på mundtligt nævn. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller formodning for pro forma ægteskab, jf. udlændingelovens 9, stk. 9. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling, hvor det har været vurderet, at en herboende references familieforbindelse til en ansøger ikke alene har kunnet bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation til sagen, herunder også eventuelt tidligere afgivne oplysninger om slægtskabet i forbindelse med referencens egen indrejse i Danmark.

2.4.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til. Dette er afspejlet i tilrettelæggelsen af arbejdet i Udlændingenævnet i 2014 frem for i 2013.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Åbenbare afslag på greencardområdet.
- Sager vedrørende ufaglært arbejde.
- Sager vedrørende faglært arbejde, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse eller udlændingens kvalifikationer ikke er særlige.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare sager vedrørende au pair, herunder afslag på grund af manglende opfyldelse af de allerede opstillede betingelser for en au pairs ophold i Danmark, eller i åbenbare sager vedrørende inddragelse/nægtelse af forlængelse af en au pair opholdstilladelse.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet har løbende foretaget en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.4.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet et kort resumé af sagens faktiske oplysninger, en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnssekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor den pågældende nævnssekretær sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.4.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise klager, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning.
- Hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.
- Afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Familiesammenføring

3.1.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefæller og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (særlige grunde). Herudover skal ægtefællerne opfylde de supplerende betingelser i § 9, stk. 2-14 og 30.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis særlige grunde taler derfor.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er derfor subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed eller

samværsret over mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdig familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 12, og stk. 30.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af udlændingelovens § 9, stk. 2-7, stk. 12, og stk. 30, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:
Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herunder hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkelig samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:
Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Efter praksis lægges der som udgangspunkt ikke vægt på, om eventuel behandling i det andet land er forbundet med økonomiske omkostninger.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.1.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv som de grundlæggende betingelser blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.1.1.

3.1.1.1.1. 24-årskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl) eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Både ansøgeren og den herboende ægtefælle skal således være fyldt 24 år på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Såfremt en ægtefælle er under 24 år, vil der kunne meddeles opholdstilladelse, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Det vil i så fald skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til spørgsmålet om 24-årskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., under henvisning til, at ansøgeren var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgerens herboende ægtefælle blev i august 2008 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren blev født i Tyrkiet i december 1990, og ansøgeren indgik i juli 2013 ægteskab med sin herboende ægtefælle. I august 2013 indrejste ansøgeren i Danmark, og ansøgeren indgav i oktober 2013 ansøgning om opholdstilladelse. Det var af parterne oplyst, at de ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, og at parret efter vielsen havde kommunikeret via telefon og SMS. Det fremgik af sagen, at den herboende ægtefælle led af øjenlidelserne amaurosis congenita og pseudophakia. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2013 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. Under klagesagen blev det anført, at den herboende ægtefælle var synshandicappet, at den herboende ægtefælle i denne forbindelse havde brug for hjælp fra ansøgeren og sine forældre, at den herboende ægtefælle var førtidspensionist i Danmark, og at den herboende ægtefælle grundet synshandicappet ikke kunne tage ophold i Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da ansøgeren var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle efter de oplyste forhold ikke var forhindret i at udøve familielivet i Tyrkiet, samt at den herboende ægtefælle, som havde et medfødt synshandicap, ikke led af en behandlingskrævende sygdom, hvorfor det ikke var godtgjort, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne modtage den nødvendige pasning og pleje i Tyrkiet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende ægtefælle i 2011, 2012 og 2013 havde opholdt sig i Tyrkiet, hvor parret endvidere indgik ægteskabet. Det kunne ikke føre til et ændret resultat, at den herboende ægtefælle blev meddelt førtidspension i januar 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at henvise ansøgeren til at udøve familielivet med ansøgerens ægtefælle i Tyrkiet. FAM/2014/138.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse under henvisning til ægteskab til en statsborger fra Libanon. Ansøgeren var født i august 1991 i Libanon. Ansøgerens herboende ægtefælle var født i 1974 i Libanon og var dansk statsborger. Det var til sagen oplyst, at parret mødtes gennem familie i 2012, at parret indgik ægteskab i januar 2013, at parret ikke havde boet sammen forud for ægteskabets indgåelse, at parret havde et fællesbarn født i Libanon i januar 2014, og at parret siden ægteskabets indgåelse havde haft kontakt på næsten daglig basis via Skype, Viber, WhatsApp m.v.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da hun på ansøgningstidspunktet var under 24 år. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der ville kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som kunne bevirke, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Libanon, hvor parret mødtes og indgik ægteskab, og der sammen med ansøgeren og parrets fællesbarn udøve familielivet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og parrets fællesbarn var bosat i en flygtningelejr sammen med ansøgerens ægtefælles moder og broder, der begge var syge, og at den herboende ægtefælle, såfremt han måtte tage ophold i Libanon, efter det oplyste ikke ville kunne forsørge familien. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke er sådanne ganske særlige grunde, der kan føre til, at en ansøger meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at henvise den herboende ægtefælle og parrets fællesbarn til at indrejse og tage ophold i Libanon, hvor parret mødte hinanden og indgik ægteskab, for der at udøve familielivet sammen med ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK's artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv, uanset at der på tidspunktet har været etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. FAM/2014/137.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2014 til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til en irakisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ægtefælle henset til sagens konkrete omstændigheder ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren på afgørelses-

tidspunktet ikke var fyldt 24 år. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen ikke ved sin afgørelse havde taget stilling til, hvorvidt parret havde indgået et retsgyldigt ægteskab eller havde haft et længerevarende samliv på fælles bopæl forud for afgørelsen vedrørende 24-års-kravet. ÅB/2014/12.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsløs person fra Syrien efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at både den herboende ægtefælle og ansøgeren var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give opholdstilladelse. Det fremgik af sagen, at ansøgerens herboende ægtefælle i 2009 var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning, og at den herboende ægtefælle ikke kunne vende tilbage til hjemlandet, da den herboende ægtefælle fortsat risikerede asylrelevant forfølgelse. Ansøgeren havde boet cirka fem år i Østrig, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da både ansøgeren og den herboende ægtefælle var under 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at parret under henvisning til forholdene i Syrien ikke kunne henvises til at udøve familielivet der, og henviste parret til at udøve familielivet i Østrig, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse, og hvorfra den herboende ægtefælle ikke ville risikere refoulement. Det forhold, at Østrig efter det oplyste opererer med et alderskrav på 21 år, hvorfor parret ikke ville kunne få opholdstilladelse i Østrig, kunne ikke føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde opholdstilladelse i Østrig, og at der ikke var oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Østrig, hvor parret havde mødt hinanden, for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke sås at være dokumenteret, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse i Østrig for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren – såfremt den herboende ægtefælle efter en konkret ansøgning måtte blive meddelt afslag på at få opholdstilladelse i Østrig – havde mulighed for at anmode om sagens genoptagelse ved Udlændingenævnet med henblik på en fornyet vurdering af, hvorvidt Danmark i givet fald ville kunne anses for nærmest til at beskytte det af parret etablerede familieliv. FAM/2014/228.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til en serbisk statsborger. **Udlændingenævnet hjemviste** samtidig den del af afslaget, der vedrørte udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling. Ansøgeren var på afgørelsestidspunktet under 24 år, og

den herboende ægtefælle havde under klagesagen indsendt oplysninger om, at han havde gennemgået fire hjerteoperationer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren, der var under 24 år, ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at sagen skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen efter § 9 c, stk. 1 vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle havde indsendt oplysninger om sin helbredsmæssige tilstand, som ikke var indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorfor Udlændingenævnet fandt det rettest, at Udlændingestyrelsen skulle vurdere disse oplysninger i første instans. FAM/2014/185.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ansøger fra Ukraine. Ansøgeren var på tidspunktet for ansøgningen ikke fyldt 24 år. Den herboende ægtefælle drev sit eget IT-konsulent firma.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke var fyldt 24 år, og at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at den herboende ægtefælle drev et IT-konsulent firma, ikke kunne føre til, at han var omfattet af Positivlisten, som er en liste over en række stillingsbetegnelser inden for forskellige erhvervsområder, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft, og at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på denne baggrund. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke sås at have gennemført tre års relevant IT-uddannelse, som blandt andet er et krav, førend en stilling som IT-konsulent kan anses for omfattet af Positivlisten. Den herboende ægtefælle sås alene at have gennemført en erhvervsfaglig IT-uddannelse samt enkeltfag på datamatikeruddannelsen, hvilket Udlændingenævnet ikke anså for at være tilstrækkeligt til at være særligt erhvervskvalificerende, hvorfor 24-års-kravet af den grund ikke kunne fraviges. FAM/2014/225.

3.1.1.1.2. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

I Danmark anerkendes et udenlandsk ægteskab, hvis det er indgået i overensstemmelse med reglerne i det land, hvor ægteskabet er indgået, og hvis forholdene omkring ægteskabets indgåelse ikke strider mod grundlæggende danske retsprincipper (dansk ordre public).

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til et par fra Somalia under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og da der ikke forelå særlige grunde til at meddele opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet omgjorde** dog samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse under henvisning til parrets samliv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Parret oplyste, at de havde indgået ægteskab i 2004 i Somalia og samlevet indtil 2008, hvor ansøgeren flygtede ud af Somalia. I perioden fra 2004 til 2008 fik parret fire børn. Ansøgeren blev i 2009 meddelt asyl i Italien. Den herboende ægtefælle og de fire børn blev i 2013 meddelt asyl i Danmark, og ansøgeren søgte kort tid herefter ægtefællesammenføring med den herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, idet Udlændingenævnet lagde til grund, at parret ikke havde fremsendt en vielsesattest. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt i den forbindelse**, at officielle somaliske dokumenter, herunder vielsesattester, for tiden ikke kan tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at parret opfyldte samlivskravet, selvom parrets samliv havde været afbrudt siden 2008. Udlændingenævnet lagde vægt på, at parret efter egne oplysninger indgik ægteskab i 2004 og etablerede et samliv på fælles bopæl, at samlivet blev afbrudt i 2008, da ansøgeren grundet asylrelevant forfølgelse måtte flygte fra Somalia, at ansøgeren herefter blev meddelt asyl i Italien i 2009, og at samlivsafbrydelsen således ikke var frivillig. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret kort tid efter den herboende ægtefælles indrejse i Danmark søgte at genetablere familielivet. FAM/2014/10.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ansøger fra Somalia under henvisning til, at det af ansøgeren og dennes ægtefælle indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og at der ikke forelå særlige grunde til at meddele opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1. Den herbo-

ende reference, som også var somalisk statsborger, indrejste i Danmark i juni 2013 og blev i april 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Under asylsagen oplyste den herboende reference, at han blev gift med ansøgeren i Somalia i marts eller april 2012, men at han aldrig boede sammen med ansøgeren, idet han blev boende hos sine forældre, mens han i forbindelse med familiesammenføringssagen oplyste, at parret boede sammen i en måned efter brylluppet, og at han havde haft kontakt med ansøgeren via telefon og Skype.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det indgåede ægteskab ikke var retsgyldigt og derfor ikke kunne anerkendes efter dansk ret, idet parret efter det oplyste blev gift i Somalia i 2012, og idet de danske udlændingemyndigheder ikke siden 1995 havde tillagt somaliske dokumenter sædvanlig bevismæssig betydning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret efter ægteskabets indgåelse ikke havde dokumenteret at have etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, eftersom de ikke havde levet sammen, da den herboende ægtefælle efter brylluppet fortsat havde boet sammen med sine forældre, hvorfor parret ikke havde etableret et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. FAM/2014/106.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, til et par fra Somalia under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og da der ikke forelå særlige grunde til at meddele opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, idet parret efter det oplyste blev gift i Somalia, og idet de danske myndigheder ikke siden 1995 havde tillagt somaliske dokumenter sædvanlig bevismæssig betydning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, parret ikke havde levet sammen siden 2000, og at parrets tidligere samlivsforhold således blev afbrudt senest i juni 2000, da den herboende ægtefælle udrejste til Etiopien for der at indgå ægteskab med en anden herboende somalisk kvinde, som han efterfølgende rejste til Danmark med. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der i sagen ikke forelå særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da den herboende ægtefælle under sin asylsag havde oplyst, at han i juni 2000 forlod ansøgeren og parrets fællesbørn for at blive gift med anden herboende somalisk kvinde. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at parret ikke havde etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. Det forhold, at parret havde et fællesbarn, som havde fået opholdstilladelse i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet lagde vægt på, at barnet som følge af dets unge alder ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning her til landet, at der burde gives ansøgeren opholdstilladelse alene under henvisning hertil. FAM/2014/60.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ansøger fra Ghana under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, idet det fremgik af en erklæring fra den stedlige domstol i Ghana, at parret ikke var fysisk til stede ved indgåelsen af ægteskabet, som blev indgået per stedfortræder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at begge parter skal være fysisk til stede ved en vielse, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det er uden betydning, om ægteskabet betragtes som retsgyldigt i hjemlandet. Det til sagen oplyste om, at parret havde søgt om at blive gift i Danmark, og at de danske vielsesmyndigheder havde afvist parret under henvisning til, at parret allerede var gift, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt det ikke dokumenteret**, at de danske vielsesmyndigheder skulle have nægtet parret vielse, herunder også efter at vielsesmyndigheden havde haft kendskab til, at der ikke forelå et efter dansk ret retsgyldigt ægteskab. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, idet parret alene havde boet sammen i 2007, som måtte antages at have været en kortere periode, og at parret efterfølgende alene havde haft samliv under besøgsophold. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at opholdene var sket på visum og derfor havde været midlertidige. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at samliv under besøgsophold henset til karakteren heraf som udgangspunkt ikke vil kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt der foreligger et længerevarende samliv. FAM/2014/85.

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvorved en etiopisk statsborger blev meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at parret ikke opfyldte kravet om retsgyldigt ægteskab, og efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse fra januar 2014 havde lagt vægt på, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at hans ægteskab var registreret i Civil Registry i Etiopien, men at der på afgørelsestidspunktet var blevet fremsendt vielsesattest fra maj 2014 for ægteskab indgået mellem ansøgeren og hans ægtefælle. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyren, med henblik på at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, herunder i forhold til den fremlagte vielsesattest. Udlændingenævnet havde ikke herved vurderet dette. På den baggrund foretog Udlændingenævnet sig

ikke yderligere i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da den måtte anses for subsidiær i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. ÅB/2014/13.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ansøger fra Afghanistan under henvisning til, at det indgåede ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at parret ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab, idet parret efter det oplyste var henholdsvis 12 og 13 år ved ægteskabets indgåelse i Afghanistan i 2004. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det var uden betydning, om ægteskabet betragtedes som retsgyldigt i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed, idet parret efter det oplyste alene havde boet sammen i perioden fra 2004 til 2008. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at samlivsforholdet var etableret, hvor parret henholdsvis var 12 og 13 år og blev afbrudt på et tidspunkt, hvor parret havde en alder af henholdsvis 16 og 17 år. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det er en grundlæggende forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at begge ægtefæller eller samlevere er over 24 år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet forholdet mellem den herboende og ansøgeren ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den herboendes alder på tidspunktet for ægteskabets indgåelse, og at ansøgeren og den herboende måtte anses for at have opgivet et fælles familieliv fra 2009 til 2013. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der efter 2009 alene havde været tale om et enkelt besøgsophold og telefonsamtaler, hvilket ikke kunne føre til, at ansøgeren og den herboende kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. Det forhold, at ansøgeren boede hos den herboendes moder i Afghanistan, kunne ikke føre til et andet resultat. FAM/2014/190.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren havde indgået ægteskab med en herboende afghansk statsborger i Pakistan efter at have etableret kontakt over internettet. Den herboende ægtefælle havde opholdstilladelse som flygtning. Parret havde efter ægteskabet levet sammen i cirka en måned. Ægteskabet i Pakistan blev indgået efter den pakistanske Muslim Family Law Ordinance fra 1961. Udlændingestyrelsen havde til sagen oplyst, at ægteskaber indgået efter Muslim Family Law Ordinance fra 1961 kun kan anses for retsgyldige i Pakistan, såfremt disse er indgået af muslimer, der begge er pakistanske

statsborgere, eller hvor en af parterne er muslim og derudover pakistansk statsborger, uanset at vielsesattesten efterfølgende er påstemplet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne få opholdstilladelse i Danmark, da ægteskabet ikke kunne anses for at være retsgyldigt, ligesom der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det af parret indgåede ægteskab efter den pakistanske Muslim Family Law Ordinance fra 1961 ikke kunne anses for at være retsgyldigt efter pakistansk ret, og at det derfor ej heller kunne anerkendes efter dansk ret. Udlændingenævnet bemærkede, at ægteskabet rettelig burde være indgået efter Special Marriage Act 1872 og registreret hos District Councils. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at parret ikke havde haft et længerevarende samlivsforhold, ligesom der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, da der ikke forelå et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret kun havde levet sammen i en måned i 2013 i forbindelse med indgåelsen af ægteskabet. FAM/2014/222.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ansøger fra Marokko under henvisning til, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl med ansøgerens danske kæreste, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse i Danmark. Parret havde efter det oplyste mødt hinanden under den herboende kærestes ferie i Marokko i 2011 og havde aldrig boet på fælles adresse, men alene levet sammen i forbindelse med parrets ferieophold i henholdsvis Marokko og Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende kæreste ikke havde haft et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingenævnet henviste til, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at den herboende aldrig havde været registreret som udrejst af Danmark, ligesom ansøgeren aldrig havde været meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at samliv under besøgsophold afbrudt af perioder uden fælles samliv efter praksis ikke kan medregnes i udregningen af, hvorvidt der foreligger et længerevarende samlivsforhold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Danmark ikke kunne anses som nærmest til at beskytte det eksisterende forhold mellem ansøgeren og den herboende i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren og den herboende alene havde tilbragt tid sammen i forbindelse med den herboendes ferieophold i Marokko og ansøgerens besøgsophold i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det ikke var dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at ansø-

geren og den herboende havde boet sammen på fast bopæl eller havde forpligtet sig på anden måde over for hinanden. Det forhold, at den herboende ikke talte sproget i Marokko eller efter det oplyste ville kunne få arbejde i Marokko, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at sociale og økonomiske forhold ikke ville kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2014/191.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1, til en venezuelansk statsborger. Ansøgeren havde samlevet med den herboende reference i Danmark i henholdsvis fem og seks måneder i 2012 og 2013, og ansøgeren havde til klagesagen oplyst, at ansøgeren og den herboende reference havde samlevet i Venezuela i cirka tre måneder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til samlivet med den herboende reference, idet ansøgeren og den herboende reference ikke havde dokumenteret at have samlevet i et fast samlivsforhold af længere varighed, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference var registreret på samme bopæl i to perioder på henholdsvis fem og seks måneder i Danmark, og at den herboende reference ikke var registreret som værende udrejst eller med bopæl i udlandet, hvorfor det oplyste om samlivet i Venezuela ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at samvær under ferieophold og besøgsophold ikke efter praksis kunne anses for at være egentligt samliv, og at samlivet som udgangspunkt skulle være uafbrudt. **Udlændingenævnet lagde endvidere til grund**, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde etableret et samliv af den fornødne varighed, og at der derfor ikke var etableret et familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8's forstand. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at ansøgeren havde to børn, som boede i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet børnene var myndige og derfor måtte antages at kunne klare sig selv. Det forhold, at den herboende reference havde anført, at ansøgeren havde en virksomhed i Danmark, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerens selvstændige virksomhed i Danmark ikke i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet**, at det ikke ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK's artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. FAM/2014/224.

3.1.1.1.3. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk.1, til en ansøger, som var statsborger i Sri Lanka, og som søgte ægtefællesammenføring med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke havde til hensigt at leve sammen på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren fraflyttede den fælles bopæl i november 2013, at parret i april 2014 blev skilt, og at ansøgeren på klagetidspunktet boede på et krisecenter. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke var hindringer for, at ansøgeren kunne rejse tilbage til sit hjemland, hvor hun var født, opvokset og havde levet hele sit liv. Det forhold, at ansøgeren frygtede, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland ville blive udsat for overgreb eller lignende fra familien, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da hun havde mulighed for at søge beskyttelse ved myndighederne i sit hjemland, eller hvis hun frygtede, at myndighederne i hjemlandet ikke ville kunne beskytte hende imod familiens overgreb, havde hun mulighed for at søge asyl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der i øvrigt ikke forelå oplysninger om, at ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, kunne begrunde, at hun skulle gives opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste led af PTSD og havde været under behandling for mavesår, samt at hun efter det oplyste havde været udsat for vold af den herboende tidligere ægtefælle, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da der ikke herved var oplyst om omstændigheder, der kunne føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2014/175.

3.1.1.1.4. Krav om at den herboende har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger. Den herboende ægtefælle blev senest i august 2013 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle, der var tyrkisk statsborger, ikke havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give opholdstilladelse, selvom referencen havde boet i Danmark siden 1999. Det forhold, at parret havde et fællesbarn, som var født i 2013, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet bemærkede, at barnet ikke var registreret med bopæl i Danmark. FAM/2014/45.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en albansk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, og at der ikke forelå ganske særlige grunde. Den herboende ægtefælle blev i oktober 2013 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I april 2014 indgav ansøgeren ansøgning om familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2014, hvorfor ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at den herboende ægtefælles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, var meddelt på baggrund af hendes moders helbredsmæssige forhold, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle havde stiftet selvstændig familie, og at ansøgerens svigermoders forhold ikke kunne føre til, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om den herboende ægtefælles personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at henvise den herboende ægtefælle og parrets fællesbarn til at indrejse og tage ophold i Albanien, hvor parret havde mødtes og begge var statsborgere, for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det forhold, at den herboende ægtefælles moder efter det oplyste var fuldstændig afhængig af den herboende ægtefælles hjælp hver dag, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er en opgave for de sociale myndigheder i Danmark at varetage plejeopga-

ver. Det forhold, at parret havde et fællesbarn, født i juni 2013 i Danmark, og som var albansk statsborger, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da barnet grundet sin unge alder ikke kunne anses for at have en sådan selvstændig tilknytning her til landet, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet. Udlændingenævnet bemærkede, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet. FAM/2014/187.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en bosnisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år, og idet der ikke forelå ganske særlige grunde. Det var oplyst til sagen, at den herboende ægtefælle ikke var flygtning, at parret havde et fællesbarn født i juli 2013, og at den herboende ægtefælle led af bindevævssygdommen lupus.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste tre år på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle alene havde haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark senest forlænget til december 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere ikke**, at der forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at han skulle gives opholdstilladelse. Det forhold, at parret havde fået et fællesbarn, født i juli 2013, som var statsborger i Bosnien-Hercegovina, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af fast praksis, at børn først antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv år her i landet, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole. Parrets barn kunne således ikke anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. Det forhold, at den herboende ægtefælle på grund af sin sygdom efter det oplyste ikke kunne klare sig selv og passe parrets barn alene, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle indgik ægteskab og fik et fællesbarn på et tidspunkt, hvor parret ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var noget til hinder for, at parret, såfremt de ønskede det, kunne udøve familielivet i Bosnien-Hercegovina, hvor parret og deres fællesbarn alle var statsborgere, og hvor ansøgeren og hans herboende ægtefælle var født og opvokset, hvor parret havde mødt hinanden i 2011, og hvor både ansøgerens forældre og søskende samt den herboende ægtefælles fader opholdt sig. **Udlændingenæv-**

net fandt, at parret alternativt kunne vælge at udøve familielivet som hidtil via besøgsophold i henholdsvis Danmark og Bosnien-Hercegovina. Det forhold, at den herboende ægtefælle led af bindevævssygdommen systematisk lupus erythematosus og SLE, at hun havde anført, at hun ikke havde råd til at betale for sin medicin og behandling i Bosnien-Hercegovina, og at hun ville dø, hvis hun ikke fik sin medicin, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i Bosnien-Hercegovina var adgang til ambulant behandling og kontrolundersøgelser for den herboende ægtefælle foretaget af en reumatolog, at indlæggelse og behandling endvidere var mulig, samt at hendes medicin var tilgængelig i Bosnien-Hercegovina. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde anført, at hun på grund af sin sygdom ikke kunne finde arbejde og forsørge sin familie, samt at hendes ægtefælle var arbejdsløs og ikke kunne finde arbejde, hvorfor han ikke kunne forsørge hende og fællesbarnet, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der herved ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, som kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der alene meddeltes opholdstilladelse, hvis der forelå ganske særlige grunde, og at sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2014/206.

3.1.1.2. Sikkerhedsstillelse

For at få ægtefællesammenføring i Danmark stilles der som udgangspunkt betingelse om, at den herboende ægtefælle stiller økonomisk sikkerhed på 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Den økonomiske sikkerhedsstillelse indeksreguleres, og beløbet var i 2014-niveau 51.714,40 kr. Beløbet indsættes på f.eks. en anfordringsgaranti, og den stillede økonomiske sikkerhed skal gælde i fem år.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren var født i 1959, og søgte om opholdstilladelse på baggrund af en herboende ægtefælle i september 2011. Vedlagt ansøgningen fra 2011 var en lægeerklæring fra Glostrup Hospital, hvoraf det fremgik, at ansøgerens ægtefælle led af Parkinsons sygdom i fremskredet stadie, at han var afhængig af medicinindtag flere gange om dagen, og at han havde bivirkninger af sin medicin. I marts 2012 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 15. Afgørelsen blev stadfæstet af Udlændingenævnet i januar 2013 efter de regler, der var gældende på tidspunktet

for Udlændingestyrelsens afgørelse, men Udlændingenævnet hjemviste afgørelsen til fornyet behandling efter de på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse gældende regler. I maj 2013 blev ansøgerens ægtefælle af Udlændingestyrelsen anmodet om at stille økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Under sagens behandling i Udlændingestyrelsen oplyste ansøgerens ægtefælle, at hans bank ikke ville låne ham penge, at han havde begunstiget sin ægtefælle via PFA, og at hans ægtefælle ønskede at arbejde i Danmark og lære dansk. I oktober 2013 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse. I marts 2014 anmodede Udlændingenævnet ansøgerens ægtefælle om at indsende en aktuel lægefaglig vurdering af hans helbredstilstand. I april 2014 modtog Udlændingenævnet et brev fra en overlæge, hvoraf det fremgik, at ansøgerens ægtefælle igennem flere år havde været i behandling for Parkinson og modtog behandling med lægemidlerne Stalevo og Requip.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke var opfyldt, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgerens ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed, og at der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 4. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle led af Parkinsons sygdom, at han modtog behandling med lægemidlerne Stalevo og Requip, og at det måtte forventes, at han inden for de næste fem til ti år ville få behov for hjælp til personlig pleje, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da den medicin, som ansøgerens ægtefælle modtog, var tilgængelig i Filippinerne, og at han ville kunne henvises til at udøve familielivet i Filippinerne, såfremt han ønskede dette. Ansøgeren ville således også i Filippinerne kunne hjælpe ham med eventuel personlig pleje. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse,** at den herboende ægtefælle i perioden fra august 2010 til oktober 2010 boede i Filippinerne, efter at han i 2005 fik konstateret Parkinson. ÅB/2014/14.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Udlændingestyrelsens delafgørelse vedrørende økonomisk sikkerhedsstillelse jf. udlændingelovens § 9, stk. 4, i forbindelse med behandlingen af en afghansk statsborgers ansøgning om familiesammenføring med den herboende ægtefælle. (Der var meddelt opholdstilladelse til ansøgeren, efter at der var blevet stillet sikkerhed).

Udlændingenævnet lagde vægt på, at den herboende ægtefælle var dansk statsborger, at han ved sin betaling af sikkerhedsstillelse i august 2013 henviste til, at han havde alvorlige helbredsmæssige problemer i form af diabetes type 2, sendiabetiske komplikationer i form af diabetisk retinopati medførende en synsnedsættelse til 40 % af det normale, i hvilken forbindelse han var i medicinsk behandling, og at han derfor fandt, at der burde dispenseres herfra. **Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af disse omstændigheder**, at det måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at der ikke i forbindelse med Udlændingestyrelsens meddelelse af opholdstilladelse i september 2013 blev stillet krav om økonomisk sikkerhed. **Udlændingenævnet**

fandt således, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke burde henvises til at udøve familielivet i Afghanistan, såfremt der ikke var stillet økonomisk sikkerhed. FAM/2014/197.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4, til en ghanesisk statsborger. Ansøgeren var født i 1974 og indsendte i september 2013 en ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til ægteskab med en herboende person. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og hendes ægtefælle havde mødt hinanden over internettet i marts 2011, og at parret havde boet sammen i Ghana fra juli 2011 til september 2011. I oktober 2013 anmodede Udlændingestyrelsen ansøgerens ægtefælle om at stille økonomisk sikkerhed. Den herboende ægtefælle oplyste overfor Udlændingestyrelsen, at ansøgeren, som aktuelt boede i Kina, skulle blive i Kina og tjene penge til blandt andet økonomisk sikkerhedsstillelse. I marts 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen om økonomisk sikkerhedsstillelse i udlændingelovens § 9, stk. 4, ikke var opfyldt. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at der ikke forelå oplysninger om forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne udrejse og tage ophold i Ghana, hvor parret havde mødt hinanden og boet sammen, eller til Kina, hvor ansøgeren opholdt sig. ÅB/2014/15.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 4. Udlændingestyrelsen traf afgørelse i november 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hendes ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet i november 2013 havde modtaget dokumentation for en sikkerhedsstillelse på 51.715.000 kr. deponeret til en bank til fordel for den herboende ægtefælles bopælskommune. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2014/16.

3.1.1.3. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9,

stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Iran med tidsubegrænset opholdstilladelse i USA. Den herboende ægtefælle, der også var statsborger i Iran, var i 2010 sammen med sin myndige bror blevet meddelt asyl i Danmark. Den herboende ægtefælle havde i perioden fra oktober 2010 til marts 2012, i oktober 2012 og i perioden fra februar 2013 til april 2013 indenfor de seneste tre år forud for afgørelsestidspunktet modtaget ydelser efter integrationsloven og lov om aktiv socialpolitik. Ydelserne var udbetalt til forsørgelse. Under sagens behandling blev det oplyst, at den herboende ægtefælle led af posttraumatisk stressbelastning (PTSD), og at hun led af smerter efter skudskader. Der blev endvidere henvist til det tætte familieforhold mellem den herboende ægtefælle og hendes myndige bror, som hun havde søgt asyl sammen med.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt, idet ansøgerens ægtefælle inden for de sidste tre år forud for afgørelsen havde modtaget ydelser efter henholdsvis integrationsloven og lov om aktiv socialpolitik, og at ydelserne var udbetalt til underhold. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle efter det oplyste var velfungerende i dagligdagen og måtte antages at kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5, på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt**, at den herboende ægtefælle kunne henvises til at indrejse og tage ophold i USA, for der at udøve familielivet med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens ægtefælle ikke havde godtgjort eller sandsynliggjort, at denne ikke ville kunne opnå tilladelse til at tage ophold i USA for der at udøve familielivet med ansøgeren, og at

Udlændingestyrelsen havde vurderet, at ansøgerens ægtefælle ikke ville risikere tilbagesendelse fra USA til sit hjemland (refoulement). Det forhold, at ansøgerens ægtefælle var blevet meddelt asyl i Danmark sammen med sin bror, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens ægtefælle havde stiftet selvstændig familie med ansøgeren, og idet ansøgerens ægtefælles bror ikke boede sammen med ansøgerens ægtefælle, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at den herboende ægtefælle og hendes myndige bror havde en sådan særlig tilknytning til hinanden, der gik ud over, hvad der følger af selve slægtskabet, at dette ville kunne føre til et andet resultat i sagen. FAM/2014/9.

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Marokko, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. Ansøgerens herboende ægtefælle blev i september 2010 vurderet til at være omfattet af fleksjobordningen og modtog i ledighedsperioder ledighedsydelser efter § 74 i lov om aktiv socialpolitik. I 2011 modtog ansøgerens herboende ægtefælle ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 25, jf. § 11 (kontanthjælp), i en måned. Det fremgik af journalnotater fra det jobcenter, som ansøgerens herboende ægtefælle havde været tilknyttet, at ansøgerens herboende ægtefælle selv havde opsagt sit fleksjob på grund af samarbejdsvanskeligheder med arbejdsgiveren, hvorfor den herboende ægtefælle selvforskyldt var blevet ledig og dermed havde været selvforskyldt i at modtage ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 25, jf. § 11, i den pågældende måned. I juni 2012 overgik ansøgerens herboende ægtefælle til at modtage ydelser efter § 25, jf. § 11 i lov om aktiv socialpolitik, idet ansøgerens ægtefælle havde været ledig i seks måneder og var over 60 år, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 74 b, stk. 7. I november 2012 overgik ansøgerens herboende ægtefælle til folkepension.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, derfor ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgerens ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitiks § 25, jf. § 11, i en måned i 2011, og at ansøgerens ægtefælle var selvforskyldt i modtagelsen af disse ydelser. **Udlændingenævnet bemærkede**, at de ydelser, som ansøgerens ægtefælle havde modtaget efter lov om aktiv socialpolitiks § 74 (ledighedsydelser), ikke burde føre til afslag efter bestemmelsen, idet ansøgerens herboende ægtefælle på dette tidspunkt var visiteret til fleksjob, hvorfor han var afskåret fra at modtage arbejdsløshedsdagpenge, og idet ledighedsydelsen har et beskæftigelsesfremmende sigte.[2] **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ydelserne, der blev udbetalt efter juni 2012 – til trods for at disse blev udbetalt efter § 25, jf. § 11, i lov om aktiv socialpolitik – ikke indgik i beregningen af, om ansøgerens herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik inden for de seneste tre år, idet ansøgerens ægtefælle, som på dette tidspunkt var fyldt 60 år, ikke længere kunne modtage ledighedsydelse, jf. lov om aktiv socialpolitiks § 74 b, stk. 7. FAM/2014/28.

[2] Om fravigelse af kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, og ledighedsydelse, se nærmere side 70 f.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgerens herboende ægtefælle havde i perioden fra maj 2011 og frem til tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse inden for de seneste tre år havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet fandt endvidere, at det forhold, at ansøgerens herboende ægtefælle led af emotionelt ustabil personlighedsstruktur, borderline, en evasiv personlighedsforstyrrelse, PTSD, OCD og ADHD, at hun havde været indlagt på baggrund af depressive symptomer og selvmordsforsøg, at hun havde haft psykoselignende symptomer med stemmehøring, der havde opfordret hende til at begå selvmord, og at hun var i medicinsk behandling for sine psykiske lidelser, ikke i sig selv kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle havde oplyst, at hun ikke var tilkendt førtidspension, og at hun havde søgt optagelse på social- og sundhedsskolen med henblik på at tage en uddannelse. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgerens herboende ægtefælle måtte anses for at være afskåret fra på et senere tidspunkt at kunne opfylde kravet i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgerens herboende ægtefælles helbredsmæssige forhold ikke bevirkede, at parret ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Tyrkiet, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor ansøgerens forældre, søskende og fem børn var bosat, for at udøve familielivet der, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at EMRK's artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve familielivet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det i sagen anførte om, at det ville være en for stor omvæltning for ansøgerens herboende ægtefælle at bosætte sig sammen med ansøgeren i Tyrkiet på grund af hendes sygdomme, idet hun havde sin familie og sine venner i Danmark, og at hun havde behov for faste rammer, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at parret mødtes i Tyrkiet, hvor de indgik ægteskab, og hvor ansøgerens herboende ægtefælle efter egne oplysninger – på trods af hendes helbredsmæssige forhold – havde haft flere besøgsophold. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens herboende ægtefælle havde lært det tyrkiske sprog under sine mange ferieophold i Tyrkiet, og at hun desuden havde taget et tyrkisk sprogkursus i Danmark. FAM/2014/202.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 5, til en tyrkisk statsborger. Den herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra januar 2010 til januar 2014, og havde siden februar 2014 modtaget folkepension. Den herboendes ægtefælle havde i 2009 fået konstateret diskusprolaps og havde efter det oplyste været præget af sorg og depression grundet sygdommen. Det fremgik af sagen, at ansøgeren afviste behandling for sygdommen. På afgørelsestidspunktet var den herboende ægtefælle ikke i medicinsk behandling.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de seneste tre år, og at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, derfor ikke var opfyldt. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde fået konstateret diskusprolaps og havde været præget af sorg og depression, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om helbredsforhold af en sådan karakter, at det kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at den herboende ægtefælle ikke modtog behandling eller medicin, og at vedkommende forud for meddelelse af førtidspension var blevet vurderet egnet til et skånejob. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde modtaget folkepension siden februar 2014, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet **Udlændingenævnet ikke fandt det dokumenteret**, at vedkommende havde været ude af stand til at opfylde betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, frem til meddelelse af folkepension i februar 2014. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige – herunder helbredsmæssige – forhold der kunne bevirke, at det ville være uproportionalt at henvise parret til at udøve familielivet i Tyrkiet. FAM/2014/64.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsløs palæstinenser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde i forbindelse med fødslen af ansøgerens og den herboende ægtefælles første fællesbarn i april 2011 modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, idet hun kort tid efter fødslen af fællesbarnet var færdig med sin uddannelse og derefter i juni 2011 anmodede kommunen om barselsdagpenge (hjælp til forsørgelse). Den herboende ægtefælle havde til støtte for klagen anført blandt andet, at der på skemaet, hvorved den herboende ægtefælle søgte om hjælp til forsørgelse i forbindelse med sin barsel, intet stod om kontanthjælp, men at der stod "ansøgning om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik", hvilket hun ikke forbandt med kontanthjælp, og at den herboende ægtefælle i forbindelse med fødslen af parrets andet fællesbarn i marts 2013 havde fravalgt offentlige ydelser, idet hun var blevet opmærksom på reglen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde i perioden fra juni 2011 til februar 2012 modtaget offentlig hjælp.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at betingelsen i

udlændingelovens § 9, stk. 5, derfor ikke var opfyldt, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af kopien af skemaet, hvorved den herboende ægtefælle søgte om hjælp til forsørgelse, at den herboende ægtefælle søgte hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, at den herboende ægtefælle i forbindelse med ansøgningen om hjælp til forsørgelse havde oplyst, at hun var enlig, at hun søgte kontanthjælp på baggrund af barsel efter endt uddannelse, og at dette ligeledes fremgik af kommunens journalnotater vedrørende ansøgningen om hjælp til forsørgelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret havde to fællesbørn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede, at fællesbørn, der bor hos den herboende ægtefælle, efter praksis først efter seks til syv års fast og sammenhængende ophold i Danmark, hvorunder børnene har gået i danske institutioner og skoler, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for børnene, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at den herboende ægtefælle ikke må have modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. FAM/2014/86.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en kinesisk statsborger. Ansøgerens herboende ægtefælle havde i perioden fra januar 2011 til februar 2012 modtaget ydelser efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. Parret havde et fællesbarn, født i februar 2009, som var registreret indrejst i Danmark i september 2010.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle inden for sidste tre år forud for afgørelsen havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det forhold, at den herboende ægtefælle tidligere havde udført fysisk belastende arbejde, og at han siden en arbejdsulykke i december 2007 havde været uarbejdsdygtig og derfor var blevet tildelt førtidspension fra februar 2012, ikke i sig selv kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at den herboende ægtefælle ikke kunne henvises til at indrejse og tage ophold i Kina for der at udøve familielivet med ansøgeren, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, der vedrører hensynet til familiens enhed. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at EMRK's artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve familielivet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at parrets fællesbarn – henset til den korte tid barnet havde været i Danmark – ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn først efter seks til syv års ophold i Danmark kan anses for at

have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at udlændingemyndighederne kan dispensere fra selvforsørgelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at det var op til parret som forældremyndighedsindehavere at afgøre, om parrets fællesbarn skulle blive i Danmark med den herboende ægtefælle eller udrejse med ansøgeren til Kina, at parret selv havde besluttet, at fællesbarnet skulle tage ophold i Danmark, selv om ansøgeren ikke havde opholdstilladelse her, og at der i øvrigt ikke forelå oplysninger om, at fællesbarnet ikke fortsat kunne udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang som hidtil. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det af ansøgeren anførte om, at der burde dispenseres fra selvforsørgelseskravet i udlændingelovens § 9, stk. 5, under henvisning til forbuddet mod forskelsbehandling på grund af handicap, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet i Kina, hvor ansøgeren var statsborger og efter det oplyste var i beskæftigelse, hvor den herboende ægtefælle efter det oplyste tidligere havde været på besøgsophold flere gange, og hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab. FAM/2014/219.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Somalia efter udlændingelovens § 9, stk. 5, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, idet han i januar 2012 afsluttede sin uddannelse og anmodede kommunen om kontanthjælp (forsørgelse). Den herboende ægtefælle havde til støtte for klagen anført, at han efterfølgende havde tilbagebetalt pengene, at kommunen ikke havde vejledt ham om konsekvenserne ved modtagelse af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i forhold til senere ansøgninger om ægtefællesammenføring, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle var blevet forældre til to børn henholdsvis i april 2011 og januar 2013.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, derfor ikke var opfyldt, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af en udtalelse fra bopælskommunen, at den herboende ægtefælle havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i februar 2012, at ydelserne havde været udbetalt til underhold, at den herboende ægtefælle var uden forsørgerpligt, og at han boede sammen med sin bror. Den herboende ægtefælle sås ikke at have oplyst overfor kommunen, at han havde planer om at søge familiesammenføring, hvorfor Udlændingenævnet lagde til grund, at bopælskommunen ikke havde overtrådt sin vejledningspligt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende ægtefælle efterfølgende havde tilbagebetalt pengene, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret havde to fællesbørn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at fællesbørnene på grund af deres alder og den omstændighed, at børnene kun havde opholdt sig i Danmark siden februar 2014, ikke kunne anses for

at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til en fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. Udlændingenævnet henviste herved til, at børn – uanset at de har opholdstilladelse i Danmark – efter praksis først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en dansk institution eller skole. FAM/2014/241.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring på baggrund af et samlivsforhold til en statsborger fra New Zealand.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende samlever havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fremgik af den herboende samlevers kommunes journalnotater eller andre sagsnotater i kommunen, at hun var blevet vejledt om konsekvenserne vedrørende familiesammenføring i forbindelse med at modtage kontanthjælp, samt at medarbejderne i kommunens jobcenter ikke kunne erindre at have rådgivet den herboende samlever om betydningen af modtagelse af kontanthjælp i familiesammenføringssager. **Udlændingenævnet fandt på baggrund heraf**, at kommunen ikke havde overholdt god forvaltningsskik, herunder den generelle vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7, hvorfor Udlændingestyrelsens afgørelse blev omgjort. FAM/2014/15.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en somalisk statsborger på baggrund af, at den herboende ægtefælle havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at den herboende ægtefælle kom til Danmark som kvoteflygtning, at han led af alvorlig sygdom, at han efter en hjerneoperation i 2012 var blevet dobbeltsidig delvis lammet i benene, at han var invalideret med en meget begrænset gangfunktion, at han havde udviklet epilepsi med generaliseret krampeanfald og bevidsthedstab, at han led af sukkersyge, og at han blev behandlet med antipsykotisk medicin. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen endvidere vægt på**, at parrets ægteskab blev indgået før den herboende ægtefælles indrejse i Danmark, og at ægtefællerne var blevet adskilt på tidspunktet, hvor den herboende ægtefælle blev

meddelt opholdstilladelse som kvoteflygtning i Danmark, samt at ansøgeren var udrejst af Somalia og på afgørelsestidspunktet havde haft opholdstilladelse i Italien igennem fem-seks år. Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder **fandt Udlændingenævnet**, at parret ikke burde henvises til at udøve familielivet i Italien. FAM/2014/105.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, til en statsborger fra Iran. Ansøgerens herboende ægtefælle havde til og med juni 2011 modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at der på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var forløbet tre år, siden den herboende ægtefælle sidst havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor ansøgeren nu ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. FAM/2014/6.

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2014 i fire sager Udlændingestyrelsens afgørelser, hvorved ansøgerne blev meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget ledighedsydelse i medfør af lov om aktiv socialpolitiks § 74.

Udlændingenævnet fandt i de fire sager, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9. stk. 5. Udlændingenævnet lagde herved navnlig vægt på, at en person, der er visiteret til fleksjob, er afskåret fra at modtage arbejdsløshedsdagpenge, uanset at den pågældende måtte være medlem af en A-kasse, og at ledighedsydelsen har et beskæftigelsesfremmende sigte. Reglerne om familiesammenføring modvirker derfor hensynet til beskæftigelse, og denne modsætning indebar efter Udlændingenævnets opfattelse, at det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelser i sagerne. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på sagernes konkrete omstændigheder, herunder tidspunktet for visitering til fleksjob.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser, der var to af de fire sager:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Bosnien-Hercegovina.

Den herboende ægtefælle blev i december 2010 visiteret til fleksjob og modtog i en periode på tre måneder fra januar 2011 til marts 2011 ledighedsydelse grundet varig funktionsnedsættelse, hvoref-

ter han påbegyndte et fleksjob. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at en person, der er visiteret til fleksjob, er afskåret fra at modtage arbejdsløshedsdagpenge, uanset at den pågældende måtte være medlem af en A-kasse, at ledighedsydelsen har et beskæftigelsesfremmende sigte, og at reglerne om familiesammenføring derfor modvirker hensynet til beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser ikke at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab under henvisning til, at ansøgerens herboende ægtefælle havde modtaget ledighedsydelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. FAM/2014/3.

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5, til en ansøger fra Marokko. Den herboende ægtefælle blev i 2008 sygemeldt fra sit arbejde grundet sit psykiske helbred og modtog i en periode fra 2010 til 2012 ledighedsydelse efter lov om aktiv social politik. Den herboende ægtefælle kunne grundet sit psykiske helbred ikke fungere i et fleksjob, og ægtefællen blev i 2012 efter flere afklaringsforløb tilkendt førtidspension.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at en person, der er visiteret til fleksjob, er afskåret fra at modtage arbejdsløshedsdagpenge, uanset at den pågældende måtte være medlem af en A-kasse, at ledighedsydelsen har et beskæftigelsesfremmende sigte, og at reglerne om familiesammenføring derfor modvirker hensynet til beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser ikke at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab under henvisning til, at ansøgerens herboende ægtefælle havde modtaget ledighedsydelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. FAM/2014/4.

3.1.1.4. Boligkravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark skal ansøgeren og den herboende ægtefælle desuden som udgangspunkt opfylde boligkravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, således at den herboende ægtefælle skal godtgøre at råde over egen bolig af rimelig størrelse.

Den herboende ægtefælle anses for at råde over sin egen bolig, når denne som ejer, andels- eller anpartshaver, lejer eller på anden lignende måde råder over brugsretten til en bolig eller en del af en bolig. Boligen anses endvidere for at have en rimelig størrelse, når der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m2 pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bolig af rimelig størrelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ansøger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at råde over egen bolig af rimelig størrelse. Ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i juli 2013. Efterfølgende fremsendte parret en lejekontrakt til Udlændingestyrelsen, som var underskrevet i september 2013, og hvoraf det blandt andet fremgik, at lejemålet begyndte i december 2012, at boligen bestod af fire værelser, at det samlede areal udgjorde 125 m2, at huslejen udgjorde i alt 100 kr. pr. måned, at udlejeren leverede varme, varmt vand og el på lejemålet, og at udlejeren leverede fællessignalforsyning, hvortil lejeren skulle betale bidrag. Den herboende ægtefælle havde i over et år været skrevet op til en lejebolig hos et boligselskab. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, som var født i september 2010.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den til sagen fremlagte lejekontakt var underskrevet i september 2013 – altså efter ansøgningens indgivelse – og at lejeforholdet påbegyndtes i december 2012. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at lejemålet efter det oplyste var ejet af en bekendt til den herboende ægtefælle, og at udlejerens fader og broder endvidere var bosiddende på adressen, hvorfor ansøgeren ikke kunne anses for at have den fulde rådighed over lejemålet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at huslejen alene udgjorde 100 kr. om måneden for et lejemål bestående af fire værelser og med et samlet areal på 125 m2. **Udlændingenævnet fandt således på baggrund af disse omstændigheder**, at der ikke forelå et reelt lejeforhold mellem den herboende ægtefælle og udlejeren, hvorfor den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at have godtgjort at råde over en bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6, og lagde vægt på, at der til sagen ikke var oplyst om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Pakistan. Det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, der var dansk statsborger, som talte dansk, og som gik i dansk børnehave, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, henset til at barnet på grund af dets unge alder ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. FAM/2014/27.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ansøger fra Yemen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at råde over egen bolig af rimelig størrelse. Ansøgeren indgav ansøgningen om opholdstilladelse i marts 2014. Den herboende

ægtefælle havde sammen med sin del af ansøgningsskemaet fremsendt en lejekontrakt, hvoraf det fremgik, at lejemålet var indgået mellem udlejer og den herboende ægtefælles moder, at boligen bestod af tre værelser, og at det samlede areal udgjorde 85 m2. Den herboende ægtefælle havde anført, at han var førtidspensionist og debil og derfor ikke kunne bo alene. Af de lægelige akter fremgik det, at den herboende ægtefælle ville kunne visiteres til en bolig for evnesvage. Den herboende ægtefælle havde i ansøgningen oplyst, at parret blev gift i Yemen, og at den herboende ægtefælle havde besøgt ansøgeren i Yemen.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den til sagen fremlagte lejekontrakt var indgået mellem udlejer og den herboende ægtefælles moder, hvorfor den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at have den fulde rådighed over lejemålet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende ægtefælle efter det oplyste var førtidspensionist og debil, ikke kunne føre til en anden vurdering, henset til, at der til sagen ikke var oplyst om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Yemen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne om, at parret blev gift i Yemen, og at den herboende ægtefælle havde besøgt ansøgeren i ansøgerens hjemland. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Endelig bemærkede Udlændingenævnet**, at FN's handikapkonvention ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8, og Udlændingenævnet fandt det ikke urimeligt, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 6, blev stillet i sagen, henset til at den herboende ægtefælle på trods af sit handikap udrejste af Danmark til Yemen for at mødes og blive gift med ansøgeren, og henset til at den herboende ægtefælle efterfølgende besøgte ansøgeren i ansøgerens hjemland. FAM/2014/130.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret at råde over egen bolig af rimelig størrelse. Ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i april 2014. Af den lejekontrakt, der var vedlagt ansøgningsskemaet, fremgik det blandt andet, at lejemålet bestod af et værelse, og at det samlede boligareal udgjorde 40 m2. Den herboende ægtefælle søgte efter det oplyste på afgørelsestidspunktet efter en anden bolig. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, som var født i november 2011.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke havde godtgjort at råde over egen bo-

lig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at lejemålet efter det oplyste havde et boligareal på 40 m2, og at der efter familiesammenføringen ville skulle bo tre personer i lejemålet, hvorfor lejemålet ikke levede op til boligkravsbekendtgørelsens § 7, stk. 1, nr. 2, hvorefter en bolig anses for at have en rimelig størrelse, hvis boligens areal efter gennemførelsen af familiesammenføring vil være på mindst 20 m2 per person, der bor i boligen, jf. stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6, og lagde vægt på, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne forhold, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles. Det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, der var dansk statsborger, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering, henset til at barnet på grund af dets unge alder ikke kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at parret havde anført, at ansøgeren ikke ønskede at være adskilt fra den herboende ægtefælle og parrets fællesbarn, og at et afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 6, ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der ikke forelå oplysninger om forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at den herboende ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne for der at udøve familielivet med ansøgeren og parrets fællesbarn. **Udlændingenævnet bemærkede**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, og at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke ville være uproportionalt som stridende imod Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 – at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2014/227.

3.1.1.5. Tilknytningskravet

Der stilles efter udlændingeloven et krav om, at ægtefællerne samlet har større tilknytning til Danmark end til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Tilknytningskravet stilles ikke, når den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i 26 år. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 26 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 26 år. Herudover vil herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, blive anset for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Tilknytningskravet vil derudover kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor den herboende ægtefælle ikke findes at have mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland.

Hvis tilknytningskravet stilles, kan der som udgangspunkt kun gives ægtefællesammenføring, hvis ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Ved vurderingen af, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges der bl.a. vægt på, hvor lang tid den herboende ægtefælle og ansøgeren har boet eller opholdt sig i Danmark, om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, f.eks. familie, om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark, om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, hvilke danske sprogfærdigheder parterne har, hvor stor en tilknytning ægtefællerne har til et andet land, herunder om den herboende ægtefælle har været på længerevarende besøg eller har boet i ansøgerens hjemland, om den udenlandske ægtefælle har børn eller anden familie i et andet land mv.

For den herboende ægtefælle betyder det, at der normalt stilles krav om, at vedkommende har haft fast ophold i Danmark i minimum 12 år, og at vedkommende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund. Varigheden af den herboende ægtefælles ophold i Danmark kan nedsættes til mindre end 12 år, hvis vedkommende gennem uddannelse eller arbejde har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund.

For den ansøgende udenlandske ægtefælle stilles der normalt krav om, at vedkommende har besøgt Danmark mindst én gang tidligere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet var opfyldt, kan henvises til:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Tyrkiet under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at den herboende ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark i 12 år, at den herboende ægtefælle havde haft tilknytning til det danske arbejdsmarked igennem flere år, og at ansøgeren havde opnået en vis tilknytning til Danmark, idet ansøgeren havde været i Danmark på visumophold. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 7 var opfyldt. FAM/2014/133.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Pakistan under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. Ansøgeren og den herboende ægtefælle var begge født og opvokset i Pakistan. Den herboende ægtefælle var indrejst i Danmark som 16-årig i 1994 og havde efter det oplyste aldrig haft arbejde eller taget en uddannelse i Danmark. Udlændingestyrelsen henviste i sin afgørelse til, at den herboende ægtefælle ej heller havde opnået en særlig tilknytning til Danmark gennem en længerevarende uddannelse eller andre integrationsfremmende foranstaltninger. Udlændingestyrelsen fandt endvidere, at det forhold, at den herboende ægtefælle var kørestolsbruger og ikke kunne klare daglige basale ting, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet Udlændingestyrelsen fandt, at der ikke var oplyst om så alvorlige helbredsmæssige forhold eller handicaps, at den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold sammen med ansøgeren i Pakistan for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på længden og karakteren af den herboende ægtefælles ophold i Danmark, herunder at hun som 16-årig i 1994 indrejste i Danmark med opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3, og at hun således havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. 20 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** de lægelige oplysninger om, at den herboende ægtefælle led af Friedrichs ataksi eller en sygdom beslægtet hermed, at sygdommen var arvelig, fremadskridende og degenerativ, at CT scanninger havde vist ret svær cerebellar atrofi, dvs. skrumpning af lillehjernen, og at der ikke efter det oplyste var egentlige behandlingsmuligheder udover vedligeholdelsestræning. Udlændingenævnet sendte sagen tilbage til Udlændingestyrelsen til vurdering af, om de øvrige betingelser for ægtefællesammenføring var opfyldt. ÅB/2014/17.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Iran under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke opfyldte tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. Den herboende ægtefælle var i perioden fra maj 2003 til august 2011 gift med en dansk statsborger, og blev i 2005 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af dette ægteskab, hvorefter han i 2010 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Han fik kontakt til sin nuværende ægtefælle i sommeren 2011 via internettet, hvorefter han besøgte hende i Iran i sommeren 2011, hvor parret indgik ægteskab. Den herboende ægtefælle havde fra 2005 til afgørelsestidspunktet haft flere forskellige kortere ansættelsesforhold, herunder som køkkenassistent, jernstøber, og lagermedarbejder, indtil han i maj 2008 begyndte som pædagogmedhjælper på en institution, hvor han fortsat var ansat på afgørelsestidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet kunne anses for opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at den herboende ægtefælle fik opholdstilladelse i Danmark i 2005, og at han havde været i stort set uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i mere end syv år på afgørelsestidspunktet, herunder at han siden august 2008 havde været pædagogisk medarbejder på en døgninstitution. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde flere visumbesøg i Danmark. ÅB/2014/18.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på grund af tilknytningskravet, og hvor den herboende ægtefælle har haft længerevarende udlandsophold, der er indgået i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en serbisk statsborger. Ansøgerens herboende ægtefælle blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 1998, og han fik dansk indfødsret i juni 2004. Den herboende ægtefælle havde oplyst at have arbejdet i Danmark fra 2007 til 2010 og at have boet sammenlagt i Danmark i over 12 år. Den herboende ægtefælle havde haft størstedelen af sin skolegang i det tidligere Jugoslavien (nu Bosnien-Hercegovina). Ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden i juli 2001 i Serbien. Ansøgeren var født i Beograd i 1981, og hun opholdt sig i Danmark i 2009 og 2012 på visumophold. Ansøgerens forældre og søskende boede i Serbien. Den herboende ægtefælle udrejste af Danmark til Bosnien-Hercegovina i februar 2011, og ansøgeren og den herboende ægtefælle blev kort tid efter gift i Serbien. Den herboende ægtefælle rejste til Dubai i april 2011, hvortil ansøgeren indrejste måneden efter. Parret boede herefter sammen i De Forenede Arabiske Emirater fra maj 2011 til maj 2012. I samme periode var den herboende ægtefælle i Det Centrale Personregister registreret som bosat i Bosnien-Hercegovina.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Serbien. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle var født og opvokset i Jugoslavien og fik opholdstilladelse i Danmark i 1998 som 23-årig, og at Bosnien-Hercegovina geografisk og kulturelt er tæt tilknyttet Serbien, hvor ansøgeren var statsborger. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født, opvokset og havde haft sin skolegang i Serbien, at ansøgeren havde familie og venner i Serbien, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle blev gift i Serbien i 2011. **Udlændingenævnet lagde herved betydelig vægt på**, at ansøgerens ægtefælle valgte at rejse ud af Danmark i 2011 og ifølge Det Centrale Personregister bosatte sig i Bosnien-Hercegovina, hvor ansøgeren og ansøgerens ægtefælle valgte at stifte familie, for derefter at flytte sammen til Dubai fra Bosnien-Hercegovina/Serbien. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren kun havde opnået en begrænset tilknytning til Danmark ved ansøgerens visumophold i 2009 og 2012. Det var

indgået i grundlaget for afgørelsen, at den herboende ægtefælle efter det oplyste havde gennemført en styrmandsuddannelse og pilotuddannelse i Danmark og efter det oplyste havde arbejdet i Danmark i perioden fra 2007 til 2010. Udlændingenævnet havde ikke modtaget dokumentation for dette. **Udlændingenævnet bemærkede dog hertil**, at det oplyste arbejde i perioden fra 2007 til 2010 ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering i sagen. Det indgik i vurderingen, at den herboende ægtefælle havde været beskæftiget i Danmark siden november 2012, og at han erhvervede dansk indfødsret i 2004. **Dette fandt Udlændingenævnet imidlertid ikke kunne føre til en ændret vurdering**. Det kunne samtidig ikke føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark i mere end 12 år, idet de 12 år i Danmark ikke havde været sammenhængende, og idet parret havde etableret familieliv på et tidspunkt, hvor ægteparret var udrejst af Danmark. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde fremsendt dokumentation for at have været ansat som pilot i Dubai i en del af den periode, hvor ægtefællen ifølge Det Centrale Personregister havde opholdt sig i Bosnien-Hercegovina, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. FAM/2014/141.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en serbisk statsborger. Den herboende ægtefælle indrejste i Danmark i 1988 som 6-årig. Hans moder var bosiddende i Danmark. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at han var udrejst til Serbien fra marts 2001 til august 2002 og fra september 2005 til november 2012, hvor han havde uddannet sig, og hvor parret var mødtes og var blevet gift. Ansøgeren havde haft fire besøgsophold i Danmark i perioden fra januar 2011 til november 2012, og hun var på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse gravid. Det var til sagen oplyst, at den herboende ægtefælle var ansat på et hospital som kontorassistent, mens han ventede på at få sin autorisation som læge i Danmark. Den herboende ægtefælle havde været udrejst af Danmark til Serbien i samlet ca. otte år.

Udlændingenævnet fandt, at parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Serbien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens herboende ægtefælle – uanset at han var indrejst i Danmark som mindreårig og var blevet dansk statsborger – fortsat havde en betydelig tilknytning til ansøgerens hjemland. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at både den herboende ægtefælle og ansøgeren var født i Serbien og havde familie der, ligesom de kommunikerede på serbisk, og at den herboende ægtefælle havde opholdt sig i mere end otte år i Serbien, hvor han dels var gået på gymnasiet og dels havde uddannet sig til læge, og hvor parret var blevet gift. Det oplyste om den herboende ægtefælles familiemæssige tilknytning til Danmark og hans tidligere beskæftigelse, herunder at han i perioden fra april 2004 til juli 2005 havde arbejdet som postbud, at han i perioden fra februar 2005 til maj 2005 havde gennemført hærens basisuddannelse som værnepligtig, at han i perioden fra august 2007 til oktober 2007 havde arbejdet som vikar med pleje af udviklingshæmmede børn og voksne, og at han i perioden fra november 2013 til februar 2014 havde arbejdet som frivillig læge på Frederiksberg Hospital,

fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. Ansøgerens fire besøgsophold i Danmark og det forhold, at hun var gravid, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. FAM/2014/43.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en irakisk statsborger. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i 1994 i Irak. Ansøgerens herboende ægtefælle var dansk statsborger og havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 1984. Ansøgeren havde tidligere haft opholdstilladelse i Danmark, idet hun i 1996 blev meddelt opholdstilladelse, og i 1999 blev hun meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet. Ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle havde igennem to perioder på sammenlagt mere end tre år boet sammen i Irak. Ansøgeren var i perioden fra maj 2006 til august 2007 udrejst til sit hjemland, og i november 2010 udrejste hun på ny til Irak, hvorefter hun vendte tilbage til Danmark i december 2012. I denne forbindelse bortfaldt ansøgerens opholdstilladelse i Danmark. Parret fik i perioden fra 1997 til 2005 fire fællesbørn, som alle var danske statsborgere. Børnene havde været udrejst af Danmark i de samme perioder som ansøgeren, og ansøgeren havde siden december 2012 på ny opholdt sig i Danmark.

Udlændingenævnets flertal fandt, at parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Irak, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnets flertal fandt**, at ansøgerens herboende ægtefælle – uanset at han havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 1984 og var blevet dansk statsborger – og ansøgeren – uanset at hun havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 1996 og tidsubegrænset opholdstilladelse siden 1999 – begge havde større tilknytning til Irak end til Danmark. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at både den herboende ægtefælle og ansøgeren var født i Irak og havde familie der, ligesom de kommunikerede på irakisk, og at parret igennem flere perioder på sammenlagt mere end tre år havde opholdt sig sammen i Irak, hvor parret tog ophold med henblik på at tage varigt ophold. Det oplyste om den herboende ægtefælles tidligere uddannelse og beskæftigelse, herunder at han i 1994 havde afsluttet en uddannelse som civilingeniør i Danmark, at han i 1995 havde været ansat ved en virksomhed i Århus, og at han i 2009 og 2010 havde været ansat i job med løntilskud, **fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering**. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle uagtet karakteren og længden af sit ophold i Danmark, og herunder den nævnte uddannelse og de nævnte beskæftigelser, ikke kontinuerligt havde været tilknyttet det danske arbejdsmarked, men havde haft kortere perioder med beskæftigelse, og at han to gange havde været udrejst til Irak med henblik på at etablere familielivet i det land, hvor han var opvokset. Ansøgerens tidligere opholdstilladelse i Danmark og det forhold, at hun under sagens behandling i Udlændingenævnet var gravid, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at ansøgeren i februar 1996 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammen-

ført, og at hun i maj 1999 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen, idet det var hendes eget valg at udrejse til Irak og dermed opgive sin opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren i forbindelse med sit ophold i Danmark efter det oplyste havde taget sprogkurser og været i praktik, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne medføre, at ansøgeren og hendes ægtefælle havde opnået en større tilknytning til Danmark end til Irak, hvor hun var født og opvokset, og hvortil hun efter det oplyste havde haft ønske om at vende tilbage for der at udøve familielivet sammen med sin ægtefælle og parrets fire fællesbørn. Det forhold, at ansøgeren led af dysreguleret stofskifte og diabetes, **fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering**. **Udlændingenævnets flertal bemærkede i den forbindelse**, at det fremgik af lægeerklæringer, at ansøgeren siden 2007 havde været syg, og at hun alligevel i 2010 havde valgt at udrejse til Irak for at udøve familielivet der. Det forhold, at ansøgerens og hendes ægtefælles fællesbørn var danske statsborgere og havde boet i Danmark fra fødslen og frem til maj 2006, i perioden fra august 2007 til november 2010 og siden december 2012, **fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet børnene to gange havde været udrejst til Irak i en længere periode, hvorved børnene fik afbrudt deres tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnets flertal bemærkede hertil**, at det havde været ansøgerens og hendes ægtefælles eget valg at udrejse af Danmark i henholdsvis 2006 og 2010, og at børnene fra december 2012 på ny skulle tage ophold i Danmark, uagtet at ansøgeren ikke længere havde opholdstilladelse i Danmark, idet hun havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, hvorved hendes opholdstilladelse var bortfaldet. FAM/2014/166.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en pakistansk statsborger. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i 2003 i Pakistan. Ansøgerens herboende ægtefælle havde haft opholdstilladelse i Danmark siden januar 1990, og i december 1991 blev han meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren blev i juli 2003 meddelt afslag på ansøgning om ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. Denne afgørelse blev ikke påklaget. Parret fik i perioden fra 2004 til 2010 fire fællesbørn i Pakistan. Ansøgeren søgte i december 2013 på ny om ægtefællesammenføring i Danmark.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at både ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset i Pakistan, hvorfor parret måtte antages at have en stærkere tilknytning dertil end til Danmark, hvortil den herboende ægtefælle først kom i 1990 i en alder af 26 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret siden 2003 havde etableret og udøvet fælles familieliv med udgangspunkt i Pakistan, da parrets fire fællesbørn var født og opvokset i Pakistan, da der senest blev

indgivet ansøgning om ægtefællesammenføring i december 2013, og da ansøgerens herboende ægtefælle – henset til den måde parret hidtil havde udøvet familielivet på – havde bevaret en væsentlig tilknytning til Pakistan. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens herboende ægtefælle havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark siden 1991 og havde været tilknyttet det danske arbejdsmarked, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens herboende ægtefælle ikke på baggrund af sit ophold havde opnået en sådan væsentlig og fast tilknytning til det danske uddannelsessystem og arbejdsmarked, at dette kunne føre til en ændret vurdering af, at parrets samlede tilknytning til Pakistan oversteg parrets samlede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parrets fællesbørn i maj 2014 fik opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da parrets fællesbørn ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse på baggrund heraf. **Udlændingenævnet bemærkede**, at fællesbørn, som bor hos en herboende ansøgers ægtefælle, efter Udlændingenævnets praksis først efter seks til syv års ophold i Danmark ville kunne anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse ville have så væsentlige konsekvenser for børnene, at kravet om tilknytning kunne fraviges. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af parrets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, idet EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. FAM/2014/129.

Som eksempel på betydningen af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en statsborger i Sri Lanka. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i september 2010 i Frankrig, hvor ansøgeren var asylsøger og havde fået afslag på asyl. Ansøgeren havde aldrig været i Danmark. Ansøgerens herboende ægtefælle var dansk statsborger og havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 1996. I maj 2012 fik parret et fællesbarn.

Udlændingenævnet fandt, at parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Sri Lanka, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. Det er en betingelse for at anse ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark for større end ægtefællernes samlede tilknytning til deres hjemland, at begge ægtefæller – hver især – har opnået en vis selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgerens herboende ægtefælle havde opnået en væsentlig tilknytning til Danmark, idet denne havde boet i Danmark med opholdstilladelse i mere end 12 år, og idet denne var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Samtidig lagde Udlændingenævnet til grund**, at ansøgeren aldrig havde været i Danmark, hvorfor ansøgeren ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. Det forhold, at parret havde et fællesbarn, der var dansk statsbor-

ger, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at barnet som følge af dets unge alder ikke kunne antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren burde gives opholdstilladelse under henvisning hertil. FAM/2014/46.

Det fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, at det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende ægtefælle og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark.

Som eksempler på betydningen af et oprindeligt familieliv kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en vietnamesisk statsborger. Ansøgeren og den herboende ægtefælle var gift i Vietnam i perioden fra 1991 til 2000, og parret blev forældre til et barn i 1992. Den herboende ægtefælle blev i februar 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskab med en herboende dansk statsborger. Hun blev i november 2006 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, og i januar 2008 blev hun skilt fra sin tidligere danske ægtefælle. I 2006 indgik ansøgeren ægteskab med en herboende dansk statsborger, som var den herboende ægtefælles søster. Ansøgeren havde endvidere i 2007 kortvarig opholdstilladelse i Danmark som kok. I 2006 fik parret endnu et fællesbarn sammen. Begge børn havde siden henholdsvis indrejsen i 2003 og fødslen i 2006 haft uafbrudt ophold i Danmark. Parret havde i øvrigt under sagens behandling forklaret modstridende om parrets forhold forud for den herboende ægtefælles indrejse i Danmark. Ansøgeren og referencen blev på ny gift i Vietnam i 2010.

Udlændingenævnet fandt, at parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Vietnam. **Udlændingenævnet lagde betydelig vægt på**, at parret forud for ansøgerens indrejse i Danmark i juli 2007 havde kendt hinanden i Vietnam siden 1991, at parret tidligere havde været gift med hinanden i perioden fra 1991 til 2000, og at parret i denne periode fik et fællesbarn. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** parrets forklaringer om, hvordan kontakten mellem ægtefællerne blev genetableret, herunder at parret ved den seneste ansøgning om opholdstilladelse fra januar 2013 havde oplyst, at parret mødte hinanden i 2005. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke udover den herboende ægtefælle og parrets fællesbørn havde nogen familiemæssig tilknytning til Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse på grund af arbejde i perioden fra juli 2007 til oktober 2007, kunne ikke føre

til en ændret vurdering, da ansøgeren på baggrund af det nævnte ophold ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at parrets samlede tilknytning til Danmark af den grund måtte anses for større end parrets samlede tilknytning til Vietnam. **Udlændingenævnet fandt ud fra tilsvarende betragtninger**, at den herboende ægtefælle gennem den måde, som den pågældende havde udøvet familielivet med ansøgeren på forud for og efter sin indrejse i Danmark, måtte anses for at have bevaret en meget betydelig tilknytning til Vietnam. **Det bemærkedes i den forbindelse**, at parrets andet fællesbarn blev født i 2006, mens den herboende ægtefælle var gift med sin tidligere ægtefælle, der var den herboende ægtefælles søster. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at parret talte vietnamesisk sammen, at ansøgeren havde forældre og søskende i Vietnam, og at den herboende ægtefælles to søskende ligeledes var bosiddende i Vietnam. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at det oplyste om, at den herboende ægtefælle siden 2003 havde boet i Danmark og siden 2007 havde været tilknyttet arbejdsmarkedet, kunne føre til et andet resultat, **da Udlændingenævnet ikke fandt**, at den herboende ægtefælle på baggrund af hendes ophold og beskæftigelsen havde opnået en sådan væsentlig og fast tilknytning til det danske arbejdsmarked, at dette kunne føre til en ændret vurdering af, at parrets samlede tilknytning til Danmark ikke oversteg parrets samlede tilknytning til Vietnam. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige grunde, der kunne tale for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selv om parrets samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Vietnam. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at parrets fællesbørn opholdt sig hos den herboende ægtefælle i Danmark, ikke udgjorde sådanne ganske særlige grunde, at ansøgeren på den baggrund burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, uanset at parrets yngste barn var født i 2006 i Danmark og siden havde boet her i landet. Det bemærkedes endvidere, at parrets ældste barn, som var født i 1992, på afgørelsestidspunktet var myndigt. **Udlændingenævnet fandt således ikke**, at barnets forhold kunne føre til, at det kunne anses for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og FN's Børnekonvention at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i denne forbindelse**, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kunne give en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det var parrets eget valg, at parrets fællesbørn skulle bo i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom det var parrets eget valg at lade børnene forblive i Danmark, selv om ansøgeren var blevet meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at parret dermed havde valgt at udøve familielivet således, at parrets familie skulle leve adskilt, og at der intet var til hinder for, at parret kunne fortsætte med at udøve familielivet som hidtil. FAM/2014/147.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 7. Ansøgeren og den herboende ægtefælle mødtes i 1996 og fik i 1997 og 2000 to fællesbørn. Famili-

en indrettede sig enten således, at de boede sammen, eller at den nu herboende ægtefælle løbende besøgte ansøgeren og fællesbørnene i årene 1996 til ultimo 2000. I 2001 indrejste den herboende ægtefælle i Danmark og blev meddelt opholdstilladelse under henvisning til sit ægteskab med en herboende dansk statsborger. I 2005 blev den herboende ægtefælle meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse og blev i 2006 skilt fra sin herboende danske ægtefælle. I 2007 indgik ansøgeren og den herboende ægtefælle ægteskab, og parret blev i 2009 forældre til endnu et fællesbarn. I 2009 og 2010 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. I 2011 afviste Udlændingestyrelsen, at ansøgeren kunne indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 18 (nu § 9, stk. 21), idet forholdene, der begrundede afslagene i 2009 og 2010, ikke havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end parrets samlede tilknytning til Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, ansøgeren og den herboende ægtefælle var født og opvokset i Tyrkiet, hvor parret havde haft deres skolegang og tilknytning til arbejdsmarkedet, og at den herboende ægtefælle først i en alder af 27 år var indrejst i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren udover den herboende ægtefælle og de tre fællesbørn ingen tilknytning havde til Danmark, og uanset at ansøgeren havde været på visumophold i Danmark tre gange forud for den seneste indrejse i 2013, kunne dette ikke føre til en anden vurdering, idet parret ikke herved havde opnået en større tilknytning til Danmark end til Tyrkiet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det taler med betydelig vægt imod at anse tilknytningskravet for opfyldt i tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboende ægtefælles indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboende ægtefælles indrejse i Danmark, idet indgåelse af ægteskab på ny indikerer, at den herboende ægtefælle har bevaret en væsentlig tilknytning til ansøgeren og hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt ud fra tilsvarende betragtninger**, at den herboende ægtefælle gennem den måde, som den herboende ægtefælle havde udøvet familielivet med ansøgeren på forud for og efter sin indrejse i Danmark, måtte anses for at have bevaret en meget betydelig tilknytning til Tyrkiet. **Udlændingenævnet tillagde det betydelig vægt**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle forud for den herboende ægtefælles indrejse i Danmark havde indrettet sig således, at parret enten boede sammen, eller at den herboende ægtefælle besøgte ansøgeren og fællesbørnene, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle forud for den herboende ægtefælles indrejse i Danmark havde fået to fællesbørn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret talte kurdisk og tyrkisk sammen, og at parrets forældre og søskende stadig boede i Tyrkiet. Det forhold, at parrets tre fællesbørn henholdsvis i oktober 2010 i en alder af ét år og i 2012 i en alder af henholdsvis 12 og 15 år var meddelt opholdstilladelse i Danmark, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet børnene ikke havde opnået en

sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at dette kunne føre til en fravigelse af de almindelige betingelser for familiesammenføring, da fællesbørnene ikke havde boet i Danmark fast og sammenhængende i seks til syv år og herunder gået i danske institutioner og/eller skoler. FAM/2014/40.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at der burde ske en fravigelse af tilknytningskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7 (tilknytningskravet) til en irakisk statsborger. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i 2002 i Irak. Ansøgerens herboende ægtefælle var dansk statsborger og havde haft opholdstilladelse i Danmark siden 1990. Ansøgeren og ansøgerens herboende ægtefælle havde igennem flere perioder på sammenlagt mere end fire år boet sammen i Irak. Parret fik i september 2004 og i september 2005 (tvillinger) tre fællesbørn, som var danske statsborgere. Siden 2009 havde børnene været i Danmark. Et af parrets børn, som var født i september 2005, var handicappet, og barnet havde behov for særlige institutionstilbud, herunder aflastningsinstitution af hensyn til de to øvrige børn.

Udlændingenævnet fandt, at det måtte anses for bedst stammede med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle ikke skulle henvises til at udøve familielivet i Irak. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parrets ene fællesbarn, som var handicappet og led af infantil autisme og uspecificeret mental retardering, havde opholdt sig i Danmark siden 2009, og at barnet modtog særlig pædagogisk behandling på en særlig institution. FAM/2014/59.

3.1.1.6. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Grup-

pen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre mv. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladel-

se, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 8, og hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret var beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var grankusine og granfætter. Parret mødte hinanden første gang i marts 2013 i Pakistan, hvor ansøgeren opholdt sig. Parret havde forinden talt i telefon sammen i ét år og i løbet af dette år aftalt at indgå ægteskab. Parret indgik ægteskab i Pakistan to uger efter det første møde med hinanden. Herefter rejste den herboende ægtefælle tilbage til Danmark, og ansøgeren indrejste i Danmark i juli 2013. Kort tid herefter blev ansøgeren gravid. Den herboende ægtefælle forklarede under nævnsmødet, at han havde bedt sin mor om at undersøge, om der var en kvinde i moderens omgangskreds, der havde en datter, som den herboende ægtefælle kunne indgå ægteskab med. I forbindelse med klagen anførte ansøgerens advokat, at ansøgeren og den herboende ægtefælle først ved ægteskabets indgåelse var blevet bekendt med deres indbyrdes slægtskabsforhold, og at slægtskabet således ikke havde haft indflydelse på ansøgerens og ansøgerens ægtefælles ægteskab, hvilket efter advokatens opfattelse udelukkede, at der kunne være tale om tvangsægteskab.

Udlændingenævnet fandt, at parret var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtkendskab udover den familiemæssige relation forud for ægteskabets indgåelse, og at parret kun havde boet sammen i forbindelse med ægteskabets indgåelse og ansøgerens besøgsophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at parrets indbyrdes kontakt via telefon og internet forud for ægteskabets indgåelse ikke havde haft en sådan udstrækning, at formodningen for tvangsægteskab var tilbagevist. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at parret selv havde planlagt brylluppet eller udgifterne hertil. Det forhold, at ansøgeren var gravid på tidspunktet for klagen, **fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre** til et andet udfald af sagen, da graviditet ikke i sig selv kan afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. FAM/2014/38.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret var beslægtede, idet den herboende ægtefælle og ansøgeren var granfætter og grankusine. Parret mødte hinanden første gang i 2010 under den herboende ægtefælles ferie i Tyrkiet. Parret

holdt kontakt med hinanden i to år via telefon og Facebook, og den herboende rejste på ferie i Tyrkiet et par gange, blandt andet i juli 2012, hvor parret indgik ægteskab. Herefter rejste den herboende ægtefælle og ansøgeren til Danmark og indgav ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren nedkom i februar 2014 med parrets fællesbarn. Den herboende ægtefælle forklarede under nævnsmødet, at parret selv planlagde brylluppet med hjælp fra deres forældre, at de finansierede brylluppet med de pengegaver, parret modtog i forbindelse med brylluppet, og at det ville være vanskeligt for den herboende ægtefælle at udøve familielivet i Tyrkiet, da den herboende ægtefælle oplevede at have en større tilknytning til Danmark end Tyrkiet.

Udlændingenævnet fandt, at parret var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters eget ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret ikke havde haft et længere og indgående bekendtskab forud for ægteskabets indgåelse, der rakte ud over, hvad der fulgte af selve slægtskabet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det efter omstændighederne vil kunne tilbagevise formodningen om, at et ægteskab ikke er indgået efter begge parters eget valg, hvis der efter ægteskabets indgåelse har været et samliv af betydelig varighed, og det må lægges til grund, at begge parter ønsker at fortsætte samlivet, og at parrets forudgående kontakt til hinanden i den forbindelse ikke kunne sidestilles med et egentligt samliv. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at efter gældende praksis vil et samliv, som har varet i to år, kunne føre til, at der foreligger et samliv, der anses for værende af betydelig varighed. Samlivet skal kunne dokumenteres. Det forhold, at ansøgeren i februar 2014 nedkom med parrets fællesbarn, kunne ej heller føre til en ændret vurdering, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at dette i sig selv ikke var nok til at afkræfte formodningen for, at ægteskabet ikke var indgået efter begge parters eget ønske. FAM/2014/39.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Tyrkiet efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Parret var beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine. Parret mødte efter det oplyste hinanden i Tyrkiet i sommeren 2006 i forbindelse med en sommerferie, besluttede at indgå ægteskab i 2007, og indgik ægteskab i marts 2008 i Tyrkiet. Parret havde et fællesbarn født i juli 2010, der var dansk statsborger. Parret holdt kontakt inden ægteskabets indgåelse via telefon, internet og den herboende ægtefælles feriebesøg i Tyrkiet, og efter ægteskabets indgåelse skulle parret efter det oplyste i perioden fra marts 2009 til august 2010 have boet i Sverige. I 2010 vendte den herboende ægtefælle tilbage til Danmark, og parret havde siden besøgt hinanden i henholdsvis Danmark og Sverige.

Udlændingenævnets flertal fandt, at parterne var nærtbeslægtede i udlændingelovens forstand, og at det derfor måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. ud-

lændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. **Udlændingenævnets flertal lagde vægt på**, at parterne ikke havde haft et længerevarende og indgående bekendtskab udover den familiemæssige relation inden brylluppet, og at parret ikke i tiden efter brylluppet havde haft et sådant samliv, at det kunne tilbagevise formodningen for, at der var tale om tvangsægteskab. Oplysninger om samlivet i Sverige og efterfølgende besøgsophold i henholdsvis Sverige og Danmark **fandt Udlændingenævnets flertal ikke kunne føre til en ændret vurdering**. **Udlændingenævnet bemærkede**, at parret i 2011 blev meddelt afslag på familiesammenføring efter EU-reglerne, da det ikke kunne lægges til grund, at den herboende ægtefælle havde taget faktisk ophold i Sverige i den angivne periode. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at oplysningerne om parrets fællesbarn, henset til barnets unge alder, ikke kunne føre til et andet resultat, da barnet ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at dette i sig selv kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. FAM/2014/125.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Libanon efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 8. Ansøgeren og den herboende ægtefælle var beslægtede, idet ansøgeren og den herboende ægtefælle var fætter og kusine. Parret mødte hinanden under den herboende ægtefælles ferie i Libanon i 2007 og indgik ægteskab i Libanon i 2009, hvorefter den herboende ægtefælle returnerede til Danmark og påbegyndte et job og senere en uddannelse. Parret havde efter ægteskabets indgåelse boet sammen under ferieophold i henholdsvis Danmark og ansøgerens opholdsland.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle var i familie med hinanden, idet parret var fætter og kusine, og at det således måtte anses for tvivlsomt, om ægteskabet var indgået efter begge parters ønske, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke sås at have haft et længerevarende og indgående bekendtskab ud over den familiemæssige relation forud for ægteskabet, idet parret ikke havde boet sammen inden ægteskabets indgåelse, og idet ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælle selv havde planlagt eller afholdt udgifterne til brylluppet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for ægteskabets indgåelse var 19½ år og boede hos sine forældre. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgerens og den herboende ægtefælles kontakt efter ægteskabets indgåelse via telefon, Skype og feriebesøg i henholdsvis Libanon og Danmark ikke kunne sidestilles med etablering af et fast samliv af længere varighed, og at kontakten ikke havde haft en sådan udstrækning, at formodningen for tvangsægteskab herved kunne anses for tilbagevist. FAM/2014/155.

3.1.1.7. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 9, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette menes der, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen mv.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9, og hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Afghanistan efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. Ansøgeren blev i 2010 meddelt endeligt afslag på asyl og tvangsmæssigt udsendt til Afghanistan. Ansøgeren indrejste på ny i Danmark i juni 2012 og søgte asyl, hvilket ansøgeren i april 2013 på ny blev meddelt endeligt afslag på. Kort tid herefter indgik ansøgeren ægteskab i Danmark med sin herboende ægtefælle. Parret havde fået dispensation til at indgå ægteskab i Danmark, idet den herboende ægtefælle er anerkendt flygtning i Danmark. Ægtefællen var mor til en kvinde, som ansøgeren under sin første asylsag oplyste at have været forlovet med, men som havde hævet forlovelsen med ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren to gange tidligere var meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark i 2010 og 2013, og at parret kort tid efter det sidste afslag indgik ægteskab og søgte

om familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren primært ønskede en opholdstilladelse i Danmark, uanset på hvilket grundlag opholdstilladelsen meddeles. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med asylsagerne og ægtefællesammenføringssagen havde givet divergerende oplysninger om, hvem ansøgeren var i et forhold med, herunder den herboende ægtefælle og dennes datter, samt hvornår ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden og blev forlovet. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke havde fortalt troværdigt om sine forhold, og at det afgørende formål med ægteskabet var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. FAM/2014/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kina efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. Ansøgeren blev i april 2013 meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til ansøgerens herboende voksne datter. I forbindelse med ansøgningen oplyste ansøgeren, at hun havde besøgt sin datter i Danmark fra juli 2012 til september 2012. I oktober 2013 indgik ansøgeren ægteskab med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren indgav senere i oktober 2013 ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet. I forbindelse med ansøgningen oplyste ansøgeren blandt andet, at ansøgeren traf sin herboende ægtefælle via dating.dk under sit besøg i Danmark fra juli 2012 til september 2012. I december 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 9. Den herboende ægtefælle oplyste i forbindelse med klagen til Udlændingenævnet, at ansøgerens herboende datter havde forsøgt at finde en dansk mand til sin moder, således at ansøgeren kunne bo hos sin datter i Danmark, og at ansøgeren boede sammen med den herboende ægtefælle fra august 2012 til september 2012.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i april 2013 var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til sin herboende datter, og at ansøgeren i denne forbindelse oplyste, at ansøgeren boede hos sin herboende datter i perioden fra juli 2012 til september 2012, mens ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet med den herboende ægtefælle oplyste, at ansøgeren i perioden fra august 2012 til september 2012 boede sammen med den herboende ægtefælle. Det var endvidere ansøgerens herboende datter, som var anført som vært i forbindelse med et visum udstedt til ansøgeren gældende for 90 dage i en

periode fra december 2012 til december 2013. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle i forbindelse med klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde anfægtet Udlændingestyrelsens sagsfremstilling. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke havde oplyst troværdigt om sine forhold, at det afgørende formål med ægteskabet for ansøgeren var at opnå opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke forelå et beskyttelsesværdigt familieliv mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. FAM/2014/186.

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2014 om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 9 (proforma). Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, at der var 25 års aldersforskel mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle, at de begge var gift, da de indledte forholdet i april 2010, og at parret efter den herboende ægtefælles skilsmisse og indgåelse af ægteskab med ansøgeren blev ved med at bo sammen med den herboende ægtefælles syge tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise Udlændingestyrelsens afgørelse, da der efter de på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse foreliggende oplysninger ikke var grundlag for at fastslå, at det ægteskab, som ansøgeren havde indgået, måtte anses for at være et proformaægteskab. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** den herboende ægtefælles forklaring om omstændighederne i forbindelse med ægteskabets indgåelse og oplysningerne om det efterfølgende samliv og kontakt. FAM/2014/208.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Thailand, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik i november 2009 ægteskab. I juni 2010 meddelte Udlændingeservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at det ægteskab, ansøgeren havde indgået med den herboende ægtefælle, var et proformaægteskab. Det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration stadfæstede i juli 2010 Udlændingeservices afgørelse fra juni 2010. I november 2010 meddelte Udlændingestyrelsen på ny afslag til ansøgeren under henvisning til, at det ægteskab, ansøgeren havde indgået med den herboende ægtefælle, var et proformaægteskab. Justitsministeriet stadfæstede i oktober 2011 Udlændingeservices afgørelse fra november 2010. I januar 2012 afslog Justitsministeriet at genoptage sagen. I maj 2014 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. Det fremgik af sa-

gen, at ansøgeren og den herboende ægtefælle mødtes i maj 2009 og besluttede at indgå ægteskab i august 2009, hvorefter parret i november 2009 indgik ægteskab. Parret havde i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i 2010 været indkaldt til et møde i Udlændingeservice, hvor parret svarede divergerende på en række spørgsmål om hinandens personlige forhold, herunder vedrørende hinandens fødselsdatoer, familieforhold og parrets fællesaktiviteter. Under mødet blev det desuden oplyst, at parret kommunikerede via ordbøger, og at ansøgeren alene forstod enkelte sætninger på dansk. Den herboende ægtefælle havde efter ansøgerens hjemrejse i 2010 angiveligt besøgt ansøgeren en til flere gange hvert år, ligesom ansøgeren og den herboende ægtefælle angiveligt skulle have bevaret telefonisk kontakt med hinanden til trods for, at den herboende ægtefælle kun beherskede dansk, og ansøgeren beherskede thailandsk og engelsk.

Udlændingenævnet fandt, at der fortsat var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremkommet nye afgørende oplysninger, siden det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i juli 2010 traf afgørelse og siden Justitsministeriets afgørelser fra oktober 2011 og januar 2012. Udlændingenævnet tillagde det vægt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle traf beslutning om at indgå ægteskab efter et kort personligt bekendtskab, at ansøgeren og den herboende ægtefælle fortsat ikke sås at kunne kommunikere sammen på fælles sprog, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke trods besøg og telefonsamtaler sås at have opbygget et interessefællesskab, som ægtefæller må forventes at have. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren første gang indrejste i Danmark med henblik på at besøge sin herboende søster, og at to af ansøgerens søskende var familiesammenført til Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering, at ansøgeren og den herboende ægtefælle nu havde været gift i fem år, idet der ikke herved forelå et sådant samliv, der kunne afkræfte, at det ægteskab, ansøgeren og den herboende ægtefælle havde indgået, måtte anses for at være et proformaægteskab. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. FAM/2014/184.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Syrien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren indrejste i Danmark i marts 2009 og søgte i den forbindelse om EU-opholdstilladelse ved statsforvaltningen ved brug af et falsk bulgarsk nationalitetspas. I forbindelse

med politiets afhøring af ansøgeren i marts 2009 søgte ansøgeren også om asyl i Danmark. Ansøgeren blev idømt fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år på baggrund af dokumentfalsk i medfør af straffelovens § 171. I maj 2009 blev ansøgeren udsendt af Danmark til Tjekkiet i medfør af Dublinforordningen, idet ansøgeren var registreret som asylansøger i Tjekkiet. Ansøgerens indrejseforbud var således gældende frem til maj 2014. I oktober 2013 blev den herboende ægtefælle meddelt asyl i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Parret indgik ægteskab i januar 2013 i Tyrkiet, og parret havde ikke efter ægteskabets indgåelse boet sammen. I marts 2014 indgav ansøgeren ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab under henvisning til sin herboende ægtefælle. Det fremgik af den herboende ægtefælles oplysningsskema, at parret mødte hinanden i Tyrkiet, at parret indgik ægteskab i februar 2014, og at parret havde boet sammen i tre dage i februar 2014. Den herboende ægtefælle forklarede under nævnsmødet i december 2014, at parret mødtes første gang i Tyrkiet i januar 2013 i en busterminal i forbindelse med den herboende ægtefælles udrejse fra Syrien, at den herboende ægtefælle fulgtes med sin moder, at de talte kurdisk, som ansøgeren hørte, hvorfor ansøgeren rettede henvendelse til hende, og at parret talte sammen i flere timer. Endvidere forklarede den herboende ægtefælle, at ansøgeren efter nogle dage tilkendegav, at ansøgeren godt kunne lide hende og gerne ville giftes med hende, at parret derefter aftalte at blive gift, at parret blev islamisk gift i januar 2013 i Tyrkiet, at der ikke blev udarbejdet papirer vedrørende vielsen, at parret var sammen i cirka tre uger i Tyrkiet, hvorefter ansøgeren rejste til Tjekkiet, mens den herboende ægtefælle blev i Tyrkiet indtil maj 2013, hvor den herboende ægtefælle rejste videre til Danmark og ansøgte om asyl. Den herboende ægtefælle besøgte efterfølgende ansøgeren to gange i Tjekkiet, idet hun besøgte ham første gang fra december 2013 til januar 2014, hvor parret blev islamisk gift i december 2013, men moskeen var ikke bemyndiget til at foretage vielser. Den herboende ægtefælle besøgte ansøgeren igen i februar 2014, hvorunder parret indgik ægteskab. Den herboende ægtefælle havde ikke efterfølgende været i Tjekkiet, og parret havde sidst været sammen i sommerferien fra juni 2014 til juli 2014, hvor ansøgeren var på besøg i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret aldrig havde boet sammen, og at parret alene havde set hinanden i sammenlagt tre uger. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren tidligere havde forsøgt at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at dette handlemønster sammenholdt med omstændighederne i sagen, måtte anses som udtryk for, at det afgørende formål med indgåelsen af ægteskabet for ansøgeren var at opnå opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle helst ville til et udviklet land og stifte familie, og at den herboende ægtefælles incitament til at få ansøgeren til Danmark efter det oplyste var kærlighed til ham og et ønske om at leve sammen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om

opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. FAM/2014/244.

3.1.1.8. Karenstid for kriminelle forhold begået mod ægtefælle/samlever

Uanset at betingelserne for opholdstilladelse på baggrund af ægteskab vil kunne anses for opfyldt, vil der som det altovervejende udgangspunkt skulle meddeles afslag på opholdstilladelse, hvis den herboende ægtefælle tidligere har været gift eller i samlivsforhold, og under dette forhold f.eks. har udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle/samlever og er blevet dømt for det, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10. Der gælder i så fald en karensperiode på ti år fra endelig dom og frem.

Tilsvarende indebærer udlændingelovens § 9, stk. 11, at en opholdstilladelse som ægtefællesammenført ikke som udgangspunkt kan gives, hvis ansøgning om ægtefællesammenføring er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse, hvorpå der meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 19, om karenstid for strafbare forhold begået mod børn.

Karensperioden på ti år, vil dog kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler for det. Det kan f.eks. være, hvis kriminaliteten kan tilskrives en psykisk lidelse, der i mellemtiden er kureret, et ophørt alkohol- eller narkotikamisbrug, eller hvis der er forløbet mange år siden ægteskabets indgåelse, og parret har samlevet i en længere periode, og utvivlsomt ønsker at fortsætte samlivet.

Det forhold, at parret – den herboende ægtefælle og den nye ægtefælle/ansøger – har børn sammen, eller at de ikke har mulighed for at tage ophold sammen i et andet land, kan ikke i sig selv føre til en fravigelse af dette krav.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2013 om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Marokko. Den pågældendes herboende ægtefælle blev i april 2010 dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved at have udøvet vold imod sin datter og sin tidligere ægtefælle. Den herboende ægtefælle blev idømt tre måneders fængsel, hvoraf den ene måned blev gjort betinget. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i marts 2013. Til støtte for klagen blev det anført, at den herboende ægtefælle ikke kunne tage ophold i ansøgerens hjemland under henvisning til sine fire særbørn, som alle var danske statsborgere, som boede hos ham og havde samvær med deres moder i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle indenfor en periode på ti år forud for Udlændingenævnets afgørelse var idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet som omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 10, imod sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 10. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde fire særbørn, som alle var danske statsborgere, og som boede hos den herboende ægtefælle og havde samvær med deres moder i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 10, hvoraf det fremgår, at det forhold, at parret ikke har mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv kan begrunde, at karensperioden i udlændingelovens § 9, stk. 10, ikke skal finde anvendelse, og at indskrænkningen i udlændingelovens § 9, stk. 10, er begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og dermed varetager hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket er et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 2, og at det således er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt således**, at hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet vejede tungere end hensynet til beskyttelsen af ansøgeren og ansøgerens ægtefælles ret til familieliv efter EMRK's artikel 8. FAM/2014/62.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2013 om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Marokko. Den pågældendes herboende ægtefælle blev i december 2010 dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. til dels § 21, ved i august 2010 at have udøvet vold mod sin tidligere ægtefælle. Den herboende ægtefælle blev idømt fem måneders fængsel. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab i oktober 2012, og i maj 2013 blev parrets fællesbarn født. Den herboende ægtefælle havde til sagen oplyst, at han var uskyldig, og at han havde anmodet om genoptagelse af sin straffesag. Den herboende ægtefælle havde endvidere tre mindreårige særbørn, som han skulle have overvåget samvær med i januar 2014.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle indenfor en periode på ti år forud for Udlændingenævnets afgørelse var idømt frihedsstraf for personfarlig kriminalitet som omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 10, imod sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 10. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde oplyst, at han var uskyldig, og at han havde anmodet om genoptagelse af sin straffesag, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet straffesagen på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var endelig. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde tre mindreårige særbørn, som han ønskede samvær med, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 10,

hvoraf det fremgår, at det forhold, at parret ikke har mulighed for sammen at tage ophold i et andet land, ikke i sig selv kan begrunde, at karensperioden i udlændingelovens § 9, stk. 10, ikke skal finde anvendelse, og at indskrænkningen i udlændingelovens § 9, stk. 10, er begrundet i hensynet til beskyttelsen af ansøgerens liv og personlige integritet, herunder hensynet til den pågældendes integrationsmuligheder, og dermed varetager hensynet til andres rettigheder og friheder, hvilket er et lovligt hensyn efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, stk. 2, og at det således er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det forhold, at parret havde fået et fællesbarn i maj 2013, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet parret havde indgået ægteskab, og ansøgeren var blevet gravid på et tidspunkt, hvor parret ikke havde en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark. FAM/2014/63.

3.1.1.9. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt tillige en betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af de nuværende betingelser for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Kravet om opfyldelse af en del af de nuværende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 4, at den herboende ægtefælle i de sidste tre år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, og at den herboende ægtefælle skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6.

Kravet om opfyldelse af en del af de nuværende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5 (krav om bestået Prøve i Dansk 1) til en tyrkisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle, som i 1998 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet, var omfattet af betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12, hvorfor den herboende ægtefælle skulle opfylde de betingelser, der gælder for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Den herboende ægtefælle opfyldte ikke betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, idet hun alene havde dokumenteret, at hun sluttede Spor 2, Trin 2, som svarer til Dansk Uddannelse 2, modul 4, hvorfor hun således ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Der forelå i sagen ikke oplysninger om ganske særlige grunde, som kunne føre til fravigelse af kravet. Det forhold, at parret havde to børn, født i henholdsvis 2009 og 2012, med opholdstilladelse i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. FAM/2014/30.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til beskæftigelseskravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Jordan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, idet ansøgerens herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om fortsat at måtte antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor opholdstilladelse ville kunne meddeles. Ansøgerens herboende ægtefælle blev i 1998 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Den herboende ægtefælle havde oplyst, at han tidligere havde været selvstændig erhvervsdrivende, og at virksomheden ophørte i april 2014, men at han ikke aktuelt var i beskæftigelse, og at han modtog arbejdsløshedsdagpenge. Ansøgeren og den herboende ægtefælle havde to fællesbørn, der var født i henholdsvis 2010 og 2011, hvor de også blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren og den herboende ægtefælle ventede på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse endnu et fællesbarn.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om fortsat at måt-

te antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6, 2. led, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af dokumenter fra SKAT, at den herboende ægtefælles selvstændige virksomhed ophørte i april 2014, og at det fremgik af det elektroniske indkomstregister eIndkomst, at den herboende ægtefælle siden maj 2014 havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke kunne bortses fra kravet om, at den herboende ægtefælle skulle opfylde en del af de gældende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, henset til at ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbørn blot havde opholdt sig i Danmark i henholdsvis cirka tre og fire år. **Udlændingenævnet bemærkede**, at fællesbørn, der bor hos den herboende ægtefælle/forælder, efter praksis først efter mindst seks til syv års uafbrudt ophold i Danmark anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning her til landet, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse til ansøgeren vil have så alvorlige konsekvenser for barnet/børnene, at der kan bortses fra kravet om, at den herboende ægtefælle skal opfylde en del af de gældende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne omstændigheder, der bevirkede, at ansøgeren, den herboende ægtefælle og fællesbørnene ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Jordan, hvor de alle var statsborgere, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle mødte hinanden og indgik ægteskab, og hvor den herboende ægtefælle flere gange havde besøgt ansøgeren, for der at udøve familielivet, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Udlændingenævnet bemærkede, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2014/165.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der fandtes grundlag for at fravige de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til kravet om ikke at være idømt en fængselsstraf på mindst et år og seks måneders fængsel for kriminalitet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 1 (fængselsstraf på mindst et år og seks måneder), til en statsborger fra Israel. Ansøgerens herboende ægtefælle blev i juni 1985 idømt et år og seks måneders fængsel. I december 1985 blev ansøgerens herboende ægtefælle meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke måtte være idømt en ubetinget straf af mindst et år og seks måneders fængsel, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 168 af 17. marts 2011 (Lov om

ændring af udlændingeloven og lov om ægteskab indgåelse og opløsning), side 43, at: ”Kravet om opfyldelse af de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne fraviges enkeltvis på grund af herboendes særlige forhold eller situation. Der vil f.eks. kunne ske fravigelse af de foreslåede betingelser i § 9, stk. 12, nr. 1 og 2, hvor der som udgangspunkt ikke kan meddeles ægtefællesammenføring, hvis den herboende har begået alvorlig kriminalitet, i tilfælde hvor den idømte straf ligger langt tilbage i tid, og hvor den herboende ikke efterfølgende har begået ny kriminalitet”. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det måtte anses for at være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælles dom på et år og seks måneders fængsel var fra juni 1985, og at hen herboende ægtefælle efterfølgende ikke sås at være dømt for ny kriminalitet, samt at den herboende ægtefælle i december 1985 blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2014/134.

3.1.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt (udlændingelovens § 9, stk. 15, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 16 om mulighed for vellykket integration).

Der vil dog i visse undtagelsesvise tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke opfylder betingelsen om, at det ikke må være fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, se nærmere herom i afsnit 3.10.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne iagttage, om udlændingelovens § 9, stk. 18, hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 19, hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig

dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan være til hinder for familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 17, stk. 18 og stk. 19, ikke alene gælder i sager, hvor ansøgeren er under 15 år, men i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

3.1.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.1.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse af barnet, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 2.

Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder eller barnets alder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år efter de grundlæggende betingelser, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af et barn fra Etiopien, der var født i 1999, til en herboende fader, jf. udlændin-

gelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at den herboende fader ikke opfyldte kravet om at have forældremyndigheden/have del i forældremyndigheden over barnet, og at faderens navn ikke fremgik af sønnens fødselsattest, samt under henvisning til at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren var født og havde levet hele sit liv i Etiopien, først sammen med sin moder og dernæst med sin mormoder, og han havde gået i skole i Etiopien. Det var til sagen oplyst, at hans moder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse sad i fængsel, at den herboende fader aldrig havde boet sammen med ansøgeren, og at denne var et-to år, da faderen senest så ham, samt at ansøgeren i Etiopien boede sammen med sin mormoder og efter det oplyste havde familiemedlemmer på begge sider af familien.

Udlændingenævnet fandt vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at det ikke kunne lægges til grund, at den herboende fader opfyldte kravet om at være indehaver af forældremyndigheden over ansøgeren, og ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende fader ikke havde dokumenteret, at han havde del i forældremyndigheden over ansøgeren, at hans navn derudover ikke fremgik af ansøgerens fødselsattest, og at han ikke på en anden måde havde godtgjort, at han havde del i forældremyndigheden over ansøgeren. I forhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, **fandt Udlændingenævnet**, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af bestemmelsen, idet der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende fader og ansøgeren udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Etiopien, hvor han først boede sammen med sin moder og efterfølgende sin mormoder, og hvor han også havde haft sin skolegang. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende fader ikke havde set ansøgeren, siden denne var et-to år, at den herboende fader i januar 2012 indrejste i Danmark med sin ægtefælle og parrets fællesbarn, og at han først mere end et år efter søgte om at blive familiesammenført med ansøgeren. Det forhold, at den herboende fader var i telefonisk kontakt med ansøgeren, og at han ønskede at udvide kontakten med denne, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at den herboende fader kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang som hidtil. Det forhold, at ansøgerens moder på tidspunktet for afgørelsen sad i fængsel, samt at hans mormoder var gammel og havde svært ved at forsørge ham, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at der ikke i sagen forelå særlige hensyn til familiens enhed eller barnets tarv, som talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2014/203.

Udlændingenævnet hjemviste i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en thailandsk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingestyrelsen meddelte afslag under henvisning til, at den herboende reference, som var ansøgerens moder, ikke havde dokumenteret at have forældremyndigheden over ansøgeren.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgerens moder havde fremsendt nye dokumenter vedrørende forældremyndigheden over ansøgeren, idet hun under klagesagens behandling havde fremsendt dom fra december 2013 afsagt af Juvenile and Family Court i Thailand, hvorved den herboende moder fik overdraget forældremyndigheden til sig samt en erklæring fra oktober 2012 fra barnets fader om, at han gav sin tilladelse til, at barnet må opholde sig hos moderen i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til, om betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. ÅB/2014/19.

Udlændingenævnet hjemviste i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til tre congolesiske statsborgere i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da det ikke var dokumenteret ved DNA-undersøgelse, at ansøgerne var børn af en herboende forælder.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at hjemvise sagerne til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet den herboende reference i forbindelse med klagesagen havde oplyst, at ansøgerne på afgørelsestidspunktet kunne rejse til en dansk ambassade i Uganda for at få taget DNA-tests. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne fortsætte sagsbehandlingen, samt undersøge om der var grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2014/20.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af adoption, nærmeste familie og særlige grunde i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, § 9, stk. 1, nr. 3, og § 9 c, stk. 1, til to iranske statsborgere. Den herboende reference var iransk statsborger og fik opholdstilladelse i Danmark i 2012 som flygtning. I forbindelse med sin asylsag oplyste den herboende reference, at hun havde taget sig af sin broders to børn, født i 2001 og 2004, idet børnenes forældre var døde. Den herboende reference kunne ikke skaffe dokumentation for børnenes adoption. Børnene boede på tidspunktet for ansøgningen hos deres farmoder og hos referencens ægtefælle, som også havde søgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende reference.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende reference ikke havde dokumenteret, at hun havde adopteret ansøgerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Det til sagen oplyste om, at referencens

hjem i Iran blev gennemsøgt af sikkerhedspolitiet, og at alle personlige papirer blev konfiskeret, hvorfor den herboende reference var nødt til at flygte uden papirer, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at referencen havde kunnet fremskaffe og til Udlændingenævnet sende kopi af ansøgernes fødselsattester og deres forældres dødsattester. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at referencen ikke kunne anses for at være ansøgernes nærmeste familie, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, uanset om referencens slægtskab med ansøgerne måtte lægges til grund, idet ansøgerne efter det oplyste havde andre familiemedlemmer i deres hjemland, herunder bedsteforældre, en onkel og to tanter. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgerne ikke havde mulighed for at tage ophold hos deres øvrige nære familie. Det til sagen oplyste om, at børnenes bedsteforældre var syge, at de faktisk ikke kunne passe børnene, og at de øvrige familiemedlemmer ikke kunne tage sig af børnene, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Samtidig **fandt Udlændingenævnet**, at der i sagen ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgerne skulle have opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der ikke var oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerne havde nære slægtninge i hjemlandet, som kunne varetage forældrerollen. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt at meddele afslag på opholdstilladelse, og at det endvidere kunne udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8's beskyttelse primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, dvs. fader, moder og mindreårige børn, og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer udenfor kernefamiliebegrebet eksisterer "elements of dependency involving more than the normal emotional ties", vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke bestod et sådant forhold mellem den herboende reference og ansøgerne. ÅB/2014/21.

3.1.2.1.2. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles der krav om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Dette krav stilles først, hvis barnet er over seks år, og hvis der er forløbet mere end to år, efter at den herboende forælder er meddelt opholdstilladelse.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold.

Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bl.a. følgende forhold skal indgå i vurderingen af den herboendes forælders forhold:

- Den herboende forælders egen integration her i landet, herunder karakteren og omfanget af eventuel opnået beskæftigelse, gennemførelse af tilbudt danskuddannelse, inklusiv bestået prøve i dansk inden for den treårige integrationsperiode, eventuel aktiv indsats for at opnå beskæftigelse under integrationsperioden og påbegyndt og eventuelt gennemført uddannelse.
- Den modtagende families samlede forhold, herunder om den herboende forælders eventuelle herboende ægtefælle har fast beskæftigelse.
- Øvrige momenter, der viser den herboendes vilje og evne til at hjælpe barnet til en succesfuld integration.

I vurderingen af den i hjemlandet bosiddende forælders forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Om forælderen har evnen til at tage sig af barnet.
- Om forælderen trods evne ikke hidtil har udvist vilje til at tage sig af barnet, f.eks. om barnet er opvokset uden den pågældendes daglige tilstedeværelse.
- Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet.
- Om forholdene i hjemlandet har ændret sig væsentligt i forhold til situationen på den herboendes forælders udrejsetidspunkt, f.eks. om forælderen i hjemlandet er idømt en længerevarende frihedsstraf og af denne årsag ikke kan udøve forælderrollen.

I vurderingen af barnets forhold indgår f.eks. følgende momenter:

- Længden og karakteren af barnets ophold i henholdsvis Danmark og hjemlandet.
- Barnets sproglige kundskaber.
- Den herboende forælders intentioner i forhold til at lade barnet blive i hjemlandet.
- Barnets tarv.

Fristen på to år regnes fra det tidspunkt, hvor forælderen i Danmark opfylder betingelserne for at søge barnet familiesammenført, dog tidligst regnet fra barnets fyldte sjette år - det vil sige fra barnets ottende år. Bestemmelsen finder ikke anvendelse, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på to år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som

følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Såfremt forælderen i hjemlandet ikke aktuelt ønsker at tage sig af barnet, vil dette ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse, men forholdet kan i sammenhæng med, at den herboende forælder udviser evne og vilje til at sikre barnets integration i Danmark, tillægges vægt. Omfanget og karakteren af barnets hidtidige kontakt til forælderen i hjemlandet skal tillægges vægt. Den omstændighed, at forælderen i hjemlandet erklærer, at den pågældende ikke længere ønsker barnets tilstedeværelse hos sig, kan ikke i sig selv tillægges vægt, hvis barnet hidtil er vokset op hos den pågældende eller hos andre under denne forælders varetægt og myndighed, f.eks. hvis barnet er opvokset hos denne forælders egne forældre eller andre nære slægtninge, og den eller de pågældende hidtil har været de primære omsorgspersoner i barnets liv.

I tilfælde, hvor et barn har opholdt sig i hjemlandet med den anden forælder, og hvor de biologiske forældre på ny indgår ægteskab og derefter søger ægtefællesammenføring, vil udgangspunktet være, at forældrene har en sådan samlet tilknytning til hjemlandet, at der ikke vil kunne gives opholdstilladelse, hverken som led i ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med et barn, da den herboende forælder må anses for i det væsentlige at have bibeholdt sin tilknytning til hjemlandet uanset opholdet i Danmark.

Kravet om vellykket integration vil ikke blive stillet, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's børnekonvention.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn under 15 år og muligheden for vellykket integration, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en statsborger fra Ghana, der havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende moder. Ansøgerens moder indrejste i Danmark i maj 2005 og blev i marts 2009 meddelt opholdstilladelse under henvisning til sin samlever. Ansøgeren indgav ansøgning om opholdtilladelse under henvisning til sin herboende moder i maj 2013. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren og ansøgerens moder havde boet sammen fra ansøgerens fødsel i maj 1999 indtil moderens indrejse i Danmark i maj 2005, at ansøgeren siden moderens indrejse i Danmark havde boet hos sin mormor i Ghana, og at ansøgeren grundet mormorens sygdom havde opholdt sig på en kostskole. Det var endvidere oplyst, at ansøgerens fader ikke ville have noget med ansøgeren at gøre, at ansøgerens moder og ansøgeren havde haft daglig kon-

takt via telefonsamtaler, at ansøgerens moder havde besøgt ansøgeren i Ghana i 2011 og 2012, og at moderen havde betalt for ansøgerens skolegang med et beløb på 2.000 kr. hver 3. måned. Det var desuden oplyst, at ansøgeren havde haft 8 års skolegang i Ghana, at ansøgeren talte fante og engelsk, og at hun aldrig havde været i Danmark. Moderen havde herudover oplyst, at hun ikke havde nævnt ansøgeren overfor de danske myndigheder, fordi hendes daværende herboende ægtefælle ikke ville have noget med ansøgeren at gøre.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Eftersom ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, i maj 2013, var der forløbet mere end to år fra det tidspunkt, hvor moderen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og ansøgeren kunne derfor kun meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 14 år på ansøgningstidspunktet, at ansøgeren havde opholdt sig i Ghana siden fødslen, hvor hun havde haft i hvert fald otte års skolegang, og at ansøgeren aldrig havde været i Danmark. **Udlændingenævnet lagde** på baggrund af det til sagen oplyste endvidere vægt på, at ansøgeren siden moderens indrejse i Danmark i 2005 havde boet i hvert fald størstedelen af opvæksten henholdsvis hos sin mormor, på en kostskole i Ghana, og hos slægtninge på moderens side af familien i Ghana, hvor hun havde opholdt sig i ferieperioder. Disse bopæle sås ikke at have nogen tilknytning til det danske samfund, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til moderen i sig selv, havde nogen form for tilknytning her til landet, ligesom hun ikke havde været på besøg i Danmark. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren ikke talte dansk, og at hun talte fante og engelsk. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke under opvæksten var blevet præget af danske værdier og normer i en sådan grad, at ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, da moderen alene havde set ansøgeren to gange indenfor de seneste tre år og sidst i 2012. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at moderen ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at moderen derved – uanset ansøgerens i øvrigt begrænsede tilknytning til Danmark – havde præget ansøgeren med danske værdier og normer under ansøgerens opvækst. Det var indgået i Udlændingenævnets vurdering, at moderen havde været dansk gift og nu havde en dansk samlever, at moderen havde et barn, som var opvokset i Danmark og var dansk statsborger, at moderen havde arbejdet som køkkenmedhjælper fra 2009-2011 og som rengøringsassistent siden 2011, og at moderen gik til danskundervisning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at moderen ikke kunne anses som så velintegreret, at det kunne opveje ansøgerens manglende tilknytning til Danmark og kendskab til danske forhold. Udlændingenævnet henviste herved til, at moderen i alt havde

opholdt sig i Danmark i 9 år, og at ansøgeren på intet tidspunkt sås at have været en del af moderens dagligdag i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selvom ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at moderen ikke hele tiden havde haft hensigt til at blive genforenet med ansøgeren. **Udlændingenævnet havde i den forbindelse lagt vægt på**, at moderen ikke ved sine tidligere ansøgninger om familiesammenføring henholdsvis under henvisning til sin daværende ægtefælle og sin samlever på afgørelsestidspunktet havde oplyst om ansøgeren. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Det forhold, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet boede på en kostskole i hjemlandet, at moderen havde anført, at ansøgeren i ferieperioder boede hos en fjern slægtning, hvor hun måtte arbejde hårdt for at tjene til sit ophold, at hun var udsat for misundelse fra familiens side, og at hun levede under kummerlige forhold, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at generelle økonomiske og sociale forhold i ansøgerens hjemland ikke kunne føre til, at kravet om vellykket integration i udlændingelovens § 9, stk. 16, ikke burde stilles, idet ansøgeren fortsat havde sin far og anden familie i hjemlandet. FAM/2014/87.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en statsborger fra Thailand under henvisning til hendes herboende moder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Eftersom ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, i september 2013, var der forløbet mere end to år fra det tidspunkt, hvor moderen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og ansøgeren kunne derfor kun meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at moderen havde anført, at hun ikke havde råd til at søge om familiesammenføring på et tidligere tidspunkt, og at ansøgeren ikke kunne rejse til Danmark, da hun blev bidt af en cobraslange i 2011 med efterfølgende helbredsmæssige problemer til følge, idet der var forløbet mere end to år fra det tidspunkt, hvor moderen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt**, at der

herved ikke var tale om forhold, der kunne bevirke, at der sås bort fra betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16, da der herved ikke var tale om retlige eller faktiske omstændigheder af en sådan karakter, at moderen ikke havde mulighed for at søge om familiesammenføring med sin datter på et tidligere tidspunkt. Udlændingenævnet henviste til, at de økonomiske forhold, der var oplyst om, ikke sås at være relateret til moderens egen integration i Danmark, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens hospitalsophold og moderens graviditet i 2012 ikke skulle have afskåret moderen fra at søge om familiesammenføring på et tidligere tidspunkt, såfremt dette havde været ønsket. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 14 år og 11 måneder, at ansøgeren var født og opvokset i Thailand, hvor hun havde haft i hvert fald otte års skolegang, at ansøgeren alene talte thai, og at ansøgeren alene havde været i Danmark under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren foruden sin mormor og morfar havde mostre i hjemlandet, som boede på samme adresse som hende, at ansøgeren siden moderens indrejse i Danmark i 2009 havde boet hos sin mormor og morfar, der ikke sås at have nogen tilknytning til det danske samfund, og at ansøgeren således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til moderen i sig selv, havde nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet fandt** under henvisning til disse forhold, at ansøgeren ikke under opvæksten var blevet præget af danske værdier og normer i en sådan grad, at ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. Ansøgeren havde således ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til moderen i sig selv, nogen form for tilknytning her til landet. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at moderen ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til det danske samfund, at moderen derved – uanset ansøgerens i øvrigt begrænsede tilknytning til Danmark – havde præget ansøgeren med danske værdier og normer under ansøgerens opvækst, da moderen indrejste i Danmark i april 2009, da moderen blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 2009 som 27-årig, og da moderen således alene havde boet i Danmark i ca. fem år. Der var således ikke oplyst om væsentlige hindringer for, at moderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang, som hun havde gjort siden sin frivillige indrejse i Danmark i 2009 gennem besøgsophold og kontakt via Skype. **Udlændingenævnet fandt** endelig, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og ansøgerens moders rettigheder efter EMRK artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet havde i denne forbindelse lagt til grund**, at moderen ikke hele tiden havde haft til hensigt at blive genforenet med ansøgeren. FAM/2014/100.

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en tyrkisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 16, hvorefter et barn

over seks år til en herboende forælder kun gives opholdstilladelse i Danmark, hvis vedkommende har opnået eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgerens fader havde samvær med sit herboende særbarn hver weekend fra fredag kl. 15.00 til søndag kl. 18.00 samt i ferieperioder. **Udlændingenævnet fandt**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke sås at have vurderet, om dette forhold kunne føre til dispensation fra bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen, herunder om der kunne være grundlag for at fravige denne bestemmelse. ÅB/2014/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til fire somaliske statsborgere. Ansøgernes moder og den herboende reference havde i 1995 indgået ægteskab og boede sammen indtil juni 2000. Ansøgerne var født i henholdsvis marts 1996, juli 1997, januar 1999 og juni 2000. Den herboende reference fik opholdstilladelse i Danmark i september 2000 under henvisning til en herboende somalisk statsborger, med hvem han indgik ægteskab i juli 2000. I den forbindelse oplyste den herboende reference ikke, at han havde børn. I februar 2001 søgte den herboende reference asyl i Danmark, og i februar 2002 blev han meddelt asyl. I forbindelse med asylsagen oplyste den herboende reference, at han havde fire børn (ansøgerne) i Somalia. I maj 2010 indgav den herboende reference ansøgning om opholdstilladelse i Danmark for sine fire børn. Ansøgerne havde boet hele deres liv hos deres moder i Somalia, de havde aldrig været i Danmark, og den herboende reference havde besøgt dem to gange siden sin indrejse i Danmark i 2000.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende reference opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, i september 2000, og at han indgav ansøgning om opholdstilladelse for ansøgerne efter mere end to år fra det tidspunkt, hvor den herboende reference opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og at ansøgerne kunne derfor kun meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgerne havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerne ikke havde eller havde haft mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, da ansøgerne på daværende tidspunktet var henholdsvis 14 år, 13 år, 11 år og 10 år, da de havde opholdt sig i deres hjemland siden deres fødsel og derefter i Etiopien, da de aldrig havde været i Danmark, og da de havde deres moder i Etiopien, som de havde boet sammen med. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, ansøgerne ikke havde været en del af den herboende references dagligdag i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerne ikke var blevet præ-

get af danske værdier og normer under opvæksten i en sådan grad, at de havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det var den herboende references eget valg at indrejse i Danmark og efterlade børnene hos deres moder, at der ikke var noget til hinder for, at børnene fortsat kunne bo hos deres moder i Somalia eller Etiopien, og at der ikke var noget til hinder for, at den herboende reference kunne fortsætte med at udøve familielivet med børnene i samme omfang, som han havde gjort siden sin indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgernes moder også blev meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2014/23.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til en mindreårig filippinsk statsborger på baggrund af en ansøgning indgivet i november 2013. Ansøgerens moder blev i juli 2009 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskab med en herboende dansk statsborger. I den forbindelse havde moderen ikke oplyst, at ansøgeren var hendes barn. Moderen søgte om opholdstilladelse i Danmark for ansøgerens søster i maj 2011, og hun blev i oktober 2012 meddelt opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde boet hos sine tre ældre søskende siden moderens indrejse til Danmark, og moderen havde siden 2009 besøgt ansøgeren en gang i 2013. Ansøgeren havde tidligere boet hos sin far, som boede i samme by som ansøgeren, og ansøgeren besøgte sin far hver uge.

Udlændingenævnet fandt, at moderen i juli 2009 opfyldte betingelserne for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, for ansøgeren. Da ansøgeren indgav ansøgning om opholdstilladelse i Danmark efter mere end to år fra det tidspunkt, hvor moderen opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, **fandt Udlændingenævnet** at ansøgeren kun kunne meddeles opholdstilladelse, hvis ansøgeren havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke havde eller havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, da ansøgeren var 14 år på ansøgningstidspunktet, da ansøgeren havde opholdt sig i sit hjemland siden fødslen, da ansøgeren i hvert fald havde haft syv års skolegang i sit hjemland, da ansøgeren ikke talte dansk, og da ansøgeren havde sin far og tre voksne søskende i hjemlandet, som ansøgeren boede hos. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var moderens eget valg at indrejse i Danmark og efterlade ansøgeren hos moderens andre børn eller faderen i Filippinerne, og at der ikke var noget til hinder for, at ansøgeren fortsat kunne bo hos sine søskende i Filippinerne. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at moderen kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang, som moderen havde gjort siden sin frivillige indrejse i Danmark. Det forhold, at moderen havde anført, at hun grundet de tidligere gebyrregler og manglende økonomisk mulighed ikke kunne søge om opholdstilladelse

til ansøgeren, da hun søgte om opholdstilladelse til ansøgerens søster, **fandt Udlændingenævnet** ikke i sig selv kunne føre til, at betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 16, ikke kunne stilles. **Udlændingenævnet bemærkede**, at gebyr for indgivelse af ansøgning om familiesammenføring blev afskaffet ved lov nr. 418 af 12. maj 2012 med virkning fra den 15. maj 2012, og at moderen først halvandet år efter – i november 2013 – indgav ansøgning om opholdstilladelse til ansøgeren. FAM/2014/109.

3.1.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer, at der normalt kun kan gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til børn under 15 år.

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 150 af 11. april 2012, afsnit 4.2) til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en ukrainsk statsborger. Ansøgeren, der var født i maj 1997, søgte om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ansøgerens herboende moder. Ansøgerens moder blev første gang meddelt opholdstilladelse i Danmark i juni 2002. Ansøgerens moder blev efter sin indrejse i Danmark meddelt opholdstilladelse gentagne gange på flere forskellige grundlag. Ansøgerens moder blev senest i marts 2013 meddelt

opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring. Det blev oplyst af ansøgeren, at ansøgeren boede sammen med sin bedstemoder i Ukraine, og at ansøgeren, forinden moderen rejste til Danmark i 2002, boede med moderen i Ukraine. Det blev af ansøgerens moder oplyst, at ansøgerens fader, som var bosat i Ukraine, ikke havde haft kontakt med ansøgeren i fem år, og at ansøgerens mormoder ikke længere havde råd til at have ansøgeren boende. Ansøgeren havde besøgt sin moder i Danmark to gange, og derudover var det oplyst, at ansøgeren og ansøgerens moder havde været i kontakt hver dag. Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark i september 2013 i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Det blev af parterne oplyst til Udlændingenævnet, at ansøgeren led af muskelspasmer i nervesystemet, og at ansøgeren behøvede neurologisk og kardiologisk observation. Det blev yderligere oplyst, at ansøgerens mormoder var diagnosticeret med ledbrusksygdom og rygslitage, og at mormoderen ikke længere kunne tage sig af ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde levet hele sit liv i Ukraine, hvor ansøgeren også havde gået i skole i mindst ti år, at ansøgerens moder efter eget valg var flyttet til Danmark, at ansøgerens moder efterfølgende havde stiftet selvstændig familie i Danmark, og at ansøgerens moder først ti år efter, at hun havde fået opholdstilladelse i Danmark, havde ansøgt om at blive forenet med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens moder fortsat kunne udøve familielivet med ansøgeren i samme omfang som tidligere. Det forhold, at ansøgerens mormoder efter det oplyste ikke længere kunne forsørge ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da Udlændingenævnet lagde til grund, at generelt dårlige økonomiske og sociale forhold i en ansøgers hjemland ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet var over 16 år gammel, og således i højere grad end mindre børn var i stand til at tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at FN's Børnekonvention ikke kunne føre til et andet resultat, idet konventionen ikke indebærer en videre ret til familiesammenføring, end den der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hverken ansøgerens personlige eller helbredsmæssige forhold kunne begrunde opholdstilladelse til ansøgeren og lagde herved vægt på, at ansøgeren havde adgang til relevant lægelig, herunder medicinsk, behandling i Ukraine. FAM/2014/139.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse til to statsløse palæstinensiske børn i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, samt bortfald af børnenes opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 17. Børnene blev født i henholdsvis 1996 og 1997 i Danmark, og de blev i forbindelse med deres fødsel meddelt opholdstilladelse i Danmark. Børnene udrejste til Libanon i marts 1998 sammen med deres moder.

Udlændingenævnet fandt, at børnene ikke kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller børnenes tarv, der talte for, at børnene kunne få opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde betydelig vægt på**, at børnene havde boet i deres hjemland, siden de var henholdsvis et halvt og halvandet år gamle, at de indtil genindrejsen i Danmark i december 2013 havde boet med deres moder i Libanon, at de havde haft deres skolegang i Libanon, at de efter deres udrejse af Danmark havde set faderen én til to gange om året i Libanon, at de ikke siden deres udrejse af Danmark havde besøgt Danmark, og at det var faderens og moderens beslutning, at de skulle bo og vokse op i Libanon. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at faderen kunne fortsætte med at udøve samværet med børnene på den måde, det havde været udøvet, siden børnene udrejste fra Danmark i 1998. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for børnene, som kunne begrunde opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at børnene på afgørelsestidspunktet var henholdsvis 18 år og 17 år og måtte antages at kunne tage vare på sig selv og ikke havde brug for en forælder i samme omfang som mindre børn. **Udlændingenævnet lagde betydelig vægt på**, at det var faderens og moderens valg, at de skulle vokse op i Libanon uden faderen. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt var oplyst om sådanne forhold, der bevirkede, at det måtte anses for uproportionalt og stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at henvise børnene til at fortsætte med at udøve familielivet med faderen i samme omfang, som de havde gjort, siden de udrejste af Danmark i 1998. **Udlændingenævnet fandt**, at FN's børnekonvention ikke giver videre adgang til familiesammenføring end EMRK artikel 8. FAM/2014/195.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af et barn fra Somalia, der var født i 1996, til en herboende fader, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til, at den herboende fader og barnet, der var faderens særbarn, ikke sås at have en helt særlig tilknytning, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, at den herboende fader alene havde boet sammen med ansøgeren i de to første år af dennes liv og igen fra januar 2009 og frem til faderens flugt i 2010, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse var knap 18 år og derfor måtte formodes at kunne klare sig selv. Det var til sagen oplyst, at ansøgerens moder fortsat var bosat i hjemlandet. Ansøgeren var faderens særbarn fra et tidligere ægteskab, og faderens nye ægtefælle og deres ni fællesbørn, som ansøgeren på ansøgningstidspunktet befandt sig sammen med i Etiopien, blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i august 2013 og indrejste i Danmark i november 2013.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende fader, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og at ansøgeren derfor ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, og lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren var født og havde levet hele sit liv frem til slutningen af 2012 i Somalia, hvor han havde gået syv måneder i skole, at han alene havde boet sammen med sin herboende fader til november 2010, hvor denne var udrejst af landet, at hans moder fortsat boede i hjemlandet, og at ansøgeren aldrig havde været i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således ikke**, at der i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. For så vidt angik FN's børnekonvention, **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at denne konvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke gav en videre adgang til familiesammenføring end den, der fulgte af EMRK's artikel 8. **Udlændingenævnet fandt derudover ikke**, at der var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgeren, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgeren havde sin moder i hjemlandet, og at det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde haft kontakt til sin moder i mange år, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgeren var 17 år på ansøgningstidspunktet, og at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var myndig og derfor måtte forventes at kunne tage vare på sig selv. Det forhold, at den herboende fader efter det oplyste altid havde forsørget ansøgeren, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at han skulle gives opholdstilladelse. Det forhold, at den herboende fader havde oplyst, at han var bekymret, fordi der var en potentiel risiko for, at ansøgeren kunne blive hvervet af Al-Shabaab til krigshandlinger, **kunne efter Udlændingenævnets opfattelse ikke føre til en ændret vurdering**, idet denne potentielle risiko ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at den herboende fader havde oplyst, at ansøgerens moder boede i Somalia, men at han ikke kunne bo hos hende på grund af den dårlige sikkerhedsmæssige situation i landet, den ringe økonomi og de ringe muligheder for uddannelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2014/205.

3.1.2.3. Mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn

Folketinget vedtog den 11. juni 2014 ved lov nr. 738 af 25. juni 2014, en ændring af udlændingeloven, som sikrer, at der gives mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at baggrunden for lovændringen var, at der i en årrække har opholdt sig en gruppe børn og unge i Danmark, som har fået afslag efter de tidligere gældende regler om familiesammenføring med børn, og som på trods heraf er blevet i Danmark. Med lovændringen ønskedes det, at der skabes en mulighed for genoptagelse af disse personers sag efter de mere lempelige regler om familiesammenføring med børn, som et bredt flertal i Folketinget vedtog i 2012.

Disse personer, som i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 har fået afslag i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, efter de dagældende regler eller har fået afvist deres ansøgning i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, kan få prøvet deres sag efter de regler, som blev indført ved lov nr. 566 af 18. juni 2012, såfremt udlændingen i det væsentligste har opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen og indtil det fyldte 18. år, eller hvis udlændingen var under 18 år på tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse.

Det er efter loven desuden et krav, at udlændingen ikke er udvist ved dom for strafbart forhold begået her i landet eller er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet. Det er tillige et krav, at personen ikke efter det fyldte 18. år har fået dækket udgifter til underhold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2.

En anmodning om genoptagelse skulle indgives senest den 1. januar 2015.

Det fremgår af forarbejderne, at der ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele opholdstilladelse i de sager, der genoptages efter lovforslaget, skal foretages en vurdering af, om barnet eller den unge faktisk er velintegreret i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Der er tale om en samlet vurdering, hvor det vil kunne inddrages, om barnet eller den unge er eller har været under uddannelse og aktivt efter bedste evne har gjort en indsats for egen integration.

Som eksempler på afgørelser om genoptagelse af sager om familiesammenføring med børn, der er blevet i Danmark på trods af afslag om familiesammenføring, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en tyrkisk statsborger. Folketinget havde i juni 2014 vedtaget loven om ændring af udlændingeloven, hvorved der fremkom mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring med børn. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2014.

Udlændingenævnet fandt det derfor rettest at anse klagen som en anmodning om genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i maj 2009 blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 12, og var under 18 år på tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse. **Udlændingenævnet sendte på den baggrund** sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle vurdere, om ansøgeren kunne få sin sag genoptaget. ÅB/2014/24.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på genoptagelse af en bortfalds- og familiesammenføringssag til en somalisk statsborger. Ansøgeren havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og udrejste i november 2000 fra Danmark i en alder af seks år. I juni 2010 blev ansøgeren meddelt, at hans opholdstilladelse var bortfaldet, og han blev samtidig meddelt afslag på ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I maj 2012 anmodede ansøgerens fader om genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse af juni 2010 efter vejledning fra Udlændingestyrelsen om, at der på baggrund af EU-Domstolens dom i den såkaldte Osman-sag kunne anmodes om genoptagelse. Ansøgerens fader anførte til støtte for anmodningen om genoptagelse blandt andet, at ansøgerens udrejse som seksårig fra Danmark var en bortførsel fra ansøgerens moders side. Udlændingestyrelsen meddelte i december 2012 ansøgeren afslag på genoptagelse. I juli 2014 anmodede ansøgeren om genoptagelse efter lov nr. 738 af 25. juni 2014 vedrørende visse sager om familiesammenføring med børn. Udlændingestyrelsen anså samtidig anmodningen som vedrørende det meddelte bortfald af ansøgerens opholdstilladelse. I september 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på genoptagelse af hans tidligere sag om bortfald af opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke var fremkommet nye oplysninger med så væsentlig betydning for sagen, at der var en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet resultat, hvis oplysningerne havde foreligget ved den oprindelige afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte samtidig ansøgeren afslag på genoptagelse af hans sag om familiesammenføring efter lov nr. 738 af 25. juni 2014 under henvisning til, at han ikke opfyldte betingelserne for genoptagelse i henhold til loven. Udlændingestyrelsen konstaterede i afgørelserne, at ansøgeren havde oplyst divergerende om tidspunktet for sin udrejse fra Danmark i forhold til det, der var oplyst i hans tidligere sager. De oplysninger, som fremgik af Det Centrale Personregister, var lagt til grund for Udlændingestyrelsens afgørelse. Afgørelserne blev påklaget i oktober 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af genoptagelsessagen, for så vidt angik bortfaldet af ansøgerens opholdstilladelse**. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde oplyst, at han talte ganske lidt dansk, at han hverken kunne skrive eller læse dansk, og at han ikke havde gået i skole i Danmark. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren oplyste, at hans moder i 2007 bortførte ham til Somalia, at hans moder var psykisk syg og ikke kunne passe ham, og at han havde rejst rundt på må og få og været udsat for tortur i Libyen. **Ud-**

lændingenævnet fandt imidlertid ikke, at dette kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgeren ikke herved var fremkommet med nye oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der var en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet resultat, hvis oplysningerne havde foreligget ved den oprindelige afgørelse i sagen. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren udrejste til Somalia i november 2000. Disse oplysninger svarede til det, der var oplyst i forbindelse med anmodningen om genoptagelse i maj 2012, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at Udlændingestyrelsen med rette ved afgørelsen i september 2014 havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelser fra juni 2010 og december 2012. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren ikke havde anført oplysninger, som kunne føre til en genoptagelse efter lov nr. 738 af 25. juni 2014 om mulighed for genoptagelse af visse sager om familiesammenføring. Efter lov nr. 738 af 25. juni 2014 kan en ansøgning om familiesammenføring genoptages, hvis ansøgeren i perioden fra den 1. juli 2004 til den 19. juni 2012 har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til, at der ikke var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, eller har fået afvist en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at udlændingen ikke havde lovligt ophold her i landet, havde fået fastsat en udrejsefrist eller havde en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Idet ansøgeren ikke var meddelt afslag på familiesammenføring eller havde fået afvist en ansøgning om familiesammenføring efter disse begrundelser, opfyldte han ikke de grundlæggende betingelser for genoptagelse efter lov nr. 738 af 25. juni 2014. ÅB/2014/25.

3.1.2.4. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 17. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere, at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil (eksemplet er også gengivet i afsnit 3.10.1.1., på side 295-296), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en somalisk ansøgers opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Ansøgeren blev i oktober 1997 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til en flygtning her i landet i medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren blev i Det Centrale Personregister registreret som udrejst af Danmark i perioden fra september 2012 til juli 2013. I september 2012 indberettede kommunen til Udlændingestyrelsen, at ansøgerens moder havde oplyst til kommunen, at hun agtede at sende ansøgeren på genopdragelsesrejse hos sin søster, idet ansøgeren var ude i noget kriminalitet, at ansøgeren var smidt ud af skolen, og at ansøgeren opførte sig dårligt. Ansøgerens kontaktperson i kommunen oplyste i oktober 2012, at ansøgeren var udrejst af Danmark med sin moder i oktober 2012, og at ansøgeren selv ønskede at tage tilbage til Somalia. I oktober 2013 ansøgte ansøgeren om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, da ansøgeren havde opholdt sig mere end tre på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren udrejste af Danmark i perioden fra september 2012 til juli 2013, at baggrunden for ansøgerens udrejse af Danmark efter ansøgerens egne oplysninger var, at ansøgerens moder og kommunen var nødsaget til at samarbejde for at få ansøgeren væk fra det kriminelle miljø, at kommunen i september 2012 indberettede til Udlændingestyrelsen, at ansøgerens moder til kommunen havde oplyst, at hun agtede at sende ansøgeren på genopdragelsesrejse, og at Udlændingestyrelsen ved brev i oktober 2012 vejledte ansøgerens moder om reglerne for bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren udrejste frivilligt, at ansøgeren ikke havde søgt om dispensation forud for udrejsen, at ansøgerens moder ved brev fra Udlændingestyrelsen i oktober 2012 var blevet vejledt om reglerne for bortfald af opholdstilladelse, at ansøgeren først i oktober 2013 indgav ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, og at det ikke sås dokumenteret, at ansøgeren havde været forhindret i at kontakte de danske myndigheder med henblik på at søge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det var anført, at det ikke var planlagt, at ansøgeren skulle have været afsted så længe, og at grunden til, at ansøgeren ikke vendte tilbage til Danmark før, var, at ansøgeren ikke havde en returbillet til Danmark. FAM/2014/229.

3.1.2.5. Barnets tarv m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 18, kan en opholdstilladelse ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Der kan indhentes en udtalelse fra kommunen herom.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen tager sigte på at forhindre familiesammenføring af børn, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, f.eks. hvis der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse mv. De forventede forhold i Danmark skal afvejes mod barnets forhold i hjemlandet.

Den herboende references alvorlige helbredsmæssige problemer, kan tillige betyde, at barnets tarv ikke kan tilgodeses.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn, hvor den herboende references forhold vil medføre, at barnets tarv ikke tilgodeses, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en ukrainsk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 18, under henvisning til barnets tarv. I februar 2014 indgav ansøgerens herboende moder ansøgning om familiesammenføring med ansøgeren. Udlændingestyrelsen anmodede herefter bopælskommunen om en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse til ansøgeren med henblik på ophold med sin moder åbenbart ville stride mod barnets tarv. Kommunen udtalte senest i februar 2014, at den ikke fandt ansøgerens moder egnet som moder, og at den ikke mente, at en familiesammenføring mellem ansøgeren og hendes moder ville være i barnets tarv. Ansøgeren var på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ca. 5½ år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende moder. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at kommunen i februar 2014 udtalte, at kommunen ikke fandt, at ansøgerens herboende moder var egnet som mor, og at det ikke ville være i overensstemmelse med ansøgerens tarv at blive familiesammenført med sin herboende moder. ÅB/2014/26.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et mindreårigt barn født i 2008, som var statsborger i Somalia, jf. udlændingelovens § 9, stk. 18.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, idet det åbenbart ville stride mod ansøgerens tarv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende faders bopælskommune havde udtalt, at en familiesammenføring med den herboende fader åbenbart ville stride mod ansøgerens tarv, da den herboende fader havde svært ved at tage vare på sig selv, og da kommunen havde vurderet, at han ikke kunne tage vare på et barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende fader aldrig havde boet sammen med ansøgeren, at han alene havde besøgt ansøgeren to gange, at det til sagen var oplyst, at ansøgerens farmoder var taget til Somalia for at passe ansøgeren. Det forhold, at Udlændingestyrelsen havde udtalt, at Udlændingestyrelsen under henvisning til dommen Sufi og Elmi mod UK (appl.nos. 8319/07 og 11449/07) ikke kunne udelukke, at den herboende fader ved en tilbagevenden til Somalia ville risikere asylrelevant forfølgelse, **fandt Udlændingenævnet** under henvisning til barnets tarv ikke kunne føre til et andet resultat, da den herboende fader ikke efter det oplyste kunne tage vare på et barn. **Udlændingenævnet henviste** i den forbindelse til artikel 3, stk. 1, i FN's Børnekonvention, hvoraf det fremgår, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal være i første række, og til artikel 9, stk. 3, hvoraf det fremgår, at deltagestaterne skal respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv. **Udlændingenævnet bemærkede**, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, og at denne artikel ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt** derfor, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og den herboende faders rettigheder efter EMRK artikel 8 og FN's Børnekonvention, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det – henset til det oplyste om den herboende faders personlige forhold samt manglende evne til at tage vare på ansøgeren – ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. FAM/2014/178.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et mindreårigt barn født i juli 2012, som var statsborger i Irak, jf. udlændingelovens § 9, stk. 18. Barnet boede i Irak med sin moder og havde aldrig været i Danmark. Barnets herboende fader, med hvem barnet aldrig havde boet, og som alene havde besøgt barnet to gange i hjemlandet, var diagnosticeret med skizofreni.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin herboende fader, idet det åbenbart ville stride mod barnets tarv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende faders bopælskommune havde udtalt, at en familiesammenføring med den herboende fader åbenbart ville stride mod ansøgerens tarv, da der under ansøgerens ophold her i landet kunne forudses alvorlige sociale problemer for ansøgeren under henvisning til den herboende faders helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende fader aldrig havde boet sammen med ansøgeren, at han alene havde besøgt barnet to gange, at ansøgeren havde boet med sin moder, og at der intet var til hinder for, at ansøgeren kunne fortsætte med at bo hos sin moder. FAM/2014/180.

3.1.2.6. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6.) fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en serbisk statsborger, der havde ansøgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til hans herboende moder. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark fra 1999 til 2003, at den herboende moder altid havde forsørget ansøgeren, at hun havde boet med ham fra 1982 til 2003 og på ny fra 2008 i tre måneder ad gangen, at moderen led af depression, angst, søvnforstyrrelse, suicidaltanker og psykosomatiske symptomer, at ansøgeren var psykisk syg og anfaldsvis suicidalfarlig, og at ansøgerens eneste familierelation var hans herboende moder. Ansøgeren blev i januar 2011 udvist af Danmark med indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå de i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var 31 år og dermed myndig, hvorfor det måtte antages, at ansøgeren kunne tage vare på sig selv i dagligdagen og ikke havde brug for en forælder i samme omfang som mindre børn. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke var dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke kunne modtage den nødvendige behandling for sine psykiske gener i hjemlandet. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at generelle socioøkonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdssted ikke i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at ansøgeren jævnligt havde besøgt sin moder på turistvisum, kunne ikke føre til en anden vurdering, idet Udlændingenævnet bemærkede, at ansøgeren i januar 2011 blev udvist af Danmark med indrejseforbud i to år. FAM/2014/75.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en voksen datter fra Brasilien, som søgte om familiesammenføring med sin herboende moder. Ansøgeren blev i juli 1996 meddelt opholdstilladelse i Danmark, og ansøgeren indrejste i maj 1997 her i landet. Ansøgeren blev i 2001 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren udrejste af Danmark i april 2008 og indrejste på ny her i landet i januar 2013, og ansøgerens opholdstilladelse var således bortfaldet. Ansøgeren havde tre herboende børn, som på afgørelsens tidspunkt frivilligt var anbragt udenfor hjemmet. Ansøgeren havde efter sin genindrejse i Danmark ikke regelmæssigt samvær med børnene.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes herboende moder, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv, og **Udlændingenævnet lagde** i den forbindelse **vægt på**, at ansøgeren frivilligt udrejste til Brasilien i 2008. Det forhold, at ansøgeren ønskede at bo i Danmark for at være sammen med sin moder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren i 2008

som 26-årig frivilligt udrejste af Danmark til Brasilien, hvor hun siden havde haft bopæl. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde tre herboende børn, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at børnene var frivilligt anbragt udenfor hjemmet, at ansøgeren ikke havde samvær med børnene, og at ansøgeren kun havde set børnene, når børnene havde samvær med ansøgerens moder, samt at ansøgeren ikke havde været i kontakt med kommunen for at diskutere børnenes situation. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at den herboende reference efter det oplyste havde hjerteproblemer, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da den herboende references helbredsmæssige forhold ikke var af en sådan karakter, at det i sig selv kunne begrunde, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at ansøgeren havde andre søskende, som var bosiddende i Danmark og kunne passe den herboende reference. FAM/2014/107.

3.1.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn, eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.1.3.1. nedenfor.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem voksne søskende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en kvinde fra Syrien, der ansøgte om familiesammenføring med sin herboende syriske søster, der i juli 2001 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes søster, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens søster havde boet i Danmark siden juli 2001, at ansøgerens søster allerede inden sin indrejse i Danmark havde etableret selvstændig familie, idet hun i april 1997 indgik ægteskab og efterfølgende i henholdsvis 1999 og 2004 fik to børn med sin ægtefælle, at ansøgerens søster ikke tidligere havde forsørget ansøgeren, at ansøgeren ikke havde været en del af ansøgerens søsters husstand, og at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 23 år og således var myndig og måtte formodes at kunne klare sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det forhold, at ansøgeren forud for udrejsen til Tyrkiet efter det oplyste havde været udsat for tortur og seksuelle overgreb i Syrien, og at hun ikke kunne tage tilbage til Syrien, idet ansøgerens familie var modstandere af Bashar al-Assad, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da disse var asylretlige forhold, der ikke

kunne begrunde opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle dårlige økonomiske og sociale forhold i hjemlandet ikke kan begrunde opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige forhold, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, at det ikke ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. FAM/2014/234.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en syrisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., da der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed. Ansøgeren ansøgte i januar 2014 om familiesammenføring med henvisning til en herboende søster. Det fremgik af ansøgningsskemaet, at ansøgeren ikke tidligere havde besøgt Danmark, at hun havde levet i Grækenland i mere end seks måneder, at hun ikke var blevet forsørget af sin søster, at hendes søster var psykisk syg, at hendes søster havde brug for hende, og at hun ikke havde set sin søster i ni år. I september 2014 blev afgørelsen påklaget med bemærkninger om blandt andet, at ansøgerens hus var brændt ned, at hendes mand var kidnappet sandsynligvis af myndighederne i hjemlandet, at myndighederne i hjemlandet ind imellem sendte personer til hendes hjem, og at hendes liv var truet.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes søster, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens herboende søster i 1997 indgik ægteskab og derved stiftede familie, at hun flygtede til Grækenland ni år tidligere, og at hun i 2011 indrejste og blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. Derudover havde ansøgeren også stiftet familie, hvorfor ansøgeren og dennes søster ikke havde været en del af hinandens husstande som voksne. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens herboende søster var psykisk syg og efter det oplyste havde behov for ansøgeren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgerens søster var gift, at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren måtte anses for nærmest til at passe og pleje hendes søster ud over, hvad søsterens ægtefælle kunne tilbyde. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at der var krig i Syrien, at personer fra myndigheder i hjemlandet opsøgte ansøgerens hjem, og at ansøgerens liv skulle være truet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der herved var tale om forhold af asylretlig karakter, hvilket ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2014/27.

3.1.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sine herboende børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.1.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med forælderen i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.
- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende be-

tydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forælderens mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en statsløs palæstinenser under henvisning til ansøgerens herboende mindreårige barn, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren havde tidligere fået afslag på opholdstilladelse under henvisning til sin ægtefælle, som var barnets fader. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren gerne ville bo i Danmark med sit barn, der var diagnosticeret med autisme, og at barnet ikke havde mulighed for at flytte til Sverige, hvor ansøgeren havde opholdstilladelse, da barnets far ikke ville flytte til Sverige, fordi barnet ikke ville kunne klare at flytte. Det var endvidere oplyst, at ansøgeren havde yderligere to børn i Danmark, og at ansøgeren brugte cirka 3.000 til 4.000 kr. hver anden måned på at besøge børnene. Alle tre børn boede hos ansøgerens ægtefælle i Danmark. Parret blev separeret i april 2013, men var fortsat gift på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse. Om samværet mellem ansøgeren og hendes herboende barn var det oplyst, at barnet altid overnattede hos sin fader, at ansøgeren kom til Danmark hver anden måned og i den forbindelse opholdt sig hos en veninde, og at hun så barnet i weekenden. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at barnet og dets søskende og faderen havde boet i Sverige i perioden fra november 2009 til marts 2010 og igen fra april 2011 til december 2012.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og lagde vægt på, at der mellem ansøgeren og barnet ikke forelå en helt særlig tilknytning udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle på tidspunktet for barnets indrejse i Danmark var gift, at det måtte lægges til grund, at beslutningen om barnets ophold i Danmark var truffet af forældrene i fællesskab, at ansøgeren samtykkede i, at barnet skulle bo i Danmark uden ansøgeren, at ansøgeren siden december 2012 havde udøvet samvær med barnet via besøgsophold, at omfanget af samværet ikke kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse, at ansøgeren ikke havde haft fælles bopæl med barnet siden 2012, og at det var muligt fortsat at udøve samværet som hidtil. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke ville være uproportionalt at meddele ansø-

geren afslag på opholdstilladelse, og at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. FAM/2014/238.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Somalia, der søgte om familiesammenføring med sin herboende danske datter, som var født i juli 2013, og som indrejste i Danmark i august 2014. Ansøgeren søgte i december 2012 om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskab indgået med sin herboende datters far. I februar 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ansøgningen om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 8, da det måtte anses for tvivlsomt, om parrets ægteskab var indgået efter begge parters ønske. Afgørelsen blev stadfæstet af Udlændingenævnet i november 2013. I april 2014 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sin danske datter, som var parrets fællesbarn, og som på ansøgningstidspunktet boede i Kenya sammen med ansøgeren. I juni 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, principperne i Zambrano-dommen (C-34/09) og udlændingelovens § 9, stk. 1, jf. § 9, stk. 8. I september 2014 stadfæstede Justitsministeriet Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende principperne i Zambrano-dommen.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde oplyst, at hun søgte om familiesammenføring med sin datter i Danmark, da hun tidligere havde fået afslag på opholdstilladelse med sin ægtefælle under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8. Det forhold, at ansøgerens datter på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse boede i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datter boede i Kenya fra fødslen til august 2014, og at det var parrets eget valg, at fællesbarnet skulle tage ophold i Danmark, efter at ansøgeren var blevet meddelt afslag på ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren kunne henvises til at udøve familielivet med sin datter gennem besøgsophold, enten i Danmark eller i det land, hvor ansøgeren havde eller måtte tage ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke kunne give en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning til ansøgerens herboende datter ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens rettigheder i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, jf. EMRK artikel 8. FAM/2014/176.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en gambisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. som familiesammenført under henvisning til hendes datter, da der ikke forelå ganske særlige grunde. Ansøgerens datter blev født i februar 2013 i Danmark, hvor datteren også var statsborger ligesom barnets fader. Ansøgeren oplyste i ansøgningsskemaet, at hendes datter behøvede hendes tilstedeværelse i Danmark, og at det var hende, der drog omsorg for datteren. Ansøgeren oplyste, at hun boede på et asylcenter sammen med sit barn, der altid overnattede hos hende, at der undertiden gik op til en måned, hvor datteren ikke så sin fader, og at ansøgeren ikke havde mulighed for at se sin datter, såfremt hun måtte returnere til Gambia, idet hun ikke havde råd til flybilletter. Ansøgeren anførte derudover, at barnets fader var hashmisbruger, og at han på denne baggrund ikke kunne tage sig af sit barn i Danmark. Faderen blev i oktober 2013 indlagt på et psykiatrisk center, hvor han på daværende tidspunkt foreløbigt skulle være indskrevet i to måneder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark i november 2011, hvor hun nedkom med sit barn i februar 2013, uden på noget tidspunkt at være meddelt opholdstilladelse, og at hun ikke kunne anses for at have haft en berettiget forventning om at ville blive meddelt en sådan. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. under henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da samværet mellem datteren og dennes fader ikke var regelmæssigt, idet han efter egne oplysninger undertiden ikke så sit barn i op til tre uger. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at faderen til barnet siden oktober 2013 og på daværende tidspunkt foreløbigt to måneder frem var indlagt på et psykiatrisk center i forbindelse med et misbrug, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, og henviste ansøgeren og dennes barn til at udøve familielivet i Gambia. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren ikke havde mulighed for at se sin datter, såfremt hun måtte returnere til Gambia, idet hun ikke havde råd til flybilletter, og at hun i Gambia risikerede kønslig omskæring, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at generelt dårlige økonomiske og sociale forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., ligesom oplysninger om risiko for overgreb i hjemlandet var af asylretlig karakter. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren i december 2013 var blevet meddelt endeligt afslag på asyl og henviste ansøgeren til at søge beskyttelse hos de lokale myndigheder i Gambia. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren led af rygsmerter og luksationer i kæben på grund af spasmer i kæbemuskulaturen, ikke i sig selv som ganske særlige grunde kunne danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse i Danmark. Samtidig med, at Udlændin-

gestyrelsen traf afgørelse efter de almindelige regler i udlændingeloven, traf Udlændingestyrelsen endvidere afgørelse om, hvorvidt ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter EU-reglerne, jf. EU-domstolens dom af 8. marts 2011 i den såkaldte Zambrano-sag (C-34/09). Udlændingenævnet sendte derfor i februar 2014 den del af sagen, der vedrørte EU-reglerne, til Justitsministeriet, som er den rette klageinstans i EU-sager. ÅB/2014/28.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en sudansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende mindreårige søn. Ansøgerens søn blev født i april 2011 i Danmark, hvor han også var statsborger. Ansøgeren anførte blandt andet, at han spillede en uerstattelig rolle i sønnens liv, for så vidt angik hans fysiske, mentale og emotionelle velbefindende, og at sønnens moder led af Huntingtons sygdom, der snart ville bryde ud, hvorfor sønnen behøvede sin faders tilstedeværelse i Danmark. Barnets moder oplyste, at ansøgeren og dennes søn aldrig havde boet sammen, men at de havde regelmæssigt samvær. Ansøgeren og sønnens moder fik endnu et barn i december 2014, men skulle efter det oplyste ikke være i et forhold med hinanden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, da der ikke forelå ganske særlige grunde. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om samvær af et sådant omfang eller karakter, at dette i sig selv kunne begrunde, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren aldrig havde boet sammen med sønnen, at han siden fødslen alene havde besøgt sin søn under besøgsophold, og at samværet ikke var udøvet i fast og regelmæssigt omfang udover nogle timers varighed samt ved enkelte overnatninger, fra da sønnen var to år i april 2013 til august 2013, hvor ansøgeren flyttede på asylcenter, og at ansøgeren ifølge oplysninger fra december 2013 i løbet af en fire-uges periode havde haft samvær i op til fire dage, herunder i weekenden uden overnatning, at der efter december 2013 på ny skulle være etableret samvær med overnatning, og at ansøgeren efter det oplyste i marts 2014 tilkendegav, at han opholdt sig i Luxembourg. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at barnets moder var genetisk disponeret for Huntingtons sygdom, der, når sygdommen ville bryde ud, ville vanskeliggøre hendes muligheder for at drage omsorg for sine børn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at en henvisning til moderens fremtidige helbredsmæssige forhold ikke i sig selv kunne danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, at det ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren indrejste i Danmark og etablerede egen familie og fik børn på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke var meddelt opholdstilladelse og ikke kunne anses for at have haft

en berettiget forventning om at kunne blive meddelt en sådan. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at barnets moder nedkom med endnu et fællesbarn, på samme baggrund ikke kunne føre til et ændret udfald af sagen. ÅB/2014/29.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en marokkansk statsborger, der havde ansøgt om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til dennes herboende mindreårige datter, der var født i februar 2011. Ved dom i oktober 2012 fik det herboende mindreårige barns far tillagt forældremyndigheden over det herboende mindreårige barn. I februar 2013 blev ansøgeren i Danmark idømt fængsel for bortførelse af den herboende mindreårige datter, og hun blev udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Landsretten stadfæstede i marts 2013 byrettens dom, dog således at ansøgeren blev udvist betinget. Ansøgeren indgav herefter ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til hendes herboende mindreårige datter. Statsforvaltningen fastsatte overvåget samvær af halvanden times varighed hver anden uge mellem ansøgeren og det herboende mindreårige barn.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå de i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse, idet **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren aldrig havde haft en opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren ikke havde del i forældremyndigheden over det herboende mindreårige barn, og at ansøgeren ikke udøvede samvær med det herboende mindreårige barn i et sådant omfang, at ansøgeren på baggrund heraf kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at uanset, at der mellem ansøgeren og det herboende mindreårige barn eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, var Danmark ikke det nærmeste land til at beskytte dette familieliv, idet ansøgeren ikke havde haft gyldig opholdstilladelse i Danmark, og idet ansøgeren alene i forhold til det aktuelle samvær så det herboende mindreårige barn én til halvanden time hver 14. dag under overvågning i Statsforvaltningens lokaler. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at FN's børnekonvention ikke gav en videre ret til familiesammenføring end EMRK's artikel 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at der henset til karakteren og omfanget af samværet ikke kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning hertil. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at det herboende mindreårige barn på Udlændingenævnets afgørelsestidspunkt var tre år, og at der gennem det sidste år alene havde været overvåget samvær af halvanden times varighed hver 14. dag, og at baggrunden for det begrænsede samvær måtte ses i forhold til, at ansøgeren var dømt i Danmark for at have bortført det herboende mindreårige barn, og at ansøgeren således selv var årsag til det fastsatte samvær og karakteren heraf. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at der ved vurderingen af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på det reelt udøvede faktiske samvær, hvorfor eventuelle ønsker om udvidet samvær i fremtiden ikke i sig selv kan føre til opholdstilladelse. Udlændingenævnet bemærkede endelig, at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kan danne grundlag

for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at ansøgeren for at kunne udøve samvær med det herboende mindreårige barn var nødt til at rejse frem og tilbage mellem Marokko og Danmark, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren før i tiden havde rejst frem og tilbage mellem landene. FAM/2014/89.

3.1.3.1.2. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en moder og tre søskende til en herboende reference, som alle var statsborgere i Afghanistan. Det var til sagen oplyst, at ansøgerne levede i skjul i Afghanistan på grund af referencens tidligere arbejde i Afghanistan, at ansøgernes ægtefælle/fader var forsvundet, og at referencen var ansøgernes eneste forsørger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgerne og referencen, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. Udlændingenævnet henviste til, at referencen havde stiftet selvstændig familie, at referencens fader fortsat var en del af den fælles husstand frem til kort tid før referencens udrejse fra Afghanistan, hvorfor ansøgerne måtte anses for at være en del af referencens forældres husstand snarere end en del af referencens husstand, og at det måtte lægges til grund, at referencen ikke havde boet fast sammen med ansøgerne siden januar 2009. Det forhold, at referencen siden 2008 skulle have forsørget ansøgerne, kunne ikke føre til en ændret vurdering, og der forelå således ikke på den baggrund et beskyttelsesværdigt familieliv, der i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kunne begrunde en opholdstilladelse. **Udlændinge-**

nævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgerne opholdt sig sammen i Afghanistan, og at referencens søskende således var under moderens omsorg. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at generelt dårlige sociale og økonomiske forhold i hjemlandet ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2014/78.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en ansøger fra Afghanistan, som søgte om familiesammenføring med sin herboende voksne søn. Den herboende reference blev i april 2013 meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at der mellem ansøgeren og den herboende reference forelå en helt særligt tilknytning, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, og **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende reference konsekvent i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at hans familie og husstand bestod af tre personer udover ham, herunder ansøgeren, at den herboende reference og ansøgeren havde boet uafbrudt sammen, samt at ansøgeren havde boet hos den herboende reference og hans familie, som den herboende reference havde stiftet i 2006. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren efter den herboende references flugt fra Afghanistan i 2010 fortsat boede sammen med den herboende references ægtefælle og barn, og at ansøgeren i juli 2013 ansøgte om familiesammenføring sammen med både den herboende references ægtefælle og parrets barn. FAM/2014/108.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en moder og fader født i henholdsvis 1940 og 1938, som begge var statsborgere i Syrien, og som søgte om opholdstilladelse med deres herboende voksne barn. Det var til sagen oplyst, at ansøgerne ikke havde noget familie tilbage i Syrien, og at situationen i Syrien gjorde, at forældrene fandt, at deres sikkerhed var truet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende og forældrene, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til, at den herboende i 1997 havde indgået ægteskab og derved havde stiftet selvstændig familie, at den herboende i 2000 indrejste og blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og i 2002 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det forhold, at moderen havde boet hos den herboende i 2002, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering. Det forhold, at den herboende eventuelt havde ydet økonomisk tilskud til forældrene, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at der sendes penge til forsørgelse til forældrene i hjemlandet, ikke i sig selv er til-

strækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv, som Danmark er nærmest til at beskytte, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgernes hjemland eller opholdsland samt almindelig alderssvækkelse og dertil hørende følgesygdomme ikke kan danne grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt** desuden, at krigen i Syrien, og det forhold, at det til sagen var oplyst, at Islamisk Stat befandt sig mindre end en kilometer fra det område, hvor ansøgerne levede, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der herved var tale om forhold af asylretlig karakter, hvilket ikke kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2014/193.

3.1.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie.

Udlændingebekendtgørelsens § 30, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være barnets biologiske forælder (hvis denne ikke har forældremyndighed over barnet), søskende, bedsteforældre og forældres søskende.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdtilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven, i tiden indtil den herboende reference meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv social politik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Justitsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. til den herboende references fire mindreårige søskende, som alle var afghanske statsborgere. I oktober 2012 indgav ansøgernes herboende broder ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sig selv. Den herboende reference havde oplyst, at han boede i en ungdomsbolig på 35 kvadratmeter, og at han ønskede at få en større bolig, hvis hans søskende fik opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt for så vidt angår udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at der ikke var oplyst om særlige grunde til, at ansøgerne ikke ville kunne vedblive med at tage ophold i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne ikke ville kunne vedblive med at tage ophold i Pakistan, hvor de havde boet med deres morfar, indtil han afgik ved døden, og derefter hos naboen. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke at kunne lægge til grund, at ansøgerne ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Pakistan, herunder at ansøgerne savnede grundlæggende omsorg i Pakistan. **Udlændingenævnet fandt derudover i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 20,** at den herboende broder på afgørelsestidspunktet var bosiddende i en studiebolig på et kollegium, hvorfor han ikke kunne anses for at opfylde kravet i udlændingelovens § 9, stk. 20, hvorefter opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, skulle betinges af, at den herboende person, hos hvem ansøgerne skulle have bopæl, godtgjorde at råde over egen bolig af rimelig størrelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at kravet om at råde over egen bolig af rimelig størrelse anses for opfyldt, når den herboende person råder over en bolig, hvis areal er på mindst 20 kvadratmeter pr. person, der skal bo der, og hvor lejemålet er tidsubegrænset eller af mindst tre års varighed. **Udlændingenævnet fandt** således, at en studiebolig på et kollegium ikke opfylder disse krav. ÅB/2014/30.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring af en mindreårig ansøger fra Afghanistan til en herboende myndig broder, jf. udlæn-

dingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag under henvisning til, at den herboende broder ikke sås at være ansøgerens nærmeste familie, og da forsørgelseskravet ikke kunne anses for opfyldt, idet den herboende broder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse modtog kontanthjælp og boede på et værelse på 9 m2 med adgang til fælles arealer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå særlige grunde, der talte for, at han skulle have ophold hos sin myndige broder i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt** blandt andet på baggrund af den herboende broders forklaring på et mundtligt nævnsmøde i Udlændingenævnet, at han måtte anses for at være ansøgerens nærmeste familie, og at ansøgeren var uden reelle omsorgspersoner og i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende broder under det mundtlige nævnsmøde tilkendegav, at han var villig til at påtage sig forsørgelsespligten over for sin mindreårige broder. Udlændingenævnet hjemviste på den baggrund sagen, for så vidt angår Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 20, henset til at det fremgik af sagen, at den herboende broder nu havde en anden bopæl, end den han havde, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i sagen, og at han senest i april 2014 havde fået udbetalt Statens Uddannelsesstøtte (SU). FAM/2014/170.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til en statsborger fra Afghanistan, som søgte om familiesammenføring med sin herboende broder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på afgørelsestidspunktet burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå særlige grunde, der talte for, at ansøgeren skulle have ophold hos sin broder i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** de oplysninger, som ansøgerens advokat havde afgivet, hvoraf det fremgik, at ansøgerens fader og moder var afgået ved døden, at hans fætter i Afghanistan var forsvundet, og at han levede hos bekendte af sin afdøde faster, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens broder måtte anses for at være hans nærmeste familie, og at ansøgeren var uden reelle omsorgspersoner og i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i hjemlandet. FAM/2014/173.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. § 9 c, stk. 1, 1. pkt., til en 16-årig gambisk statsborger. Den herboende reference, der var ansøgerens søster, havde til klagesagen oplyst, at ansøgeren boede sammen med sin moder, indtil moderen afgik ved døden i februar 2011, og at ansøgeren på ansøgningstidspunktet boede sammen med sin myndige bror. I forbindelse med ansøgningen blev det oplyst, at ansøgeren og den herboende reference havde boet sammen hos de-

res moder i perioden fra 1998 til 2000, at den herboende reference havde to børn i Danmark, at den herboende reference også havde boet sammen med ansøgeren, når den herboende reference var på ferie i hjemlandet, at ansøgeren og den herboende reference tit havde kontakt gennem telefon eller Skype, og at ansøgeren først søgte om opholdstilladelse i Danmark, efter at ansøgerens og den herboende søsters moder afgik ved døden. Det var endvidere oplyst, at den herboende reference havde forsørget ansøgeren med et beløb på cirka 1.000 til 2.000 kr. om måneden, at den herboende reference havde besøgt ansøgeren i Gambia i februar 2011, april 2011 og januar 2014, at ansøgeren aldrig havde kendt sin far, at hun hele sit liv havde boet sammen med sin moder, og at ansøgeren på afgørelsestidspunktet boede sammen med sin 24-årige bror. Den herboende reference havde desuden vedlagt en erklæring underskrevet af den herboende references bror, hvoraf det fremgik, at broderen havde forældremyndigheden over ansøgeren, at han ikke kunne tage sig af ansøgeren, da han var under uddannelse, og at han gav sin tilladelse til, at ansøgeren kunne tage til Danmark og bo hos den herboende reference. Det var endvidere anført, at broderen ikke kunne tage sig af ansøgeren, da han skulle til England for at færdiggøre sin uddannelse, at broderen og ansøgeren skændtes, og at den herboende reference havde insisteret på, at broderen skulle blive i Gambia og tage sig af ansøgeren, indtil ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark var færdigbehandlet. Den herboende reference havde derudover anført, at hun ville tage sig af ansøgeren, og at hun var meget bekymret for ansøgerens situation i Gambia.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at den herboende reference var ansøgerens nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Gambia. Udlændingenævnet henviste til, at ansøgerens bror var myndig, at han tillige måtte kunne anses for at drage omsorg for ansøgeren, og at ansøgeren siden moderens død havde boet sammen med sin bror. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der mellem ansøgeren og den herboende reference ikke forelå en helt særlig familiemæssig eller lignende tilknytning, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, da den herboende reference ikke havde levet sammen med ansøgeren, siden den herboende references udrejse fra Gambia i 2000, og da den herboende references besøg i Gambia i 2011 og 2014 ikke kunne føre til, at der var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv mellem den herboende reference og ansøgeren, som Danmark var nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke var uden familienetværk i Gambia, idet hun havde sin bror som omsorgsperson, og at han var 24 år og dermed myndighed, samt at der ikke var oplyst grunde til, at ansøgerens broder ikke kunne vedblive med at tage sig af ansøgeren. FAM/2014/223.

3.1.4. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssig tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Albanien og dennes to børn, født i henholdsvis 2000 og 2003, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren og dennes ægtefælle indrejste i juni 2008 i Danmark og blev i juli 2008 meddelt afslag på asyl. Afgørelsen omfattede også børnene, og de blev alle pålagt at udrejse af Danmark straks. I september 2008 blev ansøgeren meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og sammen med børnene blev ansøgeren pålagt at udrejse straks. Ansøgeren nægtede at udrejse. I januar 2009 afslog Udlændingestyrelsen at genoptage asylsagen og pålagde ansøgeren samt børnene at udrejse af Danmark straks. I henholdsvis slutningen af 2009 og medio 2010 begyndte børnene i en dansk skole. I oktober 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, og pålagde ansøgeren og børnene at udrejse straks. Ansøgeren nægtede fortsat at udrejse, og det var ikke muligt at tvangsudsende ansøgeren og børnene, idet børnene manglede rejselegitimation, som de albanske myndigheder ikke ville udstede uden børnenes faders samtykke. Børnenes fader havde efter afslaget på asyl i 2008 forladt ansøgeren og børnene, og hans opholdssted var ukendt. I juni 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og pålagde ansøgeren og børnene at udrejse i overensstemmelse med de tidligere fastsatte udrejsefrister. I juli 2013 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og § 9 c, stk. 2. I slutningen af september 2013 blev ansøgeren og børnene tvangsudsendt til Albanien, idet de albanske myndighe-

der i overensstemmelse med en aftale af 24. april 2008 mellem Albanien og Danmark om tilbagetagelse af personer, der er bosiddende uden tilladelse, jf. bekendtgørelse nr. 1 af 7. januar 2010, accepterede tvangsudsendelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og børnene ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren gentagne gange var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark og samtidig pålagt at udrejse af Danmark straks. Ansøgeren og børnene havde således aldrig haft et opholdsgrundlag i Danmark og kunne således ikke have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset, at børnene måtte have opnået en tilknytning til Danmark i kraft af, at børnene havde gået i skole og fået skolekammerater, kunne ansøgeren og børnene ikke meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, idet der efter bestemmelsen ikke generelt kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, der aldrig har haft et opholdsgrundlag i Danmark, herunder opholdt sig i Danmark ulovligt i en langvarig periode. **Udlændingenævnet bemærkede**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK's artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet henviste til**, at det havde været ansøgerens valg at søge asyl i Danmark sammen med børnene og flytte børnene væk fra børnenes hidtidige tilværelse i Albanien. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kunne udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at børn, som har opholdt sig lidt over fem år i et andet land i udsendelsesposition, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at børnenes forælder som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder, uanset om der måtte være umiddelbart dårlige økonomiske og sociale vilkår i børnenes og deres forælders hjemland. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendigt for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt** – henset til at børnene og deres forælder kunne opholde sig sammen i deres hjemland – at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene, herunder at der ikke kunne

udledes en selvstændig immigrationsret for børnene til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland, og uden at en sådan immigrationsadgang samtidig var særskilt hjemlet i det andet lands lovgivning. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens børn ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, og at ansøgeren dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af børn og forælder. FAM/2014/37.

Udlændingenævnet har derudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo og dennes to børn, født i henholdsvis 2010 og 2013, efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren indrejste i Danmark i februar 2001 og søgte asyl. Ansøgeren havde i perioden fra 2002 til 2007 fået flere afslag på opholdstilladelse i Danmark, herunder afslag på asyl og humanitær opholdstilladelse. I 2007 genoptog det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration sagens behandling, og ansøgeren blev meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Ansøgeren led af forskellige psykiske sygdomme, herunder posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) med en svær depressiv komponent og depressiv enkeltepisode af lettere grad. Senest i 2009 blev ansøgerens humanitære opholdstilladelse forlænget til april 2011. I december 2010 nedkom ansøgeren med sit ældste barn, og i februar 2013 nedkom ansøgeren med sit yngste barn. Faderen til børnene boede i Kosovo. I september 2013 meddelte Justitsministeriet ansøgeren afslag på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren nu kunne modtage behandling for sin sygdom i Kosovo. I december 2013 meddelte Justitsministeriet på ny ansøgeren afslag på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse. I april 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren og dennes børn afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og pålagde ansøgeren og børnene at udrejse senest medio maj 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og børnene ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren i september 2013 blev meddelt afslag på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og pålagt at udrejse af Danmark. Det forhold, at ansøgeren led af forskellige psykiske sygdomme, herunder posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) med en svær depressiv komponent og depressiv enkeltepisode af lettere grad, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var meddelt afslag

på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse, idet behandlingsmulighederne nu var tilgængelige i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at karakteren og længden af ansøgerens ophold i Danmark ikke udgjorde sådanne særlige grunde, at der burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren først blev meddelt opholdstilladelse i 2007 og således alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i fire år frem til ultimo april 2011, at opholdstilladelsen var givet med henblik på midlertidigt ophold, at ansøgeren i 2008 og 2010 havde været i Kosovo, hvor ansøgeren havde familie, ligesom ansøgeren under opholdet i Kosovo i 2010 blev gravid med det ældste barn, og at ansøgeren efter det til sagen oplyste ikke sås at have opnået en særlig stærk tilknytning til Danmark gennem sine år i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. Udlændingenævnet fandt, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonvention, at børn, som har opholdt sig i cirka tre og et halvt år og cirka ét år og fire måneder i et andet land med en midlertidig tidsbegrænset opholdstilladelse, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at børnenes forælder som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder uanset, om der måtte være dårlige økonomiske og sociale vilkår i børnenes og deres forælders hjemland. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at børnene henset til deres alder og længden af deres ophold her i landet ikke kunne anses for at have en så stærk tilknytning til Danmark, at det måtte anses for uforholdsmæssigt at henvise dem til at bo sammen med ansøgeren i Kosovo. **Udlændingenævnet fandt**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse omkring børns skolepligtige alder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i den såkaldte Osman-sag (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det vurderes, at de formative år for ansøgeren i den pågældende sag har varet fra barnets syvende leveår til det femtende leveår. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af herboende børns forhold, hvis de har haft seks til syv års sammenhængende fast ophold i Danmark, og børnene vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. **Udlændingenævnet fandt**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen – herunder børnenes alder og tilknytning til ansøgeren – ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det fandtes derfor ikke at stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren og børnene til at tage ophold i hjemlandet. **Udlændingenævnet henviste endvidere** til FN's Børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendigt for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets

forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet fandt** – henset til at børnene og ansøgeren kunne opholde sig sammen i deres hjemland – at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end børnenes statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for børnene, herunder at der ikke kunne udledes en selvstændig immigrationsret for børnene til at kunne få bedre levevilkår i et andet land, uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens børn ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, og at ansøgeren dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af børn og forælder. FAM/2014/88.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en iransk statsborger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren, der var født i 1989, kom i marts 2007 til Danmark, hvor han søgte asyl. Ansøgerens mor og søstre boede på daværende tidspunkt allerede i Danmark. Ansøgeren blev meddelt afslag på asyl og afslag på familiesammenføring med sin mor efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, stk. 1. I august 2008 meddelte det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration ansøgeren humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, under henvisning til, at den medicin, ansøgeren skulle anvende til behandling af sin sindssygdom, på daværende tidspunkt kostede omkring 2.000 kr. månedligt. Den humanitære opholdstilladelse blev løbende forlænget. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren led af alvorlig sindssygdom uden tilstrækkelig sygdomsindsigt, og at ansøgeren var ude af stand til selv at kunne opsøge og varetage egen behandling. I februar 2014 afslog Justitsministeriet at forlænge ansøgerens humanitære opholdstilladelse, idet den medicin, som ansøgeren skulle anvende til behandling af sin sindssygdom, på afgørelsestidspunktet kostede omkring 13 kr. månedligt. Justitsministeriet sendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes herboende mor eller søstre, der lå ud over, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herunder særligt vægt på**, at ansøgeren var myndig og i juli 2013 havde indgået ægteskab med en norsk statsborger boende i Norge og således stiftet selvstændig familie. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgerens ægtefælle måtte anses for at være nærmere til at varetage omsorgen for ansøgeren end ansøgerens moder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at han under henvisning til længden og karakteren af opholdet kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark siden marts

2007 og i perioden fra august 2008 til august 2012 havde haft en tidsbegrænset humanitær opholdstilladelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at en humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold, hvorfor ansøgeren ikke kunne have haft en berettiget forventning om at opnå en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold eller en tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til sit helbred, idet Justitsministeriet ved sin afgørelse i februar 2014 vurderede, at ansøgeren ikke længere opfyldte betingelserne for at få forlænget sin humanitære opholdstilladelse, og idet den medicin, ansøgeren anvendte nu, kostede cirka 13 kr. månedligt, hvorfor ansøgeren nu kunne blive behandlet i hjemlandet. **Det var således Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren ikke havde et sådant særligt plejebehov, at det ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at tage ophold i Iran og der modtage den nødvendige behandling for sin sindssygdom, eller at søge familiesammenføring med sin ægtefælle i dennes opholdsland. FAM/2014/163.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på henholdsvis opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., og afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, til en serbisk statsborger. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2008. Ansøgeren blev i juni 2008 meddelt afslag på asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I november 2008 blev ansøgeren efter tidligere at have fået afslag herpå meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, som efterfølgende blev forlænget frem til november 2012. Ansøgeren blev igen i april 2013 meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, som udløb i november 2013. Justitsministeriet meddelte i marts 2014 ansøgeren afslag på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. I forbindelse med ansøgerens afslag på forlængelse af hendes humanitære opholdstilladelse blev Udlændingestyrelsen anmodet om at tage stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvilket Udlændingestyrelsen meddelte afslag på i juni 2014.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren var diagnosticeret med paranoid skizofreni og forstyrret personlighedsstruktur, hvilket ansøgeren modtog medicinske præparater for. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at Justitsministeriet i sin afgørelse om afslag på forlængelse af ansøgerens humanitære opholdstilladelse i marts 2014 vurderede, at ansøgeren kunne modtage medicinske præparater for sine sygdomme i hjemlandet, og at ansøgeren kunne afholde udgifterne til den nødvendige medicin. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren først var indrejst i Danmark i en alder af 47 år i november 2007, at ansøgeren ikke kunne læse eller skrive dansk, og at ansøgeren havde haft humanitær opholdstil-

ladelse i Danmark i medfør udlændingelovens § 9 b, stk. 1, siden november 2008. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke på denne baggrund havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ansøgeren under henvisning til sit ophold på baggrund af egne helbredsmæssige forhold kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Hertil bemærkede Udlændingenævnet**, at en humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold. Ansøgeren kunne således ikke have haft en berettiget forventning om at opnå en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold eller tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet. FAM/2014/243.

3.2. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder greencardordningen og beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.2.1 og 3.2.2. Der kan endvidere gives en opholds- og arbejdstilladelse, hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for det, jf. afsnit 3.2.3.

3.2.1. Greencard

Formålet med greencardordningen er at give udlændinge med særlige kvalifikationer, som er efterspurgte af danske arbejdsgivere, lettere adgang til at søge beskæftigelse i Danmark.

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen). Ansøgeren skal opnå mindst 100 point.

Der tildeles point og bonuspoint efter fem kriterier: ansøgerens uddannelse, sprogfærdigheder, arbejdserfaring, tilpasningsevne og alder. I afsnit 3.2.1.2.1. til 3.2.1.2.4. gennemgås de enkelte kriterier.

Et greencard giver en udlænding ret til at opholde sig her i landet med henblik på at søge og tage et hvilket som helst arbejde. Et greencard fritager udlændingen for krav om en særskilt arbejdstilladelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 1, nr. 8, men giver ikke udlændingen mulighed for at drive selvstændig virksomhed i Danmark.

Greencardordningen blev senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. Den følgende beskrivelse vedrører imidlertid Udlændingenævnets praksis i 2014 og dermed de dagældende regler om opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen.

3.2.1.1. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af greencardordningen

Det er en betingelse for at få opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, at ansøgeren

- opnår mindst 100 point efter pointsystemet,
- kan dokumentere at være i stand til at forsørge sig selv det første år i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 1. pkt.,
- under sit ophold i Danmark ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., og
- tegner en sygeforsikring, der dækker for perioden, indtil ansøgeren selv får ret til ydelser efter sundhedsloven, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 2.

Udlændingenævnet har i 2014 hovedsageligt haft anledning til at tage stilling til pointtildelingen.

3.2.1.2. Greencardordningens pointsystem og de enkelte kriterier

I bekendtgørelse om greencardordningens pointsystem, jf. bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008, er der fastsat regler om pointsystemet. Der henvises til bilag 1 i greencardbekendtgørelsen, hvor pointsystemet er gengivet skematisk. Greencardbekendtgørelsen er bilag 4 til årsberetningen.

3.2.1.2.1. Uddannelse

Ansøgeren kan – uanset antallet af uddannelser – kun opnå point for sit højeste uddannelsesniveau, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 1. Der kan alene tildeles point for det uddannelsesniveau, som ansøgerens uddannelse svarer til efter danske forhold. Dette skyldes, at akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, selv om de benævnes identisk.

Ansøgeren opnår følgende point for uddannelse:

- Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse: 30 point
- Bachelorgrad efterfulgt af en etårig masteruddannelse: 50 point
- Kandidatgrad: 60 point
- Ph.d.: 80 point

Der gives udelukkende point for afsluttede og anerkendte uddannelser. Der gives således ikke point for kurser.

Det er endvidere en betingelse, at der foreligger et endeligt eksamensbevis.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse fra maj 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Nepal. Af ansøgningen fremgik det, at ansøgeren besad en treårig Bachelor of Arts, en toårig Master's Degree in Humanities and Social Sciences (English) samt en Master of Philosophy in English. Styrelsen for Universiteter og Internationalisering (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) meddelte i juli 2013, at ansøgerens uddannelse Master of Philosophy in English ville svare til en dansk kandidatuddannelse. Styrelsen for Universiteter og Internationalisering tog forbehold ved vurderingen, idet der ikke forelå et endeligt eksamensbevis for uddannelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at han mindst skulle have opnået 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde blandt andet vægt på**, at ansøgeren ikke havde indsendt et endeligt eksamensbevis for sin uddannelse Master of Philosophy in English. **Udlændingenævnet tilkendegav i den forbindelse**, at der efter greencardordningen ikke kan tildeles point for uddannelse på baggrund af foreløbige eksamensbeviser. ÅB/2014/31.

Akademiske uddannelsers niveau kan variere fra land til land, og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering vurderer, om det er nødvendigt at få ansøgerens uddannelsesniveau vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser. I sager, hvor ansøgeren – uanset om ansøgeren opnår det maksimale antal point for sin uddannelse – ikke vil kunne opnå mindst 100 point efter greencardordningen, kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering behandle sagen uden at høre Styrelsen for Videregående Uddannelser, idet det højeste antal point alene baseret på uddannelsens titel lægges til grund med forbehold for den manglende vurdering.

Såfremt der er tvivl om ansøgerens uddannelsesniveau i en sag, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har behandlet sagen uden forinden at have hørt Styrelsen for Videregående Uddannelser, hjemviser Udlændingenævnet sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets hjemvisning i juni 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om af-

slag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at ansøgeren kunne tildeles samlet maksimalt 95 point, herunder maksimalt 60 point for uddannelsen Doctorate of Medicine. Ansøgeren besad endvidere en Specialty Degree of Infectious & Tropical Diseases. Styrelsen for Videregående Uddannelser var ikke blevet hørt over ansøgerens højeste uddannelsesniveau.

Udlændingenævnet fandt på det foreliggende grundlag, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgerens Specialty Degree of Infectious & Tropical Diseases i uddannelsesniveau svarede til en dansk ph.d. Udlændingenævnet hjemviste på den baggrund sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen kunne tage fornyet stilling til, hvorvidt ansøgeren kunne opnå 100 point efter greencardordningen og herunder i fornødent omfang anmode Styrelsen for Videregående Uddannelser om en vurdering af ansøgerens uddannelsesniveau. ERH/2014/120.

Som eksempel på, at der endvidere skal være tale om en offentligt anerkendt uddannelse, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i februar 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. Af ansøgningen fremgik det, at ansøgeren besad en Bachelor of Arts in Hospitality and Events Management fra University of Derby, Storbritannien, samt en Master of Business Administration in Hospitality, MBA Marketing, fra Universidad Europea de Madrid, som var gennemført ved Les Roches, Swiss Hotel Association School of Hotel Management, Schweiz. Styrelsen for Universiteter og Internationalisering (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) vurderede, at ansøgerens uddannelse Bachelor of Arts in Hospitality and Events Management svarede til en dansk professionsbachelor. Styrelsen for Universiteter og Internationalisering vurderede ikke ansøgerens uddannelse i Master of Business Administration in Hospitality, MBA Marketing, idet denne uddannelse ikke var godkendt af de spanske myndigheder. Udlændingenævnet anmodede i november 2013 Styrelsen for Videregående Uddannelser om en udtalelse angående det af ansøgeren anførte om, at Les Roches International School of Hotel Management siden januar 2013 havde udbudt en Master of Business Administration in Hospitality, Marketing, som var akkrediteret under New England Association of Schools and Colleges. I januar 2014 oplyste Styrelsen for Videregående Uddannelser, at uddannelsen Master of Business Administration in Hospitality, MBA Marketing, ikke var godkendt af de spanske myndigheder, og at styrelsen derfor ikke kunne foretage en vurdering af uddannelsen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren højst kunne opnå 30 point på baggrund af sit uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens uddannelse Bachelor of Arts in Hospitality and Events Management fra University of

Derby, Storbritannien, i niveau svarede til en dansk professionsbachelor. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at han burde tildeles point for sin uddannelse Master of Business Administration in Hospitality, MBA Marketing, fra Universidad Europea De Madrid, som var gennemført ved Les Roches, Swiss Hotel Assoication School of Hotel Management, Schweiz. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering i december 2012 til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og i januar 2014 til Udlændingenævnet havde oplyst, at denne uddannelse ikke var godkendt af de spanske myndigheder. Det forhold, at ansøgeren anførte, at Les Roches International School of Hotel Management siden januar 2010 havde udbudt en tilsvarende uddannelse, som var akkrediteret under New England Association of Schools and Colleges, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet akkrediteringen først skete efter, at han havde gennemført sin uddannelse. ÅB/2014/32.

Udlændingenævnet lægger Styrelsen for Videregående Uddannelsers sagkyndige vurdering til grund ved behandlingen af en sag, medmindre ansøgeren fremkommer med ny dokumentation, som indebærer, at vurderingen må antages at bygge på mangelfulde eller fejlagtige oplysninger. Afgørelser truffet af Styrelsen for Videregående Uddannelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 7, stk. 2, i lov om vurdering af udenlandske uddannelseskvalifikationer m.v. (lovbekendtgørelse nr. 579 af 1. juni 2014).

Ansøgeren skal som minimum have en uddannelse svarende til en dansk bachelorgrad for at kunne opnå opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke opnår point for en uddannelse svarende til et lavere niveau. Såfremt ansøgeren ikke opnår point for sin uddannelse, kan betingelsen om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse, ikke opfyldes, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 75 point.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnets stadfæstelse i maj 2014 af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Science, Chemistry fra Gujarat University, Indien, og en Master of Science in Information Technology fra Sikkim Manipal University, Indien, som han havde gennemført ved fjernundervisning ved Anand Commerce College Computer Centre, Anand, Gujarat, Indien. Ansøgerens uddannelse Master of Science in Information Technology fra Sikkim Manipal University, Indien, kunne ikke vurderes, idet det fremgik af Styrelsen for Universiteter og Internationaliserings (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) oplysninger, at Sikkim Manipal University ikke havde ret til at udbyde fjernundervisning uden for delstaten Sikkim, Indien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen**. Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at han mindst skulle have opnået 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sit uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering havde oplyst, at ansøgerens uddannelse Master of Science in Information Technology fra Sikkim Manipal University, Indien, ikke kunne vurderes, da Sikkim Manipal University ikke havde ret til at udbyde fjernundervisning udenfor delstaten Sikkim, Indien. ÅB/2014/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelser om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan og afslag på opholdstilladelse til ansøgerens ægtefælle og barn som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sit uddannelsesniveau og derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgjorde højst 75 point. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på,** at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering havde vurderet, at ansøgerens uddannelser i niveau ville svare til henholdsvis to år af en dansk bacheloruddannelse inden for naturvidenskab og et år af en dansk professionsbacheloruddannelse inden for det pædagogiske område. **Udlændingenævnet fandt ikke anledning til at tage stilling til,** om ansøgeren kunne tildeles point for sprogfærdigheder, arbejdserfaring, tilpasningsevne eller alder henset til, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for uddannelsesniveau og dermed ikke kunne opnå 100 point, hvilket er en betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at betingelserne for at meddele ansøgerens ægtefælle og barn opholdstilladelse som medfølgende familie ikke var til stede, idet Udlændingenævnet stadfæstede Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren efter greencardordningen. ERH/2014/41.

3.2.1.2.1.1. Bonuspoint for uddannelse

Der gives 10 bonuspoint for en uddannelse inden for et område, hvor der i Danmark er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

Vurderingen af, om ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning foretages i forhold til positivlisten. Positivlisten udarbejdes administrativt på baggrund af Beskæftigelsesregionernes

overvågning af arbejdsmarkedet (arbejdsmarkedsbalancemodellen). Det er Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, der udarbejder listen. Listen revideres to gange om året – den 1. januar og den 1. juli – og offentliggøres på udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk: www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/positivlisten/positivlisten-samlet-oversigt.htm.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for en uddannelsesretning, uanset at det ikke er ansøgerens højeste uddannelsesniveau.

Ansøgeren kan opnå bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgerens stillingsbetegnelse er omfattet af den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet eller de efterfølgende gældende positivlister.

For at opnå bonuspoint for uddannelsesretning skal ansøgerens uddannelse åbenbart lægge op til de stillingsbetegnelser, der er anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i juni 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) havde vurderet ansøgerens uddannelse Doctor of Pharmacy til i niveau at svare til en dansk bacheloruddannelse samt et år af en dansk kandidatuddannelse inden for det sundhedsvidenskabelige område. Styrelsen for Universiteter og Internationalisering havde oplyst, at der var tale om en videregående uddannelse med fokus på farmaci. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten for stillingsbetegnelsen farmakonom, idet ansøgeren var universitetsuddannet inden for farmakologi, hvorfor der ikke var tale om en farmakonomuddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at farmakonomuddannelsen er en treårig teoretisk-praktisk uddannelse rettet mod arbejde ved apoteker, hvorimod en farmaceutuddannelse er en akademisk uddannelse primært rettet mod medicinalindustrien. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at det forhold, at ansøgeren havde gennemført en uddannelse, som ifølge ansøgeren selv kunne kvalificere ham til at arbejde som farmakonom, ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at det inden for greencardordningen er et krav, at ansøgerens uddannelse åbenbart lægger op til stillingsbetegnelsen på positivlisten. **Udlændingenævnet fandt således,** at ansøgerens uddannelse Doctor

of Pharmacy inden for farmakologi (farmaceut) ikke åbenbart lagde op til stillingsbetegnelsen farmakonom henset til, at der var tale om to forskellige uddannelsesretninger. **Udlændingenævnet bemærkede** endvidere, at ansøgerens uddannelse Doctor of Pharmacy var vurderet til i niveau at svare til en dansk bacheloruddannelse samt et år af en dansk kandidatuddannelse, at uddannelseskravet til stillingsbetegnelsen farmaceut på positivlisten fra januar 2013 er en kandidatuddannelse samt en dansk autorisation, hvorfor ansøgeren ikke opfyldte uddannelseskravet til stillingsbetegnelsen farmaceut og dermed ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten for stillingsbetegnelsen farmaceut. **Udlændingenævnet fandt,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at han ikke kunne opnå en dansk autorisation som farmaceut uden en opholdstilladelse i Danmark, idet uddannelseskravet ifølge praksis tillige omfatter autorisationskravet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, fordi ansøgeren ikke opfyldte uddannelseskravet til stillingsbetegnelsen farmakonom**. Udlændingenævnet lagde vægt på,** at det er en betingelse for at opnå point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten, at uddannelseskravet er opfyldt, og at ansøgeren – uanset om han kunne varetage de samme arbejdsopgaver som en farmakonom – ikke kunne opnå point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten, idet ansøgeren ud over den relevante arbejdserfaring endvidere skulle opfylde uddannelseskravet. ERH/2014/95.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren burde tildeles yderligere 10 bonuspoint for sin uddannelsesretning på baggrund af, at han besad en Associate's Degree in the field of Electricity – Power. Ansøgeren tildeltes således i alt 10 point for sin uddannelsesretning og opnåede dermed samlet set 100 point. **Udlændingenævnet havde i den forbindelse lagt vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser i juni 2014 havde vurderet, at ansøgerens uddannelse i niveau svarede til en dansk professionsbacheloruddannelse i ingeniørvirksomhed – stærkstrøm, samt at elektroingeniør var på den positivliste, som var gældende på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Danmarks Tekniske Universitet havde oplyst til Udlændingenævnet, at en ingeniør inden for stærkstrøm hørte under betegnelsen elektroingeniør. ÅB/2014/34.

Ansøgeren kan endvidere alene tildeles bonuspoint for sin uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren opfylder de bestemte uddannelseskrav knyttet til det job, som er omfattet af den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller en efterfølgende positivliste.

Såfremt ansøgeren besidder en uddannelse inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kan ansøgeren ikke tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten, såfremt ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Nepal.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt** blandt andet, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten under henvisning til uddannelsen Master of Philosophy in Education. **Udlændingenævnet bemærkede** herved, at der alene kan gives bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område omfattet af positivlisten, når de bestemte uddannelseskrav knyttet til en konkret stillingsbetegnelse er opfyldt, og at det endvidere er en betingelse, at et krav om dansk autorisation som folkeskolelærer. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på,** at ansøgeren ikke besad en uddannelse svarende til en dansk professionsbachelor, samt at ansøgeren ikke havde dokumenteret at besidde en dansk autorisation. ÅB/2014/35.

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering lagde ved afgørelsen vægt på, at der krævedes en dansk autorisation for at kunne bestride en stilling som folkeskolelærer på positivlisten, og styrelsen fandt ikke, at ansøgeren besad en sådan autorisation, hvorfor hun ikke tildeltes bonuspoint for sin uddannelsesretning.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) i 2014 vurderede, at ansøgerens Bachelor of Education fra University of Mumbai, Indien, i niveau svarede til en dansk professionsbachelor inden for det pædagogiske område. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt ansættelseskontrakt fra juni 2005 og arbejdsgivererklæringer fra juni 2007 og december 2013, hvoraf det fremgik, at hun var i beskæftigelse som ”Assistant Teacher”, samt ansættelseskontrakt fra marts 2011 og arbejdsgivererklæringer fra marts 2012 og december 2013, hvoraf det fremgik, at hun fra juni 2011 til december 2013 havde været beskæftiget som ”Assistant Teacher in the secondary section”, og at hun var ansvarlig for ”the boarding students”. Det fremgik endvidere, at hun boede på skolen. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde oplyst Udlændingenævnet om, at der ikke på positivlisten for stillingsbetegnelsen efterskolelærer var knyttet et autorisationskrav til uddannelseskravet. På den bag-

grund **fandt Udlændingenævnet** det rettest at hjemvise sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen i første instans kunne vurdere, om ansøgeren kunne tildeles 10 bonuspoint for uddannelsesretning, samt om hun kunne tildeles 15 point for arbejdserfaring som folkeskolelærer og/eller efterskolelærer. Udlændingenævnet tog ikke udtrykkeligt stilling til, hvorvidt en lærer med ansvar for "the boarding students" kunne sidestilles med stillingsbetegnelsen efterskolelærer, som er omfattet af positivlisten, eller med en kostskolelærer, der ikke fremgår af positivlisten. ÅB/2014/36.

3.2.1.2.1.2. Bonuspoint for anerkendt universitet

Der gives endvidere bonuspoint til ansøgeren, såfremt denne har afsluttet sin uddannelse på et anerkendt universitet efter den seneste QS World Ranking liste, jf. greencardbekendtgørelsens § 2, stk. 3.

Der gives bonuspoint efter, hvilken placering det anerkendte universitet har på QS World Ranking liste:

- Såfremt universitetet er placeret i top 400, tildeles fem bonuspoint
- Såfremt universitetet er placeret i top 200, tildeles ti bonuspoint
- Såfremt universitetet er placeret i top 100, tildeles 15 bonuspoint

Ansøgeren kan således alene tildeles bonuspoint for anerkendt universitet, såfremt den udstedende uddannelsesinstitution befinder sig på listen. Såfremt ansøgeren besidder en uddannelse, som er sammensat fra flere uddannelsesinstitutioner, skal den uddannelsesinstitution, som udsteder det endelige eksamensbevis, lægges til grund. Har ansøgeren gennemført én samlet uddannelse på flere af hinanden uafhængige universiteter, som ikke alle er omfattet af QS World Ranking listen, lægges der især vægt på, om det af uddannelsesbeviset udstedende universitet er omfattet af den seneste QS World Ranking liste.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en pakistansk statsborger. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren besad en Bachelor of Science in Agriculture og en Master of Science in Agriculture Biotechnology. Uddannelserne var gennemført på engelsk. Ansøgeren havde til støtte for klagen anført, at han burde tildeles bonuspoint for anerkendt universitet, idet emnet "Agriculture and Forestry" på University of Agriculture, Faisalabad, lå på top 200 på QS World Ranking listen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for anerkendt universitet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at selve universitetet "University of Agriculture, Faisalabad" ikke fremgik af top 400 på den seneste QS World Ranking liste. ÅB/2014/37.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en ansøger fra Pakistan, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren ville kunne opnå 95 point, herunder højst 60 point for uddannelsesniveau, 20 point for sprogfærdigheder, 5 point for tilpasningsevne og 10 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren yderligere burde tildeles minimum fem bonuspoint for anerkendt universitet. Ansøgeren besad uddannelsen Master of Arts in Special and Inclusive Education, som var blevet gennemført som en fælles uddannelse (joint degree) fra University of Roehampton, Storbritannien, University of Oslo, Norge, samt Univerzita Karlova v Praze (Charles University), Tjekkiet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at University of Oslo og Charles University var medudstedere af eksamensbeviset for uddannelsen Master of Arts in Special and Inclusive Education, at de to universiteter var placeret henholdsvis som nr. 69 og nr. 233 på QS World Ranking liste 2013/14, og at ansøgeren havde gennemført majoriteten af ETCS-point på universiteter omfattet af QS World Ranking listen. ÅB/2014/38.

3.2.1.2.2. Sprog

Ansøgeren kan opnå point for sine sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk, jf. greencardbekendtgørelsens § 3.

Ansøgeren kan alene tildeles point for et af de skandinaviske sprog, og kun for enten engelsk eller tysk.

Ansøgeren tildeles følgende point for sprogfærdigheder:

- Fem point for Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1)
- Ti point for Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2)
- 15 point for Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3)
- 20 point for Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau)/et års studier eller arbejde på dansk/svensk/norsk

og

- Fem point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 1
- Ti point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 2
- 15 point for Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3

- 20 point for prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven eller prøve på højere niveau/et års studier eller arbejde på engelsk eller tysk

Ansøgeren kan maksimalt tildeles 30 point for sprogfærdigheder.

I greencardbekendtgørelsen er det bestemt, hvilke sprogprøver der kan danne grundlag for point. Ansøgeren kan alene opnå point for godkendte sprogprøver.

Ansøgeren kan endvidere dokumentere sine sprogfærdigheder ved en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgår, at ansøgeren har haft dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk som arbejdssprog i mindst et år.

Som eksempel kan nævnes **Udlændingenævnets hjemvisning fra juli 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen til en statsborger fra Iran.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren ved e-mail i januar 2014 havde oplyst, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ved afgørelsen i november 2013 ikke havde inddraget hendes Zeugnis TestDaF-sprogprøve i tysk, som var anført på listen over anerkendte sprogprøver, og at det fremgik af sagens akter, at denne var vedlagt hendes ansøgning. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ved afgørelsen i november 2013 havde meddelt ansøgeren maksimalt 95 point, at styrelsen korrekt havde angivet, at der kun gives point for sprogfærdigheder for enten engelsk eller tysk, og at det ikke kunne udelukkes, at hun kunne tildeles 20 point for sine tyske sprogfærdigheder. På denne baggrund **hjemviste Udlændingenævnet** sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at der kunne træffes en afgørelse i første instans, og at det dermed kunne vurderes, om ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. nr. 2, nr. 1. ÅB/2014/39.

Ansøgeren kan yderligere dokumentere sine sprogfærdigheder ved et bevis for, at ansøgeren på et af de pågældende sprog har gennemført mindst et års studier på en videregående uddannelse afsluttet med en eksamen. Disse tilfælde betragtes som et niveau svarende til studieprøven.

Den mest aktuelle eller retvisende dokumentation for ansøgerens sprogfærdigheder skal lægges til grund, hvis ansøgeren i samme sag fremlægger forskellige former for dokumentation for sprogfærdigheder, som må anses for modstridende med hinanden.

Et eksempel herpå er i **Udlændingenævnets stadfæstelse fra februar 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på

opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skal opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt blandt andet, at ansøgeren alene kunne tildeles 15 point for sprogfærdigheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren angående sin beskæftigelse fra 2008 og frem i et iransk firma havde fremlagt en arbejdsgivererklæring af september 2012, der viste, at alle dokumenter og korrespondance i firmaet var foregået på engelsk, men at det ikke af erklæringen fremgik, at arbejdssproget på selve arbejdspladsen var foregået på engelsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i juli 2012 havde gennemført en engelsk IELTS test med resultatet 5,5, hvilket svarede til 15 point efter greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at IELTS testen fra juli 2012 skulle tillægges afgørende betydning, uanset at ansøgerens arbejdsmæssige beskæftigelse og IELTS testen var tidsmæssigt sammenfaldende, idet IELTS testen er en officiel og anerkendt test, som dokumenterer niveauet for ansøgerens sprogfærdigheder. ÅB/2014/40.

3.2.1.2.3. Arbejdserfaring

Ansøgeren kan få point for arbejdserfaring efter, hvor mange år ansøgeren inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse, har arbejdet som forsker eller inden for et område, hvor der er mangel på særligt kvalificeret arbejdskraft, jf. greencardbekendtgørelsens § 4. Disse områder fremgår af positivlisten.

Ansøgeren opnår følgende point for arbejdserfaring som forsker eller inden for et område, der er omfattet af positivlisten:

- Ti point for et til to års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse
- 15 point for tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse

eller

- Fem point for tre til fem års anden arbejdserfaring inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse

Udlændingenævnet har i 2014 haft anledning til nærmere at tage stilling til, hvem der kan anses for forsker i greencardordningens forstand.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse fra september 2013 om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen til en pakistansk statsborger, jf. greencardbekendtgørelsens § 1, stk.

2, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, under henvisning til, at ansøgeren samlet højst kunne opnå 90 point. **Udlændingenævnet fandt,** at ansøgeren kunne tildeles 50 point for uddannelsesniveau, 20 point for sprogkundskaber, 5 point for tilpasningsevne og 15 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for uddannelsesretning omfattet af positivlisten henset til, at ansøgerens Bachelor of Science in Agriculture og Master of Science in Enterprise in Biotechnology ikke åbenbart lagde op til de konkrete stillingsbetegnelser, der var anført på den positivliste, der var gældende på ansøgningstidspunktet eller efterfølgende gældende positivlister. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det forhold, at ansøgeren i klagen havde anført, at en stor del af bacheloruddannelsen omhandlede Food Science and Technology, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens bacheloruddannelse ikke direkte knyttede sig til konkrete stillingsbetegnelser på positivlisten. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring som researcher (forsker) under henvisning til, at ansøgerens forskningsarbejde ikke kunne sidestilles med det forskerbegreb, som ifølge praksis lægges til grund i greencardordningens pointsystem. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det er en forudsætning for at opnå point for arbejdserfaring som forsker, at ansøgeren har haft en ledende rolle i forskningsarbejdet, og at det ikke kan anses for tilstrækkeligt at have deltaget i forskning eller have arbejdet med forskning. **Udlændingenævnet lagde vægt på sagens oplysninger om,** at ansøgeren skulle præsentere sin forskning for virksomhedens research manager, hvorfor det blev lagt til grund i afgørelsen, at ansøgeren ikke havde haft en ledende rolle. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på,** at ansøgeren på tidspunktet for forskningsarbejdet alene besad en bachelorgrad, hvilket i virksomheden var tilstrækkeligt til at kvalificere ansøgeren til at forske, men som ud fra en samlet vurdering måtte antages ikke at give ansøgeren den akademiske baggrund, som i praksis lægges til grund ved vurderingen af forskerstillinger inden for greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt desuden,** at ansøgeren ikke kunne tildeles yderligere point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde gennemført en etårig videregående uddannelse i Storbritannien, og at det var den normerede varighed af uddannelsen, som lægges til grund i vurderingen. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgerens udokumenterede oplysninger om at have deltaget i et kursusforløb på 12 måneder i Storbritannien ikke kunne føre til et ændret resultat, da det for at kunne tildele 10 point for tilpasningsevne er en betingelse, at ansøgeren havde gennemført mindst tre års videregående uddannelse i et EU/EØS-land eller Schweiz. Såfremt ansøgeren kunne dokumentere at have gennemført kursusforløbet i Storbritannien, ville ansøgeren samlet have gennemført to års videregående uddannelse, hvilket svarede til fem point. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren ikke kunne opnå point for tilpasningsevne for den beskæftigelse, ansøgeren havde haft i Storbritannien, idet ansøgeren under hele opholdet i Storbritannien havde haft opholdstilladelse som studerende med begrænset arbejdstilladelse. ERH/2014/16.

Udlændingenævnet hjemviste i april 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af greencardordningen under henvisning til, at hun ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at hun skulle opnå mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin klage havde oplyst, at hun havde arbejdet som forsker i perioden fra december 2008 til august 2012, og at hun ved brev modtaget i Udlændingenævnet i januar 2014 og e-mail modtaget i Udlændingenævnet i februar 2014 havde fremsendt arbejdsgivererklæringer fra januar og februar 2014 fra Cancer Research Centre of Pharmaceuticals and Medicines of Iqbal Hospital, Pakistan, hvorved det var blevet oplyst, at hun havde været beskæftiget som "researcher" i perioden fra december 2008 til december 2012. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at det ikke på det foreliggende grundlag med sikkerhed kunne udelukkes, at hun havde arbejdet som forsker. **Udlændingenævnet hjemviste** herefter sagen til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på at vurdere i 1. instans, om ansøgeren kunne tildeles yderligere point for arbejdserfaring som forsker. ÅB/2014/41.

Ifølge praksis tildeles der ikke point for arbejdserfaring som forsker, hvis der er tale om forskning udført som led i en uddannelse.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i marts 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Af ansøgningen fremgik det, at ansøgeren besad en Master of Philosophy, Biochemistry samt en Master of Science in Chemistry. Vedlagt ansøgningen var to arbejdsgivererklæringer fra juli 2012 hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra februar 1993 til juli 2012 havde været i beskæftigelse som "Lecturer in Chemistry", og at ansøgeren på baggrund af ph.d.-studier havde haft studieorlov fra sit arbejde som "Lecturer in Chemistry" i perioden fra marts 2008 til marts 2011 og på ny fra marts 2012 og frem. I maj 2013 fremsendte ansøgeren kopi af to erklæringer fra april 2013 og en erklæring fra maj 2013, hvoraf det fremgik, at han fra april 2012 havde været ph.d.-studerende ved DTU. Ansøgeren anførte blandt andet, at han burde tildeles point for arbejdserfaring som forsker.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om at han mindst skulle have opnået 100 point for at

blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring som forsker. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren havde forsket som led i sin ph.d. uddannelse, og at han således ikke havde haft beskæftigelse som forsker med det overordnede ansvar for forskningsarbejdet, men som sådan måtte anses for at være studerende. ÅB/2014/42.

Såfremt ansøgeren har været beskæftiget inden for et erhverv, hvor der stilles krav om et bestemt uddannelsesniveau og en dansk autorisation, kan ansøgeren tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten, uanset at ansøgeren ikke har opnået en dansk autorisation.

Det er en betingelse for, at ansøgeren kan opnå point for arbejdserfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, at den pågældende opfylder uddannelseskravet knyttet til stillingsbetegnelsen.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i maj 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. Ansøgeren havde til støtte for sin klage anført, at ansøgeren burde tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten, idet ansøgeren havde haft mere end otte års erfaring inden for software industrien, og at ”programmer and systems developer” fremgår af positivlisten.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten og derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgjorde højst 90 point. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at point for arbejdserfaring inden for et område, der er omfattet af positivlisten, alene kan tildeles, når uddannelseskravet knyttet hertil er opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på,** at uanset om ansøgerens stilling som ”programmer analyst” ved System Soft Technologies og ansøgerens stilling som ” programmer and systems developer” ved Accolite Software India måtte kunne sidestilles med stillingen som IT konsulent på positivlisten fra juli 2013, vil opnåelsen af point for erhvervserfaring herfor kræve en treårig IT-uddannelse. Da Styrelsen for Videregående Uddannelser havde vurderet, at ansøgerens uddannelse ”Bachelor of Science” i uddannelsesniveau svarede til to år af en dansk bacheloruddannelse, **fandt Udlændingenævnet,** at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring omfattet af positivlisten. ÅB/2014/43.

Der gives desuden point for anden arbejdserfaring i øvrigt, hvis man har tre til fem års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse. Praktikophold og au pair ophold anses ikke

for arbejde. Forfattervirksomhed og andre aktiviteter, der kan være vanskelige at timesætte, medregnes som udgangspunkt heller ikke.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i februar 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra USA. Ansøgeren havde til støtte for sin klage anført blandt andet, at ansøgeren burde tildeles point for tilpasningsevne under henvisning til, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse her i landet i perioden fra august 2010 til august 2011, at ansøgeren i samme periode havde været praktikant ved Danish Institute for Study Abroad (DIS), Danmark, hvor ansøgeren havde arbejdet 37,5 timer ugentligt, og at praktikopholdet ikke havde været en del af ansøgerens uddannelse, idet ansøgeren på tidspunktet for praktikopholdets påbegyndelse allerede havde afsluttet sin uddannelse. Ansøgeren havde endvidere anført, at det ikke fremgik af udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, at der krævedes en særlig type opholdstilladelse eller en særlig type beskæftigelse for at kunne tildeles point for tilpasningsevne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret lovligt ophold og beskæftigelse i mindst et sammenhængende år i et EU/EØS-land eller Schweiz. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren i perioden fra august 2010 til august 2011 havde haft opholdstilladelse som praktikant her i landet, og at ansøgeren således ikke havde haft en arbejdstilladelse under sit praktikophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have gennemført mindst ét års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, idet ansøgeren alene havde haft opholdstilladelse med henblik på studier her i landet i perioden fra januar 2007 til juni 2007, hvilket alene svarede til cirka et halvt år. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på,** at formålet med et praktikophold er at opnå et praktisk kendskab til eller bygge oven på en allerede påbegyndt eller afsluttet uddannelse, hvorfor praktikophold ikke indgår i det ordinære beskæftigelsessystem, og at aflønningen – grundet formålet med praktikophold – ikke sker på samme vilkår, som hvis der var tale om en ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det af ansøgerens lønsedler fremgik, at ansøgerens timeløn havde været knap 65 kr., hvilket ikke kunne anses som sædvanligt for uddannede kandidater på det danske arbejdsmarked.
ÅB/2014/44.

Der kan endvidere tildeles point for arbejdserfaring udført som led i selvstændig erhvervsvirksomhed. Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter

greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde i februar 2013 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, idet ansøgeren opnåede 95 point, herunder 50 point for uddannelse, 10 point for uddannelsesretning, 20 point for sprogfærdigheder og 15 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren havde fremsendt dokumentation for, at han i perioden fra maj 2009 til november 2011 havde været ansat hos en virksomhed i Storbritannien, og at ansøgeren havde fremsendt en arbejdsgivererklæring fra sin fader, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra november 2007 til marts 2008 havde været beskæftiget på faderens kontor i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med sin klage desuden havde oplyst, at ansøgeren i perioden fra december 2011 til december 2012 havde drevet selvstændig erhvervsvirksomhed i sit hjemland. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i første instans skulle vurdere, hvorvidt ansøgeren nu opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, herunder om ansøgeren kunne tildeles point for arbejdserfaring. ÅB/2014/45.

Udlændingenævnet hjemviste i juni 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i oktober 2013 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, idet ansøgeren opnåede 90 point, herunder 60 point for uddannelse, 20 point for sprogfærdigheder og 10 point for alder. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde lagt vægt på, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for sin arbejdserfaring som psykiater på et hospital i Iran, som havde haft et omfang af 15 timer ugentligt, og at ansøgeren derfor ikke havde dokumenteret mindst et års beskæftigelse af væsentligt omfang inden for de seneste fem år forud for ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. Udlændingenævnet bemærkede, at femårsperioden forud for ansøgningstidspunktet skulle regnes fra september 2008. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning havde vedlagt en erklæring fra september 2013 fra Medical Council of Islamic Republic of Iran, hvoraf det fremgik, at ansøgeren desuden havde været beskæftiget som psykiater i sin egen lægeklinik i Iran siden 2006, og en erklæring fra september 2013 fra Tabriz University of Medical Sciences, Health & Treatment Services, Iran, hvoraf det endvidere fremgik, at ansø-

geren havde haft opgaver ved Sadra Drug Abuse Treatment Center, Iran, siden april 2008, hvilket Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ikke sås at have taget stilling til i sin afgørelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ved en tidligere e-mail og ved sin klage havde vedlagt blandt andet en erklæring fra oktober 2013 fra Medical Council of Islamic Republic of Iran, hvoraf det fremgik, at ansøgeren som psykiater havde haft konsultationer i sin egen lægeklinik i 12 timer om ugen, og en erklæring fra oktober 2013 fra Tabriz University of Medical Sciences, Health & Treatment Services, Iran, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været beskæftiget der som psykiater i 44 timer om ugen fra februar 2008 til september 2009 og derefter 15 timer om ugen. Udlændingenævnet bemærkede**,** at ansøgeren havde vedlagt en erklæring fra oktober 2013 fra Tabriz University of Medical Sciences, Health & Treatment Services, Iran, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været beskæftiget i en ledende stilling ved Sadra Drug Abuse Treatment Center, Iran, siden april 2008. Udlændingenævnet bemærkede endvidere**,** at ansøgeren i forbindelse med sin klage havde oplyst, at ansøgeren havde været beskæftiget der i 18-20 timer om ugen, og at ansøgeren havde været beskæftiget med ledelse, men også havde holdt opsyn i sin egenskab af specialist. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på,** at stillingsbetegnelserne ”læge” og ”sygehuslæge” fremgik af den på ansøgningstidspunktet gældende og nugældende positivliste. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i første instans skulle vurdere, hvorvidt ansøgeren nu opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, herunder om ansøgeren kunne tildeles point for arbejdserfaring. ÅB/2014/46.

For at kunne få point for arbejdserfaring skal der efter praksis være tale om arbejde af væsentligt omfang. Der gives ikke point for deltidsarbejde.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i september 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Vedlagt ansøgningen om opholdstilladelse var blandt andet en arbejdsgivererklæring fra januar 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren siden april 2012 havde været beskæftiget som ”COE” og Business Controller i virksomheden. Arbejdsgivererklæringen var underskrevet af ansøgeren selv som Chief Executive Officer og Business Controller. Vedrørende sit arbejde oplyste ansøgeren blandt andet, at hans virksomhed bestod af otte faste medarbejdere, seks medarbejdere ansat på kommission og fire medarbejdere ansat som business koordinatorer. Endvidere havde ansøgeren indsendt en beskrivelse af sine arbejdsopgaver som Business Controller ved virksomheden ligeledes underskrevet af ham selv som CEO og Business Controller. I marts 2014 meddelte Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgeren afslag på hans ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren på det foreliggende grundlag højst kunne opnå i

alt 90 point, idet han opnåede 50 point på baggrund af sit højeste uddannelsesniveau, 20 point for sine engelske sprogfærdigheder, højst 5 point for sin tilpasningsevne og 15 point på baggrund af sin alder på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet fandt** blandt andet, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring som CEO og Business Controller i sin egen virksomhed, da han primært måtte anses for at være ejer og administrerende direktør (CEO) af firmaet. Udlændingenævnet gjorde i den forbindelse opmærksom på, at point for arbejdserfaring efter positivlisten kræver arbejde af væsentligt omfang i den stilling, som påberåbes. Uanset om indholdet af ansøgerens stilling som Business Controller måtte kunne svare til stillingsbetegnelsen på positivlisten, vurderede Udlændingenævnet konkret og individuelt, at ansøgeren ikke kunne være ansat som Business Controller i væsentligt omfang samtidig med, at han fungerede som administrerende direktør i sin egen virksomhed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** blandt andet, at ansøgeren selv havde oplyst, at han som CEO havde ansvaret for den daglige ledelse af firmaet og ansvaret for at efterkomme ledelsens mål for salg og profit. **Udlændingenævnet vurderede** således, at ansøgerens hovedopgave og størstedel af tid måtte bestå af daglig ledelse af virksomheden. Da ansøgeren endvidere ikke havde dokumenteret at have haft mindst tre års arbejde inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse, kunne han ligeledes ikke tildeles 5 point for anden erhvervserfaring, der ikke er omfattet af positivlisten. ERH/2014/90.

Ansøgeren kan opnå point for arbejdserfaring, hvis to deltidsstillinger sammenlagt vil kunne udgøre arbejde af et væsentligt omfang.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran og afslag på opholdstilladelse til ansøgerens ægtefælle som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i marts 2014 meddelt ansøgeren og ansøgerens ægtefælle afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen og som medfølgende ægtefælle til ansøgeren, idet ansøgeren opnåede 95 point, herunder 60 point for uddannelse, 20 point for sprogfærdigheder og 15 point for alder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren havde fremsendt en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra oktober 2009 til oktober 2011 havde været beskæftiget på fuldtid, og at denne arbejdserfaring ikke var indgået i grundlaget for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen havde vedlagt en arbejdsgivererklæring fra en arbejdsgi-

ver, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra april 2012 til april 2013 havde været i beskæftigelse som English Instructor, en arbejdsgivererklæring fra en anden arbejdsgiver, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i en periode på to år forud for datoen for erklæringen til datoen for erklæringen havde været i beskæftigelse på deltid som English Language Teacher, samt en arbejdsgivererklæring fra en tredje arbejdsgiver, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i perioden fra februar 2013 til januar 2014 havde været i beskæftigelse som Commercial Administrator. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde anført, at ansøgeren i perioden fra april 2012 til april 2013 havde arbejdet 24 timer og i perioden fra februar 2013 til april 2013 havde arbejdet 5 timer om ugen ved den ene arbejdsgiver, at ansøgeren i perioden fra 2012 til 2013 havde arbejdet 24 timer, i perioden fra 2013 til januar 2014 havde arbejdet fem timer om ugen og i perioden fra januar 2014 til ansøgningstidspunktet havde arbejdet 24 timer om ugen ved den anden arbejdsgiver, samt at ansøgeren perioden fra februar 2013 til januar 2014 havde arbejdet 45 timer om ugen ved den tredje arbejdsgiver. Ansøgeren havde således oplyst, at ansøgeren havde haft fuldtidsbeskæftigelse i perioden fra oktober 2009 til oktober 2011, og i perioden fra februar 2013 til januar 2014, hvilket svarede til omkring to år og ti måneder, samt at ansøgeren i perioden fra april 2012 til januar 2013 havde haft to deltidsstillinger. **Udlændingenævnet noterede sig,** at det ikke fremgik af to af ansøgerens arbejdsgivererklæringer, hvor mange timer ansøgeren havde arbejdet hos virksomhederne. **Udlændingenævnet noterede sig endvidere,** at ansøgeren fra 2009 og frem til oktober 2011 havde arbejdet 45 timer om ugen, og havde studeret, og at der ikke forelå en erklæring fra uddannelsesinstitutionen om, hvordan studiet havde været tilrettelagt for at tage hensyn til en person, som var i fuldtidsbeskæftigelse, samt at ansøgeren i perioden fra april 2012 til juni 2012 havde været studerende og haft to deltidsstillinger. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i første instans skulle vurdere, hvorvidt ansøgeren nu opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. ERH/2014/91.

For at opnå point for arbejdserfaring skal ansøgeren endvidere have lovligt ophold med ret til arbejde i hele den pågældende arbejdsperiode, såfremt arbejdserfaringen er opnået i et andet land end ansøgerens hjemland.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i februar 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. I juni 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, hvoraf det fremgik, at han besad en Master of Business Administration fra University of Wales, Storbritannien, som han havde taget fra september 2009 til marts 2011 og et Postgraduate Diploma in Hospitality Management fra Ealing, Hammersmith & West London College, Storbritannien, som han havde taget fra januar 2008 til juli 2009. I forbindelse

med ansøgningen oplyste ansøgeren vedrørende sin arbejdserfaring, at han havde været i beskæftigelse i Storbritannien fra maj 2008 til juni 2013. Der var vedlagt et ansættelsesbrev fra juli 2008, en arbejdsgivererklæring fra april 2009 samt lønsedler fra april og maj 2013. Derudover var ansøgerens pas vedlagt, hvoraf det fremgik, at han havde haft opholdstilladelse i Storbritannien som studerende med begrænset ret til at arbejde fra december 2007 til september 2009 samt på baggrund af Tier 1 (Post Study Leave to Remain) fra juli 2011 til juli 2013. Til støtte for klagen anførte ansøgeren, at han burde tildeles 5 point for arbejdserfaring, som ikke var omfattet af positivlisten, idet han samlet havde mere end syv års arbejdserfaring, samt 10 point for tilpasningsevne under henvisning til sin beskæftigelse i Storbritannien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles point for arbejdserfaring, idet der alene kunne tildeles point for opnået arbejdserfaring, hvis der var tale om arbejde af et væsentligt omfang inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse i juni 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at deltidsbeskæftigelse under studier ikke kvalificerede som arbejde af væsentligt omfang. **Udlændingenævnet kunne på den baggrund ikke lægge til grund**, at ansøgeren havde haft beskæftigelse af væsentligt omfang, mens han var studerende i Storbritannien. Da ansøgeren således ikke havde dokumenteret at have haft mindst tre års arbejde af væsentligt omfang inden for de seneste fem år forud for ansøgningens indgivelse, kunne han ikke tildeles 5 point for anden erhvervserfaring. **Udlændingenævnet fandt** ikke anledning til at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kunne tildeles point for tilpasningsevne, fordi ansøgeren maksimalt ville kunne opnå 10 point herfor, hvilket ikke ville være nok til at opnå de påkrævede 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen. ÅB/2014/47.

3.2.1.2.4. Tilpasningsevne

Ansøgeren kan opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår fem point, såfremt vedkommende har gennemført mindst et års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz, hvorimod ansøgeren opnår ti point, såfremt vedkommende har gennemført mindst tre års videregående uddannelse afsluttet med en eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Der kan alene tildeles point for tilpasningsevne for afsluttede uddannelser. Ansøgeren skal således have afsluttet et studieår med en eksamen. Det er ikke i den forbindelse et krav, at ansøgeren – såfremt studieåret er en del af en længere uddannelse – har afsluttet hele uddannelsen.

Ansøgeren kan endvidere opnå point for tilpasningsevne, såfremt ansøgeren har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, jf. greencardbekendtgørelsens § 5.

Ansøgeren opnår fem point, såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst et sammenhængende år, hvorimod ansøgeren opnår ti point, såfremt vedkommende har haft lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz i mindst to sammenhængende år.

For at opnå point for tilpasningsevne på baggrund af beskæftigelse eller videregående uddannelse skal der være tale om lovligt ophold. Efter praksis skal der endvidere være tale om beskæftigelse af et væsentligt omfang.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet genoptog i januar 2014 sin afgørelse om stadfæstelse af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien.

Udlændingenævnet lagde i forbindelse med stadfæstelsen vægt på, at ansøgeren ikke kunne tildeles 10 point for tilpasningsevne, idet hun ikke havde dokumenteret lovligt ophold og beskæftigelse i mindst to sammenhængende år i et EU/EØS-land eller Schweiz. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i perioden fra februar 2010 til september 2012 havde opholdstilladelse i Storbritannien som medfølgende ægtefælle, og at hun havde været beskæftiget som ”Area Manager” hos en britisk virksomhed i perioden fra april 2010 til maj 2011. I oktober 2012 søgte ansøgeren om genoptagelse af sin sag, og fremlagde i den forbindelse yderligere dokumentation for beskæftigelse i perioden fra april 2011 til september 2012. **Udlændingenævnet fandt** efter en fornyet gennemgang af sagen grundlag for at genoptage sagen og hjemvise den til fornyet behandling hos Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren havde fremsendt nye oplysninger i form af yderligere dokumentation for lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land. ÅB/2014/48.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Indien. Styrelsen havde i afgørelsen tildelt ansøgeren fem point for tilpasningsevne, og ansøgeren anførte til støtte for sin klage blandt andet, at han burde tildeles yderligere fem point for tilpasningsevne, idet han havde

haft beskæftigelse i Sverige i to år og fire måneder. Vedlagt klagen var en arbejdsgivererklæring fra Sverige, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været beskæftiget på fuld tid som ”Dish Washer” i perioden fra november 2010 til marts 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles yderligere point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet tre gange havde anmodet ham om at fremsende dokumentation for opholds- og arbejdstilladelse i Sverige for perioderne fra september 2011 til januar 2012 og fra juni 2012 til november 2012, og at han ikke havde fremsendt den anmodede dokumentation. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at Migrationsverket i Sverige havde oplyst til Udlændingenævnet, at ansøgerens ansøgning fra januar 2013 var blevet afvist, og at ansøgeren ikke havde fremsendt yderligere kommentarer vedrørende denne udtalelse. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han i juni 2012 ansøgte om forlængelse og siden havde afventet en afgørelse fra de svenske myndigheder, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgningen blev endeligt afvist i januar 2013. Det var indgået i grundlaget for vurderingen, at ansøgeren havde fremsendt en kvitteringsmail fra juni 2013 for, at han havde indsendt en ansøgning samt et skærmbillede af hans log in på hjemmesiden www.migrationsverket.se fra oktober 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke dokumenterede, at ansøgeren havde en verserende ansøgning hos Migrationsverket i Sverige, og lagde afgørende vægt på, at Migrationsverket i april 2014 til Udlændingenævnet havde oplyst, at der blev truffet afgørelse i sagen i januar 2013, og at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke havde verserende sager. ÅB/2014/49.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en indisk statsborger. Vedlagt ansøgningen om opholdstilladelse var blandt andet dokumentation for, at ansøgeren havde afsluttet en Master of Science i oktober 2010 ved et universitet i Storbritannien, to arbejdsgivererklæringer fra tidligere ansættelsesforhold i Indien, en arbejdsgivererklæring fra Storbritannien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren fra januar 2010 til juni 2011 havde været i beskæftigelse som ’Customer Experience Advisor’, og yderligere en arbejdsgivererklæring fra Storbritannien, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i perioden fra juni 2011 til juli 2013. Ansøgningen var endvidere vedlagt dokumentation for, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Storbritannien med henblik på at studere i perioden fra september 2009 til januar 2011. Styrelsen for Videregående Uddannelser vurderede i april 2014, at ansøgerens uddannelse i niveau svarede til en dansk bacheloruddannelse samt et år af en kandidatuddannelse. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddelte i juli 2014 ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. Til støtte for sin klage til Udlændingenævnet anførte ansøgeren, at styrelsen havde tildelt ansøgeren 5 point for tilpasningsevne på baggrund af ansøgerens studier i Storbritanni-

en, men at ansøgeren burde tildeles yderligere 5 point for ansøgerens tilpasningsevne under henvisning til ansøgerens beskæftigelse i Storbritannien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at ansøgeren skulle have opnået mindst 100 point for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Udlændingenævnet lagde herved til grund, at ansøgeren kunne opnå i alt højst 95 point, idet ansøgeren kunne opnå 50 point på baggrund af højeste uddannelsesniveau, 20 point for engelske sprogfærdigheder, højest 5 point for arbejdserfaring, 5 point for tilpasningsevne og 15 point på baggrund af ansøgerens alder på ansøgningstidspunktet. Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse, at der enten kunne meddeles point for tilpasningsevne på baggrund af studier eller på baggrund af beskæftigelse, og at ansøgeren allerede af styrelsen var blevet meddelt 5 point for et års studie i Storbritannien. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at ansøgeren ikke kunne tildeles yderligere point for ansøgerens tilpasningsevne, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret lovligt ophold og beskæftigelse i væsentligt omfang i mindst to sammenhængende år i et EU/EØS-land eller Schweiz. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Storbritannien med henblik på at studere i perioden fra september 2009 til januar 2011, og at ansøgeren ikke yderligere havde dokumenteret opholds- eller arbejdstilladelse i Storbritannien. Det forhold, at ansøgeren ved arbejdsgivererklæringer og skatteindberetningsblanket fra Storbritannien havde dokumenteret, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i Storbritannien, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det ikke var dokumenteret, at ansøgeren havde haft lovligt ophold i Storbritannien med henblik på beskæftigelse i den pågældende periode. ÅB/2014/50.

Ansøgeren kan yderligere opnå fem bonuspoint for danskkundskaber, som svarer til Prøve i Dansk 2 eller et højere niveau.

Såfremt ansøgeren alene opnår 30 point for uddannelse og ikke opnår point for tilpasningsevne, kan betingelsen efter greencardbekendtgørelsens § 1, stk. 2, om, at en udlænding skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse, ikke opfyldes, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør højst 60 point.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse fra juni 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Iran.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren kunne tildeles højst 30 point for uddannelse, at han ikke kunne tildeles point for tilpasningsevne, og at han derfor ikke kunne opnå mindst 100 point, da de øvrige pointgivende færdigheder i henhold til greencardordningen tilsammen udgør 60 point, såfremt der ikke kan gives point for tilpasningsevne. **Udlændingenævnet lagde vedrørende point for uddannelse vægt på**, at Styrelsen for Universiteter og Internationalisering (nu Styrelsen for Videregående Uddannelser) havde oplyst, at styrelsen ikke kunne vurdere uddannelsen Master of Science in Agronomy fra Malaysia, da denne uddannelse ikke figurerede over de akkrediterede uddannelsesprogrammer, som universitetet udbød. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser ikke havde foretaget en selvstændig vurdering af ansøgerens fireårige Bachelor Degree in Agricultural Engineering fra Iran, men at styrelsen havde udtalt, at styrelsen normalt vurderede en tilsvarende uddannelse til i niveau at svare til en dansk bachelor-uddannelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne tildeles bonuspoint for anerkendt universitet eller tilpasningsevne. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund ikke anledning til at tage stilling til, om ansøgeren kunne tildeles point for sprogfærdigheder, arbejdserfaring eller alder, fordi han alene kunne tildeles 30 point for uddannelse og 0 point for tilpasningsevne og dermed ikke kunne opnå 100 point. ÅB/2014/51.

3.2.1.3. Urigtige oplysninger og oplysningspligt

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40, påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter den nugældende § 59, stk. 4, i udlændingeloven, eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke

vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed for at kunne lægges til grund.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i maj 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt., til en statsborger fra Pakistan. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde til brug for behandlingen af sagen anmodet ansøgeren om at indsende verificerede kopier af endelige eksamensbeviser og karakterudskrifter stemplet af Higher Education Commission for uddannelserne Doctor of Veterinary Medicine og Master of Science (Honours). Ansøgeren indsendte ikke oplysningerne, og styrelsen meddelte herefter afslag på ansøgningen. I forbindelse med klagen fremsendte ansøgeren kopier af endelige eksamensbeviser og karakterudskrifter for uddannelserne, men dokumenterne var ikke verificeret af en dansk myndighed.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde fremlagt den nødvendige dokumentation til behandling af sagen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt de dokumenter, som er nødvendige til bedømmelsen af, om en tilladelse skal gives. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde indsendt verificerede farvekopier af endelige eksamensbeviser og karakterudskrifter. Det forhold, at ansøgeren havde indsendt kopier af endelige eksamensbeviser og karakterudskrifter, fandt Udlændingenævnet ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ifølge fast praksis er et krav, at de endelige dokumenter forevises en dansk myndighed for, at de kan lægges til grund ved vurderingen af, om en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af greencardordningen. ERH/2014/148.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning, uden at der foretages en pointberegning.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 40, stk. 1, 1. pkt., til en statsborger fra Pakistan. Styrelsen havde ved afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren havde fremlagt erklæringer vedrørende sit ansættelsesforhold, som fremstod som utroværdige og konstruerede til lejligheden.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på, at ansøgeren havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der var konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen og klagen havde fremlagt arbejdsgivererklæringer med flere stave- og grammatiske fejl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens høringssvar indeholdt de samme grammatiske, syntaks- og stavefejl. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på,** at arbejdsstedets adresse, der fremgik af brevpapiret, ikke stemte overens med den adresse, der fremgik af arbejdsstedets facebookside. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på,** at der var uoverensstemmelse i arbejdsstedets navn på den kuvert, som blev fremsendt til Udlændingenævnet under sagens behandling. ERH/2014/150.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning, uden at der foretages en pointberegning.

Et eksempel herpå er **Udlændingenævnets stadfæstelse i oktober 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren havde afgivet sådanne uoverensstemmende oplysninger om uddannelse og arbejdserfaring samt i forbindelse med efterfølgende udbyggende oplysninger og forklaringer, at der var skabt en formodning for, at de oplysninger, som ansøgeren havde afgivet i forbindelse med sin ansøgning og den senere klage, var urigtige. Da ansøgeren ikke havde afkræftet denne formodning, stadfæstede Udlændingenævnet styrelsens afslag på ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen angav at have gennemført en Bachelor of Science in Physics i 2004 samt en Master of Science in Physics i 2008 på Tribhuvan University i Nepal, mens ansøgeren først i forbindelse med klagen indsendte dokumentation for en One Year Bachelor of Education gennemført forud for masteruddannelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen alene angav at have været beskæftiget som ”Lecturer of Physics” og ”Head of Department” ved virksomhed A, mens ansøgeren under klagesagen i Udlændingenævnet tillige angav at have været beskæftiget som ”Secondary Science Teacher” ved virksomhed B, som ”Physics Lecturer” ved virksomhed C, som ”Senior Science Teacher” ved virksomhed D samt som ”psysics lecturer” ved virksomhed E. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at det af ansøgeren anførte om, at ansøgeren først i forbindelse med klagesagen havde indsendt samtlige arbejdsgivererklæringer, da arbejdserfaringen ved Sirius Higher Secondary School and College, Nepal, efter ansøgerens opfattelse var tilstrækkelig til at

opnå en opholdstilladelse efter greencardordningen, kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren først under klagesagen havde redegjort for, hvordan ansøgeren sideløbende kunne arbejde flere forskellige steder samtidigt, og at ansøgeren i den forbindelse havde oplyst uoverensstemmende med hensyn til arbejdstid ved virksomhed A. **Udlændingenævnet fandt det endvidere** ikke muligt, at ansøgeren efter det oplyste i en periode skulle have arbejdet 81 timer om ugen fordelt på seks dage. ÅB/2014/52.

3.2.1.4. Inddragelse af nye oplysninger

Efter almindelige retsgrundsætninger har en klager som udgangspunkt adgang til at fremkomme med nova, det vil sige nye påstande, anbringender og faktiske omstændigheder i forbindelse med en klage.

Nye faktiske omstændigheder, der først etableres efter afgørelsestidspunktet hos 1. instansen, rejser imidlertid spørgsmålet om, hvorvidt sagen på grund af de nye oplysninger helt har skiftet identitet i forhold til den oprindelige ansøgning, der lå til grund for 1. instansens afgørelse.

Hvis Udlændingenævnet finder, at en sag skifter identitet ved inddragelse af nova, vil nævnet behandle den indkomne klage på det oprindelige ansøgningsgrundlag, såfremt der samtidig ikke er indtrådt retsfortabende passivitet, samt henvise ansøgeren til at indgive en ny ansøgning.

Udlændingenævnet har i 2014 – særligt i forbindelse med klager på greencardområdet – haft lejlighed til at vurdere disse forhold:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren indgav sin ansøgning i maj 2011, og blev herefter i maj 2012 meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at han højst opnåede 90 point. Ansøgeren påklagede i februar 2014 afgørelsen. Til støtte for klagen anførte ansøgeren, at han i april 2013 havde anmodet styrelsen om at vente med at træffe afgørelse, til han havde færdiggjort uddannelsen Master of Philosophy in Management Science. Vedlagt klagen var dokumentation for, at ansøgeren i februar 2011 påbegyndte uddannelsen Master of Philosophy in Management Science, at han afsluttede uddannelsen i marts 2013, og at eksamensbeviset blev udstedt i november 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens Master of Philosophy in Management Science ikke kunne anses for værende en del af sagens identitet og derfor ikke kunne indgå i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og

Rekruttering traf afgørelse i maj 2012, og at ansøgeren først i marts 2013 afsluttede uddannelsen Master of Philosophy in Management Science. Det forhold, at ansøgeren i april 2013 rettede henvendelse til styrelsen for at anmode styrelsen om at vente med at træffe afgørelse i ansøgningen, til han havde afsluttet sin Master of Philosophy in Management Science, kunne ikke føre til en anden vurdering, selvom styrelsen ikke besvarede henvendelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indgav ansøgningen i maj 2011, at han på daværende tidspunkt fik oplyst, at sagsbehandlingstiden var cirka 30 dage, at styrelsen traf afgørelse i sagen i maj 2012, og at han ikke rykkede eller på anden måde bragte henvendelsen fra april 2013 i erindring over for styrelsen. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren på baggrund af formuleringen i henvendelsen til styrelsen ikke kunne have været uvidende om, at der var truffet afgørelse i sagen, men at han til trods herfor først klagede efter, at han havde bestået sin Master of Philosophy in Management Science. ÅB/2014/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingeservices (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren indgav sin ansøgning i oktober 2009 og besad på ansøgningstidspunktet en Bachelor of Arts og en Bachelor of Laws samt en Master of Arts. I november 2010 meddelte Udlændingeservice afslag på ansøgningen om opholdstilladelse under henvisning til, at betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, ikke var opfyldt. I august 2011 hjemviste det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration sagen til fornyet behandling i Udlændingeservice, hvorefter Udlændingeservice i januar 2012 på ny meddelte afslag på ansøgningen. I juni 2014 påklagede ansøgeren Udlændingeservices afgørelse fra januar 2012 til Udlændingenævnet. Vedlagt klagen var uddannelsesdokumenter fra januar 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren nu havde afsluttet uddannelsen Master of Laws, som han påbegyndte i 2011.

Udlændingenævnet fandt, at eksamensbeviset udstedt i januar 2014 vedrørende uddannelsen Master of Laws ikke kunne indgå som yderligere oplysninger i forbindelse med ansøgningen fra oktober 2009 om opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uddannelsen Master of Laws var påbegyndt efter Udlændingeservices afgørelse fra november 2010, og at den var afsluttet efter Udlændingeservices afgørelse fra januar 2012. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var gået ca. to år og seks måneder fra Udlændingeservices afgørelse fra januar 2012, til ansøgeren fremsendte de nye uddannelsesdokumenter i forbindelse med klagen. På baggrund af ovenstående **fandt Udlændingenævnet**, at uddannelsesdokumenterne vedrørende uddannelsen Master of Laws var et helt nyt ansøgningsgrundlag og dermed ikke kunne anses for at være en del af sagens identitet og derved ikke kunne indgå i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen. ÅB/2014/54.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren indgav sin ansøgning i juni 2011 og besad på ansøgningstidspunktet en Bachelor of Commerce og en Master of Business Administration. Det fremgik endvidere af ansøgningsskemaet, at han i 2010 begyndte på uddannelsen Master of Philosophy. I juli 2012 vurderede Styrelsen for Videregående Uddannelser, at uddannelsen Master of Business Administration svarede til en dansk bacheloruddannelse i erhvervsøkonomi. For så vidt angik uddannelsen Master of Philosophy, udtalte Styrelsen for Videregående Uddannelser, at styrelsen ikke kunne vurdere uddannelsen, da den på tidspunktet for udtalelsen ikke var færdiggjort. Herefter anmodede Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ansøgeren om at indsende dokumentation for, at han havde færdiggjort sin Master of Philosophy. Ansøgeren oplyste i september 2012, at han endnu ikke havde bestået sin Master of Philosophy, at han havde afsluttet 95 % af studiet, og at udlændingemyndighederne skulle fortsætte behandlingen af sagen på det foreliggende grundlag, idet han ville bestå uddannelsen inden indrejsen i Danmark. I november 2012 blev ansøgeren meddelt afslag på opholdstilladelse. I september 2014 påklagede ansøgeren styrelsens afgørelse til Udlændingenævnet. Vedhæftet klagen var kopi af et certifikat fra september 2013, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde færdiggjort uddannelsen Master of Philosophy, og at han bestod eksamen afholdt i efteråret 2011.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ved Udlændingenævnets behandling af klagen over styrelsens afgørelse ikke skulle tildeles yderligere point for uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at han indgav ansøgningen i juni 2011, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering traf afgørelse i november 2012, og at han først i forbindelse med klagen i september 2014 havde indsendt kopi af et certifikat, som dokumentation for, at han havde gennemført uddannelsen Master of Philosophy. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at styrelsen havde anmodet ansøgeren om at indsende yderligere oplysninger om uddannelsen, idet styrelsen ellers ville træffe afgørelse på det foreliggende grundlag, at ansøgeren havde oplyst til styrelsen, at han havde afsluttet 95 % af uddannelsen, og at udlændingemyndighederne skulle fortsætte behandlingen af ansøgningen på det foreliggende grundlag. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens Master of Philosophy ikke kunne anses for at være en del af sagens identitet, og derfor ikke kunne indgå i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen. ÅB/2014/55.

Som et eksempel på, at der var indtrådt retsfortabende passivitet, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2014 afviste** at behandle en klage over Udlændingeservices (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse fra august 2010 om afslag på opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen. I august 2010 meddelte Udlændingeservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse, og afgørelsen indeholdt en klagevejledning. Udlændingenævnet modtog ansøgerens klage i oktober 2013 og ansøgeren anførte i den forbindelse, at han havde modtaget afgørelsen, og at han

ønskede at klage over de tildelte point. Ansøgeren anførte ikke en årsag til, at han ikke tidligere havde indgivet en klage.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var grundlag for at realitetsbehandle ansøgerens klage. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingeservices afgørelse indeholdt en klagevejledning, og at der var forløbet mere end tre år mellem tidspunktet for afgørelsen, og indtil Udlændingenævnet modtog klagen, og at der ikke var oplyst om særlige grunde eller forhold, der kunne berettige, at der var forløbet så lang tid inden klagens indgivelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ret til at klage over afgørelsen var bortfaldet på grund af retsfortabende passivitet, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, der kunne føre til, at ansøgerens ret til at indgive klagen ikke skulle anses for bortfaldet. ÅB/2014/56.

3.2.2. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen). Det er en betingelse, at udlændingen har indgået aftale om eller er tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 375.000 kr., jf. udlændingebekendtgørelsens § 28.

Der indførtes i 2008 en bemyndigelsesbestemmelse, så integrationsministeren (nu beskæftigelsesministeren) fik bemyndigelse til løbende at justere beløbsgrænsen.

Udlændingenævnet har i 2014 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempel herpå kan nævnes, at **Udlændingenævnet i december 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som sushikok efter beløbsordningen til en kinesisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. Ansøgeren var tilbudt en stilling som kok til en månedlig løn på 32.000 kr. i perioden fra marts 2014 til december 2017. Ansøgeren havde gennemført to års ungdomsuddannelse og tre og et halvt års kortere videregående uddannelse. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet anført, at han havde gennemført uddannelsen Hotel and Restaurant Management, og at han endvidere havde opnået et Occupational Qualification Certificate of Chinese Cuisine Chef. Han havde endvidere i ansøgningsskemaet anført, at han tidligere havde arbejdet som køkkenassistent på deltid, at han havde arbejdet som sushikok, og at han havde arbejdet som kok, hvor han tilberedte japansk mad. Vedlagt ansøgningen var blandt

andet et diplom fra VIA University College, Horsens, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde gennemført uddannelsen Bachelor of Architectural Technology and Construction Management. Til brug for styrelsens behandling af ansøgningen fremsendte restauranten en oversigt over medarbejdere, stillingsbetegnelser og løn mv. Det fremgik heraf, at restaurantens bestyrer, som hovedsageligt fungerede som sushikok og som arbejdede hver dag fra kl. 12.00 til kl. 21.00, tjente 4.000 kr. om måneden og herudover modtog en del af restaurantens eventuelle profit i slutningen af arbejdsåret. Fremsendt var endvidere en saldobalance, hvoraf det fremgik, at restauranten i 2013 havde en omsætning på 990.064 kr. og lønomkostninger på 328.914 kr. Ved Udlændingenævnets opslag på restaurantens hjemmeside fremgik det, at en menu pr. person kostede mellem 99 kr. og 199 kr., at et frokosttilbud kostede mellem 49 kr. og 69 kr., og at priserne for en ret a la carte var mellem omkring 25 kr. og 99 kr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som sushi kok i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet konkret vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at den tilbudte ansættelse som sushi kok måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med ansøgningen måtte anses at være at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den tilbudte månedlige løn på 32.000 kr. og således en årsløn på 384.000 kr. ville forøge virksomhedens faktiske lønomkostninger med over 100 %. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at virksomheden i 2013 ikke havde budgetteret med at skulle afholde lønomkostninger, som nærmede sig det lønniveau, som ansøgeren var blevet tilbudt, og at virksomheden i øvrigt havde en lille omsætning. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at restaurantens bestyrer kun tjente 4.000 kr. om måneden ud over eventuelt overskud af virksomheden. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren ifølge eIndkomst i april 2013 alene fik udbetalt en timeløn på ca. 111 kr. for sit arbejde hos restauranten, mens han med det aktuelle ansættelsestilbud var tilbudt en væsentlig højere timeløn. **Udlændingenævnet fandt det således ikke dokumenteret**, at restauranten på afgørelsestidspunktet ville være i stand til at aflønne ansøgeren med en årlig løn på 384.000 kr. og samtidig have et tilstrækkeligt indtægtsgrundlag til at opretholde virksomhedens fortsatte drift. **Udlændingenævnet lagde endvidere i den forbindelse vægt på**, at restauranten efter det oplyste tilbød take away og havde et begrænset a la carte menukort med diverse asiatiske retter til en maksimal pris på 199 kr., hvorfor virksomhedens karakter endvidere bestyrkede formodningen for, at restauranten ikke kunne aflønne ansøgeren med 32.000 kr. pr. måned**. Udlændingenævnet noterede**, at ansøgeren ud over at fungere som sushikok også skulle servere og levere sushi, hvilket **Udlændingenævnet fandt** påfaldende i forhold til den tilbudte høje løn. **Herudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have en uddannelse med relevans for den tilbudte stilling som sushikok. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren senest i 2009 havde afsluttet en bacheloruddannelse inden for arkitektur.

Udlændingenævnet stadfæstede således styrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter beløbsordningen. ÅB/2014/57.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1. i Udlændingenævnets årsberetning fra 2013.

3.2.3. Konkret ansættelsestilbud

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan der efter ansøgning gives opholds- og arbejdstilladelse til en udlænding, hvis "væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen". Bestemmelsen bruges både til at meddele opholds- og arbejdstilladelse til konkrete ansættelsestilbud og til selvstændig erhvervsdrivende.

Bestemmelsen giver mulighed for opholds- og arbejdstilladelse til det, der efter praksis betegnes som henholdsvis "almindeligt lønarbejde" og "ikke-almindeligt lønarbejde". Praksis har på de forskellige områder udviklet sig over tid og har løbende ændret sig alt efter hvilke beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige forhold, der har gjort sig gældende.

Det kræver som udgangspunkt en arbejdstilladelse at udføre såvel lønnet som ulønnet/frivilligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 13.

Der meddeles som udgangspunkt ikke opholdstilladelse til udlændinge, der skal udføre sædvanligt faglært eller ufaglært arbejde. Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som tagrenser til en ukrainsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgeren var blevet tilbudt en stilling på 37 timer ugentligt til en månedlig løn på 24.030 kr. Ansøgerens arbejdsopgaver bestod af primært at rense, male, reparere og udbedre tage, tagrender og skotrender samt reparere og vedligeholde udstyr og specielle maskiner til brug for tagrens og herudover arbejde med konstruktion af hjælpemidler til dette. Ansøgeren havde en akademisk grad som teknisk ingeniør. Arbejdsgiveren havde anført, at det ikke havde været muligt at besætte den tilbudte stilling som tagrenser til andre med den nødvendige kvalifikation, erfaring og uddannelse, samt at ansøgerens uddannelse som tekniker gav ham indsigt i de forskellige metoder og værktøjer, og at han endvidere kendte til de sikkerhedsmæssige risici.

Udlændingenævnet fandt, at stillingen som tagrenser måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt**, at væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn ikke talte for, at ansøgeren skulle gives arbejdstilladelse. **Udlændin-**

genævnet lagde vægt på, at den tilbudte beskæftigelse som tagrenser måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, ligesom ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af helt særlige kvalifikationer. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var tale om arbejde af særlig karakter. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** arbejdsopgaverne, at ansøgeren var tilbudt en stilling på 37 timer ugentligt til en månedlig løn på 24.030 kr., og at arbejdsgiveren havde oplyst, at det tog tre-fire uger at oplære en ny medarbejder. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at arbejdsgiveren havde anført, at ansøgeren havde den nødvendige kvalifikation, erfaring og uddannelse, samt at ansøgerens uddannelse gav ham indsigt i de forskellige metoder og værktøjer, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens tidligere erfaring, herunder højtryksrensning af svinestalde, ikke vurderedes at være relevant i forhold til den tilbudte beskæftigelse, og da den tilbudte stilling som tagrenser måtte anses for almindeligt faglært arbejde, samt da der måtte anses at være tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark eller i EU/EØS-landene. Der var endvidere ikke efter Udlændingenævnets opfattelse oplyst om sådanne ekstraordinære omstændigheder, der kunne tale for at meddele ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. ÅB/2014/58.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som servicemedarbejder, afløser, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Marokko. Ansøgeren var tilbudt arbejde som servicemedarbejder, afløser, hos en rengøringsvirksomhed med en variabel ugentlig arbejdstid fra 12 timer og en timeløn på 129,31 kr. Ansøgeren fremviste i forbindelse med indgivelsen af sin ansøgning dokumentation for i perioden fra marts 2013 til marts 2015 at have haft opholds- og arbejdstilladelse i Sverige. Ansøgeren angav til støtte for sin klage at have haft forudgående erfaring med rengøring fra sit hjemland. Ansøgeren anførte endvidere, at han havde et dansk personnummer.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse, som ansøgeren blev tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt,** at væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn ikke talte for, at ansøgeren skulle gives arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at den pågældende beskæftigelse som serviceassistent, afløser, måtte anses for ufaglært arbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, og at der måtte være tilstrækkelig tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark og/eller EU/EØS-landene til at varetage det ufaglærte arbejde. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at ansøgeren havde anført, at han havde forudgående erfaring med rengøring fra sit hjemland Marokko. **Udlændingenævnet fandt imidlertid,** at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da den tilbudte beskæftigelse som serviceassistent, afløser, var ufaglært arbejde uanset eventuel forudgående rengøringserfaring. Det forhold, at ansøgeren havde et personnummer, kunne endvidere heller ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at det krævede en arbejdstilladelse at udføre lønnet og ulønnet

beskæftigelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 13, stk. 1, og at et personnummer ikke kunne sidestilles med en arbejdstilladelse. ÅB/2014/59.

Meddelelse af opholdstilladelse til almindeligt lønarbejde sker alene, hvis det vurderes, at der er tale om arbejde af særlig karakter. Der vil derimod som udgangspunkt kunne meddeles opholdstilladelse til ikke-almindeligt lønarbejde, når dette er tæt knyttet til udlændingen som person.

For at kunne meddele opholds- og arbejdstilladelse til en udlænding, der er tilbudt beskæftigelse inden for det almindelig arbejdsmarked, skal følgende betingelser normalt være opfyldt:

- Der må ikke findes tilgængelig kvalificeret EU-, dansk eller herboende udenlandsk arbejdskraft, der kan varetage den tilbudte beskæftigelse.
- De væsentligste løn- og ansættelsesvilkår skal være sædvanlige efter danske forhold.
- Den tilbudte beskæftigelse skal være af en sådan særlig karakter, at det konkret vurderes, at opholds- og arbejdstilladelse kan anbefales.
- Der skal foreligge ganske særlige beskæftigelsesmæssige, produktionsmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.
- Ansøgeren skal være i besiddelse af ansættelseskontrakt/ansættelsestilbud og evt. autorisation eller anden nødvendig offentlig godkendelse.

Afgørelsen af, hvorvidt arbejdet er af særlig karakter, bygger på en konkret vurdering af sagens karakter og oplysninger, hvor udgangspunktet er, at den konkrete beskæftigelse skal være af en så kvalificeret karakter, at det bliver løftet fra at være sædvanligt faglært arbejde til at være af en særlig karakter, eksempelvis en kok inden for et specialiseret køkken. Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som kok, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Indien. Ansøgeren havde arbejdet som kok inden for sydindisk madlavning fra 1992 til 2002 i Indien samt fra 2003 til 2008 i Polen. Ansøgeren havde endvidere gennemført tre undervisnings- og kursusforløb i september 1999, december 1999 og juni 2000 inden for henholdsvis ”Catering and Hotel Management” og ”Training in Food & Beverage Production”. Ansøgeren havde ydermere tidligere fra november 2010 til november 2011 haft opholds- og arbejdstilladelse som indisk kok i Danmark. Ved Udlændingenævnets opslag på hjemmesiden for restauranten, som havde tilbudt ansøgeren beskæftigelse, fremgik det blandt andet, at der tilberedtes pakistansk mad, og at retterne lå på et prisniveau hovedsageligt mellem 25 kr. og 85 kr. Det fremgik endvidere, at det var muligt at spise maden på stedet, tage det med hjem eller bestille maden hjemmefra og få det leveret.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som kok henset til, at den tilbudte beskæftigelse måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked, hvorfor **Udlændingenævnet ikke fandt**, at væsentlige beskæftigelses- eller erhvervsmæssige hensyn talte for, at ansøgeren skulle gives opholds- og arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren senest var tilbudt en stilling på 37 timer ugentligt til 25.000 kr. om måneden, samt at arbejdet bestod i at tilberede indisk og pakistansk mad. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at restaurantens karakter ikke underbyggede, at den havde en sådan kvalitet og speciale, at det kunne begrunde ansættelse af en specialiseret kok, som skulle varetage arbejde af særlig karakter, men at ansøgeren var tilbudt ansættelse inden for almindeligt faglært arbejde, og at det ikke var godtgjort, at restauranten havde specialiseret sig inden for det nordindiske køkken henset til, at ansøgeren var tilbudt beskæftigelse som kok inden for det indiske og pakistanske køkken, og særligt henset til, at det fremgik af restaurantens hjemmeside, at der tilberedtes pakistansk mad. **Ydermere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren havde gennemført tre kurser af omkring to års varighed sammenlagt, som indikerede, at der hovedsageligt var tale om basisviden og ikke specialiseret viden, samt at ansøgeren trods langvarig arbejdserfaring som kok måtte anses for en almindelig faglært indisk kok. **Endelig indgik det i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren tidligere havde haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i et år som kok ved en restaurant, hvor der tilberedtes indisk mad. ERH/2014/42.

Ved vurderingen af om arbejdet er af særlig karakter, kan der eksempelvis lægges vægt på, om ansøgeren besidder nogle særlige faglige kvalifikationer, som ikke er umiddelbart tilgængelige i Danmark eller i det øvrige EU.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en arbejdet har en sådan særlig karakter og taget stilling til en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af et konkret ansættelsestilbud efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som driftsleder, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Ansøgeren var blevet tilbudt beskæftigelse som driftsleder i en stilling på 37 timer om ugen til en månedlig løn på 24.000 kr., hvor arbejdsopgaverne primært bestod af planlægning af økologisk produktion af jordbær, figner og andre grøntsager, og det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren var ekspert i at producere disse. Ansøgeren havde ikke vedlagt dokumentation for uddannelse eller arbejdserfaring. Ansøgeren havde tidligere haft opholdstilladelse som praktikant samt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse hos samme virksomhed, som nu havde tilbudt hende arbejde som driftsleder.

Udlændingenævnet fandt, at stillingen som driftsleder måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at den tilbudte beskæftigelse som driftsleder måtte anses for at være sædvanligt faglært arbejde, og ansøgeren var ikke tilbudt beskæftigelse på baggrund af helt særlige kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på,** at ansøgeren var blevet tilbudt en stilling på 37 timer ugentligt til en månedlig løn på 24.000 kr., og at arbejdet efter det oplyste primært bestod af økologisk produktion af jordbær, figner og andre grøntsager samt planlægning af produktion i øvrigt og at være ansvarlig for virksomhedsdriften. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren hverken havde indsendt dokumentation for sin uddannelse eller erhvervserfaring og fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren havde været i praktik hos pågældende virksomhed, kunne føre til en anden vurdering, idet en opholdstilladelse som praktikant har et uddannelsesmæssigt sigte. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på,** at ansøgeren efter sit praktikophold hos virksomheden blev meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse hos samme virksomhed. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke,** at ansøgeren via sit praktikophold og sin ansættelse havde opnået helt særlige kompetencer og kvalifikationer, som kunne begrunde, at hun kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af den tilbudte stilling. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse,** at det til sagen var oplyst, at den pågældende virksomhed ikke havde været i stand til at finde en kvalificeret medarbejder efter jobopslag på www.jobnet.dk. **Det indgik endvidere,** at virksomheden havde oplyst, at ansøgeren var specialist i produktion af figner og klipning af figentræer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke,** at dette kunne føre til et andet udfald af sagen, da den tilbudte stilling måtte anses for almindeligt faglært arbejde, og der måtte anses at være tilstrækkelig tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark og EU/EØS-landene. ÅB/2014/60.

Det Regionale Beskæftigelsesråd kan, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5, hvis Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering anmoder om det, afgive en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, er opfyldt. Som eksempel på en afgørelse, hvor det vurderedes, at Det Regionale Beskæftigelsesråd ikke burde have været hørt vedrørende en tilbudt stilling, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som ledende salgsarbejder på en planteskole til en ukrainsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. Ansøgeren var tilbudt en stilling på 37 timer ugentligt og en månedlig løn på 27.000 kr., hvor hun skulle udføre opsøgende salg og kundepleje i Rusland, koordinere varekøb, kontakte polske underleverandører og bistå kunder med produktionstekniske løsningsmuligheder. Ansøgeren besad en bachelor- og kandidatuddannelse inden for Mechanical Engineering og var i gang med en bachelor inden for Agricultural Engineering. Ansøgeren havde tidligere været praktikant på planteskolen, og arbejdsgiveren anførte, at ansøgeren havde særlige kompetencer inden for området, og mente ikke,

at det ville være muligt at finde en medarbejder, der havde de sprogmæssige færdigheder og tilsvarende indgående viden omkring de kulturelle skikke, handelsmetoder og kutymer, som ansøgeren havde. Arbejdsgiveren havde endvidere anført, at Det Regionale Beskæftigelsesråd burde have været hørt vedrørende den tilbudte stilling, samt at der ikke var tale om en almindelig stilling, som kunne varetages af enhver.

Udlændingenævnet fandt, at den beskæftigelse, som ansøgeren var tilbudt, måtte betragtes som almindeligt lønarbejde inden for det almindelige arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at stillingen ikke var af så særlig karakter, at det måtte antages, at det alene var ansøgeren, som kunne varetage arbejdet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige uddannelsesmæssige kvalifikationer, samt at hun ikke havde relevant arbejdserfaring. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren besad en bachelor- og en kandidatuddannelse inden for Mechanical Engineering, at hun var studerende på en bacheloruddannelse inden for Agricultural Engineering og på en masteruddannelse inden for Agronomi, samt at hun havde kundskaber inden for en række sprog, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da ansøgeren blandt andet ikke besad formelle kompetencer inden for sprog. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det tidligere praktikophold hos planteskolen havde et uddannelsesmæssigt og dermed ikke primært et erhvervsmæssigt sigte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der måtte anses for at være tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark eller i EU/EØS-landene. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med rette ikke havde indhentet en udtalelse fra Det Regionale Beskæftigelsesråd, idet rådet efter praksis alene høres, såfremt der er indikationer på, at der kan være tale om arbejde af særlig karakter, eller såfremt det må antages, at der ikke er anden tilgængelig og kvalificeret arbejdskraft i Danmark eller i EU/EØS-landene. Der ville således være tale om et unødigt sagsskridt. ÅB/2014/61.

Efter praksis er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til selvstændig erhvervsvirksomhed, at der er særlige danske erhvervsinteresser i, at virksomheden etableres i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

Ved vurderingen heraf lægges der efter praksis blandt andet vægt på, om virksomheden har mulighed for at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft til Danmark eller beskæftige allerede eksisterende arbejdskraft i et omfang, der medfører, at betingelsen om væsentlige erhvervs- og beskæftigelsesmæssige hensyn kan anses for at være opfyldt.

Derudover lægges der bl.a. vægt på, at der skal være tilvejebragt tilstrækkeligt økonomisk grundlag for driften af virksomheden, at udlændingen skal deltage aktivt i virksomhedens drift, og at udlændingens tilstedeværelse skal være nødvendig for etableringen af virksomheden.

På baggrund af ovenstående vil en udlænding normalt ikke få opholds- og arbejdstilladelse til at etablere en restauration, en detailforretning, en mindre handelsvirksomhed eller lignende i Danmark.

For at kunne opnå opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende skal ansøgeren være helt eller delvist ejer af virksomheden og skal deltage aktivt i driften. Der vil således ikke kunne gives opholdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende til personer, der alene har økonomiske eller finansielle interesser i virksomheden, f.eks. som aktionær.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der meddeltes afslag på en ansøgning vedrørende selvstændig erhvervsvirksomhed, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, til en statsborger fra Mongoliet. I juli 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som selvstændig erhvervsdrivende med henblik på at drive en virksomhed. Af årsrapporten for virksomheden fremgik det, at virksomheden havde et negativt resultat på 43.290 kr. fra juli 2011 til juni 2012. Af virksomhedens forretningsplan fremgik det, at virksomheden arbejdede med salg af håndsdesinfektionsmidler, og at forretningsområdet skulle udvides med aktiviteter i relation til førstehjælp, herunder kurser og salg af hjertestartere. Kurserne skulle henvende sig til personer, der normalt ikke deltog i førstehjælpskurser, f.eks. på grund af geografiske, sproglige eller uddannelsesmæssige barrierer. Det fremgik endvidere af forretningsplanen, at ansøgeren ejede 10 procent af virksomheden, og at ansøgeren skulle ansættes til at varetage alle aktiviteter i relation til det nye forretningsområde. Af ansøgningen fremgik det, at ansøgeren havde gennemført en Bachelor of Arts in translation (English) samt en uddannelse til finansøkonom.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, som selvstændig erhvervsdrivende. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren var medejer af den pågældende virksomhed, og at virksomheden ønskede at udvide med et nyt forretningsområde, som ansøgeren skulle varetage. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at der ikke sås at foreligge ganske særlige danske erhvervsmæssige interesser i, at virksomheden skulle udvides med det pågældende forretningsområde, som ansøgeren skulle varetage i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på,** at det nye forretningsområde ikke tilførte det danske arbejdsmarked en ny type virksomhed, som ikke allerede eksisterede. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at der i Danmark allerede var udbudt førstehjælpskurser på et andet sprog end dansk og engelsk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at ansøgeren

ikke havde nogen formelle kompetencer inden for førstehjælp og videreformidling af viden herom i forhold til at skulle varetage det nye forretningsområde. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på,** at den pågældende virksomheds seneste årsregnskab viste et negativt resultat, hvorfor **Udlændingenævnet vurderede**, at der ikke var tilvejebragt et tilstrækkeligt økonomisk grundlag i forhold til at opstarte nye aktiviteter. **Udlændingenævnet fandt endelig,** at virksomheden ikke havde mulighed for at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft til Danmark, hvorfor betingelsen om væsentlige erhvervs- og beskæftigelsesmæssige hensyn ikke kunne anses for at være opfyldt. ÅB/2014/62.

3.2.4. Arbejdsmarkedstilknytning

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, kan der efter ansøgning i visse tilfælde gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis den oprindelige opholdstilladelse nægtes forlænget eller inddrages, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor.

Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (flygtninge), § 8 (kvoteflygtninge), § 9 (familiesammenførte), § 9 b (humanitær opholdstilladelse), § 9 c (særlige grunde), § 9 d (tidligere danske statsborgere) og § 9 e (særlig opholdstilladelse til visse bosniske statsborgere og statsborgere fra Kosovo).

Det følger af lovbemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002), at for at kunne meddele opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5, skal følgende betingelser være opfyldt:

- Den oprindelige opholdstilladelse må ikke være blevet inddraget eller nægtet forlænget på grund af svig.
- En udlænding skal have været og fortsat være beskæftiget lovligt og uafbrudt hos den samme arbejdsgiver i mindst to år eller skal på lovlig vis have drevet den samme virksomhed uafbrudt i mindst to år.
- En udlænding skal have det samme arbejde eller drive den samme virksomhed, som på det tidspunkt, hvor den oprindelige opholdstilladelse blev inddraget eller nægtet forlænget.
- Ved lønarbejde skal udlændingen have en ansættelseskontrakt (og evt. fornøden autorisation).
- Løn- og ansættelsesforhold skal være sædvanlige efter danske forhold.
- Ved selvstændig erhvervsvirksomhed skal der bl.a. lægges vægt på, om virksomheden har ansatte og på virksomhedens karakter og økonomi. Er der tale om en virksomhed inden for detailhandlen eller restaurationsbranchen, skal der som udgangspunkt meddeles afslag, medmindre den er overskudsgivende og beskæftiger et ikke ubetydeligt antal medarbejdere – som udgangspunkt mindst 8-10 personer.

Som eksempel på en afgørelse, hvor det vurderedes, at ansøgeren ikke havde oppebåret en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked i to, år kan nævnes, at **Udlændingenævnet i oktober 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholds- og ar-

bejdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, til en statsborger fra Kina. I oktober 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, som følge af sin ansættelse i en virksomhed, hvor hun havde været ansat siden november 2011. I forbindelse med ansøgningen blev det oplyst, at ansøgeren ved udgangen af 2013 havde opholdt sig uden for Danmark i 12 måneder, men havde planlagt at indrejse i oktober 2013. Det blev endvidere oplyst, at der mellem ansøgeren og virksomheden var indgået en aftale om udlandsophold, da udlandsrejser var en del af ansættelsen. Ydermere blev det oplyst, at udlandsopholdet i Kina skete som led i opstart af en ny virksomhed, og at opholdet skete som led i ansøgerens ordinære ansættelse under henvisning til, at hendes kvalifikationer var afgørende for opstarten, og at hun under hele perioden blev ordinært aflønnet. Videre blev det oplyst, at ansøgeren fra august 2012 til oktober 2012 afholdt barselsorlov, hvor hun oppebar fuld løn, og at hun herefter fortsatte sin ansættelse i virksomheden. I september 2014 blev det oplyst, at ansøgeren i perioden fra oktober 2012 til oktober 2013 ikke var udstationeret i Kina, at det ikke var muligt at præcisere ansættelsesforholdet yderligere, men at ansøgeren havde opholdt sig fast i Kina, og at det ikke var som følge af tjenstlige udsendelser fra virksomheden, samt at hun dog under hele opholdet bevarede sin bopæl i Danmark og fik udbetalt sin løn her.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, ikke var opfyldt, idet ansøgeren ikke havde haft en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked i mindst to år. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren blev ansat i virksomheden i november 2011, at ansøgeren efter knap et års ansættelse flyttede til Kina i oktober 2012, og at hun herefter opholdt sig fast i Kina i et år. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at en fast tilknytning til det danske arbejdsmarked må indebære en vis fysisk tilknytning til arbejdsmarkedet, og at det forhold, at hun fik udbetalt sin løn i Danmark, og at hun opretholdt en dansk adresse, ikke i sig selv kan anses for at udgøre en tilstrækkelig tilknytning til det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde kunnet arbejde i virksomheden uafhængigt af sin geografiske placering, idet hun igennem et år arbejdede for virksomheden fra Kina. Henset til, at ansøgeren således havde været ansat i virksomheden i to år, men at hun alene havde opholdt sig i Danmark i et år, **fandt Udlændingenævnet,** at ansøgeren ikke kunne anses for tilknyttet det danske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens arbejdsforhold i perioden fra oktober 2012 til oktober 2013 ikke kunne sammenlignes med tjenesterejser. ÅB/2014/63.

Som eksempel på en afgørelse, hvor det vurderedes, at ansøgerens løn- og ansættelsesforhold ikke havde været sædvanlige efter danske forhold, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i november 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, til en statsborger fra Ghana. I april 2014 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark på bag-

grund af ansættelse som køkkenmedhjælper. Ansøgeren blev ansat i marts 2011 med en månedlig arbejdstid på minimum 100 timer inklusiv rengøring samt en gældende lovpligtig ferieordning.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne i ansættelseskontrakten vedrørende den månedlige arbejdstid og den lovpligtige ferieordning ikke var overholdt. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var ansat til en månedlig arbejdstid på minimum 100 timer inklusiv rengøring samt en gældende lovpligtig ferieordning, men at ansøgeren i månederne februar 2012, juli 2012, januar 2013, februar 2013, marts 2013 og juli 2013 ikke arbejdede minimum 100 timer. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens årsindtægt svarede til en fuldtidsstilling. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af praksis, at der skal være tale om fuldtidsbeskæftigelse, medmindre andet er sædvanligt inde for det enkelte arbejdsområde og lagde i denne forbindelse vægt på, at det fremgik af Hovedoverenskomsten for Hotel-, Restaurant- og Turisterhvervet 2012-2014 indgået mellem HORESTA Arbejdsgiver og 3F Privat Service, Hotel og Restauration, bl.a., at den effektive arbejdstid for fuldtidsansatte fordeles over fire uger med 148 timer svarende til 37 timer per uge i gennemsnit. Da ansøgerens arbejdstider siden starten af hans ansættelse i marts 2011 havde været meget vekslende og lå mellem fem timer og 280 timer månedligt, **vurderede Udlændingenævnet**, at der ikke var tale om sædvanlig fuldtidsbeskæftigelse inden for det pågældende arbejdsområde. ÅB/2014/64.

Det følger af praksis, at to samtidige ansættelser efter omstændighederne vil kunne danne grundlag for en tilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5. Den tidsmæssige betingelse om, at ansøgeren skal have været ansat i minimum to år gælder i så fald for begge ansættelser, idet disse i øvrigt tilsammen skal udgøre fuldtidsbeskæftigelse.

Som eksempel herpå kan nævnes, at **Udlændingenævnet i marts 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af arbejdsmarkedstilknytning, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, til en statsborger fra Montenegro. I juli 2013 søgte ansøgeren om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ansættelse som rengøringsassistent. Ansøgeren havde været ansat i virksomhed A siden februar 2011. Fra februar 2011 til november 2012 var ansøgeren ansat på fuldtid og herefter på deltid med 21,25 timer om ugen. Ansøgeren blev endvidere ansat i virksomhed B den 3. december 2012 ligeledes på deltid med 27,50 timer om ugen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ansættelse i minimum to år i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, idet hun ikke havde været ansat i virksomhed B de seneste to år. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren fra februar 2011 til november 2012 var ansat i virksomhed A på fuldtid, men herefter blev ansat på deltid. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren kun siden december 2012 havde været beskæfti-

get i virksomhed B ligeledes på deltid. **Udlændingenævnet fandt således**, at den tidsmæssige betingelse for begge ansættelsesforhold ikke var opfyldt. **Endvidere lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det følger af praksis, at to samtidige ansættelser efter omstændighederne vil kunne danne grundlag for en tilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 5, men at den tidsmæssige betingelse om, at ansøgeren skal have været ansat i minimum to år, gælder for begge ansættelser, idet disse i øvrigt tilsammen skal udgøre fuldtidsbeskæftigelse. Da ansøgeren fra november 2012 til december 2012 således kun havde haft en deltidsstilling i virksomhed A, opfyldte hun heller ikke betingelsen om fuldtidsbeskæftigelse i denne periode. ÅB/2014/65.

3.3. Studie

Ved bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende blev den tidligere gældende studiebekendtgørelse, jf. bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007, ophævet. Det fremgår af bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014, at den trådte i kraft den 1. januar 2015 og alene finder anvendelse for udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse som studerende efter den 1. januar 2015. For udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse som studerende før den 1. januar 2015, finder de hidtidige bestemmelser anvendelse, dog jf. § 17, stk. 4 og 5. Når der i årsberetningen for Udlændingenævnets virke i 2014 henvises til studiebekendtgørelsen, er det med henvisning til bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 som ændret ved bekendtgørelse nr. 296 af 14. april 2009.

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 9 i, stk. 4, 1. led, hvoraf det følger, at beskæftigelsesministeren (tidligere integrationsministeren) kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, blev indført ved lov nr. 89 af 30. januar 2007. På baggrund heraf blev bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende (studiebekendtgørelsen) indført. Bekendtgørelsen er ændret ved bekendtgørelse nr. 286 af 14. april 2009. Studiebekendtgørelsen er i vid udstrækning en kodificering af den praksis, der var gældende forud for bekendtgørelsens gennemførelse samt en videreførelse af udlændingebekendtgørelsens dagældende regler herom i §§ 28-30. Studiebekendtgørelsen er bilag 5 til årsberetningen, mens ændringsbekendtgørelsen er bilag 6.

Studiebekendtgørelsen indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, og at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som eksempel på, at ansøgeren skal være optaget på en uddannelse, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i oktober 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende på Aalborg Universitet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Bangladesh.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende på Aalborg Universitet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, idet han ikke opfyldte den grundlæggende betingelse om at være optaget på en uddannelse. ÅB/2014/66.

Som et eksempel på, at ansøgeren skal være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, kan endvidere nævnes, at **Udlændingenævnet i november 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende på uddannelsen 1-Year Pre-education Programme ved Copenhagen Contemporary Dance School, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Australien. Ved Udlændingenævnets opslag på hjemmesiden for Copenhagen Contemporary Dance School og uddannelsen 1-Year Pre-Education Programme fremgik det, at skolen er en privat skole, der ikke er offentlig anerkendt, og at uddannelsen 1-Year Pre-Education Programme ikke er godkendt af en statslig myndighed.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som studerende på uddannelsen, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at skolen er en privat uddannelsesinstitution, der ikke er offentligt anerkendt, samt at uddannelsen ikke er godkendt af en statslig myndighed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uddannelsen

ikke er omfattet af de fem specifikke uddannelser, som ikke opfylder betingelserne i studiebekendtgørelsen, men hvor der er særlige omstændigheder knyttet til uddannelsen, således at der efter praksis kan meddeles opholdstilladelse til udenlandske studerende. **Herudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at uddannelsen var et adgangsgivende kursus, som imidlertid ikke er tilknyttet en godkendt videregående uddannelse i Danmark. ERH/2014/142.

Udlændingen skal endvidere som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d. Se nærmere i afsnit 3.9.2.4.2. om inddragelse af studieopholdstilladelse på grund af manglende studieaktivitet.

3.3.1. Arbejde ved siden af studiet

Arbejdstilladelse gives til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse (§ 1 i studiebekendtgørelsen), samt til studerende på et adgangsgivende kursus med henblik på en videregående uddannelse (§ 2), men meddeles som udgangspunkt ikke til studerende på et kursus på en folkehøjskole eller lignende (§ 3), og der meddeles som udgangspunkt heller ikke arbejdstilladelse til studerende på en grund- eller ungdomsuddannelse (§ 4), jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1 og 2.

Arbejdstilladelse gives til beskæftigelse ved deltidsarbejde i indtil 15 timer ugentligt og med ret til fuldtidsbeskæftigelse i sommermånederne juni, juli og august, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

I visse særlige tilfælde kan der dog, hvis arbejdet har et fagligt og uddannelsesmæssigt formål, undtagelsesvist gives arbejdstilladelse, når udlændingen vil have et fagligt og studiemæssigt udbytte heraf, jf. udlændingebekendtgørelsen § 34, stk. 3. Arbejdstilladelsen stedfæstes i givet fald til et bestemt arbejdsforhold, jf. udlændingebekendtgørelsens § 35, stk. 1.

En udlænding, der meddeles opholdstilladelse til en videregående uddannelse (studiebekendtgørelsens § 1), meddeles samtidig opholdstilladelse for yderligere seks måneder efter afsluttet studie med henblik på at søge beskæftigelse her i landet, jf. studiebekendtgørelsens § 5. Der gælder de samme betingelser for retten til at arbejde i den seks måneders jobsøgningsperiode som under studietiden. Hvis udlændingen får tilbudt en fuldtidsstilling, skal der indgives en ny ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse.

Se nærmere i afsnit 3.9.2.4.1. om inddragelse af studieopholdstilladelse på grund af ulovligt arbejde.

3.3.2. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, stk. 1, nr. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Nepal, der ønskede at studere på uddannelsen Bachelor Programme in Civil Engineering ved VIA University College.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som studerende under henvisning til, at der var en vis formodning for, at hendes intention med indgivelse af ansøgningen ikke var at studere. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ved opslag i Styrelsen for Videregående Uddannelsers vurderingsdatabase fremgik, at en treårig Diploma of Civil Engineering fra Tribhuvan University, Nepal, som ansøgeren besad, vurderedes som svarende til en dansk erhvervsakademiuddannelse inden for det tekniske område. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren i sit hjemland havde gennemført en uddannelse svarende til en dansk kort videregående uddannelse, og at hun nu ønskede at gennemføre en dansk mellemlang videregående uddannelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at VIA University College telefonisk oplyste over for Udlændingenævnet, at ansøgeren formentlig kun kunne få meritoverført maksimalt ét semester fra sin Diploma of Civil Engineering, idet uddannelsen Bachelor Programme in Civil Engineering var en mere specialiseret uddannelse end ansøgerens nepalesiske uddannelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var progression i ansøgerens uddannelsesvalg. ÅB/2014/67.

Endvidere kan det nævnes, at **Udlændingenævnet i december 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Kina, der ønskede at studere på uddannelsen AP Programme in Marketing Management.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre den ansøgte uddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i hjemlandet tidligere havde gennemført en Bachelor's Degree of Arts in Acting, og nu søgte ind på en AP Degree in Marketing Management, og at der således ikke var progression i uddannelsesforløbet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem ansøgerens afsluttede uddannelser inden for skuespil og den ansøgte uddannelse inden for marketing. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren var interesseret i marketing og havde været i praktik inden for området i sin moders virksomhed, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Endelig fandt Udlændingenævnet**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren læste engelsk i hjemlandet, da ambassaden i forbindelse med et interview med ansøgeren havde vurderet, at ansøgeren formodentlig ville have visse vanskeligheder ved at følge undervisningen på engelsk på universitetsniveau. ERH/2014/151.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, stk. 1, nr. 2.

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2014 omgjorde** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende til en statsborger fra Kina under henvisning til, at der ikke kunne antages at være en formodning for, at intentionen med ansøgningen ikke var at studere i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der forelå en sammenhæng mellem uddannelsen AP Degree in Logistic Management, som ansøgeren tidligere havde studeret på, og uddannelsen Value Chain Management, som ansøgeren nu ønskede at studere på. **Udlændingenævnet noterede**, at ansøgeren ikke havde gennemført uddannelsen AP Degree in Logistic Management, herunder at han havde dumpet flere eksaminer, hvorfor studiet blev forsinket, men noterede dog samtidig, at han havde gennemført to og et halvt års videregående uddannelse. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgeren fik meritoverført tre semestre fra uddannelsen AP Degree in Logistic Management svarende til halvandet år, og at den normerede studietid på uddannelsen Value Chain

Management på normalt tre og et halvt år således var blevet afkortet til halvandet til to år. ÅB/2014/68.

Til yderligere illustration henvises til, at **Udlændingenævnet i oktober 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en filippinsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som studerende på uddannelsen AP Degree in Service Management ikke kunne anses for at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre uddannelsen, men at formålet måtte anses for at være et ønske om et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren forud for den aktuelle ansøgning havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair og som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management ved Niels Brock Copenhagen Business College, samt at ansøgeren ikke havde gennemført uddannelsen AP Degree in Marketing Management og først 16 dage forud for udløbet af ansøgerens hidtidige opholdsgrundlag havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som studerende på en ny uddannelse. Derudover fremgik det af sagen, at ansøgeren yderligere havde ansøgt om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Service, Hospitality and Tourism Management. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde gennemført den første uddannelse i Danmark, og at der ikke forelå progression i ansøgerens uddannelsesforløb, da ansøgeren i to tidligere ansøgningsskemaer havde anført, at ansøgeren havde henholdsvis syv og fire års videregående uddannelse i hjemlandet. ERH/2014/199.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 1. pkt., jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en statsborger fra Nepal. Styrelsen havde ved sin afgørelse fundet, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem uddannelsen Marketing Management, som ansøgeren ønskede at studere på, og Multimedia Design, som ansøgeren hidtil havde studeret på, at der ikke var progression i ansøgerens uddannelsesforløb, samt at ansøgeren blev udmeldt fra uddannelsen Multimedia Design, da han ikke bestod sine eksaminer.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management under henvisning til, at der var en vis formodning for, at intentionen med hans ansøgning ikke var at studere i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at skiftet fra uddannelsen AP Degree i Multimedia Design til uddannelsen AP Degree i Marketing Management var ansøgerens første studieskift. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at ansøgeren i december 2012 oplyste til styrelsen, at han ikke havde bestået sine eksaminer på uddannelsen Multimedia Design, at skolen derfor havde udmeldt ham fra studiet, og at han havde til hensigt at søge om optagelse på en anden uddannelse i september 2013. Ansøgeren anmodede samtidig styrelsen om ret til at opholde sig i Danmark frem til, han var optaget på et nyt studie, hvilken henvendelse styrelsen ikke reagerede på førend november 2013, hvor styrelsen traf afgørelse, om at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Multimedia Design var inddraget og meddelte ham afslag på hans ansøgning som studerende på uddannelsen i Marketing Management. ÅB/2014/69.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som elev på en højskole, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Nepal.

Udlændingenævnet fandt, at der ud fra en samlet vurdering måtte anses for at foreligge en formodning for, at ansøgerens intention med ansøgningen ikke var at være elev ved højskolen, men at opnå længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forlængelse af 12 års skolegang havde været beskæftiget i ca. 14 år i Nepal blandt andet som Marketing Executive, hvorfor et kursus i dansk sprog og kultur ikke kunne anses for at ligge i naturlig forlængelse af ansøgerens øvrige uddannelses- og beskæftigelsesmæssige baggrund. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde udvist et større kendskab til skolen, men at studieafgiftens størrelse ifølge ansøgeren selv havde haft størst vægt i valget af højskole. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han talte tilstrækkeligt engelsk, at han havde valgt højskolen efter fælles beslutning med ansøgerens venner, og at ansøgeren på et senere tidspunkt gerne ville læse videre i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at dette ikke kunne anses for at være en naturlig forlængelse af ansøgerens øvrige uddannelses- og beskæftigelsesmæssige baggrund. ERH/2014/96.

Det følger af lovbemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, at hvis en udenlandsk studerende, som har fået inddraget sin studieopholdstilladelse, fordi den pågældende enten er idømt en bødestraf for ulovligt arbejde, har vedtaget en bøde for ulovligt arbejde, er blevet tildelt en indenretlig advarsel for ulovligt arbejde eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har erkendt at have arbejdet ulovligt, ansøger om en ny studieopholdstilladelse, vil der være en for-

modning for, at den pågældendes primære formål med ansøgningen ikke er at studere. En ny ansøgning om studieopholdstilladelse vil således normalt skulle afgøres med et afslag, jf. studiebekendtgørelsens § 9. Det samme gælder, hvis en udlænding med studieopholdstilladelse har ansøgt om forlængelse af opholdstilladelsen og enten idømmes en bødestraf for ulovligt arbejde, vedtager en bøde for ulovligt arbejde, tildeles en indenretlig advarsel for at have arbejdet ulovligt eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering erkender at have arbejdet ulovligt, inden der er taget stilling til ansøgningen om forlængelse.

Der meddeles således som udgangspunkt afslag på en ny ansøgning om opholdstilladelse på grund af studier, hvis ansøgeren har arbejdet for meget, ligesom en allerede meddelt tilladelse kan nægtes forlænget eller inddrages, jf. afsnit 3.9.2.3.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, til en statsborger fra Pakistan. I august 2008 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse på uddannelsen Multimedia Designer gyldig til december 2010. I juni 2009 ansøgte ansøgeren om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management og blev på baggrund heraf meddelt opholdstilladelse gyldig indtil december 2011. Det fremgik af opholdstilladelsen, at ansøgeren havde ret til at arbejde 15 timer ugentligt og fuld tid i månederne juni, juli og august. I april 2011 fremsendte SKAT oplysninger til styrelsen vedrørende ansøgerens lønindtægter og løntimer, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde arbejdet mere end 15 timer per uge. I oktober 2011 ansøgte ansøgeren om forlængelse af sin opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management. I oktober 2012 afslog styrelsen at forlænge ansøgerens opholdstilladelse. I juni 2013 ansøgte ansøgeren om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen BA in International Sales and Marketing, hvilket styrelsen i juli 2013 meddelte afslag på under henvisning til, at der var en vis formodning for, at ansøgerens intention med ansøgningen ikke var at studere i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på uddannelsen BA in International Sales and Marketing i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9, og fandt således, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning som studerende ikke kunne anses at være, at han ønskede at gennemføre en BA in International Sales and Marketing, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af oplysninger fra SKAT, at ansøgeren havde arbejdet mere end de tilladte 15 timer per uge, at ansøgeren i oktober 2012 overfor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering

havde erkendt at have arbejdet mere end det tilladte, og at styrelsen blandt andet på den baggrund meddelte ansøgeren afslag på forlængelse af hans opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management. **Udlændingenævnet fandt således**, at det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse som studerende på BA in International Sales and Marketing måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ÅB/2014/70.

3.4. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.4.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m (lovforslag nr. L 104 af 12. marts 2011, punkt 13.2.5.):

> *"Efter gældende praksis omfatter begrebet »medfølgende familiemedlemmer« som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle, registrerede partner eller faste samlever samt hovedpersonens mindreårige børn, og det stilles som betingelse, at familien bor samlet på fælles bopæl her i landet. Rent undtagelsesvis kan andre familiemedlemmer – efter en konkret vurdering af samtlige faktiske omstændigheder i sagen, herunder samfundets interesse i at sikre sig hovedpersonens erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige kvalifikationer – få opholdstilladelse."*

3.4.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Der meddeles ikke opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, der er i jobsøgningsperioden af sin opholdstilladelse. Såfremt den medfølgende familie har fået opholdstilladelse under studieperioden, vil den dog fortsat være gyldig i de seks måneder, som jobsøgningsperioden udgør.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at medfølgende familie som udgangspunkt ikke omfatter andre familiemedlemmer end hovedpersonens ægtefælle, registrerede partner eller faste samlever samt mindreårige børn, kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i juni 2014** af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie til en studerende, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Malaysia. Den herboende reference, der var datter af ansøgeren, var meddelt opholdstilladelse som ph.d.-studerende. Ansøgeren var skilt og var 54 år på ansøgningstidspunktet. Ansøgeren og den herboende reference havde boet sammen i 29 år, og ansøgeren var blevet understøttet af den herboende reference siden 2008. Forud herfor var ansøgeren blevet understøttet af sin fader.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse, idet der som udgangspunkt ikke kan meddeles opholdstilladelse til en forælder som medfølgende familie, når den herboende reference har opholdstilladelse som studerende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** formålet med den herboende references ophold i Danmark, herunder at den herboende reference var meddelt midlertidig opholdstilladelse med henblik på at studere. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var sådanne særlige hensyn til den herboende reference, som kunne begrunde, at ansøgeren alligevel skulle meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var 54 år, at den herboende reference ikke var ansøgerens eneste barn, samt at ansøgeren havde anden familie i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende references søn tidligere havde haft feberkrampe og derfor krævede ekstra pleje, samt at den herboende reference på ansøgningstidspunktet var gravid, og at ansøgeren derfor skulle passe den herboende references børn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der i Danmark er mulighed for offentlig pasning af mindreårige børn. ERH/2014/149.

3.4.3. Betingelser for meddelelse af opholdstilladelse til medfølgende familie

Det er en betingelse for at meddele opholdstilladelse til den medfølgende familie, at familien kan forsørge sig selv og skal bo samlet i Danmark.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om en samlet bopæl, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i maj 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie til to ansøgere, som var ukrainske statsborgere. De to ansøgere havde søgt om forlængelse af opholdstilladelse som henholdsvis medfølgende ægtefælle og søn til den herboende reference. Det fremgik af UdlændingeInformationsPortalen, at ansøgerne var blevet meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie i henholdsvis november 2010 og maj 2011. Opholdstilladelserne var løbende blevet forlænget sammen med den herboende references opholdstilladelse. I november 2013 blev den herboende reference meddelt afslag på sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. I november 2013 meddelte Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ligeledes de to ansøgere afslag på forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familie henset til, at den herboende reference ikke havde opnået forlængelse af opholds- og arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at de to ansøgeres opholdstilladelser som medfølgende familie ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen særligt vægt på,** at ansøgerne havde oplyst, at de ikke længere var samboende med den herboende reference, idet ansøgerne i november 2013 tog ophold på et krisecenter, da den herboende reference havde udsat den ene ansøger for fysisk vold. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på,** at den herboende reference i januar 2014 telefonisk oplyste overfor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, at han og den ene ansøger var blevet skilt i november 2013, og at han ikke ønskede denne ansøger som medfølgende familie, samt at det fremgik af CPR-registret, at den ene ansøger og den herboende reference var blevet skilt i december 2013, og at begge ansøgere udrejste til Ukraine i januar 2014. Grundlaget for ansøgernes opholdstilladelser var således ikke længere til stede, hvorfor opholdstilladelserne som medfølgende familie ikke kunne forlænges. ÅB/2014/71.

Hvis hovedpersonen er meddelt opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, anses forsørgelseskravet som udgangspunkt for at være opfyldt. For udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, gælder der dog et supplerende selvforsørgelseskrav, jf. § 9 a, stk. 3, 2. pkt.

Den udenlandske studerende skal kunne dokumentere, at den pågældende er i stand til at forsørge sin familie under opholdet i Danmark. Den udenlandske studerende skal dokumentere, at den på-

gældende råder over 25.200 kr. for hvert medfølgende familiemedlem. Familien må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, som f.eks. kontanthjælp.

Det er en betingelse for at meddele opholdstilladelse til en medfølgende samlever, at der mellem de samlevende har bestået et forudgående fast og længerevarende samliv. Ved fast samliv og længerevarende samliv forstås som udgangspunkt et samliv af mindst halvandet års varighed på samme adresse.

3.5. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning meddeles opholdstilladelse til en udlænding med henblik på et au pair-ophold her i landet.

Praksis for meddelelse af opholdstilladelse som au pair tager udgangspunkt i Europarådets overenskomst af 24. november 1969 (au pair-konventionen).

Formålet med et au pair-ophold er, at udlændingen kan forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont ved at opnå et bedre kendskab til Danmark. Såfremt der foreligger en formodning for, at ansøgeren ikke vil opnå et sprogligt eller kulturelt udbytte af au pair-opholdet, vil ansøgeren blive meddelt afslag på ansøgningen om opholdstilladelse.

Au pair er taget fra fransk og betyder ”på lige vilkår”, hvilket vil sige, at au pair-personen kan bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige fod med resten af familiens medlemmer.

Et au pair-ophold skal have en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, herunder ansøgerens uddannelses- og erhvervsmæssige baggrund. Efter en konkret og individuel vurdering kan et au pair-ophold vurderes til ikke at have en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb, for eksempel hvor ansøgeren har afsluttet en uddannelse og herefter i en årrække haft beskæftigelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et au pair-ophold har en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Argentina. Ansøgeren var på tidspunktet for styrelsens afgørelse 29 år og var i 2003 blevet uddannet som Electrotechnician with Industrial Electronics Training. Fra 2005 til 2009 var han beskæftiget som Pre-Sales Engineer, fra 2009 til 2012 var han be-

skæftiget som Pre-Sales Engineer and Trainer og fra 2012 til 2014 var han på ny beskæftiget som Pre-Sales Engineer. Ansøgeren havde således omkring ni års beskæftigelse inden for sit uddannelsesmæssige område.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren måtte antages at være så godt etableret i sit hjemland, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hans hidtidige livsforløb, og at han derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair ordningens formål og hensigt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det til støtte for klagen anførte om, at værtsfamilien ønskede en moden, sympatisk, selvstændig og mandlig au pair, samt at ansøgeren allerede var blevet en del af værtsfamilien, og at børnene havde knyttet sig til ham, ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet det ikke ændrede formodningen for, at formålet med hans ansøgning måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2014/157.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Ansøgeren var på ansøgningstidspunktet 28 år og havde gennemført en Bachelor of Science in Nursing samt bestået sygeplejerskeeksamen i hjemlandet. Ansøgeren havde derudover været beskæftiget som sygeplejerske i ti måneder i hjemlandet samt to år i Saudi Arabien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren skulle meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at au pair-opholdet ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, og at ansøgeren derfor ikke kunne formodes at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse var 28 år, havde afsluttet en videregående uddannelse som Bachelor of Science in Nursing, havde bestået sygeplejerskeeksamen og sammenlagt havde været beskæftiget inden for sit fag i to år og ti måneder forud for ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt**, at det anførte om, at ansøgerens beskæftigelse i Saudi Arabien havde været under ydmygende og ringe forhold, ikke kunne føre til en ændret vurdering, og **Udlændingenævnet fandt derfor**, at på trods heraf skulle hendes beskæftigelse indgå i hendes samlede erhvervserfaring som sygeplejerske og dermed i vurderingen af, om der forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og ansøgerens hidtidige livsforløb. ERH/2014/152.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Thailand.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair under henvisning til, at det ønskede au pair-ophold vurderedes ikke at have en naturlig sammenhæng med hendes hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i 2008 modtog et Certificate of Child and Elderly Care for gennemførelse af et treårigt uddannelsesforløb, og at hun således ikke havde afsluttet en videregående uddannelse, men alene gennemført hvad der svarer til omkring to år af en erhvervsuddannelse. Det forhold, at ansøgeren var 28 år, at hun havde været beskæftiget sammenlagt i omkring fem år, heraf et år som Medical Assistant, to år som Doctor Assistant samt to år som babysitter, fandt Udlændingenævnet efter en konkret og individuel vurdering ikke var tilstrækkeligt til at meddele ansøgeren afslag under henvisning til, at det ønskede au pair-ophold vurderedes ikke at have en naturlig sammenhæng med ansøgerens hidtidige livsforløb. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ERH/2014/158.

Ved behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse vurderes det blandt andet, om ansøgeren formodes ikke at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgninger, hvor ansøgeren formodes *ikke* at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en kenyansk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse som au pair i medfør af udlændingelovens § 9 j. I februar 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om et besøgsvisum, hvoraf det fremgik, at hun var inviteret til Danmark af en herboende ven. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde haft et langdistance kæresteforhold med en herboende dansk statsborger, og at formålet med besøget i Danmark var at finde ud af, om forholdet skulle være permanent. I februar 2013 blev ansøgeren meddelt et besøgsvisum med henblik på at besøge den herboende kæreste. I august 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos en værtsfamilie i Danmark, og i september 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som au pair. I december 2013 oplyste ansøgeren styrelsen om, at hun havde opsagt kontrakten med værtsfamilien, da hun ikke fik udbetalt lommepenge, og at hun opholdt sig hos den herboende kæreste. Ansøgeren oplyste endvidere, at hun havde fundet en ny værtsfamilie, og at hun ville indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse som au pair. I januar 2014 indgav ansøgeren en ny ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos den nye værtsfamilie. Ansøgeren deltog i et interview med Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i april 2014, hvor styrelsen oplyste hende om, at der kunne meddeles afslag, hvis der ifølge styrelsen forelå en formodning for, at formålet med ansøgningen var andet

end at skulle være au pair. Ansøgeren havde under samtalen oplyst, at hun var kæreste med den herboende danske statsborger, at hun havde boet en del af tiden hos ham, mens hun havde været au pair hos den første værtsfamilie. Ansøgeren oplyste under samtalen endvidere, at hvis hendes intention ikke var at blive au pair, kunne hun gifte sig og søge familiesammenføring, idet hun allerede havde kendt den herboende kæreste i to år, men at hun først for nylig blev kærester med ham. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddelte i april 2014 ansøgeren afslag på opholdstilladelse som au pair hos den nye værtsfamilie. Til støtte for klagen anførte den herboende kæreste blandt andet, at den første værtsfamilie ikke havde overholdt betingelserne fastsat i kontrakten, at han stillede sig uforstående overfor, at styrelsen havde inddraget hans forhold til ansøgeren i afgørelsen, og at ansøgerens forhold til ham ikke havde indflydelse på hendes vilje til at udvide sin kulturelle horisont. I juni 2014 hjemviste Udlændingenævnet styrelsens afgørelse fra april 2014, da Udlændingenævnet fandt, at der ikke alene under henvisning til ansøgerens forhold til den herboende kæreste kunne anses for at foreligge en formodning for, at hendes reelle formål med ansøgningen var at opnå længerevarende ophold. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddelte i august 2014 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse som au pair hos den nye værtsfamilie. Den herboende kæreste anførte til støtte for klagen, at styrelsens afgørelse ikke havde respekteret Udlændingenævnets omgørelse henset til, at Udlændingenævnet havde anført, at der ikke kunne meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair alene under henvisning til, at ansøgeren havde en herboende kæreste. Den herboende kæreste oplyste endvidere, at Danmark ikke var ansøgerens førstevalg, men at hun først havde søgt om au pair ophold i Storbritannien, da hendes ønske var at videreuddanne sig der.

Udlændingenævnet fandt, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke kunne anses at være, at hun ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå en naturlig sammenhæng mellem det ønskede au pair-ophold og hendes livsforløb. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse var 25 år, at hun havde gennemført og afsluttet en Bachelor of Arts i Kenya, og at hun havde erhvervserfaring. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren måtte antages at være så godt etableret i hjemlandet, at et au pair-forløb ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af hendes hidtidige livsforløb, og at hun derfor ikke kunne formodes at have til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål og hensigt. **Udlændingenævnet fandt**, at det af den herboende kæreste anførte om, at ansøgerens kæresteforhold til ham ikke kunne tillægges afgørende betydning, og at styrelsen i den seneste afgørelse netop havde lagt vægt på dette, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at styrelsen ikke alene havde begrundet afslaget med, at ansøgeren var den herboende danske statsborgers kæreste. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren uanset hendes kæresteforhold havde ansøgt om at blive au pair, og at et au pair-ophold ikke kunne anses for at ligge i naturlig forlængelse af hendes øvrige uddannelses-

og erhvervsmæssige baggrund. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ud fra ansøgerens baggrund og øvrige livsforløb måtte lægges til grund, at hun havde haft en intention om at opnå et længerevarende ophold i landet, som ikke alene var begrundet med ønsket om at opleve et au pair-ophold ved den nye værtsfamilie. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis vægt**, at ansøgeren havde afgivet forskellige oplysninger om, hvad hendes aktuelle livssituation var. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der forelå divergerende oplysninger, og at dette var ubestridt, og at der på denne baggrund kunne anses for at foreligge en formodning for, at ansøgeren havde haft en intention om at opnå opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at den herboende kæreste oplyste, at Danmark ikke var ansøgerens førstevalg, idet hun oprindeligt søgte om au pair-ophold i Storbritannien. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren ikke reelt havde et ønske om at opleve dansk kultur, og at hendes intention om at opnå opholdstilladelse uden egentlig interesse i at fungere som au pair måtte anses for bestyrket. ÅB/2014/72.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse fra august 2014 om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en ansøger fra Brasilien, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. I maj 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som au pair og indrejste herefter til Danmark i juni 2013. I december 2013 ophørte ansøgeren med at være au pair hos sin første familie. I januar 2014 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos en anden familie, hvori hun blandt andet oplyste, at hun havde lært tysk under et tidligere au pair ophold i Østrig. Ansøgeren blev herefter meddelt opholdstilladelse i februar 2014 gældende frem til februar 2015. I maj 2014 ophørte ansøgeren som au pair hos sin anden familie og indgav herefter i juli måned en tredje ansøgning om opholdstilladelse som au pair, som der blev givet afslag på måneden efter med en udrejsefrist i september 2014. Ansøgerens repræsentant havde stillet sig undrende over for, at der gjaldt en klagefrist på otte uger, når styrelsen havde fastsat en udrejsefrist, som tidsmæssigt lå forud for klagefristens udløb. Repræsentanten anførte endvidere, at ansøgeren måtte anses for berettiget til at opsige kontrakten med sin anden værtsfamilie, idet de havde åbnet et brev adresseret til hende. Til støtte for klagen til Udlændingenævnet anførte ansøgeren blandt andet, at den oprindelige opholdstilladelse som au pair blev meddelt frem til februar 2015, og at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde anmodet om hendes bemærkninger til, hvorfor hun var nødsaget til at flytte værtsfamilie to gange.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som au pair i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 j, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren allerede havde haft ophold i Danmark i mere end et år som følge af flere ophold som au pair hos to forskellige værtsfamilier, hvorfor der forelå en formodning for, at hun allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst at have lært

tysk under et au pair-ophold i Østrig, hvorfor det måtte vurderes, at ansøgeren havde opnået kendskab til vestlig kultur og samfundsforhold. Det af ansøgeren anførte om, at hendes oprindelige opholdstilladelse som au pair blev meddelt frem til februar 2015, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da opholdstilladelsen var betinget af, at betingelserne for opholdstilladelsen løbende kunne anses for opfyldt. Det forhold, at udrejsefristen lå forud for klagefristens udløb, kunne endvidere ikke føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren kunne indsende en klage, uanset at hun ikke fysisk opholdt sig i landet. Det forhold, at det blev anført, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ikke havde indhentet tilstrækkelige oplysninger til brug for at træffe en saglig afgørelse, kunne heller ikke føre en til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren selv i ansøgningsskemaerne havde anført sin begrundelse for at skifte værtsfamilie, og at dette måtte anses som en tilstrækkelig information til styrelsens bedømmelse af, om hun efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. Udlændingenævnet henviste endelig til, at et eventuelt brud på brevhemmeligheden skulle drøftes med politiet, idet Udlændingenævnet ikke havde kompetence til at vurdere dette forhold. ERH/2014/210.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en ansøger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ansøgeren var på ansøgningstidspunktet 26 år og havde på dette tidspunkt gennemført samlet 19 års uddannelse, herunder en videregående uddannelse som Bachelor of Science in Nursing, samt været beskæftiget som sygeplejerske i ca. tre år i Filippinerne. Ansøgeren havde gjort gældende, at det forud for ansøgningen om opholdstilladelse som au pair havde været naturligt for hende at gennemføre uddannelsen som sygeplejerske, og at hun på baggrund af sin uddannelse og efterfølgende arbejdserfaring var blevet modnet og forberedt til at være au pair.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren skulle meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at au pair-opholdet ikke kunne anses som en naturlig forlængelse af ansøgerens hidtidige livsforløb, og at ansøgeren derfor ikke kunne formodes at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse var 26 år, havde afsluttet uddannelsen Bachelor of Science in Nursing og efterfølgende havde været beskæftiget inden for sit fag i ca. tre år forud for ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt**, at det af ansøgeren anførte om, at ansøgerens gennemførte uddannelser og opnåede arbejdsfaring var naturligt set i forhold til et au pair-forløb, ikke afkræftede formodningen for, at ansøgerens formål med et au pair-ophold ikke var i overensstemmelse med au pair-ordningen. ERH/2014/179.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgninger, hvor ansøgeren formodes at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i overensstemmelse med au pair-ordningens formål, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i november 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i forbindelse med indgivelse af ansøgningen på Den Norske Ambassade i Manila blev interviewet, og at hun under interviewet oplyste, at hendes søster, som boede i Danmark og var dansk gift, anbefalede hende til værtsfamilien, og at hun kun havde kommunikeret én gang med værtsfamilien via Skype. Til spørgsmålet om, hvad ansøgeren vidste om værtsfamilien, oplyste hun, at hun kun kendte familiens navne og barnet. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde kendskab til værtsfamilien udover deres navne, at hun og værtsfamilien kun havde talt sammen én gang via Skype, og at der således ikke vurderedes at være knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien. Styrelsen havde endvidere lagt vægt på, at det var ansøgerens søster, som havde formidlet kontakten mellem ansøgeren og værtsfamilien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark alene under henvisning til, at der ikke vurderedes at være knyttet en tæt forbindelse mellem hende og værtsfamilien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ved vurderingen af, om en ansøgning falder inden for formålet med au pair-ordningen, blandt andet lægges vægt på, om der forinden er knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien. Dette er således blot et delelement i vurderingen og ikke en direkte betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter au pair-ordningen. Det var således efter Udlændingenævnets opfattelse ikke et krav, at der skal være en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien forud for ansøgningen**. Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det var ansøgerens søster, som havde formidlet kontakten mellem værtsfamilien og ansøgeren, heller ikke var tilstrækkeligt til at kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, idet der ikke forelå øvrige oplysninger, som kunne bestyrke formodningen for, at formålet med ansøgningen var at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2014/143.

3.5.1. Krav og vilkår til meddelelse af opholdstillade som au pair

Au pair-ordningen er underlagt en del krav og vilkår, som herunder gengives i uddrag.

Au pair-personen og værtsfamilien skal indgå en skriftlig kontrakt, som udfyldes i forbindelse med ansøgningen i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Au pair-personen skal som udgangspunkt være fyldt 17 år, men endnu ikke være fyldt 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personen må som udgangspunkt ikke være gift, tidligere have været gift eller aktuelt være samlevende eller have børn, da det anses for uforeneligt med au pair-ordningens formål.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 j. Det fremgik af ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse til styrelsen, at ansøgeren var ugift og ikke havde børn. I juli 2013 anmodede styrelsen Den Norske Ambassade på Filippinerne om at verificere ansøgerens civile status, og oplyse hvorvidt hun havde børn. Efterfølgende meddelte styrelsen ansøgeren opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilien i Danmark. I august 2013 svarede ambassaden på styrelsens henvendelse og oplyste styrelsen om, at ansøgeren ikke havde børn, men at hun havde indgået ægteskab i januar 2003. Ansøgeren oplyste herefter styrelsen om, at hun var gift, men at hun ikke havde boet sammen med sin mand i fire år, og at hun havde forsøgt at blive separeret, men at det var for dyrt. Ansøgeren anførte endvidere, at hendes mand boede sammen med en anden kvinde, og at ansøgeren ikke anså sig selv for gift, da hun ikke havde boet sammen med sin mand i flere år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen om opholdstilladelse som au pair havde opgivet urigtige oplysninger om sin civilstand, hvorfor grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, og tilladelsen kunne derfor inddrages. **Udlændingenævnet lagde vægt på** den verificeringsrapport, som Den Norske Ambassade på Filippinerne havde afgivet, samt at ansøgeren i partshøringen og i forbindelse med klagen havde erkendt, at hun var gift. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens ægtefælle kunne have indgået ægteskab med ansøgeren under falsk navn, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren havde erkendt, at hun var gift. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i to måneder og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville være særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland, hvor hun var født, hvor hun havde gået i grundskole og gymnasium, og hvor hun havde været indskrevet på en videregående uddannelse. **Udlændinge-**

nævnet fandt, at det af ansøgeren oplyste om, at hun beklagede ikke at have oplyst, at hun formelt var i ægteskab, men at hun ikke havde levet sammen med sin ægtefælle siden 2009 og derfor opfattede ægteskabet som reelt ophørt, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen på baggrund af ovenstående. ÅB/2014/73.

Der vil ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold rykker ved denne formodning.

Ved vurderingen heraf lægges der blandt andet vægt på: ansøgerens sprogkundskaber, idet ansøgeren skal kunne forstå og tale et rimeligt dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk; ansøgerens almene uddannelse, idet ansøgeren som udgangspunkt bør have gennemført skolegang svarende til 9. klassetrin; ansøgerens øvrige baggrund og opvækst; sammenhængen med ansøgerens hidtidige livsforløb; og ansøgerens begrundelse for at komme til Danmark som au pair, herunder om der forinden er knyttet en tæt forbindelse mellem ansøgeren og værtsfamilien.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair til en ansøger fra Elfenbenskysten, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. I forbindelse med indgivelsen af ansøgningen oplyste ansøgeren i ansøgningsskemaet, at hendes modersmål var fransk. Der var ikke oplyst om et andet sprog i skemaet, selvom der var plads dertil. Herefter foretog Den Danske Ambassade i Ghana en vurdering af ansøgerens engelske sprogkundskaber. Det fremgik af interviewet, at ansøgeren havde en søster, som var bosiddende i Danmark, at hun ikke vidste, hvor i Danmark søsteren boede, at hun ikke vidste, hvad hun ville få i lommepenge som au pair, og at hun ikke vidste, hvad værtsfamiliens beskæftigelse var. Ansøgeren oplyste endvidere, at der taltes dansk og engelsk i værtsfamilien. Det fremgik endvidere af interviewet, at ansøgeren ikke talte engelsk, men at hun gennemførte interviewet på fransk. Værtsfamilien havde til støtte for klagen anført, at ansøgeren havde modtaget intensiv undervisning i engelsk i perioden efter interviewet, og at der taltes fransk i værtsfamiliens hjem, hvorfor det ikke ville være et problem at kommunikere med ansøgeren.

Udlændingenævnet fandt, at efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** det af Den Danske Ambassade oplyste om, at ansøgeren på tidspunktet for interviewet ikke talte engelsk, og at hun gennemførte interviewet på fransk.

Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren i ansøgningsskemaet ikke selv havde oplyst, at hun talte engelsk. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at det var en betingelse efter au pair-ordningen, at ansøgeren kunne forstå og tale et rimeligt dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk, hvilket hun ifølge det oplyste ikke kunne. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgeren modtog intensiv undervisning i engelsk i perioden efter interviewet, og at der desuden taltes fransk i værtsfamiliens hjem, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at uanset om ansøgeren havde gået til engelskundervisning siden interviewet på ambassaden, ville hun ifølge det af værtsfamilien oplyste kunne tale fransk i værtsfamilien, idet værtsfaderen oprindeligt havde haft samme nationalitet som ansøgeren og havde fransk som modersmål, hvorfor der forelå en formodning for, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren under interviewet havde oplyst, at hun havde en søster, som var bosiddende i Danmark, og at hun ikke vidste noget om værtsfamilien, herunder hvilken beskæftigelse de havde, og hvad hun ville modtage af lommepenge som au pair, hvilket samlet set bestyrkede en formodning for, at hendes intention ikke var at opleve et au pair-ophold i Danmark, men at opnå længerevarende ophold i landet. ÅB/2014/74.

Au pair-personen skal modtages i en familie med mindreårige børn, og au pair-personen må som udgangspunkt ikke være i familie med eller have samme nationalitet som et eller flere medlemmer af værtsfamilien.

Som eksempler på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Sri Lanka. Ansøgeren havde oplyst i ansøgningen, at han på ansøgningstidspunktet havde afsluttet grundskole, gymnasium og en erhvervsuddannelse, samt at han talte tamil og engelsk. Værtsmoderen havde oplyst, at der taltes tamil, dansk og engelsk i familien. Endvidere fremgik det af værtsmoderens pas, at hun var født i Sri Lanka, men at hun var statsborger i Danmark. Den Norske Ambassade i Colombo, Sri Lanka, afholdt ved ansøgningens indgivelse en samtale med henblik på vurdering af ansøgerens engelske sprogkundskaber. Ved samtalen besvarede ansøgeren mange spørgsmål med meget korte og simple svar, ligesom ansøgeren havde svært ved at besvare spørgsmål relateret til ugedage, måneder, farver, tal og geografi. Desuden havde ambassaden svært ved at forstå ansøgerens udtale. Da ansøgeren blev foreholdt ambassadens vurdering af, at hans engelske sprogkundskaber var meget dårlige, svarede ansøgeren hertil ”very good applicants”. Under interviewet blev ansøgeren spurgt til sine daglige arbejdsopgaver under au pair-opholdet, hvortil ansøgeren svarede, at han skulle undervise børnene i tamil og dans. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at såvel værtsmoderen som værtsfaderen var fra Sri Lanka, at værtsmoderen havde

erhvervet dansk statsborgerskab i 2005, og at værtsfaderen havde erhvervet dansk statsborgerskab i 2002.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af ansøgerens sproglige kundskaber, at han ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at såvel værtsmoderen som værtsfaderen oprindeligt havde samme nationalitet som ansøgeren, at der ifølge det oplyste taltes dansk, tamil og engelsk i værtsfamilien, og at ansøgeren under interviewet på ambassaden havde oplyst, at han skulle undervise børnene i tamil og dans, og at der således forelå en formodning for, at ansøgeren ville tale tamil under opholdet i Danmark, særligt under henvisning til hans engelske sprogkundskaber, og derved ikke ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold i Danmark. ÅB/2014/75.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Tanzania. Ansøgeren havde på ansøgningstidspunktet 11 års skolegang og talte swahili og engelsk. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet oplyst, at hun mødte værtsfamilien første gang i 2010, da værtsfamilien var på besøg i Tanzania, og at ansøgeren var niece til værtsmoderen. Det fremgik endvidere, at værtsmoderen også var statsborger i Tanzania.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark ikke ansås at være, at ansøgeren ønskede at udvide sin kulturelle horisont samt at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Tanzania, hvilket værtsmoderen ligeledes var, og at der derfor forelå en formodning for, at ansøgeren ikke i fornødent omfang ville kunne få et tilfredsstillende sprogligt, fagligt og kulturelt udbytte af au pair-opholdet i Danmark. Det forhold, at ansøgeren skulle tage sig af værtsfamiliens tre børn, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren gennem et au pair-ophold hos værtsfamilien ikke ville kunne forbedre sine sproglige og faglige kundskaber eller udvide sin kulturelle horisont henset til, at hun havde fælles sproglig og kulturel baggrund med værtsmoderen. ÅB/2014/76.

Som eksempel på praksis om at au pair-personen skal modtages i en familie med mindreårige børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som au pair i Danmark meddelt til en statsborger fra Ukraine, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. § 9 j. I forbindelse med værtsforældrenes skilsmis-

se fraflyttede ansøgeren værtsfamiliens bolig sammen med den ene værtsforælder. Værtsfamiliens barn havde bopæl hos den anden værtsforælder, der blev boende i den tidligere fællesbolig. Ansøgeren havde gjort gældende, at værtsforælderen bosiddende i værtsfamiliens tidligere fællesbolig havde modvirket, at barnet kunne få adresse tilmeldt på ansøgerens nye adresse, og at der verserede en sag om forældremyndighed, bopæl og samvær.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som au pair skulle inddrages under henvisning til, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede. **Udlændingenævnet fandt**, at betingelsen om, at der i en værtsfamilies bolig – udover mindst én forælder – skal være registreret mindst ét mindreårigt barn, ikke var opfyldt, da værtsfamiliens barn ikke var registreret på ansøgerens nye adresse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, idet nævnet lagde vægt på, at ansøgeren gennem sit ophold i Danmark i knap et år og otte måneder ikke havde opnået en særlig tæt tilknytning til Danmark, og at hun – der var født og opvokset i Ukraine, hvor hun havde gået i skole og var statsborger – fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. ERH/2014/123.

Au pair-personen skal foruden kost og logi modtage et fast månedligt minimumsbeløb i lommepenge, som minimum skal udgøre brutto 3.250 kr. (2014 niveau). Au pair-personen deltager som modydelse i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen.

Au pair-personen skal have mindst en hel fridag hver uge og i øvrigt have fritid nok til at følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning.

Mindst én forælder i værtsfamilien skal som udgangspunkt være dansk statsborger. Dette udgangspunkt fraviges, når værtsfamilien er EU-statsborgere, der har bopæl i Danmark, eller udlændinge med længerevarende ophold i landet.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i januar 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning som au pair til en filippinsk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9 j.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det fremgik af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings praksisnotat af 8. juni 2010, som senest var ændret den 15. maj 2012, at mindst en af værtsforældrene som udgangspunkt skulle være dansk statsborger, idet sådanne familier havde størst mulighed for at formidle dansk sprog og kultur. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset at ingen af forældrene i værtsfamilien var danske statsborgere, kunne der gives opholdstilladelse til en au pair, såfremt værtsfamilien var EU-statsborgere bosiddende i Danmark i medfør af EU-reglerne om fri bevægelighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værtsmoderen var maltesisk statsborger, og at hun var bosat i Danmark som følge af hendes beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ville kunne stride mod EU-retten, hvis ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos værtsmoderen i Danmark ikke blev imødekommet, allerede fordi værtsmoderen havde diplomatstatus, idet værtsmoderen ikke burde stilles mindre gunstigt, end hvis hun var bosiddende i Danmark i medfør af EU-reglerne om fri bevægelighed. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere betydning**, at værtsmoderen havde haft ophold i Danmark i ti år, at hun og hendes børn talte dansk, samt at hendes 14-årige datter var fuldt integreret i det danske samfund gennem sin skolegang og deltagelse i fritidsaktiviteter. ÅB/2014/77.

Værtfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen. Værtsfamilien skal sørge for, at au pair-personen bliver til- og frameldt folkeregisteret og sygesikringen.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Uganda. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning oplyst, at hun var ugandisk statsborger, og at hun havde børn. Endvidere fremgik det af ansøgningsskemaet, at værtsmoderen i værtsfamilien ligeledes var ugandisk statsborger. Herudover var det i ansøgningsskemaet oplyst, at værtsfamiliens bolig bestod af tre værelser, en stor stue samt et køkken, og at familien bestod af to voksne samt et barn. Af Den Offentlige Informationsserver, som indeholder oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR), fremgik det, at værtsfamiliens bolig samlet var 88 m2 og bestod af tre værelser. Det fremgik endvidere, at der ikke var lovlig beboelse i kælderen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren skulle meddeles afslag på opholdstilladelse under henvis-

ning til, at betingelserne om, at en au pair skal have eget værelse i værtsfamiliens bolig, og at boligen herudover som minimum skal indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum pr. to personer, som er registreret på bopælen, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af BBR-registret, at værtsfamiliens bolig bestod af tre værelser, og at familien bestod af to voksne og et barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens og værtsmoderens fælles nationalitet. **Udlændingenævnet lagde i denne forbindelse vægt på**, at der er en formodning for, at en ansøger, der søger opholdstilladelse som au pair hos en værtsfamilie, hvor mindst et af familiemedlemmerne er eller oprindeligt har været af samme nationalitet som au pair-personen, ikke vil få et tilfredsstillende sprogligt og kulturelt udbytte af et au pair-ophold. **Herudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren havde oplyst at have et barn i sit hjemland, og at au pair-personer, som har stiftet familie, som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, da dette ikke vurderes foreneligt med au pair-ordningens formål og hensigt. ERH/2014/156.

Værtfamilien er forpligtet til at tegne en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring samt en forsikring, der dækker hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlig sygdom eller ulykke.

3.5.2. Varighed og opsigelse af en au pair kontrakt

Et au pair-ophold kan højst vare 24 måneder, jf. § 25, stk. 8, i udlændingebekendtgørelsen, dog ikke længere end kontrakten. Kommer au pair-personen fra et ophold hos en anden familie i Danmark, kan au pair-personen kun være hos den nye værtsfamilie i den resterende del af de 24 måneder.

Som eksempel på praksis herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til en statsborger fra Filippinerne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren i perioden fra oktober 2011 til juli 2013, hvor hun indgav den seneste ansøgning om opholdstilladelse som au pair, allerede havde haft opholdstilladelse i Danmark som au pair hos to værtsfamilier i sammenlagt et år og knap ni måneder, og at der derfor forelå en formodning for, at ansøgeren allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen, ligesom ansøgeren allerede måtte vurderes at have opnået et kendskab til dansk sprog, kultur og samfundsforhold. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at en midlertidig opholdstilladelse som au pair meddeles i en afmålt periode til en bestemt navngiven familie, og at denne opholdstilladelse ikke kan overføres til en ny familie uden fornøden tilladelse fra udlændingemyndighederne. Det anførte om, at ansøgeren i au-

gust 2012 blev meddelt opholdstilladelse som au pair gyldig frem til februar 2014, at ansøgeren fraflyttede sin sidste værtsfamilie på grund af, at hendes pligter overskred det, der forventes ved et au pair-ophold, og at hendes indsigt i kulturelle forhold i Danmark på klagetidspunktet var begrænset, fandt Udlændingenævnet ikke i tilstrækkelig grad afkræftede formodningen for, at ansøgeren allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen. ÅB/2014/78.

Både au pair-personen og værtsfamilien kan opsige kontrakten med to ugers varsel eller med øjeblikkelig virkning, hvis der sker alvorlig misligholdelse af kontrakten, eller hvis der er andre tvingende omstændigheder. En opsigelse af kontrakten vil medføre, at au pair-personens opholdstilladelse inddrages.

3.6. Praktikanter

Efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, kan en udlænding i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet.

Ved bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 blev der fastsat nærmere regler om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 1. januar 2015 og finder alene anvendelse for udlændinge, der første gang indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter bekendtgørelsens ikrafttræden. I årsberetningen for Udlændingenævnets virke i 2014 er der således alene behandlet sager efter den tidligere gældende praksis, og der henvises ikke til bekendtgørelsens bestemmelser.

Arbejdstilladelse til praktikanter, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, meddeles efter udlændingebekendtgørelsens § 34, stk. 2.

Ansøgeren skal være fyldt 18 år, men må ikke være fyldt 35 år på ansøgningstidspunktet. Dette øvre alderskrav på 35 år gælder imidlertid ikke for lægepraktikanter.

Praktikopholdet skal have til formål at supplere ansøgerens allerede påbegyndte eller afsluttede uddannelse i hjemlandet. Arkitektpraktikanter kan imidlertid kun opnå et praktikophold i Danmark, når de fortsat er under uddannelse.

Som eksempel herpå kan nævnes, at **Udlændingenævnet i august 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, til en statsborger fra Australien. Ansøgeren havde gennemført i alt seks års videregående uddannelse og sidst en Bachelor of Landscape Architecture i 2007 i Australien. Siden

december 2007 havde ansøgeren endvidere været beskæftiget som Landscape Architect og Architectural Graduate Position ligeledes i Australien. Ansøgeren oplyste, at han søgte en praktikplads for at fremme sin udvikling inden for området Urban Design.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om, at udenlandske arkitekter skal være under uddannelse i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren afsluttede sin uddannelse Bachelor of Landscape Architecture i 2007 og siden december 2007 havde været beskæftiget som blandt andet Landscape Architect. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgeren var uddannet landskabsarkitekt. **Udlændingenævnet bemærkede afslutningsvist,** at der efter praksis kun gives opholdstilladelse til praktikophold til udenlandske arkitekter, som er under uddannelse i hjemlandet. Færdiguddannede arkitekter kan således ikke få opholdstilladelse til praktikophold. ÅB/2014/79.

Praktikopholdet skal have en faglig og tidsmæssig tilknytning til ansøgerens påbegyndte eller erhvervede uddannelse i hjemlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der ikke forelå tilstrækkelig faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og de arbejdsopgaver, som praktikstedet tilbød, og hvor der endvidere ikke forelå tilstrækkelig tidsmæssig tilknytning, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i maj 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, til en statsborger fra Ukraine. Praktikstedets produktion bestod primært af mælkeproduktion og planteavl, og praktikstedet var godkendt for elever på landbrugsuddannelsen og godkendt til specialerne ”Landbrugsassistent”, ”Landmand, husdyr”, ”Landmand, planter” og ”Jordbrugsmaskinfører”. Ansøgeren skulle under praktikopholdet beskæftige sig med blandt andet bygninger og inventar, brug af håndværktøj, fodring, daglig pasning, malkning, reproduktion, håndtering af dyr, sundhed og sygdom, bedømmelse af foder, avl, vedligeholdelse af udstyr og hygiejne. Ansøgeren havde i juni 2009 afsluttet uddannelsen Bachelor of Agriculture Engineering & Electrification og i juni 2010 afsluttet uddannelsen Master of Agriculture Engineering of Agricultural Products, begge fra Kirovograf National Technical University, Ukraine, hvor han hovedsageligt havde haft fag af mekanisk, elektronisk og teknisk karakter. Ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde erhvervserfaring inden for veterinær-, landbrugs-, skovbrugs- eller gartneriområdet, men havde dog anført, at han havde haft flere fag vedrørende landbrug og husdyravl.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k, idet der efter Udlændingenævnets opfattelse ikke var en sådan sammenhæng mellem ansøgerens uddannelser og det tilbudte praktikophold som landbrugsmedhjælper, at praktikopholdet kunne anses at have til formål at supplere ansøgerens uddannelse. **Udlændinge-**

nævnet lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgerens fag hovedsageligt havde været inden for mekanik, elektronik og teknik, og at det af praktikpladsgodkendelsen fremgik, at praktikstedet var godkendt for elever på landbrugsuddannelsen, og godkendt til specialerne ”Landbrugsassistent”, ”Landmand, husdyr” og ”Landmand, planter”. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at praktikstedets produktion bestod af mælkeproduktion og planteavl. **Ydermere tillagde Udlændingenævnet det en vis betydning**, at ansøgeren afsluttede sin masteruddannelse i juni 2010 og først knap tre år senere søgte om opholdstilladelse med henblik på praktik, og at der derfor ikke forelå en naturlig tidsmæssig sammenhæng mellem ansøgerens afsluttede uddannelser og det ønskede praktikophold. ÅB/2014/80.

Som eksempel på en afgørelse, hvor der vurderedes at foreligge tilstrækkelig faglig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelse og de arbejdsopgaver, som praktikstedet tilbød, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2014 omgjorde** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 k, under henvisning til, at han ikke opfyldte betingelserne for en opholdstilladelse som praktikant i Danmark, hvor han skulle beskæftige sig med blandt andet svineproduktion. Det forhold, at ansøgerens uddannelse hovedsageligt lå inden for mekanik og teknik kunne efter en samlet vurdering af sagens oplysninger ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på bl.a.**, at Kharkiv National Technical University of Agriculture, Ukraine, havde oplyst, at ansøgerens uddannelsesforløb ville blive udvidet med praktikopholdet, og at han ville lave sit ”Diploma Project” baseret på den viden, som han havde opnået ved praktikopholdet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde studeret”Animals Breeding”, ”Live-stock Production Technology”, ”Agricultural Machinery”, ”Animals Food Mixing and Processing”, Animal Farm Management” samt ”Technology of Production of Plant Growing Products”, og at faget ”Animals Breeding” indeholdt læren om malkning af køer, kvæg og svineproduktion, samt fodring af dyr, læren om sygdomme, insemination og generelt læren om moderne dyreproduktion. **Herudover lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren under sit praktikophold tillige skulle beskæftige sig med bygninger og inventar, brug af håndværktøj samt vedligeholdelse af udstyr, og at praktikstedet var godkendt til blandt andet specialet ”Jordbrugsmakinfører” på trin to. ÅB/2014/81.

Løn- og ansættelsesforhold skal derudover være sædvanlige efter de til enhver tid gældende overenskomster for praktikanter. Praktikopholdet kan i nogle tilfælde være ulønnet, og i så fald skal ansøgeren dokumentere, at han/hun råder over midler svarende til taksten for Statens Uddannelsesstøtte (SU) på ansættelsestidspunktet.

Som et eksempel på, at de tilbudte løn og ansættelsesvilkår ikke vurderedes at være sædvanlige, kan nævnes, at **Udlændingenævnet i januar 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse som praktikant i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra USA. Ansøgeren havde i ansøgningsskemaet oplyst, at praktikopholdet ved Syddansk Universitet var ulønnet, og at den gennemsnitlige ugentlige arbejdstid var på 10 til 15 timer.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen om, at ansøgerens løn- og ansættelsesforhold skulle være sædvanlige efter danske vilkår ikke kunne anses for opfyldt henset til, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde anført, at den ugentlige arbejdstid var på 10 til 15 timer. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at et ordinært praktikophold typisk indebærer fuldtidsbeskæftigelse svarende til 37 timer ugentligt. Det forhold, at arbejdstiden ifølge ansøgeren i perioder kunne komme op på 37 timer ugentligt, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet en praktikant ansat på sædvanlige ansættelsesvilkår efter danske forhold som udgangspunkt skal være ansat på fuld tid svarende til omkring 37 timer ugentligt. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse som praktikant i medfør af udlændingelovens § 9 k. ERH/2014/7.

Kortvarige kurser kan ikke sidestilles med en uddannelse, og kan derfor ikke danne grundlag for et praktikophold i Danmark. Dette gælder, selvom kurset består af fag, som kan være relevante for det ønskede praktikophold.

3.7. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.7.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 21, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig

lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en filippinsk statsborger, da hun på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold her i landet. **Samtidig stadfæstede Udlændingenævnet** Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år. Ansøgeren blev i februar 2009 meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair med gyldighed frem til august 2010. I december 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring og pålagde i den forbindelse ansøgeren at udrejse senest 15 dage efter modtagelsen af afgørelsen. Det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration meddelte i februar 2011 ansøgeren, at klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2010 ikke var tillagt opsættende virkning og pålagde i den forbindelse ansøgeren at udrejse straks. I juni 2011 stadfæstede det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2010 og pålagde ansøgeren at udrejse straks. I juli 2013 søgte ansøgeren om humanitær opholdstilladelse i Danmark, og i august 2013 meddelte Justitsministeriet ansøgeren afslag på ansøgningen om humanitær opholdstilladelse. I februar 2014 indgav ansøgeren på ny ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark, hvor hun oplyste, at hun siden 2009 havde opholdt sig uafbrudt her i landet. I maj 2014 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at afvise ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring samt om at udvise ansøgeren med indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningen om ægtefællesammenføring i februar 2014 ikke havde lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde modtaget afslag på familiesammenføring senest i juni 2011 og fået meddelt

en udrejsefrist, hvorfor hun ikke kunne antages at have haft en berettiget forventning om at have lovligt ophold i Danmark efter denne dato. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet, da der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet, samt at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke ville kunne udøve familielivet i Filippinerne, herunder at ansøgerens ægtefælle ikke ville kunne meddeles opholdstilladelse i Filippinerne, såfremt parret ønskede det. Det forhold, at ansøgeren i november 2011 fødte parrets fællesbarn i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parrets familieliv var etableret på et tidspunkt umiddelbart før udløbet af ansøgerens opholdstilladelse som au pair, og at hun dernæst ikke havde haft lovligt ophold her i landet. Ansøgeren kunne ikke have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark, uanset at hun senere under ulovligt ophold havde født et barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens barn ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, idet børn først kan antages at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års ophold her i landet, hvor barnet skal have været tilknyttet dansk institution eller skole. FAM/2014/168[3].

Som eksempel på en afgørelse, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan nævnes følgende sager:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en irakisk statsborgers indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren blev i september 2002 meddelt afslag på familiesammenføring med den herboende ægtefælle, der i 1995 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark og i 2002 blev tildelt dansk statsborgerskab. Derudover blev ansøgeren meddelt afslag på asyl i Danmark i maj 2004 og igen i januar 2014. Ansøgeren var senest indrejst i Danmark i januar 2013, og hun fik i forbindelse med, at Flygtningenævnet meddelte hende endeligt afslag på asyl, fastsat en udrejsefrist til medio februar 2014. I starten af februar 2014, før udrejsefristen udløb, søgte ansøgeren at indgive ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med den herboende ægtefælle. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren og dennes ægtefælle havde to på afgørelsestidspunktet herboende fællesbørn, som var født i henholdsvis 2005 og 2009 i Irak. Børnene var begge danske statsborgere. Det blev herudover anført i ansøgningen, at ansøgerens ægtefælle frygtede for ansøgerens liv, såfremt hun måtte returnere til Irak. I marts 2014 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse, og senere samme måned klagede ansøgerens ægtefælle over afgørelsen til Udlændingenævnet. Til støtte for klagen anførte ansøgerens ægtefælle, at parrets her-

[3] For resumé vedrørende afgørelsen om udvisning, se afsnit 3.11.4.

boende fællesbørn behøvede ansøgeren, at parret begge var forfulgt af Al Qaeda i Irak, at der ikke længere var nogen dansk ambassade i Irak, at parret ikke havde råd til flybilletter, at parrets fællesbørn var påvirket af børnenes tidligere ophold i Irak, at ægtefællen havde været ude for et trafikuheld, hvorved hans hukommelse var påvirket, og at han led af nyre- og lungesygdomme. I april 2014 modtog Udlændingenævnet oplysninger fra den herboende ægtefælles bopælskommune om, at parrets fællesbørn var tæt knyttet til ansøgeren, at ansøgerens tilstedeværelse i familien vurderedes af stor betydning med henblik på børnenes trivsel og udvikling i Danmark, og at kommunen i tilfælde af ansøgerens udvisning af Danmark ville være nødt til at overveje eventuel anbringelse af børnene uden for hjemmet. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at parrets fællesbørn begge var indrejst i Danmark i februar 2012, og at de havde været udrejst til Irak i alt fem gange i sammenlagt næsten syv år sammen med den herboende ægtefælle i perioden 2004-2012.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde kunne indgive sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med Flygtningenævnets afgørelse i januar 2014 fik fastsat en udrejsefrist medio februar 2014. Ansøgeren indgav således sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under en fastsat udrejsefrist. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om ganske særlige forhold, der kunne danne grundlag for fravigelse af udgangspunktet i udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at økonomiske vanskeligheder vedrørende fremskaffelse af flybilletter ikke indgår i vurderingen efter udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende ægtefælle senest havde besøgt ansøgeren i Irak i perioden mellem juni 2012 og november 2012. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at det måtte anses for forbundet med uoverstigelige hindringer for ansøgeren at indgive ansøgning fra hjemlandet Irak eller et andet land end Danmark, hvor ansøgeren havde haft fast ophold de sidste tre måneder. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der ikke forelå oplysninger om, at den herboende ægtefælles lidelser var akut behandlingskrævende, at hans lidelser ikke var dokumenteret, og at han havde haft flere længerevarende ophold i Irak. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at der ikke længere var en dansk ambassade i Irak, og at parrets fællesbørn havde boet i Danmark siden februar 2012, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren kunne indgive ansøgning fra sit hjemland Irak ved det danske konsulat i Erbil, og at parrets fællesbørn henset til deres alder og kortvarige ophold i Danmark ikke havde etableret en så væsentlig tilknytning til Danmark, at ansøgningen under henvisning hertil burde tillades indgivet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at kommunen havde oplyst, at denne i tilfælde af ansøgerens udvisning af Danmark ville være nødt til at overveje en eventuel anbringelse af parrets fællesbørn uden for hjemmet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at børnene frem til februar 2012 boede sammen med ansøgeren i Irak, hvorfor ansøgeren kunne henvises til at tage børnene med til Irak, såfremt den herboende ægtefælle ikke var i stand til at varetage børnenes trivsel og

udvikling. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, at det ikke ville være uproportionalt stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, at nægte ansøgerens ansøgning indgivet i Danmark og henvise ansøgeren til at indgive ansøgningen fra hjemlandet Irak. FAM/2014/194.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, men hvor Udlændingenævnet traf afgørelse om at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Rusland.

Udlændingenævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at Udlændingestyrelsen i februar 2014 besluttede, at ansøgeren ikke i Danmark kunne indgive en ansøgning om opholdstilladelse, og at Rigspolitiets Nationale Udlændingecenter i juli 2014 oplyste til Udlændingenævnet, at de i februar 2014 havde fremsendt en skrivelse til Udlændingestyrelsen, hvori de oplyste om en aktuelt manglende mulighed for tvangsudsendelse af ansøgeren. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen med inddragelse af politiets oplysninger kunne tage fornyet stilling til, om ansøgeren i Danmark kunne indgive en ansøgning om opholdstilladelse. Udlændingenævnet tog ikke stilling til, om ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse kunne tillades indgivet i Danmark. ÅB/2014/82.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise, at ansøgeren, der var statsborger i Makedonien, i Danmark kunne indgive sin ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren var i marts 2013 blevet meddelt afslag på familiesammenføring i Danmark, og denne afgørelse var blevet stadfæstet af Udlændingenævnet i maj 2013. I august 2013 indrejste ansøgeren i Danmark. I september 2013 afslog Udlændingenævnet at genoptage ansøgerens familiesammenføringssag. Ansøgeren indgav i Danmark på ny ansøgning om familiesammenføring ti dage efter, at Udlændingenævnet havde afslået at genoptage ansøgerens familiesammenføringssag. Det fremgik ikke af den nye ansøgning, at der var væsentlige ændringer i ansøgerens og den herboende ægtefælles forhold.

Udlændingenævnet fandt, at der forelå særlige grunde, der talte imod, at ansøgningen skulle tillades indgivet i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse (familiesammenføring) i Danmark cirka fire måneder efter, at Udlændingenævnet i maj 2013 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2013, og ti dage efter, at Udlændingenævnet i september 2013 afslog at genoptage sin afgørelse fra maj 2013. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 21, fremgår, at en udlænding, der har fået afslag på familiesammenføring, ikke kan indrejse på visum og på ny indgive ansøgning om familiesammenføring, medmindre det forhold, som begrundede afslaget på ansøgningen, har ændret sig eller udviklet sig på en sådan måde, at der er grundlag for igen at vurdere sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om familiesammenføring her i landet ikke efter en umiddelbar vurdering af sagen var åbenbart, at det forhold, som begrundede afslaget på familiesammenføring i marts 2013, havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. FAM/2014/8.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om ægtefællesammenføring til en statsborger fra Montenegro, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 21. Ansøgeren var i marts 2013 blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mindst tre år. Ansøgerens herboende ægtefælle var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i juli 2012. I oktober 2013 indgav ansøgeren på ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, idet forholdene omkring ansøgerens herboende ægtefælles tidsubegrænsede opholdstilladelse ikke havde ændret sig væsentligt, siden Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i marts 2013. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 18 (nu § 9, stk. 21), at særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis udlændingen allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om. For eksempel vil en udlænding, som har fået afslag på ægtefællesammenføring, ikke kunne indrejse på visum og på ny indgive ansøgning om ægtefællesammenføring, medmindre det eller de forhold, som begrundede afslaget på ansøgningen, har ændret sig eller udviklet sig på en sådan måde, at der er grundlag for igen at vurdere sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning efter den vurdering, der skal foretages af sagen efter udlændinge-

lovens § 9, stk. 21, ikke var åbenbart, at det forhold, som begrundede Udlændingestyrelsens afslag i marts 2013, havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. FAM/2014/33.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en serbisk statsborger, da de forhold, der begrundede afslaget om familiesammenføring i maj 2013, ikke havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny. I maj 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, idet ansøgerens herboende ægtefælle ikke havde stillet økonomisk sikkerhed, jf. udlændingelovens § 9, stk. 4. Afgørelsen blev påklaget efter klagefristens udløb, hvorfor Udlændingenævnet i september 2013 afviste at behandle klagesagen. I marts 2014 indgav ansøgeren på ny en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ægteskabet med sin herboende ægtefælle. I maj 2014 afviste Udlændingestyrelsen, at ansøgeren i Danmark kunne indgive sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, under henvisning til, at der forelå særlige grunde, der talte imod at tillade ansøgningen indgivet.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde afvist indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at da ansøgeren på ny søgte om familiesammenføring i Danmark i marts 2014, var der kun gået cirka ti måneder, siden Udlændingestyrelsen meddelte afslag i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 4, og at der ikke til den nye ansøgning fra marts 2014 var vedlagt en godkendt sikkerhedsstillelse fra den herboende ægtefælles kommune eller i øvrigt anført, at kravet om sikkerhedsstillelse denne gang ville blive imødekommet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 18 (nu § 9, stk. 21), at særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis udlændingen allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om. For eksempel vil en udlænding, som har fået afslag på ægtefællesammenføring, ikke kunne indrejse på visum og på ny indgive ansøgning om ægtefællesammenføring, medmindre det eller de forhold, som begrundede afslaget på ansøgningen, har ændret sig eller udviklet sig på en sådan måde, at der er grundlag for igen at vurdere sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at det på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning ikke efter en umiddelbar vurdering af sagen var åbenbart, at det forhold, som begrundede afslaget, havde ændret sig i en sådan grad, at der var grundlag for at vurdere sagen på ny, da der to gange forud herfor var blevet meddelt enslydende afslag – det seneste under ét år forud for den seneste ansøgning. FAM/2014/127.

Med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige, at en ansøgning burde tillades indgivet her i landet, på trods af, at ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning efter udlændingelovens § 9, stk. 21. Ansøgeren, som var tunesisk statsborger, havde i november 2013 af Udlændingestyrelsen fået afvist sin ansøgning om opholdstilladelse, da denne var søgt indgivet under en fastsat udrejsefrist.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgningen skulle tillades indgivet og behandlet her i landet, henset til at ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn var tvangsanbragt uden for hjemmet, og at ansøgeren havde fastsat regelmæssigt samvær med barnet. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ville være bedst i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser og hensynet til barnets tarv at tillade ansøgningen indgivet og behandlet i Danmark. FAM/2014/12.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, til en filippinsk statsborger. Udlændingestyrelsen havde afvist at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet i september 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse ikke burde afvises i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder på længden og karakteren af ansøgerens ophold i Danmark sammenholdt med, at det fremgik af ansøgerens ansøgningsskema, at ansøgerens herboende ægtefælle havde samvær med to herboende særbørn, som var født i henholdsvis juli 2000 og februar 2003, og som den herboende ægtefælle udøvede samvær med i ikke uvæsentligt omfang. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ville være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at tillade ansøgningen fra september 2013 indgivet i Danmark. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen skulle realitetsbehandle ansøgningen. FAM/2014/171.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne føre til, at en ansøgning burde tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en iransk statsborger. Udlændingestyrelsens afgørelse var begrundet med, at ansøgeren havde fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med to afgørelser fra november 2010 og januar 2011. Ansøgeren og dennes ægtefælle havde tre fællesbørn, som alle var danske statsborgere. Udlændingestyrelsen meddelte i juli 2010 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Afgørelsen blev stadfæstet i november 2010. Det fremgik af afgørelsen, at ansøgeren ikke havde gyldig rejselegitimation, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1. I januar 2011 blev genoptagelse af sagen afslået, og det blev påbudt ansøgeren at udrejse straks. I april 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til ansøgerens ægteskab med sin ægtefælle. Ved brev i december 2013 indsendte ansøgeren en erklæring fra november 2013 fra en sundhedsplejerske, hvoraf det fremgik, at ægteparret havde et godt indbyrdes forhold, og at de hen ad vejen var blevet gode til at samarbejde om fællesbørnene og hjemmet. Det fremgik endvidere, at sundhedsplejersken havde den opfattelse, at fællesbørnenes psykiske udvikling var truet af ansøgerens usikre situation. Om den herboende ægtefælles helbredstilstand blev det oplyst, at ansøgerens ægtefælle havde været ude for to trafikuheld og et overfald, hvorfor han led af smerter i nakke og ryg, hovedpine og smerter i begge ben, men at han var færdigudredt og ikke var i behandling for smerter.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette traf afgørelse om, at ansøgeren ikke burde kunne indgive sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse rettelig måtte afvises under henvisning til, at hun på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse opholdt sig ulovligt i landet. **Udlændingenævnet fandt endvidere ikke**, at Danmarks internationale forpligtelser tilsagde, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 tilsagde, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens ægtefælle havde smerter som følge af flere trafikuheld og et overfald, samt at Arbejdsskadestyrelsen havde vurderet, at ansøgerens ægtefælle havde mistet 30 procent af erhvervsevnen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne begrunde, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse kunne tillades indgivet her i landet. Det forhold, at ægteparret havde tre fællesbørn, der alle var født i Danmark og var danske statsborgere, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne begrunde, at

ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse kunne tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at familielivet mellem ansøgeren og hendes ægtefælle var indgået og etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde lovligt ophold her i landet, og ansøgeren kunne således ikke have en berettiget forventning om at kunne etablere og udøve et familieliv i Danmark. Det forhold, at det blev anført, at familiens enhed måtte beskyttes, kunne ikke føre til, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK's artikel 8, at EMRK's artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK's artikel 8 har en ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2014/83.

3.7.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne[4] – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4 (erhverv), § 9 i, stk. 2 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (working holiday), § 9 m, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse) og § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse).

3.7.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af erhverv

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 1. pkt., kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a[5], § 4 b[6] eller § 5, stk. 2[7], i medfør af EU-reglerne, jf. § 6[8], eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f[9] eller 9 i-9 n[10], og hvis ingen særlige grunde taler herimod.

---

[4] Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

[5] Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

[6] Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

[7] Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for justitsministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

[8] Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

[9] Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

[10] Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler working holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 2. pkt., kan en udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 6.1.2., at særlige grunde, der kan tale imod, at ansøgningen kan indgives her i landet, kan være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse. Ansøgningen skal afvises, hvis udlændingen klart ikke er kvalificeret til det job, der henvises til i ansøgningen, eller der i øvrigt er grund til at antage, at aftalen eller tilbuddet om job er proforma. Det vil også tale imod at tillade ansøgningen indgivet, hvis ansøgeren allerede har fået afslag på det, der ansøges om. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt. Bestemmelsen er absolut og betyder, at der ikke er nogle særlige grunde, der kan bevirke, at en ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse kan indgives her i landet, hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist.

Som eksempler på afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt., til en newzealandsk statsborger, da hun på tidspunktet for ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark ikke havde lovligt ophold her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse i marts 2013 ikke opholdt sig lovligt her i landet, hvorfor hendes ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen blev afvist, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens Working Holiday opholdstilladelse udløb én dag før indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, hvorfor hun ikke opholdt sig lovligt i Danmark på ansøgningstidspunktet. Det af ansøgeren oplyste om, at hun ikke nåede at indgive en ny ansøgning på grund af en uundgåelig fejl fra hendes side, at hun havde venner og en dansk kæreste i Danmark, og at udløbsdatoen for Working Holday opholdstilladelsen var en søndag, kunne ikke føre til en ændret vurdering henset til, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. pkt., var absolut. Ansøgeren kunne således have indgivet sin ansøgning, imens hun stadig havde lovligt ophold her i landet og eftersendt eventuelle relevante oplysninger.
ÅB/2014/13/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afvisning af en ansøgning om forlængelse af en opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af lønarbejde til en statsborger fra Australien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tillades at indgive en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 1. punktum, henset til at ansøgeren på ansøgningstidspunktet ikke opholdt sig lovligt i Danmark. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren i september 2013 blev meddelt opholds- og arbejdstilladelse med gyldighed frem til oktober 2013. Tilladelsen blev i december 2013 forlænget frem til den 31. januar 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren først den 3. februar 2014 indgav en ansøgning om forlængelse af opholds- og arbejdstilladelsen på baggrund af lønarbejde. **Udlændingenævnet fandt**, at det forhold, at ansøgerens arbejdsgiver var skyld i den sene indgivelse af ansøgningen, ikke kunne føre til en anden vurdering henset til, at dette ikke var et hensyn, som Udlændingenævnet kunne inddrage i vurderingen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 4, 3. punktum, er absolut, hvilket betyder, at der ikke kan foreligge nogen særlige grunde, som kan bevirke, at en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan indgives her i landet, hvis udlændingen ikke har lovligt ophold. ERH/2014/97.

Som eksempel på, at Udlændingenævnet har hjemvist en afgørelse truffet af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering til fornyet behandling i styrelsen, da ansøgeren havde dokumenteret at have haft lovligt ophold på tidspunktet for indgivelse af ansøgning, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt således ikke grundlag for at stadfæste styrelsens afgørelse fra august 2014, hvorved ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen blev afvist under henvisning til, at ansøgeren ikke havde et gyldigt visum eller gyldig opholdstilladelse i Sverige eller et andet EU-land og derfor ikke opholdt sig lovligt i Danmark ved indleveringen af sin ansøgning til styrelsen i juli 2014. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i september 2014 fremsendte dokumentation for lovligt ophold i Sverige fra juni 2014 til september 2014, og at han således havde dokumenteret lovligt ophold i Sverige på tidspunktet for indgivelsen af sin ansøgning om opholdstilladelse efter greencardordningen. ÅB/2014/85.

3.7.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier

Efter udlændingelovens § 9 i, stk. 2, kan en ansøgning efter § 9 i, stk. 1, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af nærmere angivne bestemmelser i udlændingeloven. Efter § 9 i, stk. 2, 1. pkt., skal ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, kun kunne indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller §§ 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod.

Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det, jf. § 9 i, stk. 2, 2. pkt.

Ved formuleringen om, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet her i landet, er der navnlig sigtet til ansøgninger om familiesammenføring, hvor det på baggrund af en umiddelbar vurdering ikke kan afvises, at der er et beskyttelsesværdigt familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8.

Som eksempler på afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som studerende kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2 og 3, til en statsborger fra Cameroun. Udlændingeservice meddelte i august 2009 ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som studerende på AP Programme in Computer Science ved Selandia College gyldig til juli 2012. I november 2011 oplyste Københavns Vestegns Politi til Udlændingeservice, at ansøgeren havde erkendt at have overtrådt udlændingelovens § 59, stk. 2, om ophold i landet uden fornøden tilladelse. Ansøgeren indgav herefter i juli 2012 en ny ansøgning om opholdstilladelse som studerende på AP Degree i IT Network and Electronics Technology ved Erhvervsakademiet Aarhus, hvilket Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i november 2012 meddelte ansøgeren afslag på. I februar 2013 genfremsendte Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering denne afgørelse til ansøgeren og meddelte samtidig, at han skulle udrejse af Danmark senest primo april 2013. 16 dage før udrejsefristens udløb blev afgørelsen påklaget til Udlændingenævnet, som i september 2013 meddelte ansøgeren, at klagen ikke blev tillagt opsættende virkning, og at det påhvilede ansøgeren at udrejse af Danmarks straks. I september 2013 indgav ansøgeren på ny en ansøgning om opholdstilladelse som studerende på AP Degree i IT Network and Electronics Technology ved Erhvervsakademiet Aarhus. Han indgav endvidere i

november 2013 en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af samliv med en statsborger fra Cameroun, som havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I december 2013 afviste Udlændingestyrelsen at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af længerevarende samliv under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, hvilken afgørelse i marts 2014 også blev stadfæstet af Udlændingenævnet. I december 2013 afviste Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende ligeledes under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2 og 3. I februar 2014 stadfæstede Udlændingenævnet Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser fra november 2012 og februar 2013, hvormed ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse som studerende og pålagt at udrejse af Danmark senest primo april 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ansøgning fra september 2013 skulle anses som en førstegangsansøgning, da ansøgeren ikke tidligere havde haft opholdstilladelse under henvisning til den pågældende uddannelse. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen i september 2013 ikke havde lovligt ophold i Danmark, hvorfor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering med rette i december 2013 afviste ansøgningen. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i februar 2013 genfremsendte styrelsens afgørelse fra november 2012 til ansøgeren og meddelte ham, at han skulle udrejse af Danmark senest primo april 2013. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingenævnet ved brev fra september 2013 meddelte, at klagen over Udlændingestyrelsens afgørelser fra november 2012 og februar 2013 ikke var tillagt opsættende virkning, og at det påhvilede ansøgeren at udrejse af landet straks. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. ÅB/2014/86.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en tyrkisk statsborger. Ansøgeren indgav i juli 2013 en ansøgning til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. Senere samme måned blev ansøgeren vejledt om, at såfremt han ønskede at indgive en ny ansøgning på baggrund af studie, ville ansøgningen som udgangspunkt blive afvist, hvis han allerede havde en verserende ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse under behandling. I august 2013 modtog Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en ansøgning fra ansøgeren om opholdstilladelse på baggrund af studie. I september 2013 fik ansøgeren afslag på opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. I oktober 2013 afviste Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering at behandle ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2 og 3, da han på indgivelsestidspunktet allerede havde en sag om opholds- og arbejdstilladelse i Danmark under behandling.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse som studerende allerede havde en verserende sag om opholds- og arbejdstilladelse under behandling i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvorfor styrelsen med rette afviste at behandle hans ansøgning om opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juli 2013 indgav ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse, og at denne sag først blev afgjort i september 2013, men at han allerede i august 2013 havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse som studerende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ved telefonisk henvendelse i november 2013 havde oplyst over for Udlændingenævnet, at der ikke var noter eller telefonnotater på sagen, der kunne indikere, at ansøgeren havde haft kontakt til styrelsen i forbindelse med udløbet af hans daværende opholdstilladelse, og at han i den anledning var blevet vejledt om at indgive ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse, mens han afventede optagelse på den nye uddannelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i juli 2013 blev vejledt om, at han skulle frafalde klagen vedrørende opholds- og arbejdstilladelse for at kunne få behandlet en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studie. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis vægt**, at ansøgeren i sine e-mails til Udlændingenævnet havde ændret forklaringen angående sin kontakt med styrelsen og den vejledning, han havde fået derfra. ÅB/2014/87.

3.8. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse – også kaldet permanent opholdstilladelse – er senest blevet ændret ved lov nr. 572 af 18. juni 2012. De nye regler gælder for alle ansøgninger indgivet fra og med den 1. juli 2012.

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11, stk. 1-16. Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst fem år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række supplerende betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de supplerende betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention. Derudover findes der en række dispensationsgrunde for særlige grupper af udlændinge, herunder f.eks. unge, der er mellem 18 og 19 år på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet har i 2014 haft anledning til at tage stilling til en række af de betingelser, der stilles for at meddelelse tidsubegrænset opholdstilladelse.

3.8.1. Forfalden gæld til offentlige myndigheder – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før eventuel forfalden gæld til det offentlige er tilbagebetalt. Dog kan en udlænding meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af forfalden gæld til det offentlige, hvis den manglende afvikling af gælden skyldes, at der er givet henstand med gælden. Det er dog samtidig en forudsætning, at gælden ikke overstiger 100.000 kr.

Følgende typer gæld er omfattet, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, afsnit 4.2.1.3:

1) tilbagebetalingspligtige ydelser efter lov om social service eller lov om aktiv socialpolitik,
2) børnebidrag, der er udbetalt forskudsvis af det offentlige efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag,
3) daginstitutionsbetaling,
4) tilbagebetaling af for meget udbetalt boligstøtte, jf. § 47 i lov om individuel boligstøtte,
5) tilbagebetaling af boligtilskudslån, og
6) skatter og afgifter, medmindre skatte- eller afgiftsrestancen skyldes forhold, der ikke kan lægges ansøgeren til last.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ingen forfalden gæld til det offentlige, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i august 2007 som kvoteflygtning. Ansøgeren indgav i januar 2013 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og oplyste i den forbindelse at have gæld til det offentlige på 55.539 kr. Ansøgeren fremsendte i forbindelse med klagen blandt andet dokumentation for, at gælden rettelig var et SU-lån.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han havde forfalden gæld til det offentlige, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den af ansøgeren fremsendte dokumentation. ÅB/2014/88.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Irak. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i

Danmark i april 2003 som familiesammenført til en flygtning. Ansøgeren indgav i marts 2013 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og oplyste i den forbindelse at have gæld til det offentlige på 90.000 kr. Ansøgeren oplyste i forbindelse med sagens behandling ved Udlændingenævnet, at gælden i maj 2014 var nedbragt til 11.000 kr.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter det oplyste havde gæld til det offentlige, og at der ikke sås at være givet ansøgeren henstand med betaling af gælden. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der kunne dispenseres fra bestemmelsen om, at ansøgeren ikke må have gæld til det offentlige. ÅB/2014/89.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Irak. Ansøgeren var meddelt humanitær opholdstilladelse i Danmark i marts 2006. Ansøgeren indgav i marts 2014 en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark og oplyste i den forbindelse at have gæld til det offentlige på 33.000 kr., og at der var givet henstand med gælden. Under sagens behandling ved Udlændingenævnet blev det oplyst, at ansøgeren havde gæld til det offentlige på ca. 58.000 kr., at der var indgået afdragsordninger, for så vidt angår dele af gælden, og at der ikke var givet henstand med betalingen.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren efter det oplyste havde gæld til det offentlige, og at der ikke sås at være givet henstand med betaling af gælden. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, når man har gæld til det offentlige, uanset at der er aftalt en afdragsordning. ÅB/2014/90.

3.8.2. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den tre-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kan nævnes (se herudover afsnit 3.8.7):

Udlændingenævnet omgjorde i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en statsborger fra Eritrea. Ansøgeren, der i november 2012 havde indgivet en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, havde i april 2012 og marts 2013 modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Ansøgeren havde i henholdsvis maj 2012 og oktober 2013 gjort kommunen opmærksom på, at han ikke var berettiget til kontanthjælp i de pågældende måneder, og at udbetalingerne skyldtes forhold ved kommunen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse havde modtaget offentlig hjælp efter integrationsloven eller lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde ansøgt om kontanthjælp, og at den fejlagtige udbetaling af kontanthjælp skyldtes forhold ved kommunen. FAM/2014/56.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra det tidligere Jugoslavien. Ansøgeren, der i februar 2013 indgav en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, havde til sagen oplyst, at han frem til december 2010 havde modtaget starthjælp efter integrationsloven. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren i januar 2011 havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitiks § 25.

Udlændingenævnet fandt, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, og at han siden februar 2011 havde været i fuldtidsbeskæftigelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det er tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er afgørende for den 3-årige periode. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren led af blandt andet PTSD, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren siden februar 2011 havde varetaget et fuldtidsarbejde og således måtte antages at kunne opfylde de grundlæggende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2014/55

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en statsborger fra Rusland. Den pågældende var oprindeligt meddelt midlertidig opholdstilladelse i Danmark i marts 2005 i en alder af 65 år. Ansøgeren indgav i marts 2013 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen. Ansøgeren havde i perioderne fra maj 2011 til maj 2012 og fra oktober 2012 og frem modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens alder på indrejsetidspunktet svarede til den danske folkepensionsalder, og at hun havde været afskåret fra at oppebære dansk folkepension, da hun ikke havde haft fast bopæl her i landet i mindst 10 år mellem det fyldte 15. år og folkepensionsalderen, jf. § 2, stk. 2, nr. 1, i lov om social pension. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at kommunen havde oplyst, at begrundelsen for at yde ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitiks § 27 var, at hun var 74 år gammel, uden formue og indtægter, og at ansøgeren opfyldte betingelserne i lov om aktiv socialpolitiks § 27 om at have nået efterlønsalderen og ikke kunne få folkepension på grund af optjeningsreglerne. På den baggrund og under hensyn til, at ansøgeren var 74 år, **fandt Udlændingenævnet**, at den af ansøgeren modtagne kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitiks § 27 måtte sidestilles med folkepension, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, sidste led. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det fremgik af bemærkningerne til lov nr. 301 af 19. april 2006, afsnit 6.2., at "Førtidspensionister, der ikke kan få fuld pension på grund af betingelserne om optjening, kan efter førtidspensionsreformen af 1. januar 2003 få supplerende hjælp udbetalt efter lov om aktiv socialpolitik. Hjælp ydes efter en behovsmæssig vurdering og kan både gives som et fast løbende tillæg af forsørgelsesmæssig karakter og som enkeltydelser. En folkepensionist vil imidlertid få tilsvarende supplerende hjælp til en tilkendt brøk-folkepension udbetalt efter pensionsloven eller anden lovgivning. Ved at undtage ydelser, der må sidestilles med pension, fra 1-årskarensperioden stilles modtagere af supplerende ydelser til en brøk-førtidspension ikke ringere end brøkfolkepensionister, som modtager supplerende ydelser. Regeringen finder derfor, at modtagelse af ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, der må sidestilles med pension eller løn, ikke skal være til hinder for ægtefællesammenføring." FAM/2014/81.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Congo. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i juni 2004 i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I juli 2012 søgte ansøgeren om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen havde i april 2014 meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i januar 2011 modtog 2.250 kr. i offentlig hjælp efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren i de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset op-

holdstilladelse havde modtaget offentlig hjælp, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, og at der ikke fandtes grundlag for at fravige bestemmelsen. FAM/2014/116.

3.8.3. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet, kan nævnes (se herudover afsnit 3.8.7):

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en thailandsk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 (krav om bestået Prøve i Dansk 1). Ansøgeren var blevet diagnosticeret i 2010 med atypisk autisme og mental retardering af middelsvær grad, og der var tale om varige lidelser, der havde været uændrede, siden diagnoserne blev stillet i 2010. Det blev til sagen oplyst, at der var sammenhæng mellem ansøgerens diagnoser og hans vanskeligheder i forbindelse med tilegnelsen af det danske sprog på et niveau, der kvalificerede til at bestå Prøve i Dansk 1. Under klagesagen blev det blandt andet oplyst, at ansøgeren i august 2013 var påbegyndt en STU, som er en særligt tilrettelagt uddannelse for unge med særlige behov, der ikke med støtte kan gennemføre en ordinær ungdomsuddannelse, hvor han blandt andet skulle fokusere på at forbedre sine danskkundskaber.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold – uanset det oplyste om ansøgerens autisme og mentale retardering – at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at han ikke led af et handicap, som forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, og at det ikke var godtgjort, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville være i stand til at kunne bestå Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. FAM/2014/112.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en 78-årig afghansk statsborger. Ansøgeren led af aldersbetingede hukommelsesproblemer, migrænelignende hovedpine, knogleskørhed, mavesår, forhøjet blodtryk og slidgigt, og hendes generelle funktionsniveau var lavt. Ansøgeren blev første gang i 2000 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 4, og i 2001 startede hun på et daghøjskoleforløb, der blandt andet indeholdt danskundervisning. Ansøgeren var i perioden fra november 2002 til april 2008 registreret udrejst til Afghanistan. I marts 2008 blev ansøgeren meddelt humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Ansøgeren havde ikke deltaget i danskundervisning, efter at hun på ny blev meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på ansøgerens egne oplysninger om, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, ikke kunne tilsige, at ansøgeren skulle meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens helbredsmæssige forhold ikke var af en sådan karakter, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, kunne fraviges under henvisning hertil, og at aldersbetinget svækkelse ikke i sig selv kunne føre til en fravigelse af bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren efter i 2008 på ny at være blevet meddelt opholdstilladelse ikke kunne anses for at have udvist vilje til at tilegne sig de tilstrækkelige danskkundskaber til at kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, hvorfor det ikke kunne anses for dokumenteret eller godtgjort, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne tilegne sig de tilstrækkelige danskkundskaber til at kunne opfylde danskprøvekravet. FAM/2014/36.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en statsborger fra Irak. Den pågældende blev født i 1943 og blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i 2004 som ægtefællesammenført efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det fremgik af sagen, at den pågældende aldrig havde gået i skole, og at han alene havde arbejdet i en kort periode som chauffør, inden han kom til Danmark. I 2009 søgte han om tidsubegrænset opholdstilladelse, og han oplyste i den forbindelse, at han havde deltaget i et introduktionstilbud, men stoppede efter otte måneder, fordi han blev syg med hjerteproblemer. Han oplyste endvidere, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 1, fordi han var en gammel mand. Han blev i 2009 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte det dagældende krav om at skulle have haft lovligt ophold i syv år. I 2012 indgav han en ny ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgik af hans ansøgningsskema, at han havde modtaget kontanthjælp siden 2004, at han fik en blodprop i

hjernen i 2010, at han havde haft problemer med sin korttidshukommelse siden blodproppen i 2010, og at han led af PTSD.

Udlændingenævnet fandt, at den pågældende ikke skulle meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at den pågældende ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter en vurdering af sagens konkrete omstændigheder, herunder den pågældendes alder og helbredsmæssige forhold – han var 71 år og havde efter det oplyste blandt andet haft en blodprop i hjernen og havde ringe skolemæssige kundskaber fra hjemlandet – måtte anses for bedst stemmende overens med Danmarks internationale forpligtelser, at han ikke blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens 11, stk. 3, nr. 7, jf. § 11, stk. 14. FAM/2014/153.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en nigeriansk statsborger. Den pågældende var uddannet læge i Nigeria og var i Danmark i gang med at videreuddanne sig til speciallæge.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og at ansøgeren burde ligestilles med personer, der havde et egentligt eksamensbevis for en dansk videregående uddannelse. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i 2010 havde fået dansk autorisation som læge, at ansøgeren i den forbindelse havde bestået en række elementer på dansk på Københavns Universitet, at ansøgeren efter den gamle autorisationsordning som et led i at få dansk lægeautorisation blev vurderet i blandt andet kommunikation i ansøgerens prøveansættelser, at ansøgeren siden havde virket som reservelæge, og at ansøgeren var i gang med at uddanne sig til speciallæge, hvor ansøgeren også havde bestået en eksamen, hvor det var et krav for at kunne bestå, at man skulle kunne tale et forståeligt dansk. FAM/2014/188.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en afghansk statsborger. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde været udsat for en bilulykke i december 2010 og som følge heraf havde fået en senhjerneskade.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Det forhold, at ansøgeren havde

afsluttet faget Dansk F med karakteren 7, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det fremgik, at prøvekarakteren i Dansk F var en overført standpunktskarakter, og at ansøgeren således ikke havde aflagt prøve i faget. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren ved ansøgningen havde fremsendt sit afgangsbevis for 10. klasse, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren i faget Dansk ikke havde et karaktergennemsnit på minimum 02, idet ansøgeren havde fået karakteren 00 i skriftlig fremstilling og 02 i mundtligt dansk. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det forhold, at ansøgeren havde en senhjerneskade som følge af en bilulykke i december 2010, ikke kunne føre til en fravigelse af kravet om bestået Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke var tilkendt førtidspension, og at ansøgeren var tilmeldt et STU-forløb, som er et særligt tilrettelagt ungdomsforløb. **Udlændingenævnet kunne på baggrund heraf** ikke på afgørelsestidspunktet lægge til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. FAM/2014/200.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en ansøger fra USA. Det fremgik af ansøgerens ansøgning, at han var stærkt hørehæmmet som følge af skader pådraget i tjeneste for det amerikanske militær.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddelelses tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren var stærkt hørehæmmet, og at ansøgeren af sin læge var blevet vurderet til ikke at ville kunne gennemføre Prøve i Dansk 1, ikke kunne føre til en fravigelse af kravet om bestået Prøve i Dansk 1. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren ikke på baggrund af sine helbredsmæssige forhold kunne anses for at være afskåret fra på et senere tidspunkt at kunne bestå Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at Prøve i Dansk 1 kan bestås, uden at den mundtlige del af prøven gennemføres, men hvor alene en prøve i læseforståelse og en prøve i skriftlig fremstilling skal gennemføres. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgerens kommune i 2010 fritog ansøgeren fra danskundervisning i forhold til gennemførelse af et introduktionsprogram, jf. de tidligere gældende regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at reglerne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse havde ændret sig ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, og at der således siden

ændringen i reglerne lægges vægt på, hvorvidt prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på tilsvarende eller højere niveau er bestået. FAM/2014/236.

3.8.4. Beskæftigelse og uddannelsesmæssige krav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse, udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller været under uddannelse i Danmark i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse som ved deltidsbeskæftigelse af et vist omfang, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

En udlænding, som har haft fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, opfylder således beskæftigelseskravet. Det er således ikke en betingelse, at der har været uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i tre år. Deltidsbeskæftigelse i form af mindst 15 til 29 timers beskæftigelse om ugen eller mindst 60 timer om måneden medregnes med 3/5 i beregningen af, hvorvidt en ansøger opfylder beskæftigelseskravet.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse kan kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af andre perioder med deltidsbeskæftigelse.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år, jf. § 11, stk. 5, nr. 3.

Uddannelse er nærmere beskrevet i § 11, stk. 6. Uddannelsen omfatter f.eks. afsluttede gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelser opnået her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1.

En videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. § 11, stk. 6, nr. 2. Det betyder, at optagelse

på en videregående uddannelse – det vil sige en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse – som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, ved beregningen af kravet om tre års beskæftigelse eller uddannelse inden for de seneste fem år indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse her i landet, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet, dog højst med et år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes (se herudover afsnit 3.8.7):

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Syrien. Ansøgeren havde været beskæftiget flere steder med et varierende antal timer, herunder blandt andet som tilkaldevikar og freelancetolk. Ansøgeren oplyste at have en méngrad på 5 % som følge af en arbejdsulykke, og at ansøgeren som følge heraf havde haft sygdomsperioder inden for de sidste fem år. Ansøgeren havde fremlagt dokumentation for, at hun havde haft ordinær beskæftigelse i cirka 13 måneder inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren hverken ifølge sin egen timeoversigt eller den fremlagte dokumentation efter en individuel beregning opfyldte beskæftigelseskravet, **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens sygdomsperioder under ansættelsesforhold som tilkaldevikar uden et fast timeantal og ansøgerens ansættelser som freelancetolk ikke kunne medregnes i beskæftigelseskravet, idet ansøgeren ikke i disse perioder havde været i et fuldtidsansættelsesforhold. FAM/2014/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en ansøger fra Bangladesh under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren var i august 2007 meddelt opholdstilladelse som studerende ved Roskilde Universitet, jf. udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1, og blev efterfølgende i januar 2011 meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Ansøgeren havde efter sin uddannelse blandt andet været i beskæftigelse som ulønnet praktikant ved en international organisation i Danmark samt som praktikant/"administrative trainee" ved to forskellige internationale organisationer i Europa.

Udlændingenævnet fandt, at de forskellige perioder som praktikant, herunder som "administrative trainee", ikke kunne indgå i beregningen af, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt** i forhold til praktikantstillingen ved den internationale organisation i Danmark, at der ikke var tale om beskæftigelse udført under sædvanlige løn- og ansættelsesforhold som forudsat i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, da stillingen var ulønnet. For så vidt angik opholdene i udlandet, **fandt Udlændingenævnet**, at ingen af disse praktikophold var gennemført som et obligatorisk led i ansøgerens uddannelse eller beskæftigelse i Danmark, hvorfor disse ikke kunne indgå i beregningen, uanset at aflønningen af disse ophold havde været skattepligtig i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, og § 11, stk. 6. Ansøgerens øvrige perioder med studie og beskæftigelse var ikke tilstrækkelige til at opfylde kravet om, at udlændingen skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2014/177.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsløs palæstinenser. Ansøgeren havde i perioden fra maj 2009 til januar 2010 haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse med mindst 120 timer om måneden. Ansøgeren havde endvidere udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed siden november 2011.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i 36 måneder inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde dokumenteret at have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i ni måneder, og at han havde dokumenteret, at han havde udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i 27 måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren som dokumentation for sin selvstændige erhvervsvirksomhed til Udlændingenævnet havde indsendt blandt andet driftsbudgetter og årsrapporter for virksomheden samt ansøgerens årsopgørelser fra SKAT for hvert af de år, som virksomheden havde eksisteret. FAM/2014/50.

Udlændingenævnet afslog i juli 2014 at genoptage sin afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Egypten. I maj 2013 havde Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt, at ansøgeren opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Udlændingenævnet stadfæstede i september 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren i perioden fra januar

2008 til maj 2012 var optaget på to forskellige uddannelser, at ansøgeren i maj 2012 gennemførte en erhvervsuddannelse, og at ansøgeren i perioden fra september 2009 til marts 2010 var på barselsorlov. Udlændingenævnet henviste i afgørelsen til, at erhvervsuddannelsen, som ansøgeren havde gennemført, var normeret til to år og ni og en halv måned inklusive et grundforløb, og at uddannelsesforløb her i landet, hvor en ansøger har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, højst kan indgå med den periode, som uddannelsen er normeret til, i beregningen af, om betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, er opfyldt. I september 2013 anmodede ansøgeren Udlændingenævnet om at genoptage sagen, idet ansøgeren henviste til, at grundforløbet i erhvervsuddannelsen var et særligt tilrettelagt grundforløb for tosprogede på i alt 14 måneder, og at ansøgeren gennemførte hovedforløbet af erhvervsuddannelsen på normeret tid (to år og tre måneder).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det kun var den del af uddannelsen, som ansøgeren havde deltaget i inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse fra september 2013, som kunne tælle med i beregningen af, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren under erhvervsuddannelsen havde været på barselsorlov i seks måneder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** ordlyden af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 6, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, hvoraf det fremgår, at det alene er afsluttede erhvervsuddannelser, der kan indgå i vurderingen og højst med den normerede tid. En barselsperiode under en erhvervsuddannelse kan således efter bestemmelsen ikke tillægges den normerede tid efterfølgende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at afslaget på genoptagelse af sagen ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW-konventionen). FAM/2014/117.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en armensk statsborger, der i maj 2003 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2 (ægtefællesammenføring). Udlændingestyrelsen modtog i august 2012 ansøgerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. I den forbindelse havde ansøgeren vedlagt en erklæring om beskæftigelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde arbejdet fuldtid i perioden fra januar 2008 til december 2010 som selvstændig og igen i perioden fra september 2011 og frem. Ansøgeren havde vedlagt bilag såsom registreringsbevis for virksomheden, momsindberetninger, årsopgørelser fra SKAT og årsregnskaber.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år

inden for de seneste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde indsendt yderligere dokumentation for, at ansøgeren siden september 2011 havde drevet en enkeltmandsvirksomhed, herunder blandt andet et påtegnet årsregnskab for 2012 og dokumentation for løbende indberetninger af moms til SKAT fra 2010 og frem, hvoraf det fremgik, at indberetningerne for moms havde været konstante og af ikke uvæsentligt omfang, at virksomheden havde åbent fra kl. 08.00 til 16.00 fem dage om ugen, og at ansøgeren efter det oplyste ingen ansatte havde eller havde haft i virksomheden. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde drevet selvstændig erhvervsvirksomhed i over tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse svarende til mindst 30 timers ordinær beskæftigelse om ugen, og at virksomheden kunne anses for at have karakter af hovedbeskæftigelse med henblik på at opnå selvforsørgelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, hvorfor sagen blev sendt tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, hvorvidt de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse var opfyldt. FAM/2014/230.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Rusland, idet hun ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i december 2004 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren oplyste, at hun i perioden fra marts 2010 til maj 2010 gik på social- og sundhedsuddannelse, at hun i perioden fra maj 2010 til august 2011 var på barsel, at hun i august 2011 genoptog sin uddannelse til social- og sundhedsassistent, som hun afsluttede i maj 2013, og at hun siden juni 2013 havde haft sit eget firma, hvor hun i en periode arbejdede 20 timer om ugen og siden september 2013 på fuld tid.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren påbegyndte sin uddannelse som social- og sundhedsassistent i marts 2010, at hun i april 2010 gik på barsel frem til august 2011, og at hun herefter i august 2011 genoptog sin uddannelse, som hun afsluttede endeligt i maj 2013. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, **idet Udlændingenævnet henviste til** ordlyden af bestemmelsen, hvoraf det fremgår, at det alene er afsluttede erhvervsuddannelser, der kan indgå i vurderingen og højst med den normerede tid, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, jf. § 11, stk. 3, nr. 8. En barselsperiode under en erhvervsuddannelse kunne således efter bestemmelsen ikke tillægges den normerede tid efterfølgende. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder (CEDAW-konventionen). **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgerens

uddannelse som social- og sundhedsassistent var normeret til et år og otte måneder og fandt på den baggrund, at ansøgeren havde været under uddannelse i et år og otte måneder inden for de sidste fem år som social- og sundhedsassistent. Det forhold, at det var oplyst, at ansøgeren i perioden fra juni 2013 til september 2013 havde arbejdet på deltid som selvstændig i sin virksomhed, og at hun siden september 2013 havde arbejdet på fuld tid i virksomheden, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke på baggrund af de fremsendte oplysninger til Udlændingenævnet i form af årsopgørelser og regnskaber for perioderne fra juli 2013 til december 2013 og fra januar 2014 til juni 2014 kunne anses for i tilstrækkelig grad at have dokumenteret omfanget og karakteren af sit arbejde i virksomheden. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at uanset om Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren i perioden fra september 2013 havde arbejdet på fuld tid i sin virksomhed, ville beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de seneste fem år, ikke kunne anses for opfyldt. FAM/2014/167.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra USA. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 2008 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren oplyste, at han var musiker, at han havde en musikvirksomhed, hvor han ud over at optræde som musiker beskæftigede sig med at samarbejde med andre musikere, herunder ved at oversætte sangtekster, at han siden 2008 havde haft adskillige musikaftaler, og at han i gennemsnit havde brugt 15-20 timer om ugen på forberedelse, ansøgning om musikaftaler, sangskrivning og koncerter. I perioden fra 2008 til 2012 havde ansøgeren efter det oplyste haft en indtjening på mellem ca. 40.000 og 113.000 kr. årligt. Ansøgeren oplyste endvidere, at han siden april 2012 havde haft en massagevirksomhed, hvor han i 2012 havde arbejdet mellem 26 og 68 timer om måneden og mellem 4 og 64 timer om måneden i 2013. Det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i 2009 havde haft en indtægt på ca. 6.500 kr., i 2010 en indtægt på ca. 23.000 kr., i 2011 en indtægt på ca. 17.000 kr., i 2012 en indtægt på 6.000 kr., i 2013 en indtægt på ca. 2.000 kr., og ingen indtægter i 2014 i tiden op til sagens afslutning i Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at ansøgeren ud fra de fremsendte oplysninger og dokumentation for sine to virksomheder alene havde arbejdet på deltid (mellem 15 og 29 timer om ugen) i ti måneder, som svarede til seks måneders ordinær fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansættelse eller arbejde i egen virksomhed med over 30 timer om ugen kunne anses som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, mens ansættelse med mellem 15 og 30 timer om ugen kunne anses som del-

tidsbeskæftigelse, og at deltidsbeskæftigelse omregnedes til ordinær fuldtidsbeskæftigelse med 3/5. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgerens beskæftigelse, hvor han havde arbejdet mindre end 15 timer om ugen, ikke kunne indgå i beregningen af, om betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, kunne anses for opfyldt, idet det alene var beskæftigelse med mindst 15 timer om ugen, der kunne indgå i denne beregning. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det kun var beskæftigelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kunne indgå i beregningen af, om betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt, og at ansættelser eller arbejde forud for oktober 2009 således ikke indgik i Udlændingenævnets beregning. FAM/2014/162.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Iran. I november 2013 havde Udlændingestyrelsen meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt, at ansøgeren opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren havde siden juni 2008 haft opholdstilladelse i Danmark på forskellige grundlag, og han var senest i februar 2011 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og i maj 2013 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingenævnet anmodede i forbindelse med sagsbehandlingen Udlændingestyrelsen om en udtalelse vedrørende Udlændingestyrelsens praksis for udregning af beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, når en person har haft fuldtidsstudium og deltidsbeskæftigelse inden for den samme periode. Udlændingestyrelsen oplyste ved udtalelser i marts 2014 og juli 2014, at en ansøger godt kan kombinere uddannelse og deltidsarbejde, så længe perioderne med beskæftigelse og uddannelse ikke er udført i samme periode, medmindre beskæftigelsen er en del af uddannelsesforløbet.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren i januar 2010 gennemførte uddannelsen til diplomingeniør, at der kun kunne medregnes de tre måneder heraf, der lå indenfor de eneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren i forbindelse med sin udannelse havde arbejdet ordinær fuldtid hos en dansk virksomhed i perioden mellem september 2009 og marts 2010, og at ansøgeren havde været i deltidsbeskæftigelse med 19 timer om ugen på et universitet i perioden mellem september 2010 og januar 2011. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren samlet set havde været i beskæftigelse eller uddannelse i ni måneder indenfor de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige i perioden fra november 2010 og frem. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at såfremt alene ansøgerens beskæftigelse – og ikke ansøgerens uddannelse – blev lagt til grund ved bedømmelsen af, om ansøgeren opfyldte beskæftigelseskravet, havde ansøgeren efter oplysningerne i eIndkomst været beskæftiget på fuld tid i i alt 14 måneder, hvorved ansøgeren heller ikke opfyldte kravet om at være i ordinær fuldtids-

beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2014/239.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. til en statsborger fra Rusland. Ansøgeren var i januar 2007 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og hun indrejste herefter i Danmark i februar 2007, I september 2007 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, og i december 2010 var hun blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse anført, at hun havde arbejdet fuldtid som grafiker i perioden fra marts 2009 til marts 2010 og fra oktober 2010 til juli 2011, og at hun siden december 2010 havde ejet en selvstædig grafikervirksomhed. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning indsendt beskrivelse af et projekt, ansøgeren havde stået for, registreringsbevis for ansøgerens virksomhed og personlige skatteoplysninger for årene 2009 til 2012. Ansøgeren eftersendte efterfølgende kopi af en række fakturaer udstedt i forbindelse med ansøgerens virksomhed. Det fremgik af det elektroniske indkomstregister, eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra november 2009 til maj 2010 havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse, at ansøgeren i februar 2013, oktober 2013 og i marts 2014 indtjente 10.000 kr., og at ansøgeren i september 2014 indtjente 400 kr.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke på det foreliggende grundlag havde dokumenteret, at ansøgeren havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller havde udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der er tale om et løbende femårigt krav, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og at de fem år derfor regnes op til det tidspunkt, hvor udlændingemyndighederne træffer afgørelse, hvilket i denne sag var fra december 2009 og frem. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke i tilstrækkelig grad havde dokumenteret omfanget og karakteren af ansøgerens arbejde i virksomheden. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på baggrund af den fremsendte dokumentation – herunder registreringsbevis, momsindberetninger og oplysninger om vekslende arbejdstider – ikke havde dokumenteret, at ansøgerens beskæftigelse i perioden fra december 2010 og frem kunne sidestilles med ordinært lønarbejde. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren samlet højst havde været i ordinær beskæftigelse i 11,4 måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet tog i forbindelse med afgørelsen ikke stilling til**, i hvilket omfang ansøgerens fakturerede arbejdsopgaver ville kunne indgå i beregningen af beskæftigelseskravet, idet dette sammenlagt højst ville kunne medregnes med yderligere samlet 15 måneders beskæftigelse, og at dette således ikke ville kunne føre til, at ansøgeren hermed opfyldte beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet havde ikke herved taget stilling til**, hvorvidt der var tale om deltids- eller fuldtidsbeskæftigelse. FAM/2014/240.

3.8.5. Aktuel beskæftigelse eller uddannelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravet til tre års uddannelse eller beskæftigelse inden for de seneste fem år gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren fortsat på afgørelsestidspunktet er i beskæftigelse eller under uddannelse.

Følgende fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9 (lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012, under de særlige bemærkninger til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9):

> *"Efter den foreslåede § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.*
>
> ...
>
> *Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling og ikke at arbejde i en virksomhed, som er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen kan godtgøre at være selvstændig erhvervsdrivende, som ikke er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen på anden måde kan godtgøre, at udlændingen forventer at være tilknyttet arbejdsmarkedet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.*
>
> *Udlændingen må antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution."*

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse eller uddannelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Sri Lanka, der i 2005 blev meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2013 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse aktuelt var under uddannelse eller i beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren var på tidspunktet for ansøgningens indgivelse på barsel, hvilken ansøgeren formodedes at have afsluttet senest i juni/juli 2013. Ansøgeren havde ikke efterfølgende til Udlændingestyrelsen oplyst eller indsendt dokumentation for beskæftigelse.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte betingelsen om aktuelt at være i beskæftigelse. Ansøgeren havde

til Udlændingenævnet fremsendt dokumentation for, at ansøgeren i november 2013 var blevet beskæftiget som afløser, og at arbejdstimerne aftaltes fra gang til gang, samt at ansøgeren i marts 2014 var blevet beskæftiget som timelønnet tilkaldevikar. **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke gennem sin ansættelse som afløser eller som timelønnet tilkaldevikar opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, om at være tilknyttet arbejdsmarkedet på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, idet ansøgeren ikke havde dokumenteret, at ansøgeren herved aktuelt var i beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af eIndkomst fremgik, at ansøgeren i januar 2014, februar 2014 og marts 2014 alene havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge. FAM/2014/23.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en statsløs palæstinenser. Ansøgeren var af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke aktuelt kunne antages at have tilknytning til arbejdsmarkedet eller være under uddannelse. I forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet havde ansøgeren indsendt en udtalelse fra sin arbejdsgiver, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i to år uafbrudt havde været ansat i tidsbegrænsede fuldtidsstillinger, og at ansøgeren netop havde fået forlænget sin kontrakt med yderligere 11 måneder.

Udlændingenævnet fandt på den baggrund, at uanset, at ansøgeren ikke var ansat i en tidsubegrænset stilling, måtte ansøgeren antages at have tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde været ansat uafbrudt samme sted i flere år, at der var tale om en fuldtidsstilling, og at ansøgerens kontrakt på ny blev forlænget for en længere periode, hvorfor kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, i denne sag fandtes opfyldt. FAM/2014/53.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en kenyansk statsborger. Ansøgeren var af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke aktuelt kunne antages at have tilknytning til arbejdsmarkedet eller være under uddannelse. Ansøgeren var i juli 2013 blevet færdiguddannet som social- og sundhedshjælper, og hun var i umiddelbar forlængelse heraf blevet ansat som tilkaldevikar ved to institutioner. I forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet havde ansøgeren indsendt en udtalelse fra hver af sine arbejdsgivere, hvoraf det fremgik, at hun ved den ene institution hver weekend fast havde 15 arbejdstimer, og at hun ved den anden institution havde haft en gennemsnitlig arbejdstid på minimum 15 timer om ugen de forudgående ni måneder.

Udlændingenævnet fandt, at uanset at ansøgeren i ansættelseskontrakterne alene var ansat som tilkaldevikar, måtte ansøgeren antages at have tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet**

lagde herved vægt på, at ansøgeren blev færdiguddannet som social- og sundhedshjælper i juli 2013 og umiddelbart herefter fik beskæftigelse inden for det fag, hvor hun havde taget en uddannelse, og at hun på baggrund af den indsendte dokumentation måtte antages at have fast beskæftigelse på mere end 15 timer om ugen, hvorfor kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, i denne sag måtte anses for opfyldt. FAM/2014/54.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en statsborger fra Irak. Ansøgeren var af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke aktuelt kunne antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse. I forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet indsendte ansøgeren en ansættelseskontakt fra april 2014, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var blevet ansat i en deltidsstilling med en ugentlig arbejdstid på 15 timer. Det fremgik endvidere af indberetning til eIndkomst, at ansøgeren i april 2014 havde været beskæftiget i 63 timer.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte kravet om aktuelt at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse måtte antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, idet ansøgeren havde indsendt dokumentation for, at han var ansat i en deltidsstilling med mere end 15 timer om ugen, og at det ligeledes fremgik af sagen, at ansøgeren havde arbejdet mere end 60 timer i den seneste måned forud for Udlændingenævnets afgørelse. FAM/2014/49.

Udlændingenævnet hjemviste i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse vedrørende en cubansk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller at være under uddannelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Udlændingestyrelsen meddelte i august 2014 ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke opfyldte betingelsen om at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling, da hun var ansat som sosu-hjælper i en tidsbegrænset stilling.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgerens ansættelse som social- og sundhedshjælper blev forlænget til og med august 2015, hvorfor Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen på ny kunne tage stilling til, om hun opfyldte betingelserne for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2014/189.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, til en indonesisk stats-

borger, der i juni 2005 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 8.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse opfyldte betingelsen om aktuelt at være i beskæftigelse. Ansøgeren havde til Udlændingenævnet fremsendt lønsedler, hvoraf det fremgik af den seneste, at han havde fået løn fra et vikarbureau, hvor han fortsat var ansat, i første halvdel af juni 2014. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at alene vikaransættelse, der har karakter af fastansættelse, kan føre til en dispensation fra kravet om aktuelt at være tilknyttet arbejdsmarkedet, og at ansøgerens vikaransættelse ikke var af en sådan karakter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af det elektroniske indkomstregister eIndkomst fremgik, at ansøgeren senest i november 2014 havde modtaget kontanthjælp. **Udlændingenævnet tog ved afgørelsen endvidere stilling til**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse som flygtning i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 1, og at der derfor var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på lempeligere vilkår end normalt, såfremt ansøgeren havde udvist vilje til integration i det danske samfund. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet havde haft opholdstilladelse som flygtning i Danmark i mere end ni år, at ansøgeren havde deltaget i diverse AMU-kurser, og at ansøgeren periodevis havde været tilknyttet det danske arbejdsmarked, ikke kunne føre til, at ansøgeren kunne anses for at have udvist en sådan vilje til integration, at ansøgeren ikke skulle opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse kunne meddeles. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 15 (lovforslag nr. L 180 fremsat den 26. april 2012, side 14), at baggrunden for, at en ansøger ikke har kunnet opfylde betingelserne nævnt i bestemmelsen, skal have sammenhæng med den pågældendes flygtningestatus. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at baggrunden for, at ansøgeren ikke var fast tilknyttet til arbejdsmarkedet eller var under uddannelse, havde sammenhæng med ansøgerens flygtningestatus. FAM/2014/237.

3.8.6. Dispensationsadgang for unge mellem 18 og 19 år – udlændingelovens § 11, stk. 10

Efter udlændingelovens § 11, stk. 10, kan der dispenseres fra beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 og 9, hvis den unge udlænding søger om tidsubegrænset opholdstilladelse mellem det 18. og 19. år. Det er endvidere en betingelse, at den unge udlænding har været i uafbrudt uddannelse eller i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen. Hvis den unge udlænding har været i uafbrudt deltidsbeskæftigelse, vil dispensationsadgangen i udlændingelovens § 11, stk. 10, ikke være opfyldt.

Som eksempler på afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 10, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren indgav ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i februar 2013, og at ansøgeren i marts 2013 fyldte 18 år. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren kunne anses for at være omfattet af de særlige regler i udlændingelovens § 11, stk. 10, (lempeligere regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge udlændinge, der indgiver en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse forud for det fyldte 19. år, såfremt udlændingen har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen) i forhold til fritagelse fra beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde ansøgt om optagelse på en videregående uddannelse i marts 2013, hvor hun fortsat var i gang med folkeskolen, at hun fik tilsendt bekræftelse på optagelse på uddannelsen i juni 2013 i forbindelse med, at hun afsluttede folkeskolens 10. klasse, og at hun i umiddelbar forlængelse heraf påbegyndte uddannelsen i september 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at det henset til den korte tidsmæssige periode fra ansøgerens afslutning af folkeskolens 10. klasse i juni 2013 til hendes opstart på uddannelsen i september 2013 ikke burde stilles som betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, at ansøgeren havde været i beskæftigelse i den mellemliggende periode. FAM/2014/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgeren, som var født i Danmark i 1995, fik opholdstilladelse i Danmark i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren oplyste, at hun havde været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, at hun afsluttede 9. klasse i juni 2011, at hun gennemførte grundforløbsuddannelse for den erhvervsfaglige fællesindgang, sundhed, omsorg og pædagogik i december 2011, at hun i marts 2013 bestod social- og sundhedshjælperuddannelsen, at hun havde arbejdet som afløser på et plejehjem uden noget bestemt timetal pr. uge siden marts 2013, og at hun i maj 2013 blev ansat som social- og sundhedsassistentelev, men at hendes ansættelse begyndte i august 2013 med forventet afslutning i april 2015.

Udlændingenævnet fandt det rettest at vurdere sagen efter de lempeligere bestemmelser i udlændingelovens § 11, stk. 10, da ansøgeren fyldte 18 år få måneder efter indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk.

10, da ansøgeren afsluttede 9. klasse i juni 2011, og at hun dernæst frem til sin 18 års fødselsdag i juli 2013 ikke havde været i uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse eller under uddannelse, idet ansøgeren i perioden fra marts 2013 til august 2013 ikke havde haft fuldtidsbeskæftigelse eller været under uddannelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at selvom ansøgeren havde været ansat på et plejehjem, havde ansøgerens ansættelse været uden noget bestemt timetal om ugen, ligesom ansøgeren reelt arbejdede mellem 9 og 25 timer om ugen, hvilket var et lavere timetal end fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde arbejdet på deltid i to måneder, hvilket svarede til ca. en måneds ordinær beskæftigelse. For så vidt angik ansøgerens uddannelsesforhold, **henviste Udlændingenævnet til**, at gymnasiale og erhvervsrettede uddannelsesforløb alene kan indgå ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i mindst tre år inden for de seneste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, såfremt uddannelsen er afsluttet. Uddannelse på folkeskoleniveau, som ikke er gymnasial uddannelse eller erhvervsuddannelse, kan derfor ikke indgå i vurderingen. Det var derfor alene ansøgerens afsluttede social- og sundhedshjælperuddannelse, der var normeret til et år og to måneder, der kunne indgå i vurderingen, hvorfor Udlændingenævnet på baggrund af de samlede forhold fandt, at kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, ikke var opfyldt. FAM/2014/161.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Tyrkiet, der var født i marts 1995. Ansøgeren havde siden 1999 haft opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren havde oplyst, at han havde bestået folkeskolens 10. klasses prøve i juni 2012, at han i november 2012 begyndte på en erhvervsskole, og at han i perioden fra juli 2013 til december 2013 havde job i en almennyttig forening med otte timer om ugen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde været under uafbrudt uddannelse eller i uafbrudt ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen i 2012, idet han efter folkeskolens afslutning i juni 2012 ikke blev optaget på en ny uddannelse, og at videreuddannelsen på erhvervsskolen først skete fra november 2012, hvorfor kravet om, at ansøgeren skulle have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse fra senest sommerferiens afslutning og frem til en ny studiestart, burde kunne stilles i ansøgerens sag. Ansøgeren skulle således opfylde de almindelige betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren med en arbejdstid på otte timer om ugen ikke opfyldte kravet i udlændingelovens § 11, stk. 10. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at ansøgeren ikke havde været i ordinær beskæftigelse eller uddannelse i mindst tre år indenfor de seneste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, da det alene er uddannelser på et højere niveau end folkeskolen, eksempelvis en afsluttet gymnasial eller erhvervsrettet uddannelse, der kan indgå i beregningen af, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, kan anses for opfyldt, hvorfor ansøgerens uddannelse på erhvervsskolen ikke kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelserne i

udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, da uddannelsen ikke var afsluttet på afgørelsestidspunktet. FAM/2014/213.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Makedonien, der var født i juni 1995, og som havde haft opholdstilladelse i Danmark siden fødslen, under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren havde i juni 2012 afsluttet folkeskolens 10. klasse og var i februar 2013 startet på et grundforløb på teknisk erhvervsskole. Ansøgeren havde fra marts 2012 været ansat i fem timer om ugen i en fast food restaurant. Ansøgeren indgav i maj 2013 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i forbindelse med, at ansøgeren fyldte 18 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var omfattet af de lempeligere regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge udlændinge, der indgiver en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse forud for det fyldte 19. år, såfremt udlændingen har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 10. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse eller fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, da han afsluttede folkeskolens 10 klasse i juni 2012 og først påbegyndte grundforløbet på teknisk erhvervsskole i februar 2013. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens fritidsjob i en fast food restaurant ikke kunne anses som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, da beskæftigelse skal have et omfang af minimum 30 timer om ugen for at kunne være fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt således på baggrund af sagens oplysninger**, herunder ansøgerens egne oplysninger, at ansøgeren ikke havde været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2014/214.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgeren afsluttede folkeskolens 9. klasse i juni 2012, deltog i undervisning i folkeskolens 10. klasse frem til januar 2013 og startede på en erhvervsrettet uddannelse i oktober 2013. Ansøgeren havde været i ordinær deltidsbeskæftigelse i perioden fra maj 2012 til juni 2013 i en detailforretning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke var omfattet af de lempeligere regler for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for unge udlændinge, der indgiver en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse forud for det fyldte 19. år, såfremt udlændingen har været i uafbrudt uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, jf. udlændingelovens

§ 11, stk. 10. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde været i uafbrudt uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, da hun afsluttede folkeskolens 9. klasse i juni 2012, ikke afsluttede folkeskolens 10. klasse og først påbegyndte en erhvervsrettet uddannelse i oktober 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, og lagde i den forbindelse vægt på, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse – det vil sige fra oktober 2009. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren alene havde dokumenteret, at ansøgeren inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde været i ordinær beskæftigelse i juli 2013 og i ordinær deltidsbeskæftigelse i maj 2011 og juni 2011 og i perioden fra maj 2012 til juni 2013. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren alene havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse med et timetal på mindst 30 timer ugentligt i en måned og i ordinær deltidsbeskæftigelse med et timetal på mellem 15 og 29 timer ugentligt i 15 måneder. Beskæftigelse med et ugentligt timetal på mellem 15 og 29 timer indgår med 3/5 i beregningen af, om ansøgeren har været i ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ordinære deltidsbeskæftigelse omregnet svarede til, at ansøgeren kunne anses for at have været i ordinær beskæftigelse i 9 måneder inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren samlet set havde været i ordinær beskæftigelse i 10 måneder inden for de seneste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse. FAM/2014/215.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Tyrkiet under henvisning til, at ansøgeren ikke siden afslutningen af folkeskolen havde været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse, frem til ansøgeren fyldte 18 år. Ansøgeren bestod folkeskolens 10. klasse i juni 2012. Under sagens behandling ved Udlændingenævnet fremsendte ansøgeren dokumentation for, at ansøgeren i februar 2012 havde søgt om optagelse på en videregående uddannelse, at ansøgeren i september 2012 blev optaget på den videregående uddannelse, og at uddannelsen startede i oktober 2012.

Udlændingenævnet fandt, at henset til den korte tidsmæssige periode fra ansøgerens afslutning af folkeskolens 10. klasse i juni 2012 til påbegyndelsen af en ny uddannelse i oktober 2012, herunder afholdt sommerferie, var ansøgeren fortsat omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 10, hvorfor Udlændingenævnet tilbagesendte sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2014/216.

3.8.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 14

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne sluttes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en sag, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 14.

Som eksempel på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 14, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2013 om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren, der var statsborger i Kosovo, led af posttraumatisk belastningsreaktion, paranoid psykose og periodiske depressioner. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren havde dokumenteret, at hans psykiske tilstand var kronisk, at ansøgeren i pressede situationer led under angstsymptomer og hallucinationer, og at han i behandlingssammenhæng ikke kunne magte at deltage i mere end to gange 45 minutter ugentligt grundet stærkt nedsat koncentrationsevne.

Udlændingenævnet fandt, at det måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at fravige beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. stk. 14. FAM/2014/67.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en thailandsk statsborger, der i oktober 2003 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen modtog i april 2013 ansøgerens ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. I den forbindelse oplyste ansøgeren, at hun siden august 2012 havde haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse i Danmark, at hun i november 2004 blev ansat som juleassistance i tre måneder, og at hun i perioden fra marts 2005 til ultimo maj 2005

var ansat som vikar, men fratrådte stillingen medio marts 2005, da hun efter en lægeerklæring var uarbejdsdygtig på grund af graviditetsbetinget sygdom. Endvidere havde ansøgeren vedlagt en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at hun havde et handicap i form af en psykisk lidelse, som bevirkede, at hun ikke havde kunnet opfylde kravet om ordinært fuldtidsarbejde i Danmark i mindst tre år inden for de sidste fem år, at hun havde sin første psykotiske episode som 29-årig, at hun havde været indlagt på psykiatrisk afdeling i Bangkok og kortvarigt var blevet medicinsk behandlet, og at hun i august 2010 havde udviklet en svær manisk periode med psykotisk dybde og med behov for indlæggelse i tre måneder både på lukket og åben psykiatrisk afdeling på et center, samt at hun i tre måneder forinden ansøgningstidspunktet havde været i fuldtidsbeskæftigelse og havde kunnet passe sine børn. Ansøgerens klage til Udlændingenævnet var vedlagt en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været ude af stand til at opfylde fuldtidsbeskæftigelseskravene i perioden fra juli 2010 til juli 2012 på grund af langvarig funktionsnedsættelse, samt at hun havde diagnosen skizoaffektiv psykose. Derudover fremgik det af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra februar 2008 til august 2012 kun havde haft beskæftigelse i december 2008, og at hun siden september 2012 havde været i fast beskæftigelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at ansøgeren i perioden fra februar 2008 til august 2012 kun havde haft beskæftigelse i december 2008, og at ansøgeren siden september 2012 havde været i fast beskæftigelse. Det til sagen oplyste om, at ansøgeren havde været alvorlig psykisk syg og derved uarbejdsdygtig i perioden fra juni 2010 til juli 2012, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren siden september 2012 havde været i ordinær beskæftigelse, hvorved hun på sigt havde mulighed for at opfylde kravet om beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2014/114.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Argentina. Ansøgeren var i april 2005 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse oplyst blandt andet, at hun i perioden fra maj 2006 til maj 2008 havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse, at hun i perioden fra februar 2010 til februar 2013 havde været under uddannelse som datamatiker, og at hun havde et barn født i 2007 med autisme og specialpædagogiske behov. Ansøgeren havde til Udlændingestyrelsen indsendt dokumentation for, at hun i perioden fra september 2010 til november 2013 havde optjent 135 ECTS-point. Ansøgeren havde i forbindelse med sin klage til Udlændingenævnet oplyst blandt andet, at hun grundet sit barns handicap var blevet forsinket på sin uddannelse, at hun først havde fået en plads til barnet i en specialinstitution i septem-

ber 2012, og at hun kunne have oppebåret støtte efter lov om social service til pasning af barnet, såfremt hun havde søgt herom. I forbindelse med sagens behandling anmodede Udlændingenævnet ansøgeren om at indsende yderligere oplysninger og dokumentation til sagen, herunder for hvornår og i hvilke perioder ansøgeren var blevet forsinket på sin uddannelse udover den normerede tid, og om hvorvidt ansøgeren kunne have modtaget støtte efter lov om social service på baggrund af sit barns handicap, såfremt ansøgeren havde ansøgt kommunen herom.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter det oplyste ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at alene ordinær beskæftigelse eller uddannelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse kan indgå i beregningen af, om beskæftigelseskravet er opfyldt, hvorfor ansøgerens ansættelser forud for maj 2009 ikke kunne medregnes i opgørelsen af beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til et andet resultat, at ansøgeren i perioden fra september 2010 til november 2013 havde optjent 135 ECTS-point, idet 60 ECTS-point svarer til et års fuldtidsstudium, hvorfor ansøgerens uddannelse blev opgjort til to år og tre måneder. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det ikke kunne føre til ændret vurdering, at ansøgeren havde oplyst, at hun grundet sit barns handicap var blevet forsinket på sin uddannelse, og at hun først fik en plads i en specialinstitution i september 2012, idet ansøgeren ikke havde indsendt dokumentation for den angivelige forsinkelse af uddannelsen. FAM/2014/52.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, til en statsborger fra Somalia. Ansøgeren var i november 2005 meddelt humanitær opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om tidsubegrænset opholdtilladelse oplyst, at han ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, idet han led af posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) og derfor ikke var i stand til at arbejde. Ansøgerens kommune havde i marts 2011 fritaget ansøgeren fra at deltage i jobsamtaler og fra at skulle stå til rådighed for aktivering og beskæftigelsestilbud, ligesom kommunen havde oplyst, at ansøgeren alene modtog offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, fordi han ikke opfyldte optjeningsbetingelserne for meddelelse af førtidspension.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren led af PTSD, at han var fritaget fra at deltage i jobsamtaler, aktivering og beskæftigelsestilbud, og at han alene modtog offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, fordi han ikke opfyldte optjeningsbetingelserne for meddelel-

se af førtidspension, hvorfor det ikke kunne anses for sandsynligt, at ansøgeren på et senere tidspunkt ville kunne opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2014/51.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Irak. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren siden august 2005 havde modtaget offentlig hjælp, og at hun led af posttraumatisk stresssyndrom (PTSD). Under sagens behandling blev det af ansøgerens kommune endvidere oplyst, at ansøgeren var i aktivering i en mentorordning, og at ansøgeren fortsat forventedes at komme i beskæftigelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren siden august 2005 havde modtaget kontanthjælp efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at hun var syg og led af PTSD henset til, at det ikke fandtes dokumenteret, at ansøgeren ikke på sigt ville kunne komme i beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgerens tvillingebroder led af PTSD og var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på** det til sagen oplyste om, at ansøgerens funktionsniveau ville kunne bedres over tid, hvorfor **Udlændingenævnet ikke fandt det uforholdsmæssigt** at henvise ansøgeren til at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, på et senere tidspunkt. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, herunder såfremt Danmarks internationale forpligtelser kunne tilsige det. FAM/2014/94.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en statsborger fra Tyrkiet. Den pågældende indgav i maj 2013 ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren havde med undtagelse af juni og juli 2013 modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik siden februar 2012. Ansøgerens læge havde oplyst, at ansøgeren havde været på kontanthjælp i perioder på grund af psykisk lidelse, og at hun i slutningen af 2013 havde været indlagt på psykiatrisk afdeling blandt andet med henblik på udredning af akut psykose.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, om, at en ansøger

ikke må have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil ansøgeren vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ikke grundlag for at anse den pågældende for omfattet af undtagelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14 (hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap). **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at der var udfærdiget en behandlingsplan for ansøgeren, at hun påbegyndte antipsykotisk behandling med en ny medicin, og at hun snart ville færdiggøre en uddannelse til tandklinikassistent. På den baggrund kunne det ikke på afgørelsestidspunktet udelukkes, at ansøgeren senere ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. FAM/2014/83.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte danskprøvekravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren var indrejst i Danmark i januar 2000 og var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1, i november 2007. Ansøgeren var diagnosticeret med PTSD og kronisk depression, og bopælskommunen havde overfor Udlændingenævnet oplyst til sagen, at ansøgeren var blevet fritaget for og aldrig havde deltaget i undervisningen i dansk som følge af ansøgerens psykiatriske diagnose.

Udlændingenævnet fandt det bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser ikke at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, om bestået danskprøve, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14. ÅB/2014/91.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Irak. Ansøgeren var i september 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført. Ansøgeren havde inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse været i ordinær beskæftigelse i cirka 32 måneder. Af de lægelige oplysninger i sagen fremgik det, at ansøgeren led af en diskusprolaps i nakken og havde været i behandling herfor, at hun aktuelt var blevet set af en fysioterapeut med henblik på udarbejdelse af en genoptræningsplan, og at hun på klagetidspunktet havde nedsat arbejdsevne.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter det oplyste ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om sådanne konkrete forhold, at ansøgeren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren aktuelt var i et behandlingsforløb ved en fysioterapeut med henblik på udarbejdelse af en genoptræningsplan, og at det således ikke kunne udelukkes, at ansøgeren på et senere tids-

punkt ville kunne opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. FAM/2014/82.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i juni 2007 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde i juli 2014 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, og **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med henvisning til, at hun ikke opfyldte kravet om at have været under uddannelse eller ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren led af retinitis pigmentosa, som er en arvelig nethindesygdom, som indskrænker og svækker synsfeltet, at ansøgerens synsfelt var indskrænket til 10 grader, og at hun havde kikkertsynsfelt og dermed praktisk var blind. **Samtidig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren ikke kunne færdes alene uden for hjemmet, at der ikke fandtes behandling for sygdommen, at lidelsen kun kunne udvikle sig til det værre, og at egentligt arbejde kun ville kunne udføres med en betydelig nedsat effektivitet, hvilket udelukkede enhver almindelig ansættelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren var omfattet af persongruppen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan dispenseres fra nogle af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, herunder udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (handicapkonventionen), tilsiger det. FAM/2014/182.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Yemen. Ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i oktober 2003 i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Udlændingestyrelsen havde i april 2014 meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, og **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med henvisning til kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet fandt således**, at det måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at fravige kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp som betingelse for at kunne blive meddelt tidsubegrænset

opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren led af aggressiv grøn stær, som hun fik som 37-årig, at hun var blind på det højre øje og havde svær synsnedsættelse på det venstre øje, og at hun led af svær hovedpine/migræne og reaktiv depression. **Samtidig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at det fremgik af ansøgerens bopælskommunes vurdering, at det ikke var muligt at pege på, hvilke beskæftigelses- eller uddannelsesmål rehabiliteringsplanen skulle sigte mod, henset til den komplekse situation ansøgeren befandt sig i, og at det planlagte ressourceforløb blandt andet skulle hjælpe ansøgeren til at bedre hendes livskvalitet og accept af livssituation, og **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af kommunens undersøgelse, at ansøgeren havde svært ved at navigere i eget hjem på grund af manglende syn. **Udlændingenævnet fandt derfor efter en samlet vurdering**, at der heller ikke for fremtiden var udsigt til, at ansøgeren ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. FAM/2014/181.

Udlændingenævnet stadfæstede i december måned 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, til en tyrkisk statsborger. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde diagnosen infantil autisme, og at ansøgeren var mentalt retarderet i lettere grad.

Udlændingenævnet fandt, at det forhold, at ansøgeren havde diagnosen infantil autisme, og at ansøgeren var mentalt retarderet i lettere grad, ikke kunne føre til en fravigelse af kravet om bestået Prøve i Dansk 1, idet der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at der kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, såfremt Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet var tilmeldt et Særlig Tilrettelagt Uddannelsesforløb, at det fremgik af sagens dokumenter, at ansøgeren befandt sig i en positiv sproglig udvikling, og at Udlændingenævnet på baggrund heraf ikke på afgørelsestidspunktet kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. FAM/2014/201.

3.8.8. Særligt vedrørende flygtninge – udlændingelovens § 11, stk. 15

De udlændinge, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste otte år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse som flygtninge eller med beskyttelsesstatus, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at betingelserne vedrørende henholdsvis gæld til det offentlige, modtagelse af sociale ydelser, bestået Prøve i Dansk 1, eller kravet om at være i beskæftigelse eller under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles jf. ud-

lændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, hvis udlændingen har udvist vilje til integration i det danske samfund.

Som eksempler på afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 15, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte danskprøvekravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren var kommet til Danmark i november 2004 som familiesammenført til en flygtning, og havde siden juni 2005 selv haft opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren havde fra maj 2004 til januar 2005 deltaget i danskundervisning. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren led af fysiske og psykiske sygdomme, herunder nedsat syn og posttraumatisk stresssyndrom, der havde medført, at ansøgeren ikke kunne fortsætte sin danskundervisning. Ansøgeren var i april 2008 blev tildelt førtidspension. Ansøgeren havde i perioden fra september 2007 og frem til afgørelsestidspunktet været i et behandlingsforløb, hvor hun var mødt stabilt og havde tilstræbt at følge de anvisninger, som hun havde modtaget.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret vurdering, at ansøgeren i overensstemmelse med sine evner havde vist vilje til integration i det danske samfund, jf. udlændingelovens § 11, stk. 15, og at hun derfor kunne fritages fra sprogkravet i udlændingelovens § 11, stk. 3. nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** de konkrete omstændigheder i sagen, og at ansøgeren i perioden fra september 2007 og frem til afgørelsestidspunktet havde været i et behandlingsforløb, hvor hun var mødt stabilt og havde tilstræbt at følge de anvisninger, som hun havde modtaget. ÅB/2014/92.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk satsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte danskprøvekravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren var i juni 2002 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren var blevet eksamineret i Prøve i Dansk 2 i januar 2009 og havde fået et karaktergennemsnit på -1,5. Det fremgik af en speciallægeerklæring, at ansøgeren flygtede til Danmark i 2001, at han havde været udsat for tortur, at han hurtigt var kommet i gang med at arbejde, at han havde gået i sprogskole, og at han havde fået det dårligt i forbindelse med sin faders død i 2010. Det fremgik endvidere af erklæringen, at ansøgere var under observation for PTSD og psychosis paranoides og i den forbindelse var påbegyndt medicinsk behandling. Det fremgik endvidere af en efterfølgende statusopdatering fra speciallægen, at der var diskrepans mellem kontakten og symptomalogien, hvorfor der var mistanke om simulering.

Udlændingenævnet fandt, at danskprøvekravet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7 ikke kunne fraviges på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 15, at baggrunden for, at den pågældende ikke har kunnet opfylde betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse skal have sammenhæng med den pågældendes flygtningestatus, og at forhold, der er opstået efterfølgende og uafhængigt heraf, ikke kan tillægges vægt. **Udlændingenævnet henviste til**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren tidligere havde deltaget i sprogundervisning samt været i beskæftigelse frem til 2010, og at ansøgerens psykiske problemer begyndte efter faderens død. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke umiddelbart kunne lægges til grund, at ansøgerens angivne psykiske problemer var opstået på grund af ansøgerens forhold i hjemlandet inden indrejsen i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ikke baggrund for at dispensere efter udlændingelovens § 11, stk. 14. ÅB/2014/93.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsløs udlænding født i Burma under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Ansøgeren var i juli 2003 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Ansøgeren oplyste til sagen, at han havde været i arbejde i perioden mellem april 2005 og oktober 2007, at han blev sygemeldt efter en trafikulykke i 2007, at han havde problemer med sin ene fod som følge af trafikulykken i 2007 og hovedpine på grund af for højt blodtryk, og at han håbede at vende tilbage til arbejdsmarkedet efter en operation. Der blev til brug for Udlændingenævnets behandling af sagen fremsendt en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde smerter i venstre håndled, haltede på grund af smerte i venstre fod efter et trafikuheld, havde forhøjet blodtryk, og at der ikke var tale om arbejdsinvaliderende gener.

Udlændingenævnet fandt, at udbetalingen af hjælp efter lov om aktiv socialpolitik siden juni 2011 ikke havde sammenhæng med ansøgerens flygtningestatus, men med efterfølgende forhold. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der ikke kunne ske dispensation fra kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5 med henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 15. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ikke baggrund for at dispensere efter udlændingelovens § 11, stk. 14, da de anførte helbredsmæssige forhold ikke var arbejdsinvaliderende gener. ÅB/2014/94.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte uddannelses- og beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren var i september 2000 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Det fremgik af sagen,

at ansøgeren i december 2003 havde deltaget i danskundervisning i kommunen, at hun i efteråret 2003 havde deltaget i IT-kursus for kvinder, og at hun havde deltaget i danskundervisning hos AOF fra april 1999 til september 2001. Til brug for Udlændingenævnets behandling af sagen oplyste ansøgeren, at hun frem til 2006 deltog i arbejdsprøvninger, at hun i 2006 fik psykiske problemer, herunder angst, og at hun siden 2006 havde deltaget i en række behandlingsforløb. Udlændingenævnet anmodede under sagens behandling om yderligere oplysninger vedrørende ansøgerens helbredsforhold, og ansøgerens forløb ved kommunen, herunder ansøgerens ressourceprofil. Udlændingenævnet modtog ikke yderligere oplysninger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på det foreliggende grundlag kunne anses for at have udvist vilje til integration under sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 11, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var fremkommet med yderligere oplysninger til sagen vedrørende hendes helbredsmæssige tilstand, herunder oplysninger fra jobcenteret siden 2003, hvilket Udlændingenævnet havde udbedt sig under sagens behandling. **Udlændingenævnet fandt endvidere** ikke baggrund for at dispensere efter udlændingelovens § 11, stk. 14. ÅB/2014/95.

3.9. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.9.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

3.9.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en kenyansk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren, som efter det oplyste indrejste i Danmark i 2009, blev meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført i 2010. Ansøgeren havde i marts 2012 ophævet samlivet med sin herboende ægtefælle. Det var en løbende betingelse for ansøgerens opholdstilladelse, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle samlevede på fælles bopæl i tiden, indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da den løbende betingelse om, at ansøgeren og den herboende ægtefælle samlevede på fælles bopæl i tiden, indtil ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke længere var opfyldt, og da der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset og havde boet en stor del af sit liv i Kenya, hvor han var statsborger og havde familie, at han frem til marts 2010 alene havde haft processuelt ophold her i landet, og at han ikke gennem beskæftigelse eller danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, hvor han blev meddelt opholdstilladelse som 47-årig, at en nægtelse af forlængelse af hans opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. FAM/2014/31.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en brasiliansk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, samt inddragelse af hendes voksne søns opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 c, stk. 1. Moderen blev som 38-årig meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført i marts 2010. Ansøgerens nu voksne søn blev samtidig meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sin moder. Moderens opholdstilladelse var betinget af, at hun levede sammen med sin ægtefælle på fælles bopæl, og sønnens opholdstilladelse var betinget af, at moderen var fastboende i Danmark. I november 2012 fraflyttede moderen sin og sin ægtefælles fælles bopælsadresse. Det var oplyst, at moderen havde bestået Prøve i Dansk 2 og havde været i deltidsbeskæftigelse i flere forskellige firmaer, samt at sønnen ligeledes havde bestået Prøve i Dansk 2 og havde gået på VUC.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at inddrage moderens opholdstilladelse var til stede, da grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, fordi hun var fraflyttet sin og sin ægtefælles fælles bopæl, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af moderens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at moderen var født og opvokset i Brasilien, at hun først fik opholdstilladelse i Danmark i 2010 som 38-årig, at hun havde familie i Brasilien, hvor hun var statsborger, at hun kun havde opholdt sig i Danmark i cirka fire år, at hun kun havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. to og et halvt år, da hun fraflyttede sin og sin ægtefælles fælles bopælsadresse, og at hun ikke gennem beskæftigelse eller fritidsinteresser i Danmark havde opnået en sådan særlig fast tilknytning til landet, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. Som følge af inddragelsen af moderens opholdstilladelse i Danmark **fandt Udlændingenævnet** endvidere, at betingelserne for at inddrage sønnens opholdstilladelse var til stede, da grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere var til stede, idet moderen ikke længere kunne anses for fastboende i Danmark. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse af sønnens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at sønnen var født og opvokset i Brasilien, at han først fik opholdstilladelse i Danmark som 17-årig, og at han ikke gennem sit ophold eller uddannelse i Danmark havde opnået en sådan særlig tilknytning til landet, at en inddragelse af hans opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende for ham. Det forhold, at han havde bestået Prøve i Dansk 2 og havde gået på VUC, kunne ikke føre til en ændret vurdering. FAM/2014/80.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en egyptisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren blev i december 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle. Denne opholdstilladelse var gyldig til september 2012. Ansøgerens opholdstilladelse var betinget af, at han var gift med sin ægtefælle, og at parret levede

sammen på fælles bopæl. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren i juni 2012 første gang fraflyttede parrets fælles bopæl. I juli 2012 ansøgte ansøgeren om forlængelse af sin opholdstilladelse. Ifølge Det Centrale Personregister flyttede parret i juli 2013 igen sammen på fælles bopæl. På den baggrund besluttede Udlændingestyrelsen at viderebehandle ansøgerens ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgerens ægtefælle fraflyttede parrets fælles bopæl i december 2013. Udlændingestyrelsen bad ansøgeren udtale sig om dette og oplyse om sin tilknytning til Danmark. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at han talte, læste og skrev dansk, at han var under uddannelse, som han forventede at færdiggøre i juni 2014, at han var ansat i en deltidsstilling, og at hans moder og søskende var bosiddende i Egypten. Udlændingestyrelsen nægtede i maj 2014 at forlænge ansøgerens opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke længere samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgerens og hans ægtefælle i maj 2014 på ny havde genoptaget samlivet på fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle, da parret i perioden fra december 2013 til maj 2014 havde ophævet samlivet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret samme dato, som Udlændingestyrelsens afgørelse var dateret, igen blev registreret på fælles bopæl – og således efter det oplyste havde genoptaget samlivet – ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke var tale om en kortvarig samlivsophævelse. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens begrænsede tilknytning til Danmark, herunder at han fik opholdstilladelse i december 2010, og at han på det tidspunkt, hvor parret sidste gang havde ophævet samlivet, kun havde opholdt sig i Danmark i to år. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren talte, læste og skrev dansk, at ansøgeren var i gang med uddannelsen "IT-technology program" på KEA, og at ansøgeren siden september 2012 havde været ansat i en deltidsstilling hos McDonalds A/S. **Udlændingenævnet fandt** dog, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering og **lagde til grund,** at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse på baggrund heraf ikke kunne antages at være særligt belastende for ansøgeren. FAM/2014/136.

3.9.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 7.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 7, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre mv. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svært at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en udlændings opholdstilladelse kunne inddrages på trods af en påstået voldsudøvelse, idet denne voldsudøvelse ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren blev som 44-årig meddelt opholdstilladelse i Danmark som ægtefællesammenført i marts 2012. I oktober 2012 fraflyttede ansøgeren sin og sin ægtefælles fælles bopælsadresse og blev herefter i marts 2013 skilt fra sin ægtefælle. Ansøgeren oplyste til sagen, at hendes ægtefælle havde udsat hende for psykisk vold. Ansøgeren havde efterfølgende indgået et nyt ægteskab med en herboende dansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da grundlaget for hendes opholdstilladelse ikke længere var til stede, fordi hun fraflyttede sin og sin tidligere ægtefælles fælles bopæl, og at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren kun havde haft opholdstilladelse i Danmark i ca. syv måneder, da hun fraflyttede sin og sin tidligere ægtefælles fælles bopælsadresse, at hun ikke havde anden familie i Danmark, at hendes forældre, søskende og børn var bosiddende i Filippinerne, og at hun ikke gennem ophold eller beskæftigelse i Danmark havde opnået en sådan særlig tilknytning til landet, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt det ikke godtgjort**, at ansøgerens ægtefælle havde udsat hende for grov psykisk vold, idet den vurdering af den psykiske vold, der blev foretaget af et krisecenter, alene beroede på ansøgerens egne oplysninger herom. Ansøgeren blev vejledt om muligheden for at indgive ansøgning om familiesammenføring med henvisning til sin nye ægtefælle. FAM/2014/113.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en thailandsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. §

19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren blev i januar 2010 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, med henvisning til sin daværende ægtefælle, hvilken opholdstilladelse senest blev forlænget til ultimo august 2013. Det fremgik af opholdstilladelsen, at den var betinget af fælles bopæl med ansøgerens daværende ægtefælle, og at opholdstilladelsen kunne inddrages, hvis en eller flere af betingelserne for opholdstilladelsen ikke var opfyldt. Statsforvaltningen udfærdigede i december 2012 bevilling til separation mellem ansøgeren og ansøgerens daværende ægtefælle, der ikke længere samlevede på fælles bopæl. I juni 2013 ansøgte ansøgeren, der oplyste at være i et nyt forhold med en anden dansk statsborger, om forlængelse af sin opholdstilladelse. Ansøgeren oplyste endvidere, at ophævelsen af samlivet med hendes daværende ægtefælle skyldtes, at han havde alkoholproblemer og udøvede vold mod hende, og at hun var bange for at gå til politiet, fordi hun frygtede at blive sendt til Thailand.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da den løbende betingelse om, at ansøgeren og den herboende ægtefælle samlevede på fælles bopæl i tiden, indtil ansøgeren blev meddelte tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke længere var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset og havde tilbragt en stor del af hendes voksenliv i Thailand, hvor hun havde sine to myndige børn, moder og to søskende, og at hun ikke i kraft af sit ophold i Danmark siden 2010 kunne anses for at have opnået en særlig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren alene havde haft opholdstilladelse som familiesammenført med sin daværende ægtefælle i cirka to år og tre måneder, da hun og hendes daværende ægtefælle ophævede samlivet, i cirka tre år, da hun og hendes daværende ægtefælle blev skilt, og i cirka tre år og tre måneder, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse om nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse, ligesom nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse ej heller på afgørelsestidspunktet kunne anses for at virke særligt belastende for hende. Det forhold, at ansøgeren havde haft arbejde i Danmark, at hun efter det oplyste var medlem af en a-kasse, at hun interesserede sig for fitness, at hun havde gået på sprogskole i Danmark, og at hun efter det oplyste kunne tale, læse og skrive dansk, kunne ikke føre til et andet udfald af sagen henset til hendes relativt korte ophold i Danmark og henset til, at hun ikke gennem beskæftigelse, danskkundskaber eller gennem fritidsinteresser kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at samlivsophævelsen skyldtes vold og druk i hjemmet, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det – henset til, at der alene forelå ansøgerens egne oplysninger herom – ikke kunne anses for godtgjort, at hun ophævede samlivet med sin daværende ægtefælle på grund af voldsudøvelsen. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at hun var bange for at gå til politiet, fordi hun var bange for at miste sin ret til at opholde sig

i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at det kunne anses for godtgjort, at samlivet mellem hende og hendes daværende ægtefælle ophørte på grund af voldsudøvelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om andre personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der gjorde, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at oplysningerne om ansøgerens nye kæreste var forhold, der ville indgå i Udlændingestyrelsens vurdering af, hvorvidt ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af samliv med den nye kæreste, hvorfor disse forhold ikke var relevante i nærværende sag. ÅB/2014/96.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2014 om inddragelse af opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren, som var statsløs palæstinenser fra Gaza, fik i oktober 2012 opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. Opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin ægtefælle. Der forelå oplysninger om, at ansøgeren var registreret i Det Centrale Personregister som fraflyttet den fælles bopæl i januar 2013, og at parret blev separeret i juni 2013.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke samlevede på fælles bopæl på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, idet parrets samliv blev ophævet i januar 2013, og parret blev i juni 2013 separeret, hvorfor grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, og opholdstilladelsen kunne inddrages. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse ikke kunne antages at virke særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren fik opholdstilladelse i Danmark i oktober 2012 som 29-årig, og at han havde familie i Gaza, hvor han var født og opvokset og havde haft sin skolegang. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på,** at ansøgeren aldrig havde været i beskæftigelse i Danmark, at han ikke havde taget danskundervisning, og at han ikke kunne tale dansk. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at han havde været udsat for vold udøvet af sin ægtefælles fader, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på,** at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han havde været udsat for overgreb fra sin ægtefælles faders side, og at det påståede overgreb havde været den direkte årsag til samlivsophævelsen, samt at oplysningerne om vold alene stammede fra ansøgeren. Det bemærkedes endvidere, at det var ansøgerens herboende ægtefælle, som efter det oplyste havde ophævet samlivet. FAM/2014/131.

3.9.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet manglende opfyldelse af de løbende vilkår for opholdstilladelse

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges som udgangspunkt af, at udlændingen og dennes partner ikke modtager offentlig hjælp efter

lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden frem til, at udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at denne betingelse ikke var opfyldt, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 4, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. I oktober 2010 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. Samme måned indrejste ansøgeren i Danmark. Opholdstilladelsen blev forlænget i maj 2012. Det fremgik af såvel den oprindelige opholdstilladelse som af forlængelsen af opholdstilladelsen, at ansøgeren og den herboende ægtefælle, frem til ansøgeren meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke måtte modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven. I januar 2014 inddrog Udlændingestyrelsen ansøgerens opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 26, stk. 1, da den herboende ægtefælle siden december 2012 havde modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede, da den herboende ægtefælle havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, inden ansøgeren var meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, og at tilladelsen derfor kunne inddrages, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4, jf. § 9, stk. 1, nr.1, jf. stk. 5. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det såvel af den oprindelige opholdstilladelse fra oktober 2010 som af forlængelsen fra maj 2012 udtrykkeligt fremgik, at opholdstilladelsen var betinget af, at ansøgeren og den herboende ægtefælle, frem til ansøgeren meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke måtte modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende ægtefælle søgte om kontanthjælp i november 2012 på grund af manglende forsørgelsesgrundlag, og at han i den forbindelse af kommunen blev oplyst om, at Udlændingestyrelsen ville blive orienteret herom. **Udlændingenævnet fandt** desuden, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, og **lagde herved vægt på**, at ansøgeren i oktober 2010 blev meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, og at ansøgeren indrejste i Danmark i oktober 2010 i en alder af 44 år. Ansøgeren sås således alene at have opholdt sig i Danmark i ca. tre og et halvt år, og ansøgeren kunne derfor ikke antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren havde bevaret en væsentlig tilknytning til Filippinerne, hvor hun var statsborger, og hvor hendes fader og søster var bosiddende. Det

indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde anført, at hun siden juli 2011 havde været ansat som serviceassistent, at hun fortsat var i beskæftigelse som serviceassistent, at hun havde bestået modultest 1-5 på Danskuddannelse 2, at hun havde gennemført et fødevarehygiejnekursus, og at hun i sin fritid gik i kirke. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke på baggrund af beskæftigelsen og uddannelsens omfang og karakter kunne anses for at have opnået en sådan fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og uddannelsessystem, at en inddragelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for hende. FAM/2014/98.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse. Ansøgeren blev i 2009 som 34-årig meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det fremgik af denne opholdstilladelse, at den var betinget af, at ansøgeren og hendes herboende ægtefælle ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, frem til ansøgeren blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren og ægtefællen havde siden august 2012 modtaget kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde to fællesbørn født i henholdsvis juni 2008 og marts 2010. Det ældste fællesbarn blev i februar 2009 meddelt opholdstilladelse her i landet. Begge parrets fællesbørn gik i danske institutioner. Ansøgerens ægtefælle havde fem særbørn i Danmark, hvoraf det ene var mindreårigt. Han havde jævnligt samvær med sit mindreårige særbarn hver anden weekend.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da den løbende betingelse om, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ikke måtte modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tiden, indtil ansøgeren meddeltes tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke længere var opfyldt, og at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for hende. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle grundet langtidssygemelding efter endt forløb med sygedagpenge overgik til kontanthjælp, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde boet en stor del af sit voksne liv i Pakistan, at parrets fællesbørn ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det måtte anses for uproportionalt at henvise ansøgerens ægtefælle og fællesbørnene til at udrejse til Pakistan for der at udøve familielivet med ansøgeren, og at ansøgerens ægtefælles samvær med sit mindreårige særbarn ikke kunne anses for at have en sådan karakter og et sådant omfang, at dette kunne føre til, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. FAM/2014/71.

3.9.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet ej bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 30.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse, består danskprøven. Den beståede danskprøve vil som dog udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet, hvor den nye opholdstilladelse tidligst vil kunne regnes fra datoen for den nu beståede danskprøve.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at denne betingelse ikke var opfyldt, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at en nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse for en egyptisk statsborger, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9, stk. 30. I januar 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført. Det var en betingelse for opholdstilladelsen, at han bestod en prøve i dansk på sprogniveau A1 senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor han efter at være blevet meddelt opholdstilladelse tilmeldte sig folkeregisteret. Af opholdstilladelsen fremgik det desuden, at prøven først forventedes klar i marts 2013, og at fristen på seks måneder derfor først begyndte, når prøven var færdigudviklet. Ansøgeren blev tilmeldt Det Centrale Personregister i januar 2013. Udlændingestyrelsen havde efterfølgende orienteret ansøgeren om, at fristen for at aflægge prøven var den 1. september 2013.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse var til stede, da ansøgeren ikke havde dokumenteret at have bestået en prøve i dansk på sprogniveau A1. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at Udlændingestyrelsen i februar 2013 oplyste ansøgeren om, at prøven i dansk på sprogniveau A1 kunne aflægges fra den 1. marts 2013, at ansøgerens frist for at aflægge danskprøven således var seks måneder regnet herfra, dvs. at fristen for at aflægge prøven var den 1. september 2013, og at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have bestået en prøve i dansk på sprogniveau A1. **Udlændingenævnet fandt** desuden, at der ikke forelå sådanne særlige omstændigheder, at en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var

meddelt opholdstilladelse i januar 2013, og at han ligeledes indrejste i Danmark i januar 2013 i en alder af 32 år, hvorved han alene havde opholdt sig i Danmark i ca. et år. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren derfor ikke kunne antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ham. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde bestået danskuddannelse 2, modul 1, at han havde gennemført et kursus i danske samfundsforhold, dansk kultur og historie, og at han siden september 2013 havde været i beskæftigelse som køkkenmedhjælper. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da ansøgeren ikke på baggrund af beskæftigelsen og uddannelsens omfang og karakter kunne anses for at have opnået en sådan fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og uddannelsessystem, at inddragelse af hans opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt** således, at ansøgeren havde bevaret en væsentlig tilknytning til Egypten, hvor han var statsborger, og hvor hans forældre og søstre var bosat. **Udlændingenævnet fandt** endvidere, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren og hans ægtefælle havde to fællesbørn, der begge var født og opvokset i Danmark, og som begge havde gået i vuggestue/børnehave i Danmark, idet børnene var født henholdsvis i 2009 og i 2010, og idet børnene alene havde opholdt sig i Danmark henholdsvis i ca. fem år og tre og et halvt år. **Udlændingenævnet fandt** således henset til børnenes alder og længden af deres ophold i Danmark, at børnene ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren, hans ægtefælle og parrets fællesbørn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Egypten for at udøve familielivet der. FAM/2014/32.

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse for en egyptisk statsborger, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9, stk. 30. Ansøgeren var i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse i Danmark i januar 2013 blevet vejledt af Udlændingestyrelsen om, at hun som betingelse for fortsat ophold i Danmark skulle bestå en prøve i dansk på A1-niveau senest seks måneder efter prøvens etablering, hvilket hun ved brev af februar 2013 fra Udlændingestyrelsen fik oplyst var i marts 2013. Københavns Kommune havde i april 2013 ved fastlæggelsen af hendes integrationsprogram oplyst over for hende, at hun først ville blive henvist til danskundervisning, når hendes datter fik en institutionsplads. Ved Udlændingenævnets henvendelse i januar 2014 til Københavns Kommune oplyste Københavns Kommune blandt andet, at det i forbindelse med fastlæggelsen af integrationsprogrammet for ansøgeren blev aftalt at udsætte hendes opstart på sprogskole, til der var fundet en institutionsplads til hendes datter, og at hun blev rådgivet om danskundervisningen og ikke danskprøven, men at der kunne være risiko for, at de to ting var blevet blandet sammen under mødet.

Udlændingenævnet fandt det på baggrund af ovenstående rettest at tilbagesende sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne fastsætte en ny frist for ansøgerens

aflæggelse af prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at det ikke er en forudsætning for at gå til danskprøve, at ansøgeren forinden har deltaget i et danskundervisningsforløb. ÅB/2014/97.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en jordansk statsborger, der var gift med en herboende ægtefælle. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var betinget af, at den pågældende bestod en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau indenfor en fastsat frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 30, hvilket klageren ikke gjorde. Udlændingestyrelsen fandt i sin afgørelse, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse måtte antages at være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, samt at det ikke ville være forbundet med uoverstigelige problemer at henvise parret og deres fællesbarn til at tage ophold i Jordan for der at udøve familielivet.

Udlændingenævnet fandt, at klageren i december 2012 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at opholdstilladelsen bl.a. var betinget af, at klageren bestod prøve i dansk på A1-niveau senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor prøven var blevet etableret. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at klageren havde gennemført en danskprøve på A1-niveau eller en sprogprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden for den af Udlændingestyrelsen meddelte frist. Det forhold, at han havde bestået modultest Danskuddannelse 2, modul 1, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det af klagerens opholdstilladelse fremgik, at han skulle bestå en danskprøve på A1-niveau, og at han ikke sås at have dokumenteret over for hverken Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet, at han havde bestået en prøve i dansk på A1-niveau eller på et højere niveau. Det forhold, at klageren havde anført, at han på grund af sin ægtefælles komplicerede graviditet var nødt til at gå hjemme og passe parrets datter, som på dette tidspunkt var seks måneder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Som følge af, at klageren ikke havde gennemført prøve i dansk på A1-niveau eller en prøve på et tilsvarende eller højere niveau inden for den af Udlændingestyrelsen meddelte frist, var betingelsen for hans opholdstilladelse således ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, jf. § 9, stk. 30, jf. 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for ham, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde derved vægt på**, at klageren indrejste i Danmark første gang efter sin administrative udvisning med indrejseforbud i juni 2004 i december 2012 i en alder af 33 år, og at han i december 2012 blev meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende ægtefælle. Han sås således alene at have opholdt sig i Danmark i cirka et år og fem måneder, og han havde alene haft opholdstilladelse i Danmark i et år og fem måneder. Han kunne derfor

ikke på baggrund af længden af sit ophold her i landet antages at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse af den grund ville virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt**, at klageren havde bevaret en væsentlig tilknytning til Jordan, hvor han var statsborger, og hvor hans forældre og søskende var bosat. Det forhold, at klageren forventede at starte uddannelse i januar 2014 på bageriskole, at han havde oprettet et rengøringsfirma med CVR-nummer, at han havde en fælles datter på et år med sin ægtefælle, og at parret ventede endnu et barn med forventet fødselstermin i juli 2014, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke på baggrund af en eventuel kommende beskæftigelse og kommende uddannelse kunne anses for at have opnået en sådan fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og uddannelsessystem, at en inddragelse af hans opholdstilladelse under henvisning hertil måtte antages at virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at parret ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Jordan for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2014/204.

3.9.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af brevet, som ansøgeren fik sammen med opholds- og arbejdstilladelsen. Der er en særlig lovbunden adgang til forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen i udlændingelovens § 9 a, stk. 9.

Ansøgningen om forlængelse kan tidligst indgives tre måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 28, stk. 8, 1. pkt. Såfremt ansøgeren er studerende ved en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan ansøgningen dog indgives fire måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 29, stk. 8, 3. pkt. Det er af afgørende betydning, at en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse indgives, inden

den tidligere opholds- og arbejdstilladelse udløber. Hvis ansøgningen indgives for sent, vil ansøgningen blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 2 og 3, da ansøgeren i så fald opholder sig ulovligt i Danmark.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på tidsbegrænset ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

Den i praksis mest anvendte inddragelsesgrund findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse.

3.9.2.1. Forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen

Greencardordningen blev senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. I den forbindelse blev blandt andet kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet. Den følgende beskrivelse vedrører imidlertid Udlændingenævnets praksis i 2014 og dermed de dagældende regler om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter greencardordningen.

Opholdstilladelse efter greencardordningen gives første gang for højst tre år. Inden de tre år er forløbet, kan man ansøge om forlængelse for en periode på op til et år. Inden denne periode er forløbet, kan man ansøge om forlængelse for en periode på op til fire år ad gangen, jf. § 25, stk. 4, i udlændingebekendtgørelsen. Dette gælder, uanset hvornår den første ansøgning om opholdstilladelse er indgivet.

Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, kan en opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, forlænges, hvis udlændingen:

- er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Bestemmelsen blev indført i udlændingeloven ved lov nr. 486 af 17. juni 2008. Følgende fremgår af lovbemærkningerne hertil (lovforslag nr. L 132 af 28. marts 2008, den foreslåede § 9 a, stk. 23):

> *"Ved fast beskæftigelse af et vist omfang skal som udgangspunkt forstås, at udlændingen skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har haft beskæftigelse i et ubetydeligt omfang, f.eks. under 10 timer om ugen, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. Det er ikke en betingelse, at der har været tale om samme ansættelsesforhold.*
>
> *Det må bero på en konkret vurdering, om udlændingen er blevet uforskyldt ledig. Det forudsættes i den forbindelse, at begrebet uforskyldt ledig fastlægges i overensstemmelse med begrebet ikke selvforskyldt ledighed i arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.*
>
> *Bortset fra at udlændingen ikke skal opfylde det pointkrav, der er gældende på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse af opholdstilladelsen, skal de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse være opfyldt.*
>
> *Udlændingen skal således bl.a. fortsat være selvforsørgende, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 3. Dette indebærer, at opholdet er betinget af, at udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, idet der dog kan modtages enkeltydelser af mindre beløbsmæssig karakter, der ikke er direkte relateret til forsørgelse."*

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse fra februar 2014 om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen til en bangladeshisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering havde i afgørelsen, for så vidt angår forældreorlov, peget på en analog anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, og havde således sidestillet forældreorlov med "uforskyldt ledighed", som begrebet benyttes i § 8 i bekendtgørelse nr. 62 af 25. januar 2012 om selvforskyldt ledighed.

Udlændingenævnet fandt imidlertid, at en afholdt forældreorlov kunne medregnes som ordinær beskæftigelse i det omfang, forældreorloven var afholdt inden for rammerne af et fast ansættelsesforhold, herunder at ansøgeren efter en afsluttet forældreorlov trådte direkte tilbage i ansættelsesforholdet. **Udlændingenævnet fandt således**, at en afholdt forældreorlov ikke som anført af styrelsen skulle sidestilles med "uforskyldt ledighed". Udlændingenævnet bemærkede, at længden af an-

søgerens forældreorlov ikke sås dokumenteret henset til, at det fremgik af en udskrift fra borger.dk, at ansøgeren i perioden fra januar 2013 til juli 2013 havde afholdt forældreorlov, men at det fremgik ved opslag i eIndkomst, at han modtog dagpenge frem til august 2013. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at det fremgik ved opslag i eIndkomst, at ansøgeren i september 2013 havde haft en lønindkomst på 534,96 kr., men ingen registrerede løntimer, men at han ifølge oplysningerne på udskriften fra SKATs tastSelv og lønsedlerne fra virksomheden havde haft 61 løntimer. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren i december 2013 ifølge eIndkomst havde haft en lønindkomst på 231,43 kr., men ingen løntimer. **Udlændingenævnet hjemviste** derfor sagen til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på, at styrelsen kunne tage stilling til, hvorvidt betingelserne for at meddele ansøgeren forlængelse af opholdstilladelsen på baggrund af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, nu var opfyldt. ÅB/2014/98.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse fra juni 2013 om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen til en pakistansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring tolv måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i perioden fra den 15. juli 2012 til den 14. august 2012 havde været syg, at ansøgeren i perioden fra den 15. september 2012 til den 14. oktober 2012 havde været syg, og at ansøgeren den 5. december 2012 fik stillet diagnosen lungebetændelse, som ansøgeren var i behandling for frem til den 2. januar 2013, hvorfor ansøgeren i de nævnte perioder ikke var i stand til at være i beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i månederne juli 2012, august 2012, oktober 2012, november 2012, december 2012, marts 2013 og april 2013 havde arbejdet mindre end ti timer ugentligt, og at ansøgeren i månederne januar 2013 og februar 2013 ingen lønindkomst havde, hvilket ansøgeren vedkendte sig. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde lidt af helårssnue, og derfor ifølge ansøgeren selv ikke var i stand til at arbejde. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af dokumentationen i sagen, at 25% af befolkningen lider af helårssnue i større eller mindre grad, at symptomerne kan lettes ved behandling, og at ansøgerens læge ikke havde sygemeldt ansøgeren, hvorfor det ikke kunne anses for dokumenteret, at ansøgeren havde lidt af helårssnue i en sådan grad, at dette kunne begrunde ansøgerens fravær fra arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde** vedrørende ansøgerens sygdomsperiode med lungebetændelse **vægt på**, at denne sygemelding udgjorde en så beskeden del af perioden på tolv måneder forud for styrelsens afgørelse, at det samlet set ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at sygdommen alene kunne begrunde, at ansøgeren var uden indkomst i den dokumenterede sygdomsperiode. **Udlændingenævnet lagde herud-**

over vægt på, at ansøgeren havde været ansat som løsarbejder, og derfor ikke kunne anses for at have været sygemeldt inden for rammerne af et fast ansættelsesforhold, og at ansøgeren – uanset omfanget af hans beskæftigelse i de seneste tolv måneder forud for styrelsens afgørelse – i øvrigt ikke havde været i fast beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt desuden,** at ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen ikke kunne forlænges efter betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, da ansøgeren ikke var blevet uforskyldt ledig i indtil tre måneder forud for tidspunktet for ansøgningens indgivelse i Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. ERH/2014/101.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1, til en statsborger fra Pakistan. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde meddelt ansøgeren afslag, idet ansøgeren ikke havde været i fast beskæftigelse i omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om forlængelse. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde endvidere fundet, at den omstændighed, at ansøgerens opholdstilladelse havde været bortfaldet, ikke kunne føre til en anden vurdering, idet ansøgerens beskæftigelse i den periode, hvor ansøgeren havde opholdt sig i Danmark, ikke opfyldte betingelsen om fast beskæftigelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles forlængelse af sin opholdstilladelse i Danmark efter greencardordningen. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang, idet ansøgeren alene havde haft lønindkomst i fire måneder inden for de seneste 12 måneder forud for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse. Det indgik i Udlændingenævnes vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen bortfaldt grundet manglende indrejse i Danmark inden for seks måneder fra udstedelsen af opholdstilladelsen, at ansøgeren – mere end et år fra ansøgningens indgivelse og efter ansøgerens gentagne rykkere herom – blev meddelt dispensation fra bortfald, idet ansøgeren ikke var blevet vejledt tilstrækkeligt om reglerne for bortfald i forbindelse med meddelelsen af opholdstilladelsen, og at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde beklaget den manglende vejledning og den lange sagsbehandlingstid i forbindelse med dispensationsansøgningen. **Udlændingenævnet fandt** dog, at dette forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings lange sagsbehandlingstid i forbindelse med ansøgningen om dispensation fra bortfald ikke kunne føre til, at reglerne om forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, ikke skulle opfyldes. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ved at meddele ansøgeren dispensation fra bortfald efter udlændingelovens § 17, stk. 3, havde rettet op på den manglende vejledning om reglerne for bortfald af opholdstilladelsen, herunder at udlændingelovens § 17, stk. 3,

indeholder hjemmel til at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse, men ikke til at fravige betingelserne i en forlængelsessituation. **Udlændingenævnet henså endvidere til**, at ansøgeren alene havde været i beskæftigelse i knapt fire måneder i perioden fra afgørelsen om dispensation fra bortfald til Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afslag på forlængelse af opholdstilladelsen, samt at ansøgeren i perioden fra meddelelsen om dispensation fra bortfald til Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afslag på forlængelse valgte at udrejse af Danmark i godt seks uger. **Udlændingenævnet fandt således på denne baggrund**, at ansøgeren efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder ikke havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om forlængelse. ERH/2014/99.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, til en statsborger fra Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren hverken opfyldte betingelsen for forlængelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1, om at have været i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelsen om forlængelse eller efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, om at have været i fast beskæftigelse af et vist omfang og blevet uforskyldt ledig i indtil tre måneder før tidspunktet for indgivelsen af ansøgning om forlængelse under henvisning til ansøgerens ansættelse i en amerikansk virksomhed. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at der ud fra en formålsfortolkning af greencardordningen vedrørende beskæftigelseskravet skal være tale om et lønnet ansættelsesforhold i en herværende virksomhed. Ansøgerens beskæftigelse (distancearbejde) hos en amerikansk virksomhed kunne derfor ikke indgå i beregning af beskæftigelseskravet i medfør af greencardordningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at arbejdet var udført fysisk i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det ikke ændrede ved det forhold, at ansøgeren var beskæftiget hos en amerikansk virksomhed, hvorfra vederlaget for arbejdet ligeledes blev udbetalt som honorar. **Udlændingenævnet fandt desuden,** at det forhold, at ansøgeren havde anført at være skattepligtig i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da vurderingen af, om en person er skattepligtig i Danmark, blandt andet beror på, hvor personen har bopæl og er uafhængig af en persons opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at det fremgik ved opslag i eIndkomst, at ansøgeren ikke havde haft beskæftigelse af et væsentligt omfang i Danmark, idet ansøgeren kun havde været i beskæftigelse i Danmark i i alt 13 timer i de 12 måneder forud for ansøgningstidspunktet, og at opholdstilladelsen på baggrund af greencardordningen således ikke kunne forlænges i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt yderligere,** at det forhold, at ansøgeren havde forsøgt at integrere sig i Danmark, ikke ændrede ved, at ansøgeren havde været ansat i en amerikansk virksomhed. ERH/2014/93.

Efter Udlændingenævnets praksis skal ansøgeren opfylde et minimumskrav om beskæftigelse i mindst ti timer ugentligt med henblik på at opfylde betingelsen om beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang. I den forbindelse lægges der vægt på den faktisk præsterede ugentlige arbejdstid set i forhold til den enkelte måneds antal dage. Beskæftigelseskravet kan således ikke opfyldes ved at have arbejdet i gennemsnit ti timer ugentligt set over hele perioden.

Som eksempel herpå kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse i november 2014** af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering afgørelse om afslag på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, til en statsborger fra Pakistan. Styrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgeren inden for de sidste 12 måneder forud for afgørelsen ikke havde været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang som foreskrevet i forarbejderne til udlændingelovens § 9 a, stk. 9. Ansøgeren havde gjort gældende, at han 12 måneder forud for styrelsens afgørelse gennemsnitligt havde været beskæftiget omkring 65 timer om måneden, og at han dermed havde arbejdet i mere end ti timer om ugen. Ansøgeren havde endvidere anført, at han i en periode havde arbejdet som frivillig.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9. **Udlændingenævnet fandt således,** at ansøgeren ikke som foreskrevet i forarbejderne til udlændingelovens § 9 a, stk. 9, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang svarende til omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på,** at ansøgeren i en periode var uden job, og at antallet af ugentlige arbejdstimer i en anden periode ikke var veldokumenteret. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den faktisk præsterede ugentlige arbejdstid set i forhold til de respektive måneders antal dage ikke udgjorde beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang, idet ansøgeren i visse perioder ikke havde opfyldt minimumskravet om beskæftigelse i mindst ti timer ugentligt. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at det ud fra en formålsfortolkning af udlændingelovens § 9 a, stk. 9, måtte lægges til grund, at der skulle være tale om lønnet beskæftigelse, og at ansøgerens frivillige arbejde derfor ikke skulle indgå i vurderingen af, om ansøgeren havde været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund ikke grundlag for at forlænge ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen. ERH/2014/207.

3.9.2.2. Beskæftigelse m.v.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse m.v., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse som praktikant, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 k, stk. 1, til en statsborger fra Ukraine.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt, og som følge heraf kunne tilladelsen inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgerens arbejdstilladelse bortfaldt som følge heraf. **Udlændingenævnet lagde** på baggrund af oplysninger fra Den Danske Ambassade i Ukraine **til grund**, at ansøgeren ikke havde studeret på den uddannelse i Ukraine, som hun havde anført og vedlagt dokumentation for i forbindelse med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse som praktikant. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at uddannelsesinstitutionen over for ambassaden havde oplyst, at ansøgeren ikke havde studeret på uddannelsen, og at ansøgeren, som var blevet partshørt over oplysningerne, ikke havde fremlagt dokumentation, der kunne afkræfte denne oplysning. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Ukraine, hvor hun havde boet indtil udrejsen til Danmark som 23-årig, og at hun var ukrainsk statsborger. **Udlændingenævnet fandt** på den baggrund, at ansøgeren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i omkring et år, og at hun således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende. ERH/2014/146.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, til en statsborger fra Tyrkiet. Ansøgeren fik i august 2002 første gang opholdstilladelse i Danmark som studerende. Herefter blev han i januar 2005 meddelt opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, og i juni 2010 blev han meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen gyldig indtil december 2010 henset til, at hans pas udløb. I juni 2011 blev hans opholdstilladelse forlænget indtil juni 2013. Det fremgik udtrykkeligt af tilladelsen, at den var betinget af, at ansøgeren ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Endvidere fremgik det, at der var tale om en løbende betingelse, der således skulle være

opfyldt hele tiden, da ansøgeren ellers ville kunne miste sin opholdstilladelse. I juni 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering anmodede i september 2013 ansøgeren om information om og dokumentation for hans arbejde. Senere i september 2013 oplyste en repræsentant fra Døves Kirke på vegne af ansøgeren, at han i starten af september 2013 havde fået en blodprop i hjertet og siden havde haft uregelmæssig hjerterytme samt angstanfald, som bevirkede, at han ikke havde overskud, havde koncentrationsbesvær og ikke måtte udføre fysisk aktivitet. Af lægelige oplysninger vedrørende ansøgeren, fremgik det, at ansøgeren ikke havde haft en blodprop, men at han blev indlagt med hurtig arterieflagren, at ansøgeren senere i september 2013 samt i november 2013 og december 2013 havde været indlagt på grund af alkoholoverforbrug, og at ansøgeren i december 2013 og januar 2014 havde været indlagt på psykiatrisk afdeling på grund af hypomania. I december 2013 afslog Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering at forlænge ansøgerens opholdstilladelse henset til, at han siden oktober 2011 havde modtaget kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren som greencardindehaver ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 1. pkt., om ikke at modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, da ansøgeren siden oktober 2011 havde modtaget kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at opholdstilladelser efter greencardordningen er betinget af, at udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, at dette udtrykkeligt fremgik af afgørelsen fra juni 2011, hvorved Udlændingeservice forlængede ansøgerens opholdstilladelse efter greencardordningen, samt at der ikke blot havde været tale om enkeltstående beløb, der ikke direkte relaterede sig til ansøgerens forsørgelse. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde været indlagt på somatisk såvel som psykiatrisk afdeling. **Udlændingenævnet fandt** imidlertid ikke, at ansøgerens sygdomsforløb kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren siden Udlændingeservices afgørelse i al væsentligt havde modtaget arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp, og det er en løbende betingelse for tilladelsen, at udlændingen ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. ERH/2014/74.

3.9.2.3. Forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelig opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Som eksempel herpå kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til en statsborger fra Indonesien. I 2012 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund

af studie på uddannelsen European Masters in Lifelong Learning: Policy and Management (MA LLL) ved Aarhus Universitet. Uddannelsen var normeret til to år med studiestart i august 2012 og forventet afslutning i august 2014. Aarhus Universitet oplyste til styrelsen, at ansøgerens opholdstilladelse skulle være gyldig til ultimo juli 2013. Det fremgik af et "Letter of Admission" til uddannelsen Erasmus Mundus European Masters in Lifelong Learning: Policy and Management (MA LLL), at uddannelsen var bygget således op, at ansøgeren skulle færdiggøre sit første akademiske år ved Aarhus Universitet, at hans tredje semester skulle studeres ved University of Deusto, Bilbao University, Spanien, samt at det var valgfrit, hvorvidt ansøgeren ville studere sit fjerde semester ved Aarhus Universitet, ved University of London, Storbritannien, eller ved University of Deusto, Bilbao University, Spanien. I august 2012 blev ansøgeren meddelt opholds- og arbejdstilladelse som studerende på uddannelsen Erasmus Mundus European Masters in Lifelong Learning: Policy and Management (MA LLL) ved Aarhus Universitet, gyldig til medio august 2013. I juni 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse, men blev meddelt afslag herpå, idet ansøgeren ikke skulle studere i Danmark på tredje semester, men skulle studere ved University of Deusto, Bilbao University, Spanien. Aarhus Universitet oplyste i denne forbindelse, at ansøgeren fortsat var optaget på Aarhus Universitet, hvor han havde færdiggjort sit første akademiske år, at han ville være indskrevet ved University of Deusto, Bilbao University, Spanien, på tredje semester, at han selv kunne vælge, hvorvidt han skulle indskrives på Aarhus Universitet, University of London, Storbritannien, eller University of Deusto, Bilbao University, Spanien, på fjerde semester, samt at han ville være indskrevet på Aarhus Universitet gennem hele sin studieperiode.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Erasmus Mundus European Masters in Lifelong Learning: Policy and Management (MA LLL) ved Aarhus Universitet ikke kunne forlænges, jf. § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1 og 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke skulle være studieaktiv på Aarhus Universitet på sit tredje semester fra september 2013 til januar 2014, hvor han havde søgt opholdstilladelse til. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at ansøgerens tredje semester skulle studeres ved University of Deusto, Bilbao University, Spanien, og at han derfor ikke ville være studieaktiv på et dansk universitet i denne periode. ÅB/2014/99.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 5 og 7.

Det følger af bekendtgørelse af konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW-konventionen), som Danmark ratificerede den 7. april 1983,

at der ikke må ske diskrimination af kvinder. Barslende får derfor i medfør af praksis mulighed for at forlænge deres studietid svarende til den afholdte barsel, dog maksimalt 12 måneder pr. barsel.

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i april 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, og studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5, til en statsborger fra Rusland. I august 2008 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på en læreruddannelse indtil december 2012 inklusiv seks måneders jobsøgning efter endt studie. Uddannelsen var normeret til fire år og forventedes afsluttet i juni 2012. Ansøgeren indgav ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen, og det fremgik af ansøgningen, at hun forventede at afslutte uddannelsen i juni 2015. Uddannelsen var blevet forlænget, da ansøgeren havde været på barsel to gange i perioderne fra december 2010 til december 2011 og fra juni 2012 til august 2013. Ansøgeren forventede at holde endnu en barselsorlov fra august 2013 til august 2014. Ifølge ansøgerens senest reviderede studieplan forventedes hendes uddannelse afsluttet medio oktober 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke kunne forlænges yderligere, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende alene kan forlænges i yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den pågældende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren i sin studietid, eksklusiv barselsorlov i et tidsrum på cirka tre år, kun havde opnået 86 ECTS-point ud af 240 ECTS-point. Ansøgeren havde således kun bestået, hvad der svarer til cirka halvandet år ud af de fire år, som uddannelsen var normeret til. Ansøgeren manglede således fortsat knap to og et halvt års studier. **Udlændingenævnet fandt således**, at da den forventede studieafslutning lå for sent i forhold til reglerne om forlængelse, og da ansøgeren således ville overskride den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end ét år, kunne ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke forlænges yderligere. **Udlændingenævnet fandt endvidere ikke**, at afgørelsen kunne anses som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder CEDAW-konventionen. ERH/2014/124.

3.9.2.4. Retsgrundlag vedrørende inddragelse af en studieopholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der tages hensyn til, om inddragelsen af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer mv.

Efter udlændingelovens § 21, bortfalder en arbejdstilladelse, når udlændingens opholdtilladelse inddrages.

3.9.2.5. Studerendes ulovlige arbejde

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2, og stk. 4, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10.

Som et eksempel på nægtelse af forlængelse af en studieopholdstilladelse grundet den studerendes ulovlige arbejde kan nævnes, at **Udlændingenævnet i maj 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, og studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1, til en statsborger fra Nigeria. I februar 2011 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på en kandidatuddannelse på Københavns Universitet indtil juli 2013 inklusiv seks måneders jobsøgning efter endt studie. Uddannelsen var normeret til to år med en forventet studieafslutning den 31. januar 2013. Det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen på engelsk, at ansøgeren havde ret til at arbejde i op til 15 timer ugentligt og på fuld tid i månederne juni, juli og august. Københavns Universitet oplyste i maj 2013, at ansøgeren grundet et voldeligt ægteskab var blevet forsinket med sit studie, og at ansøgeren ønskede at indgive en ansøgning om

forlængelse af sin opholdstilladelse som studerende, samt at ansøgeren kun havde opnået 15 ECTS-point ud af de normerede 120 ECTS-point og endvidere kun var tilmeldt eksamener svarende til 45 ECTS-point. I juni 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. I august 2013 oplyste Københavns Universitet, at ansøgeren forventedes at afslutte sin uddannelse senest den 31. august 2014. Ansøgeren oplyste, at hun havde haft en svær start på uddannelsen, da hun havde vanskeligt ved at falde til og finde en lejlighed, da hun havde problemer med sine øjne, og da hun på grund af sin voldelige mand blev psykisk ustabil. Ansøgeren oplyste endvidere, at hun selv havde betalt for sin uddannelse, hvorfor hun havde været nødsaget til at arbejde mere end de tilladte 15 timer om ugen. Ansøgeren havde vedtaget en bøde herfor.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke kunne forlænges yderligere, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 5, og § 14, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at en opholdstilladelse som studerende alene kan forlænges i yderligere et år, såfremt udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den pågældende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren forventedes at afslutte sin uddannelse omkring halvandet år senere end oprindelig planlagt. **Udlændingenævnet fandt**, at da den forventede studieafslutning lå for sent i forhold til reglerne om forlængelse, og da ansøgeren ville overskride den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen med mere end ét år, kunne ansøgerens opholdstilladelse som studerende ikke forlænges yderligere. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i en periode på i alt 16 måneder havde arbejdet væsentligt mere end de tilladte 15 timer ugentligt, og at der dermed måtte være en formodning for, at det primære formål med ansøgerens ansøgning om forlængelse af hendes opholdstilladelse som studerende ikke var at studere. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om sådanne forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som studerende. ÅB/2014/100.

Som et eksempel på, at en studieopholdstilladelse blev inddraget, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt kan nævnes, at **Udlændingenævnet i august 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, og studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1, til en statsborger fra Nepal. I august 2009 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management ved Tietgen Business College gældende frem til december 2011. Det fremgik af opholdstilladelsen, at ansøgeren havde ret til at arbejde 15 timer om ugen, undtagen i juni, juli og august, hvor han måtte arbejde fuldtid. I september 2011 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen. I februar 2012 indgav ansøgeren endvidere en ansøgning om opholdstilladelse som elev ved Idrætshøjskolen Århus. I marts 2012 blev ansøgeren meddelt

opholdstilladelse som elev ved Idrætshøjskolen Århus gældende frem til december 2012. Ansøgeren blev ikke samtidig meddelt arbejdstilladelse, hvorfor han ikke i denne periode havde ret til at tage arbejde. I maj 2012 betragtede Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelsen som studerende på uddannelsen AP Degree in Marketing Management ved Tietgen Business College som frafaldet. I juni 2012 oplyste Idrætshøjskolen Århus, at ansøgeren ikke længere var elev på skolen, samt at han ikke ville deltage i undervisningen i efteråret 2012. I december 2012 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Degree in Logistics Management ved Erhvervsakademiet Lillebælt. I juni 2013 indgav ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som studerende på uddannelsen BA in International Sales and Marketing ved Erhvervsakademiet Lillebælt. I juli 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på uddannelsen BA in International Sales and Marketing ved Erhvervsakademiet Lillebælt. Det fremgik udtrykkeligt af tilladelsen, at ansøgeren havde ret til at arbejde 15 timer om ugen og fuldtid i månederne juni, juli og august, samt at tilladelsen kunne inddrages, såfremt ansøgeren arbejdede mere end de tilladte timer. I februar 2014 oplyste Fyns Politi, at ansøgeren havde vedtaget et bødeforlæg, idet han havde arbejdet flere timer end tilladt samt havde arbejdet uden fornøden arbejdstilladelse. I marts 2014 oplyste ansøgeren, at han ikke var klar over, at han ikke måtte arbejde et ubegrænset antal timer, samt at han havde betalt bøden, fordi han erkendte at have arbejdet for meget.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren havde arbejdet i strid med betingelserne for hans opholds- og arbejdstilladelse, hvorfor denne kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren havde vedtaget et bødeforlæg, idet han havde arbejdet uden fornøden arbejdstilladelse samt arbejdet flere timer end tilladt ifølge hans opholds- og arbejdstilladelse, hvilket han desuden havde erkendt. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke vidste, at han som studerende ikke måtte arbejde mere end 15 timer ugentligt, idet dette udtrykkeligt fremgik af hans opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Nepal, hvor han havde boet indtil udrejsen til Danmark som 21-årig, ifølge sine egne oplysninger havde gået i skole i 16 år, og i øvrigt havde været beskæftiget som lærer i naturvidenskabelige fag. Endvidere havde han blot opholdt sig i Danmark i omkring fire og et halvt år. ÅB/2014/101.

3.9.2.6. Studieaktivitet

Udlændingen skal som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2.

Uddannelsesinstitutionerne er forpligtet til at underrette Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, der danner grundlag for opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 44 d.

Til illustration kan nævnes, at **Udlændingenævnet i februar 2014 stadfæstede** Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, til en statsborger fra Cameroun. I august 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Masters in International Studies ved Aarhus Universitet gældende til februar 2015. Ansøgeren blev betinget optaget på uddannelsen, idet han ikke havde dokumenteret, at han opfyldte adgangskravene til uddannelsen. I november 2013 oplyste Aarhus Universitet til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, at ansøgeren var blevet udmeldt fra studiet, idet han ikke opfyldte engelskkravene, hvorfor universitetet var nødt til at annullere hans indskrivning på uddannelsen. I december 2013 oplyste ansøgeren til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, at det fremgik af optagelsesbrevet fra Aarhus Universitet, at optagelsen ville være uden yderligere betingelser ved indbetaling af hans studieafgift, at Aarhus Universitet først efterfølgende informerede ham om, at han skulle opfylde et sprogkrav, og at han på dette tidspunkt havde stoppet forberedelserne til IELTS-testen, og at han ikke bestod testen med det påkrævede resultat.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på uddannelsen Masters in International Studies ved Aarhus Universitet kunne inddrages, idet ansøgeren ikke længere var studerende på uddannelsen, og grundlaget for opholdstilladelsen derfor ikke længere var til stede. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Aarhus Universitet havde oplyst, at ansøgeren var udmeldt studiet. **Udlændingenævnet fandt således,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at ansøgeren havde anført bl.a., at han gerne ville gennemføre uddannelsen, og at han gerne ville have muligheden for at tage engelskprøven igen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på blandt andet**, at ansøgeren var født og opvokset i Cameroun, at han indrejste i Danmark som 33-årig, at han alene havde haft opholdstilladelse i knapt fire måneder, og at han således ikke kunne antages at have opnået en særlig tilknytning til Danmark. ÅB/2014/102.

Endvidere kan nævnes, at **Udlændingenævnet i maj 2014 stadfæstede** Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, til en statsborger fra Nepal. I august 2013 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Programme in Marketing Management ved Danish

Academy of Business and Technology (DANIA) gældende til december 2013. I september 2013 oplyste DANIA til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, at ansøgeren ikke var mødt frem efter ferien, men at der ikke forelå en officiel udmeldelse. I oktober 2013 oplyste ansøgeren, at han på grund af arbejde ikke var studieaktiv, at han havde arbejdet med henblik på at betale sine studieafgifter, og at han efter dette arbejde ville genoptage sine studier igen. Ansøgeren sendte endvidere et brev fra arbejdsgiveren, hvoraf det fremgik, at han blev ansat som Office Assistant i august 2013, at han skulle være beskæftiget et år frem, og at der var indgivet ansøgning om opholdstilladelse på denne baggrund.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse som studerende på uddannelsen AP Programme in Marketing Management ved Danish Academy of Business and Technology (DANIA) kunne inddrages, idet ansøgeren ikke kontinuerligt havde været studieaktiv på uddannelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at DANIA havde oplyst, at ansøgeren ikke var fremmødt efter ferien. **Udlændingenævnet endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på blandt andet**, at ansøgeren var født og opvokset i Nepal, hvor han havde gået i skole i 12 år, og hvor han havde boet indtil udrejsen til Danmark som 22-årig. Ansøgeren havde således blot opholdt sig i Danmark i 14 måneder, hvorfor han ikke kunne antages at have opnået en særlig tilknytning til Danmark. ÅB/2014/103.

3.10. Bortfald

3.10.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark eller, hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkendegiver dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en op-

holdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i maj 2014 en sag, hvori Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af ansøgerens opholdstilladelse ikke levede op til begrundelseskravet i forvaltningslovens § 24. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse alene havde konstateret, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet uden nærmere at begrunde afgørelsen, ud over i afgørelsesafsnittet at henvise til udlændingelovens § 17, stk. 1, og bemærke, at ansøgeren havde været udrejst af Danmark i mere end seks på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, henset til, at ansøgeren tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark, at Udlændingestyrelsen skulle have taget stilling til, hvorvidt der i sagen ville kunne dispenseres fra bortfald. ÅB/14/104.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2014 om bortfald af opholdstilladelse til en statsløs født i Libanon. Den pågældende indrejste i Danmark i 1993, blev meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2, og blev i april 1996 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgik af den tidsubegrænsede opholdstilladelse, at den var gyldig, så længe fast ophold blev bevaret i Danmark. I september 2012 ansøgte den pågældende om, at hendes opholdstilladelse ikke skulle anses

for bortfaldet. Det fremgik af hendes ansøgning, at hun var udrejst til Libanon i august 2007, at hun havde været udrejst i fem år, at det ikke var planlagt, at hun skulle være udrejst så længe, at hun var rejst til Libanon på grund af en konflikt i hendes ægteskab og efter instruktion fra hendes broder, at hendes broder i Libanon havde tilbageholdt hendes pas, og at hendes ægtefælle havde frameldt hende Det Centrale Personregister uden hendes viden. Det fremgik endvidere af sagen, at hun var udrejst frivilligt sammen med parrets tre fællesbørn født i henholdsvis 1994, 1997 og 2000, og at ansøgerens ægtefælle opholdt sig i Libanon fra marts 2009 til marts 2010. Det blev til støtte for klagen anført, at ansøgeren og to af børnene først fik udstedt pas i henholdsvis juni 2012 og august 2012, hvorfor de ikke havde kunnet genindrejse i Danmark før september 2012, og at det ville være stærkt belastende for ansøgerens børn, såfremt ansøgeren ikke kunne meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at den pågældendes opholdstilladelse var bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., idet hun havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger om, at hun havde været udrejst i perioden fra august 2007 til september 2012. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at det ikke var planlagt, at hun skulle være udrejst så længe, at hun var rejst til Libanon på grund af en konflikt i hendes ægteskab og efter instruks fra hendes broder, at hendes broder i Libanon havde tilbageholdt hendes pas, at hendes ægtefælle havde frameldt hende Det Centrale Personregister uden hendes viden, og at ansøgeren og børnene først kunne genindrejse i Danmark i september 2012 på grund af, at de først fik udstedt pas i henholdsvis juni 2012 og august 2012, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var udrejst frivilligt, at hun ikke havde søgt om dispensation forud for udrejsen, og at det ikke var dokumenteret, at hun havde forsøgt at kontakte de danske myndigheder med henblik på tilbagerejse til Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om, at hun var forhindret i at returnere til Danmark som følge af uforudsete begivenheder. Det forhold, at ansøgeren indrejste i Danmark i 1993, at hun efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, og at hendes ægtefælle, børn og søster opholdt sig i Danmark, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnte henviste på den baggrund ansøgeren til at indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab til Udlændingestyrelsen. FAM/2014/65.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., da han havde opgivet sin bopæl i Danmark, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren blev i marts 1999 meddelt opholdstilladelse under henvisning til hans herboende børn, som var kommet til Danmark i 1995 som uledsagede mindreårige. Han

udrejste af Danmark i juni 2012 uden sin familie. Ansøgeren havde ikke forud for udrejsen anmodet Udlændingestyrelsen om stillingtagen til sit opholdsgrundlag i forhold til repatrieringen. Det var under sagen påberåbt, at ansøgeren var omfattet af retten til repatriering og derfor havde fortrydelsesret i forhold til bortfald af hans opholdstilladelse.

Udlændingenævnet lagde vægt på, at ansøgeren i 2012 underskrev en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse, selvom han blev vejledt om konsekvenserne heraf, og at han udrejste af Danmark i juni 2012. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 4, nu § 9 c, stk. 1 (familiemæssig tilknytning), at tilladelsen blev givet på grundlag af ansøgerens børn, der forinden var kommet til Danmark som uledsagede mindreårige, at det fremgik af udlændingelovens § 17 a, stk. 3, at en person, som var omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kun var omfattet af fortrydelsesretten, hvis den pågældende vendte tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen havde den familiemæssige tilknytning, der havde dannet grundlag for opholdstilladelsen, og at det fremgik af Vejledning til repatrieringsloven af juni 2010, at en familiesammenført udlænding til en flygtning m.v., der var repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland uden referencen, ikke havde fortrydelsesret efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren udrejste til Iran uden sine børn, som oprindeligt gav ham grundlag for at få opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren ikke før udrejsen ansøgte om bevarelse af sin opholdstilladelse, og at han udrejste, før Udlændingestyrelsen havde mulighed for at tage stilling til spørgsmålet om bortfald ved repatriering, uanset at ansøgeren af Dansk Flygtningehjælp blev vejledt om konsekvenserne heraf. FAM/2014/110.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af to statsløse palæstinensiske børns opholdstilladelser i medfør af udlændingelovens § 17. Børnene blev født i henholdsvis 1996 og 1997 i Danmark, og de blev i forbindelse med deres fødsel meddelt opholdstilladelse i Danmark. Børnene udrejste af Danmark til Libanon i marts 1998 sammen med deres moder. Børnenes fader var født i Libanon, men var nu statsborger i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at børnenes opholdstilladelser måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 3. pkt., da de havde opgivet deres bopæl i Danmark ved deres udrejse til Libanon sammen med deres moder i 1998, og da de havde opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at børnene i marts 1998 udrejste af Danmark, og at de genindrejste i Danmark i december 2013. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var grundlag for ikke at anse børnenes opholdstilladelser for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at hverken faderen eller moderen

forud for udrejsen af Danmark i 1998 ansøgte om bevarelse af børnenes opholdstilladelser, og at børnene ikke før december 2013 tog kontakt til de danske myndigheder med henblik på at indrejse i Danmark på ny. Det forhold, at børnene rejste til Libanon i 1998 efter faderens og moderens ønske, og at de ønskede at vende tilbage til Danmark for at bo sammen med faderen, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at børnene alene havde opholdt sig i Danmark i henholdsvis et halvt og halvandet år forud for udrejsen til Libanon, at de tog bopæl sammen med deres moder og begyndte i skole i Libanon, og at det var faderens og moderens beslutning at udrejse til Libanon, og at børnene skulle opvokse der. FAM/2014/196.

3.10.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Det fremgår af forarbejderne til § 17, stk. 3, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele udlændingen en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af forarbejderne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1. Se også afsnit 3.1.2.4.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Som eksempel herpå (eksemplet er også gengivet i afsnit 3.1.2.4., på side 120) kan nævnes **Udlændingenævnets stadfæstelse fra september 2014** af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en somalisk ansøgers opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17. Ansøgeren blev i oktober 1997 meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til en flygtning her i landet i

medfør af udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren blev i Det Centrale Personregister registreret som udrejst af Danmark i perioden fra september 2012 til juli 2013. I september 2012 indberettede kommunen til Udlændingestyrelsen, at ansøgerens moder havde oplyst til kommunen, at hun agtede at sende ansøgeren på genopdragelsesrejse hos sin søster, idet ansøgeren var ude i noget kriminalitet, at ansøgeren var smidt ud af skolen, og at ansøgeren opførte sig dårligt. Ansøgerens kontaktperson i kommunen oplyste i oktober 2012, at ansøgeren var udrejst af Danmark med sin moder i oktober 2012, og at ansøgeren selv ønskede at tage tilbage til Somalia. I oktober 2013 ansøgte ansøgeren om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, da ansøgeren havde opholdt sig mere end tre på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren udrejste af Danmark i perioden fra september 2012 til juli 2013, at baggrunden for ansøgerens udrejse af Danmark efter ansøgerens egne oplysninger var, at ansøgerens moder og kommunen var nødsaget til at samarbejde for at få ansøgeren væk fra det kriminelle miljø, at kommunen i september 2012 indberettede til Udlændingestyrelsen, at ansøgerens moder til kommunen havde oplyst, at hun agtede at sende ansøgeren på genopdragelsesrejse, og at Udlændingestyrelsen ved brev i oktober 2012 vejledte ansøgerens moder om reglerne for bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå oplysninger om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren udrejste frivilligt, at ansøgeren ikke havde søgt om dispensation forud for udrejsen, at ansøgerens moder ved brev fra Udlændingestyrelsen i oktober 2012 var blevet vejledt om reglerne for bortfald af opholdstilladelse, at ansøgeren først i oktober 2013 indgav ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, og at det ikke sås dokumenteret, at ansøgeren havde været forhindret i at kontakte de danske myndigheder med henblik på at søge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det var anført, at det ikke var planlagt, at ansøgeren skulle have været afsted så længe, og at grunden til, at ansøgeren ikke vendte tilbage til Danmark før, var, at ansøgeren ikke havde en returbillet til Danmark. FAM/2014/229.

3.10.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt

ophold, f.eks. familiesammenføring mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.10.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, at udlændingen havde opgivet sin bopæl allerede i forbindelse med udrejsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om bortfald af en egyptisk statsborgers opholdstilladelse efter greencardordningen. Ansøgeren var registreret indrejst i Danmark i maj 2013, men var i december 2013 registreret udrejst til Tyskland. I februar 2014 modtog Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ansøgerens ansøgning om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse, hvoraf det fremgik, at han i december 2013 udrejste til Tyskland, hvor han havde fået en praktikplads gældende indtil juni 2014. Det fremgik endvidere, at han havde lejet en møbleret bolig i Danmark, hvorfor han blot kunne forlade denne ved sin udrejse til Tyskland, at han flyttede nogle af sine ting over til en ven, og at det var hans udlejer, som frameldte ham Det Centrale Personregister.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, idet han havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at han havde oplyst – hvilket i øvrigt også fremgik af Det Centrale Personregister – at han udrejste af Danmark til Tyskland i december 2013, hvor han efter det oplyste havde fået en praktikplads gældende indtil juni 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke havde haft til hensigt at opgive sin bopæl i Danmark ved sin udrejse til Tyskland, da han ikke i tilstrækkeligt omfang havde sandsynliggjort, at han havde haft til hensigt at etablere og opretholde en bopæl i Danmark, idet han ganske kort tid efter sin indrejse i Danmark i maj 2013 opnåede opholdstilladelse i Tyskland i perioden fra juni 2013 til september 2013. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at han alene havde et lejet møbleret værelse i Danmark, som han opsagde forud for sin udrejse, at hans ophold i Danmark forud for udrejsen i december 2013 alene udgjorde om-

kring syv måneder, og at han ikke havde nogen familiemæssig eller arbejdsmæssig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at han ikke før udrejsen ansøgte om bevarelse af sin opholdstilladelse, og at han først søgte om dispensation på et tidspunkt, hvor han regnede med at ville genindrejse præcis seks måneder efter udrejsen. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at det var hans udlejer og ikke ham selv, der frameldte ham Det Centrale Personregister, at han rejste til Tyskland for at gennemføre et praktikforløb med henblik på at opnå erfaring, så han ville kunne finde et godt arbejde i Danmark, og at han i juni 2014 rejste tilbage til Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet han ansås for at have opgivet sin bopæl i Danmark allerede ved sin udrejse i december 2013. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke kunne dispenseres fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, selv om han var genindrejst, inden der var gået seks måneder fra hans udrejse, idet han selv havde planlagt sit ophold i Tyskland, og idet han ikke var blevet forhindret i at genindrejse på grund af uforudsete hindringer. ÅB/2014/105.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ophold i udlandet, herunder at udlændingen ikke har udnyttet en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter greencardordningen.

Udlændingenævnet fandt således, at ansøgeren burde meddeles dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, da Udlændingenævnet fandt det godtgjort, at han havde haft til hensigt at vende tilbage til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og hans familie var nødsaget til at udrejse til Egypten i august 2013, da hans datter akut var blevet syg og skulle opereres, og da datteren ikke var dækket af ansøgerens sygesikring. Ansøgerens datter blev opereret i august 2013 og var indlagt i ti dage herefter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren allerede ca. to uger efter, at hans datter blev udskrevet fra hospitalet i Egypten, rettede henvendelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvorved han oplyste, at han var udrejst til Egypten i august 2013 på grund af hans datters sygdom og operation, og at han i denne forbindelse blev vejledt om, at hans opholdstilladelse var bortfaldet som følge af udrejsen, hvorfor han ikke havde lov til at genindrejse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren – på trods af indkøbt flybillet retur til Danmark i oktober 2013 – indrettede sig efter Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings besked til ham om, at han ikke havde lov til at genindrejse i Danmark, hvorfor han blev i Egypten. **Udlændingenævnet tillagde det endelig en vis betydning**, at ansøgerens familie søgte om opholdstilladelse som medfølgende fami-

lie i september 2013, og at han dermed sammen med sin familie havde indikeret en vilje til at ville bosætte sig i Danmark. ÅB/2014/106.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings (nu Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om bortfald af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse efter greencardordningen. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde i september 2013 meddelt ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen indtil juli 2014. Opholdstilladelsen var forkortet henset til, at ansøgerens pas ville udløbe i oktober 2014. Det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen på engelsk, at opholdstilladelsen ville bortfalde automatisk, såfremt han ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, idet han ikke var indrejst og havde taget ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse, at denne ville bortfalde, hvis han ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt. analogt. **Udlændingenævnet fandt endvidere,** at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at han ikke havde mulighed for at indrejse i Danmark inden marts 2014, da hans pas ville udløbe i oktober 2014, hvorfor han inden indrejsen til Danmark ville ansøge om et nyt pas ved Den Pakistanske Ambassade i Tyskland, og at det ville tage seks til otte uger at udstede et nyt pas, hvorfor han ikke i denne periode uden gyldigt pas havde mulighed for at registrere sig i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i denne forbindelse vægt på**, at ansøgerens pas på tidspunktet for meddelelsen af hans opholdstilladelse i september 2013 fortsat var gyldigt i en periode på omkring 13 måneder, og at han således havde haft muligheden for at indrejse og tage ophold i Danmark inden for seks måneder fra september 2013. Af samme årsag kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at han havde oplyst, at Københavns Kommune havde informeret ham om, at han kun kunne få tildelt et CPR-nummer, såfremt han havde en opholdstilladelse, som var gyldig i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen endvidere vægt på**, at ansøgeren blev meddelt en midlertidig opholdstilladelse i en specificeret tidsperiode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en forudsætning for opretholdelsen af opholdstilladelsen, at han inden for seks måneder tog ophold i landet. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at ansøgerens ophold i udlandet med henblik på at afvente et nyt pas sammenholdt med, at han havde haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter greencardordningen – og hvor han havde haft mulighed for at indrejse i Danmark, idet hans pas på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen fortsat var gyldigt i 13 måneder – ikke vurderedes at tjene et velbegrundet formål, som kunne begrunde dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. ÅB/2014/107.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om bortfald af en indisk statsborgers opholdstilladelse efter greencardordningen, der var meddelt i december 2010 og var gyldig indtil december 2013. Det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen på engelsk, at denne ville bortfalde automatisk, såfremt ansøgeren ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra datoen for isættelse af en Sticker H, og dermed bevis for hans opholdstilladelse, i hans pas, jf. udlændingelovens § 17. I april 2011 oplyste ansøgeren til Udlændingeservice blandt andet, at han ikke havde mulighed for at indrejse til Danmark inden for seks måneder på grund af en tidligere arbejdsforpligtigelse, at han derfor anmodede om at kunne indrejse i Danmark efter august 2011, og at han planlagde at besøge Danmark i fem dage i den første uge i maj 2011, men at hans ferie endnu ikke var blevet godkendt. Vedhæftet e-mailen var blandt andet en kopi af ansøgerens pas, hvoraf det fremgik, at han i januar 2011 fik isat en opholdssticker til bekræftelse af hans opholdstilladelse gældende fra december 2010 til december 2013. Den 4. maj 2011 afleverede ansøgeren personligt til Udlændingeservice en ansøgning om dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen efter greencardordningen. Han anførte i den forbindelse, at han siden meddelelsen af opholdstilladelsen i december 2010 var rejst til Danmark for at opfylde kravet om indrejse inden for seks måneder efter meddelelsen af sin opholdstilladelse, men at han ville rejse tilbage til Indien den 6. maj 2011, hvor han ville blive indtil august 2011. Vedlagt ansøgningen var blandt andet en kopi af ansøgerens pas, hvoraf det fremgik, at han indrejste i København den 3. maj 2011. Ansøgeren opholdt sig således i Danmark fra den 3. maj 2011 til den 6. maj 2011. Ansøgeren oplyste ikke ved indgivelsen af ansøgningen om dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen en dansk adresse, ligesom han i øvrigt ikke sås at være registreret i Det Centrale Personregister.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, idet han ikke var indrejst og havde taget ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at han blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse, at denne ville bortfalde, såfremt han ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra datoen for isættelse af en Sticker H, og dermed bevis for hans opholdstilladelse, i hans pas, og at opholdsstickeren blev isat i hans pas i januar 2011. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren havde anført, at han rejste til Danmark den 3. maj 2011, at han den 4. maj 2011 søgte om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse, at han ikke ønskede at misligholde kontrakten med sin arbejdsgiver i udlandet, hvorfor han ikke havde mulighed for at forlænge sit besøg i Danmark, hvilket han nu kunne se var uheldigt, og at han havde ventet længe på at modtage en afgørelse fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, hvorefter han forlængede kontrakten med sin arbejdsgiver for to år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt en midlertidig opholdstilladelse i en specificeret tidsperiode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en for-

udsætning for opretholdelsen af opholdstilladelsen, at han inden for seks måneder tog ophold i landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens besøg i Danmark fra den 3. maj 2011 til den 6. maj 2011 ikke kunne betragtes som at tage fast ophold særlig henset til, at han selv havde oplyst, at han alene indrejste for at opfylde seks månederskravet. **Udlændingenævnet lagde herved endvidere vægt på**, at ansøgeren hverken havde oplyst om en dansk adresse eller registreret sig i CPR, ligesom han i øvrigt ikke havde taget skridt, der kunne indikere, at han havde haft til hensigt at etablere en bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at ansøgerens ophold i udlandet med henblik på at opfylde kontrakten med sin arbejdsgiver i Indien sammenholdt med, at han havde haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter greencardordningen, ikke tjente et velbegrundet formål, som kunne begrunde dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. ÅB/2014/108.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse om bortfald af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse efter greencardordningen. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering havde i juni 2013 meddelt ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen indtil juni 2016. Det fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen på engelsk, at denne ville bortfalde automatisk, hvis ansøgeren ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1. I januar 2014 modtog Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering ansøgerens ansøgning om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse. Det fremgik heraf, at han – efter at have tilbragt tre dage i Danmark – var udrejst i november 2013, og at han planlagde at være udrejst af Danmark i ca. otte måneder. Det fremgik endvidere, at han – efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter greencardordningen – alene opholdt sig i Danmark i perioden fra den 27. november 2013 til den 30. november 2013, og at det på grund af det korte ophold ikke var muligt for ham at tilmelde sig Det Centrale Personregister. Det fremgik endvidere, at han siden november 2012 havde været beskæftiget som lærer med en toårig ansættelseskontrakt gældende til ultimo august 2014, og at han efter udløbet af kontrakten ønskede at tage fast ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af ovenstående, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet, idet han ikke var indrejst og havde taget ophold i Danmark inden for seks måneder efter, at han blev meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse, at denne ville bortfalde, hvis han ikke indrejste og tog ophold inden for seks måneder fra opholdstilladelsens meddelelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 2. pkt. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han opholdt sig i Danmark i perioden fra den 27. november 2013 til den 30. november 2013, og at det på grund af det korte ophold ikke var muligt for ham at tilmelde sig Det Centrale Personregister, at han på tidspunktet, hvor han blev meddelt opholdstilladelse, var underlagt en ansættelseskontrakt, som var gyldig til ultimo august 2014, og som han ikke havde mulighed for at opsige,

og at det på grund af hans ansættelse ikke havde været muligt for ham at tage ophold i Danmark før kontraktens udløb, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren var blevet meddelt en midlertidig opholdstilladelse i en specificeret tidsperiode med henblik på at indrejse og tage arbejde i Danmark, og at det var en forudsætning for opretholdelsen af opholdstilladelsen, at han inden for seks måneder tog ophold i landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens besøg i Danmark fra den 27. november 2013 til den 30. november 2013 ikke kunne betragtes som at tage fast ophold særlig henset til, at han selv havde oplyst, at det på grund af det korte ophold ikke havde været muligt for ham at tilmelde sig Det Centrale Personregister. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse endvidere vægt på**, at ansøgeren hverken havde oplyst om en dansk adresse eller registreret sig i Det Centrale Personregister, ligesom han i øvrigt ikke havde taget skridt, der kunne indikere, at han havde haft til hensigt at etablere en bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at ansøgerens ophold i udlandet med henblik på beskæftigelse sammenholdt med, at han havde haft opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter greencardordningen, ikke tjente et velbegrundet formål, som kunne begrunde dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. ÅB/2014/109.

3.11. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Udlændingenævnet er som udgangspunkt ikke tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det tillige indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

En udvisningssag starter ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.11.1. Kriminalitet

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år af en person med både irakisk og svensk statsborgerskab efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. I april 2014 indrejste klageren med fly i Danmark fra Irak. Den pågældende skulle herefter videre til Sverige, hvor han boede. Den pågældende gik i lufthavnen igennem området, hvor man automatisk angiver intet at have at deklarere. SKAT trak klageren til side og fandt i den pågældendes bagage 5000 cigaretter og 6 kg tobak, hvilket var over den tilladte grænse på 400 cigaretter. Den pågældende fik en bøde på 30.000 kr. og blev pålagt at betale en afgift på cirka 15.000 kr. for overtrædelse af toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1. I april 2014 udviste Udlændingestyrelsen klageren af Danmark og meddelte den pågældende indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnets flertal fandt, at klageren ikke burde udvises med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. **Udlændingenævnets flertal lagde vægt på**, at klageren var borger i EU, at den pågældende ved indrejsen i Danmark fra Irak medbragte cigaretter og tobak og fik en bøde samt afgifter fra SKAT på et samlet beløb af cirka 45.000 kr. for indsmuglingen af 5000 cigaretter og 6 kg tobak, og at den pågældende ikke var kendt for lignende kriminalitet. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at indsmuglingen af det nævnte kvantum tobaksvarer ikke kunne antages at have en sådan karakter, at den kunne anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnets flertal fandt på denne baggrund**, at en udvisning måtte antages at være uforenelig med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. FAM/2014/118.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år af en russisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Udlændingenævnet fastsatte ingen udrejsefrist, idet klageren havde en asylsag under behandling i Udlændingestyrelsen. I april 2014 blev klageren anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276, ved at have stjålet chokolade til en værdi af 802 danske kroner. Klageren erkendte at have stjålet chokoladen og forklarede for politiet, at han havde glemt at betale for varerne. Ansøgeren vedtog et bødeforelæg på 900 danske kroner.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde erkendt at have stjålet chokoladen og havde modtaget et bødeforelæg herfor. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet havde således lagt vægt på**, at udlændingen alene havde opholdt sig i Danmark som asylansøger og ikke havde nærmere tilknytning til Danmark. ÅB/2014/110.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, jf. § 32, stk. 4, 2. pkt., af en statsløs palæstinensisk borger med opholdstilladelse i Sverige. Klageren var indrejst i Danmark ultimo juli 2014 og blev samme dag anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 276 for at have stjålet parfumer til en værdi af 6.735 danske kroner fra et butikscenter. Klageren erkendte tyveriet og vedtog et bødeforelæg på 3.000 danske kroner.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde erkendt til politiet at have stjålet parfumer til en værdi af 6.737 danske kroner og havde vedtaget et bødeforelæg herfor. **Udlændin-**

genævnet fandt endvidere, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1, idet han ikke havde nærmere tilknytning til Danmark, da han og hans ægtefælle og fællesbarn boede i Sverige. ÅB/2014/111.

3.11.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde. Ulønnet eller frivilligt arbejde kræver således også arbejdstilladelse.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en statsborger fra Albanien efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Klageren, som boede i Sverige, var eneejer af en rengørings- og transportvirksomhed, som siden marts 2013 havde været registreret i Danmark. Klageren blev i oktober 2013 afhørt af politiet, idet han var blevet sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4, ved at have beskæftiget en albansk statsborger i Danmark, selvom denne ikke havde arbejdstilladelse. Under afhøringen forklarede klageren, at hans virksomhed endvidere beskæftigede sig med byggeopgaver i Danmark, at hans arbejdsopgaver i den forbindelse bestod i at give tilbud på opgaver, at han fandt håndværkere til at udføre de konkrete opgaver, at han afholdt et ugentligt byggemøde med bygherre, arkitekt og håndværkere, at han holdt tilsyn med byggepladsen, og at han havde det overordnede ansvar for underleverandørerne. På baggrund af disse oplysninger blev han sigtet for selv at have udført ulovligt arbejde efter udlændingelovens § 59, stk. 2. Klageren erkendte de faktiske omstændigheder, men oplyste, at han troede, at han gerne måtte arbejde, idet både de svenske og danske myndigheder skulle have oplyst dette overfor ham. Klageren vedtog et bødeforelæg for forholdet. I forbindelse med klagen blev det anført, at klageren indirekte via et andet selskab ejede kapitalandelene i det pågældende selskab, at han ikke arbejdede i selskabet men alene førte tilsyn med selskabet, at den daglige ledelse blev varetaget af en ansat konsulent, som var stifter af selskabet, at klageren ikke var blevet antruffet på byggepladsen, men alene var blevet afhørt på politistationen, og at det ikke var det pågældende selskab, der havde entreprisen på byggesagen, men at det var det andet selskab.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at betingelserne for at

kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** klagerens egen beskrivelse af hans arbejdsopgaver, at han havde erkendt de faktiske omstændigheder, og at han havde vedtaget et bødeforelæg for forholdet. **Udlændingenævnet fandt** – henset til klagerens egen beskrivelse af sine arbejdsopgaver i Danmark og til karakteren og omfanget heraf – at arbejdet havde været af en sådan art, at det krævede en arbejdstilladelse for, at det kunne udføres lovligt i Danmark, jf. udlændingelovens § 13, stk. 1. Det forhold, at klageren havde oplyst, at han troede, at han havde ret til at arbejde, idet både de danske og svenske myndigheder angiveligt havde oplyst overfor ham, at han godt måtte arbejde, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at alene danske myndigheder kan beslutte, om der kan arbejdes lovligt i Danmark, og at det ikke sås nærmere dokumenteret, til hvilke myndigheder klageren skulle have rettet henvendelse og herved have opnået en berettiget forventning om at måtte udøve beskæftigelse i Danmark uden at have opnået tilladelse hertil. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at alene det forhold, at der kan oprettes og registreres et selskab i Danmark, ikke i sig selv giver ret til at arbejde i Danmark, ligesom **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke i sig selv giver en berettiget forventning om at have fået arbejdstilladelse i Danmark. Det blev endvidere bemærket, at klageren var albansk statsborger og således ikke selv var omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed, uanset at han var bosiddende i Sverige. Det forhold, at klageren havde anført blandt andet, at han alene indirekte via et andet selskab ejede kapitalandelene i det pågældende selskab, at han ikke arbejdede i selskabet men alene førte tilsyn med selskabet, at den daglige ledelse blev varetaget af en ansat konsulent, som var stifter af selskabet, at klageren ikke var blevet antruffet på byggepladsen, men alene var blevet afhørt på politistationen, og at det ikke var det pågældende selskab, der havde entreprisen på byggesagen, men at det var et andet selskab, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** klagerens egne oplysninger om hans arbejdsopgaver i selskabet. FAM/2014/73.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en tyrkisk statsborger efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Klageren, der havde opholdstilladelse og boede i Sverige, blev i forbindelse med en kontrolaktion iværksat af politiet, SKAT og Arbejdstilsynet fundet i færd med at pakke servietter i kasser på en ejendom, der ejedes af klagerens fætter. Fætteren var også direktør i en emballagevirksomhed, der havde til huse på ejendommen. Klageren var angiveligt direktør for det svenske søsterselskab til emballagevirksomheden. Klageren oplyste til politiet, at han blot ville instruere de øvrige medarbejdere i, hvorledes arbejdet skulle udføres.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, og at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1,

var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at politiet i forbindelse med en kontrolaktion sammen med SKAT og Arbejdstilsynet på ejendommen, hvorfra en emballagevirksomhed blev drevet, fandt klageren og tre øvrige medarbejdere i færd med at pakke servietter i papkasser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren til politiet havde oplyst, at han ikke syntes, at medarbejderne i virksomheden udførte arbejdet på en hensigtsmæssig måde, hvorfor han foreviste, hvordan han syntes, at medarbejderne skulle gøre, idet han viste dem, hvordan de skulle sætte tape på kassen, inden de lagde servietterne i kassen, og hvordan de skulle sætte tape og label på bagefter, og at det var på eget initiativ, at han havde instrueret medarbejderne i udførelsen af arbejdet. **Udlændingenævnet fandt**, at det var uden betydning, at klageren ikke var iført arbejdstøj. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at emballagevirksomhedsejeren, der også var klagerens fætter, oplyste, at klageren var ansat i den svenske afdeling af virksomheden, mens klageren selv oplyste, at han var ansat i den tyrkiske afdeling af virksomheden. Udlændingenævnet bemærkede, at det fremgår af udlændingelovens § 13, stk. 1, at udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets faktiske karakter, og ikke alene det forhold, om der udbetales løn for arbejdet, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. Det forhold, at ansøgeren havde opholdstilladelse i Sverige, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet en svensk opholdstilladelse ikke giver ret til at tage arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klagerens handlinger ikke kunne henføres til udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 2, nr. 3, idet klageren ved at instruere og vise medarbejderne ansat i den danske virksomhed, hvorledes disse skulle udføre deres arbejde, havde varetaget en daglig ledelsesfunktion/en arbejdsfunktion, der ikke kunne indeholdes i udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 2, nr. 3, hvorunder udlændinge for et tidsrum af 90 dage fra indrejsen er fritaget fra krav om arbejdstilladelse, hvis de er repræsentanter på forretningsrejse her i landet for udenlandske firmaer eller selskaber, der ikke har forretningskontor her i landet. Udlændingenævnet bemærkede, at der ved forretningsrejse må forstås en rejse med henblik på at indgå i møder med andre virksomheder eller kunder, indgå kontrakter og eventuelt inspicere virksomheder. FAM/2014/154.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en pakistansk statsborger efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. Klageren – der hverken havde opholds- eller arbejdstilladelse i Danmark, men som havde opholdstilladelse i Spanien – blev i april 2013 antruffet af SKAT i færd med at sælge tøj fra et telt, der var opslået på et kræmmermarkeds handelsgade. Klageren erkendte efterfølgende over for politiet at have udført ulovligt arbejde ved at sælge tøj fra teltet, men anførte, at han i maj 2012 havde registreret en virksomhed i Danmark, og at han var af den opfattelse, at han derved havde tilladelse til at arbejde i virksomheden i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, idet han indrejste i Danmark samme dag, som han blev antruffet af politiet, og at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren i april 2013 blev antruffet på et kræmmermarked i færd med at sælge tøj fra et telt, der var opslået på kræmmermarkedets handelsgade, og at han over for politiet havde erkendt, at han herved arbejdede ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, og at det er en aktivitets faktiske karakter og ikke alene det forhold, om der udbetales løn herfor, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren havde opholdstilladelse i Spanien, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet en spansk opholdstilladelse ikke giver ret til at tage arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder – herunder helbredsmæssige oplysninger – at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. FAM/2014/233.

3.11.3. Subsistensløshed

En udlænding, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, kan udvises efter indrejsen, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Efter praksis skal en udlænding have cirka 350 danske kroner pr. dag til sit ophold i Danmark, hvis den pågældende under opholdet i Danmark skal overnatte på f.eks. vandrerhjem eller lignende. Hvis udlændingen ønsker at bo på hotel, skal beløbet være større – cirka 500 danske kroner pr. dag – ligesom det kan være mindre, hvis den pågældende bevisligt har mulighed for at bo privat.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for ikke at have de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan nævnes følgende eksempler:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, og § 32, stk. 4, 2. pkt., af en statsborger fra USA. Den pågældende blev i oktober 2013 tilbageholdt af politiet, hvor han blev fundet i besiddelse af 13,55 euro og 8,50 danske kroner. Den pågældende oplyste på daværende tidspunkt overfor politiet, at han havde været i Danmark i cirka to uger. Poli-

tiet vurderede den pågældende som subsistensløs. Af en forelæggelsesblanket fra Københavns Politi til Udlændingestyrelsen fremgik det, at den pågældende ikke havde tilknytning til nogen i Danmark fastboende personer udover venner og bekendte. Endvidere oplyste den pågældende, at han ville cykle til Berlin, da han ikke havde midler til at skaffe en billet, at han ikke længere havde nogen tilknytning til USA, og at han siden 1986 havde opholdt sig i Tyskland, hvor han ikke var i besiddelse af en opholdstilladelse, men hvor en ansøgning om opholdstilladelse var under behandling. I november 2013 klagede den pågældende til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse. Her anførte den pågældende, at han havde haft til hensigt at låne penge af sine venner, og at han lige inden tilbageholdelsen af politiet havde fået stjålet sine ejendele, som han oplyste indeholdt 800 euro plus øvrige ejendele med en handelsværdi på 3.340 euro.

Udlændingenævnet fandt, at den pågældende hverken havde de nødvendige midler til sit underhold her i landet eller til en hjemrejse til Tyskland eller USA. **Udlændingenævnet lagde herved vægt** på politiets oplysninger om, at den pågældende på anholdelsestidspunktet i oktober 2013 alene var i besiddelse af et mindre antal kontanter og ikke havde råd til en hjemrejsebillet eller ville få råd til dette inden for kort tid. På afgørelsestidspunktet havde den pågældende endvidere ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet henviste** til, at det af Udlændingestyrelsens vejledning af 28. juni 2010 om administrativ ud- og afvisning, afsnit 4.5.2, fremgår, at en udlænding efter praksis vil skulle have mindst cirka kr. 350,- pr. dag til sit ophold her i landet. **Udlændingenævnet fandt således**, at betingelserne for at kunne udvise den pågældende med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, var til stede. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den pågældende til støtte for sin klage blandt andet havde anført, at han havde fået stjålet sine ejendele kort inden anholdelsestidspunktet i oktober 2013. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at den pågældende derved ikke havde godtgjort at være i besiddelse af tilstrækkelige midler til sit underhold her i landet, herunder hjemrejsen til USA eller Tyskland. Udlændingenævnet henviste herved til, at den pågældende overfor Københavns Politi havde oplyst ikke at have haft midler nok til at skaffe en billet til Berlin og derfor ville cykle, hvorfor det ikke fandtes sandsynliggjort, at han havde 800 euro på sit opholdssted i København. **Udlændingenævnet fandt,** at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte anses for at virke særligt belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Herved lagde Udlændingenævnet vægt på**, at den pågældende aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til nogen herboende personer eller om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning måtte antages at være særligt belastende. FAM/2014/140.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en nigeriansk statsborger af Danmark med indrejseforbud efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, og § 32, stk. 4, 2. pkt. Klageren indrejste i Schengenområdet i 2009 og i Danmark i

september 2013. I november 2013 blev klageren antruffet på gaden i København af politiet, hvor hun var i besiddelse af et nigeriansk pas – udstedt i Italien – gyldigt til august 2017, et gyldigt italiensk sygesikringskort samt en reservation til en flyafgang til Rom i december 2013. Klageren forklarede til politiet, at hun ingen penge havde og ikke havde mulighed for at skaffe nogen. Klageren forklarede senere til politiet, at hun havde 500 euro på et ukendt sted, og at pengene befandt sig i en kuffert hos en ven, som kunne komme med pengene. Klageren fik mulighed for at ringe til vennen, men vennen dukkede aldrig op på politistationen med pengene. Center mod Menneskehandel vurderede i november 2013, at klageren var blevet menneskehandlet. Ansøgeren forklarede til Center mod Menneskehandel, at hun forlod hjemlandet i 2009 og rejste til Italien, fordi hun var arbejdsløs i hjemlandet, at hendes kæreste i hjembyen hjalp hende til Europa, hvor hun skulle arbejde, at hendes kæreste – efter at hun fortalte ham, at hun ikke ville giftes – krævede, at hun skulle betale 15.000 euro, fordi han havde hjulpet hende til Europa, at hun blev nødt til at betale ham, således at han skulle lade hende være i fred, fordi hun havde lovet kæresten, at de skulle giftes, og havde således ved at nægte at gifte sig med ham ikke overholdt deres aftale. Ansøgeren fortalte videre til Center mod Menneskehandel, at hun var bange for, at kæresten skulle kaste en ju-ju ed på hende, at hun derfor blev nødt til at arbejde på gaden for at tjene penge til ham, og at hun også var i Danmark for at arbejde på gaden, således at hun kunne betale kæresten tilbage. Udlændingestyrelsen vurderede på baggrund af ansøgerens oplysninger modsat Center mod Menneskehandel, at ansøgeren ikke var menneskehandlet.

Udlændingenævnet fandt, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke havde haft lovligt ophold i Danmark i længere tid end de sidste seks måneder, og at betingelserne for at udvise den pågældende med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den pågældende ved anholdelsen ikke var i besiddelse af penge eller kreditkort, og at ansøgeren til politiet forklarede, at hun ingen penge havde og ikke havde mulighed for at skaffe nogen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke kunne fremskaffe penge til sig selv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1. Uanset at Center mod Menneskehandel vurderede, at ansøgeren var menneskehandlet, fandt Udlændingenævnet, at dette ikke kunne føre til, at en udvisning burde undlades. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren havde opholdstilladelse i Italien, hvor hun også blev udsendt til, og at hun alene havde haft et kortvarigt ophold i Danmark, hvor hun ikke havde haft ret til at arbejde. ÅB/2014/112.

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af Danmark med indrejseforbud efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, og § 32, stk. 4, 2. pkt., af en statsborger fra Nigeria med opholdstilladelse i Italien. Den pågældende blev i maj 2014

antruffet og anholdt af politiet, og den pågældende oplyste til politiet, at hun havde 405 kr. til resten af sit ophold i Danmark på fire dage. Den pågældende oplyste endvidere til politiet, at hun ikke på lovlig vis kunne anskaffe midler til resten af sit ophold i Danmark. I juni 2014 afsagde Østre Landsret en kendelse om, at den pågældende ikke kunne anses for at være subsistensløs, da hun i byretten havde forklaret, at hun havde yderligere penge og kreditkort.

Udlændingenævnet fandt, at den pågældende ikke skulle administrativt udvises under henvisning til, at hun ikke havde de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til sin hjemrejse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at det fremgik af en kendelse fra Østre Landsret fra juni 2014, at den pågældende ved sin anholdelse var i besiddelse af 405 kr. og en gyldig flybillet, at hun for byretten havde forklaret, at hun havde yderligere penge og kreditkort, samt at der blandt hendes personlige effekter efter anholdelsen blev fundet 300 euro samt diverse kreditkort, og at Østre Landsret på den baggrund havde fundet, at hun ikke kunne anses for at være subsistensløs. **Udlændingenævnet tilbagesendte** på den baggrund sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne ophæve udvisningen og det meddelte indrejseforbud. FAM/2014/68.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, og § 32, stk. 4, 2. pkt., af en nigeriansk statsborger. Klageren indrejse i Danmark medio august 2014 fra Tyskland, og han blev fem dage senere antruffet af politiet, hvor han var i besiddelse af et nigeriansk pas og en italiensk opholdstilladelse, 19 danske kroner samt 0,81 euro. Klageren kunne ikke skaffe økonomiske midler på dagen, uanset at han kontaktede flere personer telefonisk. Han oplyste for Københavns Byret, at han var blevet frastjålet 600 euro under opholdet i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde haft lovligt ophold i Danmark i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse i juni 2014. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at klageren ved anholdelsen i august 2014 alene var i besiddelse af 19 danske kroner, 0,81 euro og ingen returbillet til hjemlandet eller opholdslandet, at klageren ikke var i stand til at skaffe sig midler til opholdet i Danmark eller hjemrejsen, at klageren havde planer om at arbejde i Danmark uden arbejdstilladelse, og at der ikke forelå nogen politianmeldelse af, at klageren skulle være blevet frastjålet 600 euro i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for udlændingen i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1. ÅB/2014/113.

3.11.4. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandsstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en serbisk statsborger under henvisning til udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4. 2. pkt. I juni 2012 havde klageren søgt om ægtefællesammenføring med en herboende serbisk statsborger. Udlændingestyrelsen meddelte i december 2012 klageren afslag på ansøgningen om ægtefællesammenføring og fastsatte i den forbindelse en udrejsefrist for klageren i december 2012. Under Udlændingenævnets behandling af sagen blev der i marts 2013 meddelt afslag på processuelt ophold, og ansøgeren havde således ikke ret til at opholde sig i Danmark under Udlændingenævnets behandling af sagen. Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse af december 2012, og oplyste klageren om, at hun skulle udrejse straks, hvis hun ikke allerede var udrejst. I november 2013 blev klageren antruffet af politiet i Danmark. Klageren oplyste i den forbindelse, at hun var indrejst i Danmark i marts 2012 og havde opholdt sig i Danmark siden, at hun havde modtaget afslaget på familiesammenføring i maj 2013, at hun var klar over, at der i brevet stod, at hun skulle udrejse af Danmark, men at hendes advokat havde oplyst den herboende ægtefælle om, at klageren kunne blive i Danmark under Udlændingenævnets behandling af klagesagen. I december 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af den pågældende med indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise klageren efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da hun ikke var udrejst i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist som fastsat ved Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2012, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klageren og hendes ægtefælle havde to fællesbørn, og at det ældste barn ifølge en udtalelse fra kommunen af december 2013 ikke var alderssvarende. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det af udtalelsen fra kommunen også fremgik, at det ældste barn siden februar 2013 havde været tryg i den sproggruppe og det børnehus, han var tilknyttet, at klageren og hendes ægtefælle havde valgt at stifte familie i Danmark forud for, at hun var meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke var oplyst om forhold, hvorefter familien ikke kunne udøve familielivet i Serbien. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at børnene var født henholdsvis i december 2008 og i januar 2011, at det ældste barn på skift havde

opholdt sig tre måneder i Danmark og tre måneder i Serbien frem til august 2012, og at der således, for så vidt angik det ældste barn, var tale om en afbrudt tilknytning til Danmark. FAM/2014/72.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en iransk statsborger efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2. Den pågældende indrejste i Danmark i 2009 og søgte om asyl. Den pågældende blev i december 2010 meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen, og Flygtningenævnet stadfæstede i april 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse og pålagde i den forbindelse den pågældende at udrejse syv dage efter Flygtningenævnets afgørelse. Flygtningenævnet traf samtidig afgørelse om, at den pågældende kunne udsendes tvangsmæssigt, såfremt han ikke ønskede at medvirke til at udrejse. Flygtningenævnets afgørelse blev forkyndt for den pågældende under Flygtningenævnets møde. Politiet antraf den pågældende i forbindelse med en udrejsekontrol i juni 2013. Udlændingestyrelsen meddelte herefter i oktober 2013 den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2 (udsendelseshindringer), og pålagde i den forbindelse den pågældende at udrejse i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet tidligere fastsatte udrejsefrist. Den pågældende blev herefter i marts 2014 administrativt udvist af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, idet han fortsat ikke var udrejst.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise den pågældende i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den pågældende ikke var udrejst i overensstemmelse med den af Flygtningenævnet fastsatte udrejsefrist. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod udvisning. Det forhold, at den pågældende havde anført, at han var etnisk kurder fra Iran, og at han ville blive fængslet ved hjemkomsten til Iran, idet han ikke havde nogen identitetspapirer, kunne ikke føre til en ændret vurdering, henset til at Flygtningenævnet i 2011 havde meddelt ham afslag på asyl. Udvisningen fandtes i øvrigt ikke at være særligt belastende for ansøgeren. FAM/2014/69.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år af en statsborger fra Litauen under henvisning til udlændingelovens § 25 b, stk. 1, jf. § 32, stk. 4. 2. pkt., da vedkommende opholdt sig ulovligt i Danmark. I december 2006 blev den pågældende meddelt ret til tidsubegrænset ophold i Danmark på baggrund af EU-reglerne, hvorefter den pågældende udrejste af Danmark i februar 2008. I februar 2013 indrejste den pågældende på ny i Danmark. I perioden fra marts 2013 til december 2013 blev den pågældende anholdt og sigtet flere gange for butikstyveri. Den pågældende kunne ikke dokumentere, at hun havde et job i Danmark. Den pågældende oplyste overfor politiet, at hun ikke havde været tilmeldt et jobcenter og ikke havde haft et tilgængeligt CV på internettet eller lignende. Den pågældendes advokat havde under klagesagen anført, at den pågældende havde været jobsøgende og havde fået et

job i Danmark, men dette var ikke dokumenteret. I december 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om udvisning af den pågældende med indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise den pågældende efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, var til stede, da hun som EU-borger alene havde ret til at opholde sig i Danmark i op tre måneder fra sin indrejse, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og at hun ikke havde dokumenteret, at hun havde været reelt arbejdssøgende i perioden fra februar 2013 til december 2013, eller at hun havde fået arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisning af den pågældende måtte antages at virke særligt belastende for hende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, og **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det forhold, at den pågældende havde haft tidsubegrænset opholdsret i Danmark på baggrund af EU-reglerne, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da hendes tidsubegrænsede opholdsret måtte anses for ophørt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 1, da hun havde opholdt sig udenfor Danmark i perioden fra februar 2008 til februar 2013. FAM/2014/104.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, til en filippinsk statsborger, da hun på tidspunktet for en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark indgivet i februar 2014 ikke havde lovligt ophold her i landet. Samtidig **stadfæstede Udlændingenævnet** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21[11]. Ansøgeren blev i februar 2009 meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair med gyldighed frem til august 2010. I december 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring og pålagde i den forbindelse ansøgeren at udrejse senest 15 dage efter modtagelsen af afgørelsen. Det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration meddelte i februar 2011 ansøgeren, at klagen ikke var tillagt opsættende virkning og pålagde i den forbindelse ansøgeren at udrejse straks. I juni 2011 stadfæstede det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2010 og pålagde ansøgeren at udrejse straks. I juli 2013 søgte ansøgeren om humanitær opholdstilladelse i Danmark, og i august 2013 meddelte Justitsministeriet ansøgeren afslag på ansøgningen om humanitær opholdstilladelse. I februar 2014 indgav ansøgeren på ny ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark, hvor hun oplyste, at hun siden 2009 havde opholdt sig uafbrudt her i landet. I maj 2014 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at afvise ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring samt om at udvise ansøgeren med indrejseforbud i to år.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise ansøgeren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Udlændingestyrelsen i december 2010 pålagde ansøgeren at

[11] For resumé vedrørende afgørelsen om afvisning, se afsnit 3.7.1.

udrejse senest 15 dage efter modtagelsen af afgørelsen, at det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i februar 2011 pålagde ansøgeren at udrejse straks, og at ansøgeren i februar 2014 indgav ansøgning om ægtefællesammenføring, hvor hun oplyste, at hun siden 2009 uafbrudt havde opholdt sig her i landet. **Udlændingenævnet fandt** i den forbindelse, at ansøgeren ikke var udrejst i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist og havde haft ulovligt ophold i Danmark siden december 2010. Det forhold, at ansøgeren havde opholdt sig her i landet siden 2009, at hun i august 2010 indgik ægteskab med sin herboende ægtefælle, og at hun fødte parrets fællesbarn i november 2011 i Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren alene havde haft opholdstilladelse i perioden fra februar 2009 til august 2010 som au pair med henblik på midlertidigt ophold, at ansøgeren således ikke havde haft lovligt ophold, siden hun blev pålagt at udrejse i forbindelse med, at Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på familiesammenføring i december 2010, og at parret derfor ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet sammen i Danmark. FAM/2014/169.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en polsk statsborger med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 1. Klageren, der havde opholdt sig i Danmark i hvert fald siden september 2013, blev i september 2014 anholdt af politiet og sigtet for ulovligt ophold, idet han oplyste ikke at have været i beskæftigelse eller jobsøgende under sit ophold. Klageren ændrede dog senere forklaring til, at han havde været jobsøgende under sit ophold i Danmark, men at han ikke kunne få et arbejde, idet han ikke havde en fast bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde opholdt sig ulovligt i Danmark på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, da han ikke længere havde ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, og 4, idet han som EU-statsborger alene havde ret til at opholde sig i Danmark i op tre måneder fra sin indrejse, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1, og at Udlændingenævnet efter de foreliggende oplysninger fandt, at han ikke havde været reelt arbejdssøgende i perioden fra september 2013 til september 2014, hvor han havde opholdt sig i Danmark**. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren over for politiet først oplyste, at han ikke havde været jobsøgende under sit ophold i Danmark, og at han ved en senere afhøring kom med modstridende oplysninger om, at han havde været jobsøgende under sit ophold i Danmark, men at han ikke kunne få et arbejde, idet han ikke havde en fast bopæl, ligesom han ikke kunne oplyse, hvilke arbejdspladser han havde ansøgt om job hos, og at han havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at en EU-statsborger, der er indrejst i landet for at søge beskæftigelse, har ret til ophold som arbejdssøgende i indtil seks måneder fra indrejsen, og at den pågældende herefter har

ret til ophold som arbejdssøgende, så længe det kan dokumenteres, at den pågældende fortsat søger arbejde og har reelle muligheder for at blive ansat, jf. § 3, stk. 4, i EU-opholdsbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. FAM/2014/232.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en gambisk statsborger efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1. Klageren, der havde opholdstilladelse i Spanien, indrejste ifølge egne oplysninger i Danmark midt i marts 2014. Politiet anholdt midt i juli 2014 klageren og sigtede ham for ulovligt ophold, idet han havde opholdt sig i Danmark i mere end 90 dage. Klageren havde over for politiet erkendt at have opholdt sig ulovligt her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren til politiet havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark i cirka en måned i perioden fra medio juni 2014 til medio juli 2014, og at klageren havde vedtaget et bødeforelæg for at have opholdt sig ulovligt i Danmark. Det forhold, at klagerens kæreste, der boede i Danmark, til støtte for klagen havde anført blandt andet, at klageren ikke forstod Udlændingestyrelsens udvisningsafgørelse, idet denne var udfærdiget på dansk, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet afgørelsen blev forkyndt på engelsk for klageren, og idet klageren havde oplyst, at han forstod engelsk, ligesom han havde tilkendegivet, at han ikke var enig i afgørelsen, men ikke ønskede at påklage denne. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at klageren havde oplyst, at han og hans kæreste skulle giftes i Danmark i november 2014, og at klageren var i Danmark, fordi han var blevet forelsket i sin herboende kæreste og agerede far for dennes børn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering og lagde herved vægt på, at klageren havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark, og at klageren og dennes kæreste derfor ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne opholde sig vedvarende her i landet med henblik på at etablere et familieliv, ligesom Udlændingenævnet henviste til, at klageren udover sin kæreste ikke havde tilknytning til herboende personer, og at det således ikke ville være belastende for klageren at vende tilbage til sit opholdsland Spanien. FAM/2014/164.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en israelsk statsborger med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 1. Klageren indrejste ifølge politiets oplysninger i Danmark i december 2010 på et turistvisum og havde efter egne oplysninger ikke søgt om familiesammenføring med sin herbo-

ende samlever, da hun vidste, at hun ikke opfyldte kravene for at opnå familiesammenføring. Politiet anholdt i oktober 2014 klageren og sigtede hende for ulovligt ophold, idet hun efter eget udsagn havde opholdt sig i Danmark siden december 2010. Klageren erkendte over for politiet at have opholdt sig ulovligt her i landet.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren til politiet havde erkendt at have opholdt sig ulovligt i Danmark siden december 2010, og at klageren havde vedtaget et bødeforelæg for at have opholdt sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på,** at klageren trods sit næsten fire år lange ophold i Danmark ikke kunne antages at have en berettiget forventning om at kunne etablere og udøve familieliv i Danmark, da hun aldrig havde søgt om opholdstilladelse, og da det efter det oplyste var et bevidst valg fra hendes og hendes samlevers side ikke at søge om familiesammenføring eller opholdstilladelse på andet grundlag i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisning måtte anses for at virke særligt belastende, idet klageren efter det oplyste havde familie og venner i Israel, som hun var i daglig kontakt med. Der sås endvidere ikke at foreligge særlige helbredsmæssige eller personlige forhold, der kunne føre til, at udvisningen måtte anses for særligt belastende for klageren. FAM/2014/226.

3.12. Fremmedpas

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 3, kan en udlænding få udstedt et fremmedpas, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig et pas eller anden rejselegitimation fra myndighederne i det land, hvor vedkommende er statsborger.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 6, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Det følger af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 5, at en udlænding kan nægtes at få udstedt et fremmedpas, såfremt det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens sikkerhed.

I praksis kan det blandt andet skønnes nødvendigt at nægte at udstede et fremmedpas i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset, eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fremmedpas, kan følgende afgørelser nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2013 om afslag på ansøgning om fremmedpas til en statsborger fra Rusland i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4.

Udlændingenævnet lagt vægt på, at der i april 2014 blev fremsat forslag til lov om indfødsrets meddelelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren var optaget. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren opfyldte udlændingebekendtgørelsen § 6, stk. 4. ÅB/2014/114.

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2013 om afslag på ansøgning om fremmedpas til en statsborger fra Polen i medfør af udlændingebekendtgørelsen § 6, stk. 4.

Udlændingenævnet fandt, at det følger af praksis, at der efter en konkret og individuel vurdering kan udstedes fremmedpas til plejebørn med en gyldighed af to år. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at Den Polske Ambassade havde oplyst, at forudsætningen for, at en mindreårig polsk statsborger kan få et nationalitetspas, er, at den pågældende har en polsk fødselsattest, som kræves for at få et polsk cpr-nr, og at dette kan opnås ved at udfylde en ansøgning. Ansøgningen skal vedlægges barnets fødselsattest og moderens polske fødselsattest. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde været anbragt uden for hjemmet siden få dage efter fødslen, og at han ikke var fødselsregistreret i Polen, samt at der forgæves var forsøgt at få ansøgerens moder til at udfylde de relevante papirer og til at møde op på ambassaden. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at der ikke havde været kontakt mellem ansøgeren og ansøgerens moder siden sommeren 2011. ÅB/2014/115.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra maj 2013 om afslag på ansøgning om fremmedpas til en statsborger fra Kosovo og hendes tre børn i medfør af udlændingebekendtgørelsen § 6, stk. 3, da ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun og hendes børn ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation fra hjemlandets myndigheder. Ansøgeren gjorde til støtte for klagen gældende, at hendes samlever var syg og ikke kunne magte eller turde rejse med tilbage til hjemlandet og ikke kunne være alene hjemme, medens ansøgeren og hendes børn rejste tilbage til hjemlandet for at ansøge om nationalitetspas. Endvidere gjorde ansøgeren gældende, at hun selv var sygemeldt med depression og derfor heller ikke selv kunne rejse tilbage til hjemlandet. Den Kosovoske Ambassade i Berlin, Tyskland, havde i december 2013 til Justitsministeriet oplyst, at alle Kosovos repræsentationer i Tyskland udsteder både identitetskort og pas til statsborgere fra Kosovo.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke under sagens behandling havde dokumenteret, at hun og hendes børn ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation fra hjemlandets myndigheder. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke selv kunne magte en rejse til hjemlandet, da hun var indrejst i Danmark med et gammelt jugoslavisk ID-kort, og da det er muligt for statsborgere fra Kosovo at få udstedt identitetskort og pas fra Den Kosovoske Ambassade i Berlin, Tyskland. **Endvidere fandt Udlændingenævnet**, at det følger af praksis, at der kun udstedes fremmedpas til den person, hvis helbredsmæssige problemer har udløst en humanitær opholdstilladelse, og at ansøgeren og hendes børn ikke kunne få udstedt fremmedpas, da det var ansøgerens samlever, der var baggrunden for, at ansøgeren og hendes børn var meddelt humanitær opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren ikke under sagens behandling havde dokumenteret, at hun var syg og ikke kunne rejse tilbage til hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgerens samlever var syg og ikke kunne rejse med til hjemlandet eller være alene tilbage i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det var en social omstændighed, der ikke alene kunne begrunde udstedelse af fremmedpas. ÅB/2014/116.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2013 om afslag på ansøgning om fremmedpas til en statsborger fra Tyrkiet i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 3. Ansøgeren havde i ansøgningen sat kryds i rubrikken ”Jeg er statsløs og søger om fremmedpas”. Ansøgningen var vedlagt en familieregistreringsattest, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde mistet sit tyrkiske statsborgerskab i medfør af den tyrkiske statsborgerskabslovs artikel 25, litra c. Ansøgerens repræsentant gjorde til støtte for klagen gældende, at Den Tyrkiske Ambassade havde stillet krav om, at ansøgeren skulle betale 10.000 euro for at få udstedt et nyt pas.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke under sagens behandling havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at Den Tyrkiske Ambassade havde stillet krav om, at ansøgeren skulle betale 10.000 euro for at få udstedt et nyt pas, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke var fremsendt dokumentation herfor. **Desuden fandt Udlændingenævnet**, at det fremgik af den tyrkiske statsborgerskabslov, at artikel 25, litra c, omhandler personer, der ønsker at frasige sig deres tyrkiske statsborgerskab. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke kunne anses for statsløs, da han selv havde frasagt sig sit tyrkiske statsborgerskab, og da det fremgår af FN’s konvention af 28. september 1954 om statsløse personers retsstilling, at udlændinge, som ved ansøgning sandsynligvis vil kunne generhverve statsborgerskabet i deres hjemland, ikke er statsløse. ÅB/2014/117.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2013 om afslag på forlængelse af fremmedpas til en statsborger fra Ukraine i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4. Ansøgeren gjorde til støtte for ansøgningen gældende, at han, der var registreret som ukrainsk statsborger og tidligere havde været indskrevet i sin moders ukrainske nationalitetspas, var statsløs palæstinenser.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren var ukrainsk statsborger, og **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren ikke kunne få forlænget sit fremmedpas, da ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at ansøgeren var indrejst i Danmark i 2001 og dengang var indskrevet i sin moders ukrainske nationalitetspas, samt at Den Ukrainske Ambassade i København i 2006 havde udstedt et Laissez-Passer til ansøgerens moder, hvori ansøgeren var indskrevet. **Endelig lagde Udlændingenævnet vægt på**, at ansøgeren ikke havde fået skriftligt afslag fra Den Ukrainske Ambassade på udstedelse af nationalitetspas. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren tidligere havde været meddelt fremmedpas, da ansøgeren som ukrainsk statsborger ikke kunne antages at have opnået en berettiget forventning om udstedelse af fremmedpas. FAM/2014/159.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2014 om afslag på ansøgning om fremmedpas til en statsborger fra Egypten i medfør af udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 3. Det fremgik af ansøgerens ansøgning om fremmedpas, at han havde henvendt sig til Den Egyptiske Ambassade i februar 2014 for at få fornyet sit nationalitetspas, men at ambassaden mundtligt havde oplyst, at dette ikke kunne lade sig gøre på ambassaden, da ansøgeren ikke havde aftjent sin værnepligt. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at han ikke turde rejse til Egypten på klagetidspunktet, da situationen var meget kritisk, og fordi mange af ansøgerens studiekammerater fra universitetet var blevet enten anholdt, fængslet eller dømt til døden.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Endvidere fandt Udlændingenævnet**, at det forhold, at ansøgeren havde fået mundtligt afslag på udstedelse af pas ved Den Egyptiske Ambassade, fordi han ikke havde aftjent sin værnepligt i Egypten og derfor blev henvist til at søge om nationalitetspas i Egypten, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det er op til den enkelte stat at fastlægge de nærmere betingelser for udstedelse af nationalitetspas, herunder om aftjening af værnepligt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren ikke turde rejse til Egypten for at ansøge om nationalitetspas, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke opfyldte betingelserne for at få udstedt fremmedpas. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren var meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. **Udlændingenævnet vejledte ansøgeren om**, at såfremt han frygtede asylrelevant forfølgelse, kunne han søge

om asyl i Danmark, og at han, såfremt han blev meddelt asyl, havde muligheden for at få udstedt konventionspas ellers fremmedpas. ÅB/2014/118.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til justitsministeren eller beskæftigelsesministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis en afgørelse har vedrørt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 2 (mindreårigt barn under 15 år) eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse. Det kan også ske, hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52 betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52 opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen og fører sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten. Det gælder også for de sager, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det kan endvidere ske efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63.

I 2014 ses der i alt at have været indbragt ti nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Udlændingestyrelsen har endvidere informeret Udlændingenævnet om, at to sager er blevet indbragt for byretten, jf. udlændingelovens § 52. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrørende flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2014 ses der at være 15 retssager, jf. udlændingelovens 52 eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod Udlændingenævnet, og som er blevet afsluttet, herunder også ved at sagen er blevet hævet af sagsøgeren, eller sagen er blevet afvist af retten. De afsluttede retssager i 2014 vedrører både afgørelser truffet af udlændingemyndighederne i 2014 eller tidligere, hvorfor ikke alle afsluttede retssager vedrører afgørelser, der er truffet af Udlændingenævnet efter dets oprettelse. Der er endvidere tale om retssager afsluttet ved både byret og landsret.

I forhold til afgørelser truffet af Udlændingenævnet efter dets oprettelse, og hvor domstolene har realitetsbehandlet sagen, er Udlændingenævnets afgørelse i 2014 blevet underkendt af domstolene i en sag, mens Udlændingenævnets afgørelse i seks sager er blevet opretholdt. Fire af disse sager er afgjort af Østre Landsret, jf. afsnit 4.1, mens de øvrige tre sager er afsluttet i byretten.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser. Udlændingenævnet er ikke af Folketingets Ombudsmand i 2014 blevet anmodet om at afgive udtalelse til brug for Folketingets Ombudsmands vurdering af konkrete klagesager.

Udlændingenævnet kan i den forbindelse henvise til Folketingets Ombudsmands Beretning 2014, jf. "Året i tal" (http://beretning2014.ombudsmanden.dk/), hvoraf det fremgår, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2014 har realitetsbehandlet i alt 11 sager, og at disse 11 sager er blevet afgjort "uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.". Derudover har Folketingets Ombudsmand afvist at realitetsbehandle andre 16 sager vedrørende Udlændingenævnet.

4.1. Landsretsdomme fra 2014 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet

De fire sager, som i 2014 er afgjort af Østre Landsret, var følgende:

Domstolssag nr. 1/2014

Ved dom i juli 2014 stadfæstede Østre Landsret Københavns Byrets dom fra februar 2014, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2013 blev ophævet og sagen hjemvist til fornyet behandling. Sagen omhandlede afslag på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8 (formodning for tvangsægteskab) og var anlagt efter grundlovens 63.

Den herboende ægtefælle var indrejst i Danmark i 1993 fra Sri Lanka, var senere blevet meddelt asyl, og var i oktober 2004 blevet gift med en kvindelig slægtning (ansøger) fra Sri Lanka. Ægtefællerne var beslægtede med hinanden, idet den ene ægtefælles bedstefar og den anden ægtefælles oldefar var brødre. Ægtefællerne var således omfattet af den i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., angivne personkreds for, hvornår ægtefæller må anses for nærmere beslægtede.

Ansøgeren havde i 2004 første gang søgt om familiesammenføring, men fået afslag herpå af Udlændingestyrelsen i februar 2005. Ansøgeren indrejste i Danmark i juni 2005 og søgte asyl. I marts 2006 blev ansøgeren meddelt endelig afslag på asyl af Flygtningenævnet. I juli 2006 var ansøgeren udrejst af Danmark igen. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stadfæstede i de-

cember 2006 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring. Frem til 2010 blev ansøgeren meddelt afslag på genoptagelse af familiesammenføringssagen, ligesom der blev meddelt afslag på opholdstilladelse på baggrund af studier.

I august 2010 stadfæstede Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration en ny afgørelse fra Udlændingestyrelsen fra april 2010 om afslag på familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8.

I juni 2012 søgte ansøgeren på ny om familiesammenføring i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå i oktober 2012, hvilket Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2013 ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnet lagde i sin afgørelse bl.a. vægt på, at ægtefællerne siden ægteskabets indgåelse alene havde set hinanden i sammenlagt 1½ år, hvorfor parrets samliv efter ægteskabets indgåelse ikke kunne føre til, at formodningen for tvang nu kunne tilbagevises.

Under byrettens behandling af sagen blev der bl.a. fremlagt en skriftlig erklæring fra ansøgeren, da hun var blevet meddelt afslag på indrejsevisum til Danmark, hvor hun forklarede om sit forhold til sin herboende ægtefælle, herunder at forældrene havde været imod ægteskabet, hvilket den herboende ægtefælle også forklarede som vidne for retten. Der blev endvidere ført en række vidner, der var venner/bekendte til ægtefællerne, og som angav, at ægteskabet var indgået frivilligt.

Københavns Byret fandt ved sin dom i februar 2014, at ægtefællerne havde afkræftet formodningen for tvangsægteskab og lagde i den forbindelse vægt på de samstemmende forklaringer om, at ægtefællernes familier var imod ægteskabet, og at ægtefællerne selv planlagde brylluppet samt oplysningerne om ægtefællernes ageren efter ægteskabets indgåelse, ligesom der blev henvist til, at ægteskabet havde bestået i ni år, og at ansøgeren gennem årene havde udvist store anstrengelser for at komme til Danmark og leve sammen med ægtefællen.

Østre Landsret stadfæstede byrettens dom i juli 2014 og henviste til begrundelsen herfor. Vidnerne fra byretten havde for landsretten haft lejlighed til at afgive supplerende forklaring til landsretten. Østre Landsret bemærkede indledningsvis i sin dom, at ægtefællerne havde været gift i over ni år, og at landsretten ikke havde haft mulighed for at få et nærmere indtryk af ansøgeren, da hun efter byrettens dom var meddelt afslag på visum af Justitsministeriet i juni 2014.

Domstolssag nr. 2/2014

I juli 2014 stadfæstede Østre Landsret Københavns Byrets kendelse fra april 2014, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra juli 2013 blev opretholdt. Sagen omhandlede bortfald af en tidligere meddelt opholdstilladelse til et familiesammenført barn til en herboende forælder, jf. udlændingelo-

vens § 17, og afslag på ny opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 14 [nu § 9, stk. 17].

Ansøgeren var født i maj 1992 i Somalia og var i december 1998 indrejst i Danmark efter at være blevet familiesammenført til sin mor. Ansøgeren udrejste af Danmark i april 2001 sammen med sin mor og to søskende.

I april 2007 søgte ansøgeren fra Etiopien på ny om familiesammenføring med sin mor i Danmark samt under henvisning til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå i november 2007 samt afslag på genoptagelse i december 2012.

Udlændingenævnet stadfæstede den 30. juli 2013 Udlændingestyrelsens afgørelser fra 2007 og 2012. Udlændingenævnet lagde bl.a. vægt på i forhold til afgørelsen om bortfald af den meddelte opholdstilladelse, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i 2½ år inden sin udrejse, at han tog ophold i sit hjemland med sin mor og søskende med det formål at lære sit hjemlands kultur bedre at kende, at det var moderens beslutning at forlænge opholdet i hjemlandet, at ansøgeren alene havde boet i Danmark, fra han var knap seks år, til han var knap ni år, at ansøgeren ikke kunne skrive eller læse dansk, ansøgerens alder på ansøgningstidspunktet, og at han på afgørelsestidspunktet var 21 år. På samme baggrund var der ikke grundlag for at meddele ny opholdstilladelse, hvorunder der i vurderingen også blev lagt vægt på, at udrejsen var sket frivilligt, at ansøgeren i mindst fire år havde gået i skole i sit hjemland, at han talte, læste og skrev sit hjemlands sprog, at han opholdt sig med sin moster og søskende, og at han havde haft hovedparten af sin opvækst i sit hjemland og de formative år uden for Danmark.

Københavns Byret traf den 8. april 2014 kendelse om at opretholde Udlændingenævnets afgørelse af 30. juli 2013. Retten lagde i den forbindelse vægt på ansøgerens forhold på ansøgningstidspunktet, herunder navnlig hvilke perioder han havde opholdt sig i henholdsvis Danmark og sit hjemland, hvor han havde haft den væsentligste del af sin opvækst, og at han efter udrejsen havde boet sammen med sine søskende, mormor og moster samt oplysningerne om hans skolegang og sprogfærdigheder. Udlændingenævnets afgørelse fandtes derfor ikke uproportional efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Østre Landsret stadfæstede den 2. juli 2014 Københavns Byrets kendelse. Østre Landsret fandt, at Udlændingenævnets afgørelse om bortfald af opholdstilladelse og afslag på ny opholdstilladelse ikke udgjorde et uproportionalt indgreb i ansøgerens ret til privatliv og familieliv i strid med EMRK artikel 8. Østre Landsret lagde bl.a. vægt på, at ansøgeren var 14 år på ansøgningstidspunktet, at han var knap 6 år, da han først indrejste i Danmark, at han som knap 9-årig frivilligt udrejste af Danmark efter 2½ år her i landet, at han både før og efter sin udrejse havde boet med sin mormor, mo-

ster og halvsøskende i Somalia, og fra april 2007 med sin moster og helsøskende i Etiopien, at han havde tilbragt en væsentlig del af sine formative år uden for Danmark, at han i sit hjemland havde haft skolegang, hvor han talte, læste og skrev sproget, mens han kun talte dansk, og at hans mor, der var bosat i Danmark med sin nye familie, fortsat kunne være sammen med ansøgeren i hjemlandet, hvor hun har besøgt ham en gang i 2006.

Det bemærkes, at ansøgeren i denne sag er søskende til ansøgeren i domstolssag nr. 3/2014, der er gengivet nedenfor, men sagerne er blevet ført som to selvstændige sager.

Domstolssag nr. 3/2014

I november 2014 stadfæstede Østre Landsret Københavns Byrets kendelse fra juni 2013, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra december 2013 blev opretholdt. Sagen omhandlede bortfald af en tidligere meddelt opholdstilladelse til et familiesammenført barn til en herboende forælder, jf. udlændingelovens § 17, afslag på ansøgning om ny opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og § 9 c, samt afvisning af genoptagelsesanmodning. Sagen var blevet indbragt for retten i medfør af udlændingelovens § 52.

Ansøgeren var født i oktober 1989 i Somalia og var i december 1998 indrejst i Danmark efter at være blevet familiesammenført til sin mor. Ansøgeren udrejste dernæst af Danmark i april 2001 sammen med sin mor og sine helsøskende til Somalia. Moderen var dernæst rejst tilbage til Danmark.

I april 2007 søgte ansøgeren fra Etiopien om familiesammenføring med sin mor i Danmark, hvilket tillige blev anset som en ansøgning om bevarelse af den tidligere meddelte opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte afslag herpå i november 2007 samt afslag på genoptagelse i december 2012.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2013 Udlændingestyrelsens afgørelser fra november 2007 og december 2012. Udlændingenævnet lagde bl.a. vægt på i forhold til afgørelsen om bortfald af den meddelte opholdstilladelse, at ansøgeren efter det oplyste havde været enig i sin mors beslutning om rejse til hjemlandet, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Danmark i 2½ år inden sin udrejse, hvor hun var knap 11 år, at hun tog ophold hos sin mormor i hjemlandet, hvor hun gik i skole, at ansøgeren først havde søgt om opholdstilladelse på ny i 2007, hvor hun var 17½ år, og at hun på afgørelsestidspunktet var 24 år. På samme baggrund var der ikke grundlag for at meddele ny opholdstilladelse til ansøgeren eller genoptagelse af sagen.

Under Københavns Byrets behandling af sagen blev der bl.a. henvist til dom af 14. juni 2011 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol "Osman mod Danmark" (appl.no. 38058/09), som omhandlede en teenager, hvis opholdstilladelse bortfaldt, da hun efter flere år i Danmark blev sendt på genopdragelsesrejse, og hvor Danmark blev dømt for krænkelse af den pågældendes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

Københavns Byret traf i juni 2014 kendelse om at opretholde Udlændingenævnets afgørelse fra december 2013 i sin helhed, idet byretten ikke fandt, at afgørelsen om bortfald af opholdstilladelse, afslag på ny opholdstilladelse og afslag på genoptagelse kunne anses for uproportional, jf. EMRK artikel 8. Retten lagde i den forbindelse navnlig vægt på den periode, som ansøgeren havde opholdt sig i Danmark, og at hun havde haft sin væsentligste opvækst og skolegang i sit hjemland.

Østre Landsret stadfæstede i november 2014 byrettens kendelse. Østre Landsret henviste til byrettens begrundelse og lagde endvidere vægt på den måde, hvorpå ansøgeren og hendes familie efter eget valg havde udøvet deres familieliv gennem en længere årrække, idet ansøgeren, som nu var voksen, efter sin frivillige udrejse af Danmark som barn alene havde haft et beskedent samkvem med sin mor ved et 2-måneders besøgsophold i hjemlandet i 2006, og at ansøgerens søskende m.v. i hjemlandet siden 2001 havde udgjort hendes primære familierelationer.

Domstolssag nr. 4/2014

Ved dom i december 2014 stadfæstede Østre Landsret Glostrups Rets dom fra november 2013, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra juli 2013 blev opretholdt. Sagen omhandlede bortfald af opholdstilladelse, der tidligere var meddelt en ansøger på baggrund af ægteskab med hendes herboende ægtefælle, og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren var født i marts 1975 i Pakistan, og hun indrejste i Danmark i februar 1996 efter at være meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab. Den herboende ægtefælle var født i Pakistan, var kommet til Danmark som spæd og var nu dansk statsborger.

Ægtefællerne udrejste i august 2005 til Pakistan sammen med parrets to fællesbørn. Før udrejsen havde de boet hos den herboende ægtefælles forældre. I januar 2007 fik ægtefællerne et tredje barn i hjemlandet. Alle børnene var danske statsborgere. I maj 2012 indrejste ægtefællerne og parrets børn i Danmark. I juli 2012 ansøgte ansøgeren om dispensation fra bortfald af hendes opholdstilladelse, herunder med henvisning til en række uforudsete begivenheder – blandt andet Muhammed-krisen – og at sygdom hos ansøgeren havde medført, at opholdet i ansøgerens hjemland blev længere end oprindeligt planlagt. Der blev endvidere henvist til fællesbørnenes vilkår, hvis ansøgeren – som deres mor – ikke kunne bevare sin tidligere opholdstilladelse.

Udlændingestyrelsen traf i december 2012 afgørelse om, at ansøgerens opholdstilladelse var bortfaldet. I juli 2013 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingenævnet fandt, at de anførte omstændigheder ikke kunne føre til dispensation, herunder bl.a. i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ligesom det ikke kunne føre til et andet resultat, at den herboende ægtefælle efter sin tilbagekomst til Danmark havde modtaget offentlige ydelser i forhold til, at det var anført under sagen, at ansøgeren ikke ville kunne meddeles ny opholdstilladelse på baggrund af reglerne for ægtefællesammenføring.

Retten i Glostrup opretholdt ved dom i november 2013 Udlændingenævnets afgørelse fra juli 2013. Retten lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at Udlændingenævnet i sin afgørelse havde foretaget en samlet vurdering af, om ansøgerens opholdstilladelse alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, herunder at Udlændingenævnet havde foretaget en samlet vurdering af ansøgerens ophold i Danmark og tilknytning til det danske samfund, de påberåbte hindringer for tilbagerejsen, om kontakt til de danske myndigheder angående opholdtilladelse og til hendes samt børnenes og ægtefællens personlige forhold. Retten henviste til, at der ikke var grundlag for at antage, at afgørelsen var baseret på ulovlige eller uvedkommende kriterier, eller at Udlændingenævnet havde undladt at inddrage relevante forhold i afvejningen. Ved afvejningen var der overladt Udlændingenævnet et skøn, og retten fandt ikke grundlag for at tilsidesætte dette skøn. Retten fandt endvidere, at der ikke forelå en krænkelse af EMRK artikel 8, da det ikke ville være uproportionalt at henvise ansøgeren og hendes ægtefælle til at tage ophold i hjemlandet, ligesom børnenes forhold ikke kunne føre til et andet resultat. Det forhold, at børnene var danske statsborgere, kunne heller ikke i medfør af EU-retten føre til en ændret vurdering.

Ved dom i december 2014 stadfæstede Østre Landsret byrettens afgørelse ud fra tilsvarende betragtninger som byretten, ligesom Østre Landsret yderligere henviste til, at landsretten ikke fandt grundlag for at fastslå, at Udlændingenævnets afgørelse var i strid med FN's Børnekonvention.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2014

Udlændingenævnet har i 2014 afholdt 136 nævnsmøder (heraf 28 såkaldte ”kombi-nævn”, som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 3.246 sager (heraf 1.898 familiesammenføringssager, 1.115 erhvervssager og 233 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1, 2 og 3 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2014.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2014
Administrativ ud- og afvisning	120
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	736
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	70
Familiesammenføring mv., bortfald	16
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	5
Tidsubegrænset forlængelse	663
Øvrige familiesammenføringssager	263
Passager	25
Afgjorte sager i alt	1.898

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2014
Au pair, 1. gang	72
Au pair, forlængelse/inddragelse	8
Erhvervssager, 1. gang	102
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	45
Greencard, 1. gang	538
Greencard, forlængelse/inddragelse	107
Greencard, bortfald	21
Studie mv., 1. gang	119
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	103
Afgjorte sager i alt	1.115

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesanmodning)

	2014
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesanmodninger	233
Afgjorte sager i alt	233

5.2. Sagernes behandlingsform

Tabel 4, 5 og 6 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2014 fordelt på behandlingsform.

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	106	5	6	3	120
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	44	525	5	141	21	736
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, for-længelse/inddragelse	-	63	-	6	1	70
Familiesammenføring mv., bortfald	-	16	-	-	-	16
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/ inddragelse	-	3	-	2	-	5
Tidsubegrænset for-længelse	1	465	16	156	25	663
Øvrige familiesam-menføringssager	3	238	5	9	8	263
Passager	-	6	14	5	-	25
I alt	48	1.422	45	325	58	1.898

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	36	19	16	1	72
Au pair, forlænge-se/inddragelse	-	-	6	2	-	8
Erhvervssager, 1. gang	-	33	49	19	1	102
Erhvervssager, for-længelse/inddragelse	-	9	15	21	-	45
Greencard, 1. gang	-	87	289	144	18	538
Green card, forlænge-se/inddragelse	-	45	41	18	3	107

Greencard, bortfald	-	2	14	3	2	21
Studie mv., 1. gang	-	63	23	30	3	119
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	-	14	70	19	-	103
I alt	-	289	526	272	28	1.115

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesanmodning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands-kompetence	Sekretariats-kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesanmodninger	-	64	51	118	-	233
I alt	-	64	51	118	-	233

Som det fremgår af tabel 4, blev hovedparten (75 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 17 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence. De resterende otte % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (mundtligt nævn, formandskompetence eller afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 5, at hovedparten (47 %) af erhvervssagerne blev behandlet på formandskompetence, mens 26 % af erhvervssagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde og 24 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence. De resterende af erhvervssagerne (tre %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Endelig fremgår det af tabel 6, at 27 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens næsten 51 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og de resterende 22 % af genoptagelsesanmodningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2014

Tabel 7, 8 og 9 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 7. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	145	120
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	751	736
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	77	70
Familiesammenføring mv., bortfald	25	16
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	8	5
Tidsubegrænset forlængelse	636	663
Øvrige familiesammenføringssager	273	263
Passager	32	25
Afgjorte sager i alt	1.947	1.898

Tabel 8. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	71	72
Au pair, forlængelse/inddragelse	6	8
Erhvervssager, 1. gang	72	102
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	25	45
Greencard, 1. gang	424	538
Greencard, forlængelse/inddragelse	40	107
Greencard, bortfald	22	21
Studie mv., 1. gang	88	119
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	73	103
Afgjorte sager i alt	821	1.115

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesanmodning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Erhverv og familiesammenføring, genoptagelsesanmodninger	232	233
Afgjorte sager i alt	232	233

Hovedtotal	3.000	3.246

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2014 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 116 dage (ca. fire måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald

Tabel 10-12 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2014.

Tabel 10. Afgørelsernes udfald i 2014 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	2	104	4	5	5	120
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	60	490	95	25	66	736
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	2	59	1	2	6	70
Familiesammenføring mv., bortfald	-	16	-	-	-	16
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	2	1	-	2	5
Tidsubegrænset forlængelse	126	353	120	35	29	663
Øvrige familiesammenføringssager	9	214	20	16	4	263
Passager	3	16	1	-	5	25
I alt	202	1.254	242	83	117	1.898

Tabel 11. Afgørelsernes udfald i 2014 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	5	46	7	10	4	72
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	6	-	-	2	8
Erhvervssager, 1.gang	1	73	9	7	12	102
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse	1	19	4	9	12	45
Greencard, 1. gang	9	300	117	100	12	538
Greencard, forlængelse/inddragelse	3	79	3	9	13	107
Greencard, bortfald	1	15	-	3	2	21
Studie mv., 1. gang	10	61	20	19	9	119
Studie mv., forlængelse/inddragelse/bortfald	1	81	5	5	11	103
I alt	31	680	165	162	77	1.115

Tabel 12. Afgørelsernes udfald i 2014 (genoptagelsesanmodning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Erhverv og familie-sammenføring, gen-optagelsesanmod-ninger	22	30	181	233
I alt	22	30	181	233

Det fremgår af tabel 10, at 66 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens næsten 13 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og næsten 11 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Herudover blev seks % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og fire % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 11, at 61 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens næsten 15 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og næsten tre % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev syv % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 14 % af erhvervssagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 12, at næsten 78 % af genoptagelsesanmodningerne blev afslået, mens 13 % af genoptagelsesanmodningerne blev tilladt genoptaget, og ni % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesanmodningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt).

5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Udlændingenævnet har i 2014 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 109 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændinge-nævnet i 2014 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 100 forskellige nationaliteter, hvoraf de 95 nationaliteter udgjorde ”Andre lande”. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Afghanistan.

Figur 1.

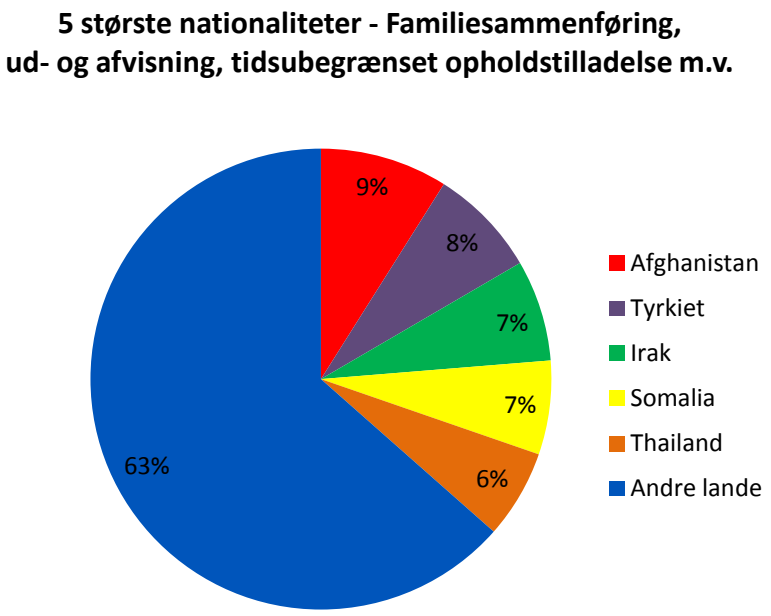

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2014 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Afghanistan.

Figur 2.

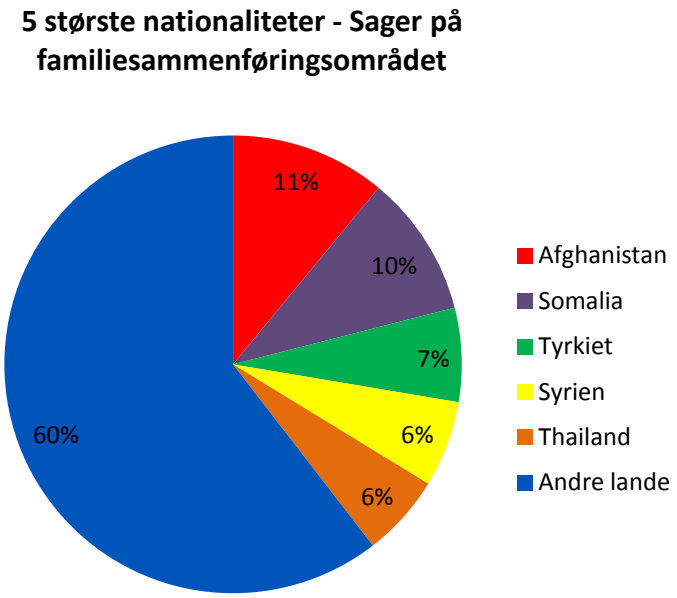

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2014 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

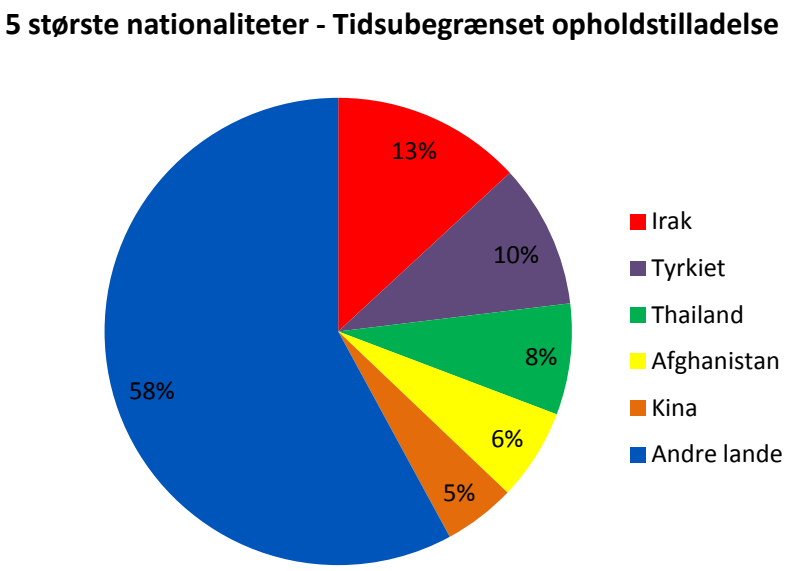

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændinge-nævnet i 2014 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 65 forskellige nationaliteter, hvoraf de 60 nationaliteter udgjorde ”Andre lande”. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 4.

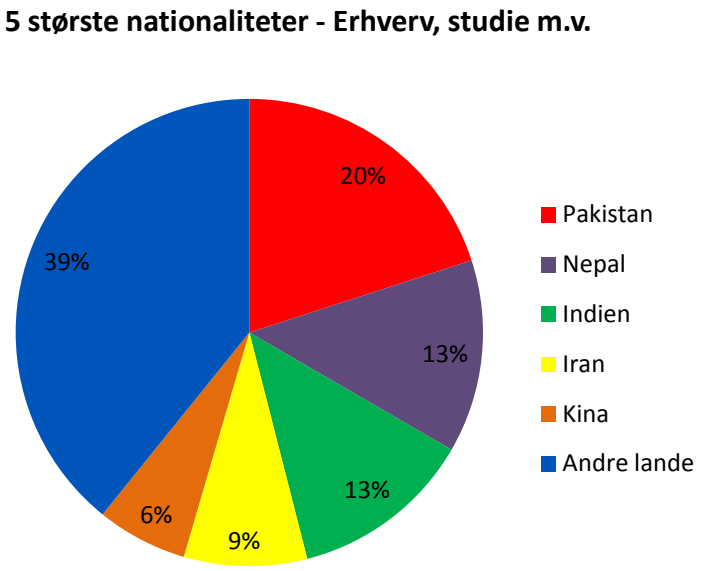

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2014 i sager vedrørende greencard for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Pakistan.

Figur 5.

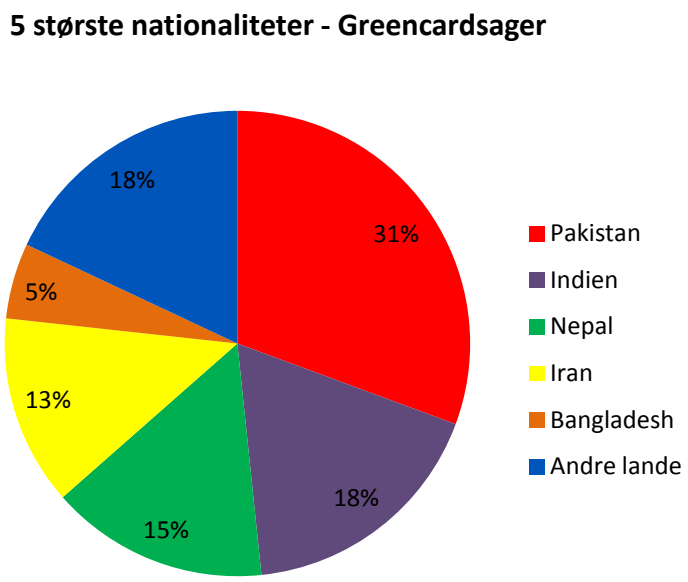

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2014 i sager vedrørende studieophold for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nepal.

Figur 6.

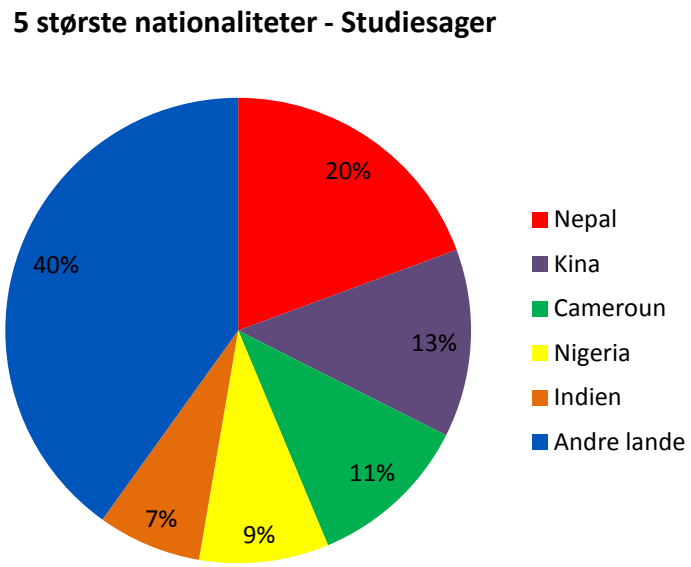

5.6. Sagsbehandlingstider

Tabel 13 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2014.

Tabel 13. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2014

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring	110 dage
Erhverv m.v.	125 dage
Genoptagelsesanmodning	133 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2014	116 dage

Bilag 1

Udlændingeloven

Bekendtgørelse af udlændingeloven[1)]

Lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, med de ændringer, der følger af § 1, nr. 1-14, 16, 18 og 19, og § 1, nr. 20 (delvist), i lov nr. 1616 af 26. december 2013, lov nr. 1617 af 26. december 2013, § 1 i lov nr. 1618 af 26. december 2013, lov nr. 1619 af 26. december 2013, § 44 i lov nr. 1605 af 26. december 2013, lov nr. 85 af 28. januar 2014, lov nr. 515 af 26. maj 2014, § 1 i lov nr. 516 af 26. maj 2014 og lov nr. 738 af 25. juni 2014.

Den ændring, som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.[2)]

De ændringer, som følger af § 1, nr. 15 og 17, § 1, nr. 20 (for så vidt angår § 46 a, stk. 8), og § 1, nr. 21, i lov nr. 1616 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven (Revision af visumregler, akkrediteringsordning for udenlandske virksomheder, justering af karensregler, afslagskompetence til danske repræsentationer, beregning af kortvarige ophold m.v.) er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af disse ændringer fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1616 af 26. december 2013.

Den bekendtgjorte lovtekst vedrørende § 9 j, stk. 5, § 10, stk. 5, § 11 b, § 19, stk. 1, nr. 10, § 22, nr. 5, § 25 a, stk. 2, nr. 2-4, § 28, stk. 2, 3 og 5-7, § 30, stk. 3 og 4, § 32, stk. 4-10, § 33, stk. 2, § 33 c, § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 59, stk. 1-10, og § 60, stk. 1, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.).

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandsstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandsstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Justitsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning. I de nævnte 90 dages ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for de 180 dage har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

Stk. 3. For statsborgere i tredjelande, med hvilke Den Europæiske Union har indgået aftaler om fritagelse for visum, finder stk. 1 kun anvendelse i det omfang, det er foreneligt med disse aftaler.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrej-

ser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i Danmark eller et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 90 dages ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller §§ 9 i-9 n, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til udlændingens overskridelse af det udstedte visums gyldighed.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

1) udvises efter kapitel 4,
2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
5) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6,
6) udlændingen efter indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed eller
7) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende en virksomhed i Danmark med henblik på at modtage forretningsbesøg af udlændinge fra visumpligtige lande.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt efter stk. 1, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

Stk. 3. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som er bemyndiget til at træffe afgørelse vedrørende ansøgninger om visum, jf. § 47, stk. 2, kan akkreditere en virksomhed i udlandet med henblik på at give visumpligtige udlændinge med fast tilknytning til virksomheden mulighed for at gennemføre forretningsbesøg i Danmark.

Stk. 4. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation i udlandet, som har akkrediteret en virksomhed i udlandet efter stk. 3, skal træffe afgørelse om at inddrage akkrediteringen, hvis denne er opnået ved svig, eller hvis betingelserne herfor ikke længere er til stede. Den danske diplomatiske eller konsulære repræsentation i udlandet kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en akkreditering meddelt efter stk. 3, hvis vilkårene herfor ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Justitsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
   a) har dansk indfødsret,
   b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
   c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
   d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne

beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parters eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
5) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person

over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herboende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er

stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af justitsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af justitsministeren etableret danskprøve på A2-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Kommunalbestyrelsen kan efter anmodning nedsætte den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til danskprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan

træde i stedet for danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

1) der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m eller 9 n nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, §§ 9 b-9 e, 9 m eller 9 n afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Justitsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningsmæssige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og dennes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller

3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. [3)] Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5. Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 8. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Udlændingestyrelsen i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af et ansøgningsskema eller en digital ansøgningsløsning, som Udlændingestyrelsen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Justitsministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Justitsministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at en ansøgning, der indgives til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i henhold til denne lov eller bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet, skal indgives ved anvendelse af en digital ansøgningsløsning, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering stiller til rådighed (digital selvbetjening). Beskæftigelsesministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om afvisning af ansøgninger, der ikke indgives på den i 1. pkt. angivne måde. Beskæftigelsesministeren kan endvidere fastsætte regler om, hvornår en digital ansøgning anses for at være kommet frem.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 5. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

1) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
2) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
3) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 5,
5) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,

7) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt. med henblik på at studere,
8) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j og § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
9) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9 m og 9 n,
10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
11) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
12) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2-5,
13) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 7,
14) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 8,
15) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10,
16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
17) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4 og 5, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 11, stk. 8, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 8. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 6. Til brug for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannel-

se eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 4 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler og lov om efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler, som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 5. [4)] Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 5, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 5.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. § 21 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f eller 9 i-9 n, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. [5] En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 9, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.
4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.
6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.
3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog

højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.

2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f eller 9 i-9 n. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Stk. 16. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.

2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. [6)] Straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, når

1) udlændingens identitet er fastlagt,

2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for
1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
2) udlændinge, der er udvist ved dom,
3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter
1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal

anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
9) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
10) [6] Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et

kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at den i Danmark fastboende person er afgået ved døden. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a

eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 11. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
2) det lommepengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslommepengebeløb, eller
3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) [7)] udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og

eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte frihedsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) [8)] Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte

ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) [9] Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.

4) [10] Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 9. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et straf-

bart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

1) har opholdstilladelse her i landet,
2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens indrejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. [11)] Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5.

Stk. 3. [11)] En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort,

jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 5. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. [12)13)] Afvisning efter stk. 1-4 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-4.

Stk. 6. [12)] En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 7. [12)] Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. [14)] Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødig magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktisk nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. [15] Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. [15] Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. [15] Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. [15] Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 8. [15] Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 9. [15] En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 10. [15][16] Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller

opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. [17] I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. [18] En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgre-

bet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger denne.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 5. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 5. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet skriftligt gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt. Politiet giver ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., udlændingen en skriftlig oversættelse af de væsentligste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., må ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 10. Frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller udsendelse skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte. Uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten

i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svaghed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp og for De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR).

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politi-

et kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR). Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. [19] Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet

nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding, som

1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 11,
2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller
3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse

på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,

3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,

3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registre-

ret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

1) navn,
2) køn,
3) fødselsdato,
4) nationalitet,
5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
6) fotografi.

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og Statsforvaltningen foretager i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

1) Navn,
2) fødselsdato,
3) fødselsland og
4) statsborgerskabsforhold.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset

om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af justitsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Justitsministeren kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 9, 1. pkt.,
4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kon-

tante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om Udlændingestyrelsens eller udlændinges afholdelse af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. stk. 1-4, herunder om beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 15. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dæk-

ket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægsydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægsydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægsydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægsydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægsydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægsydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægsydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægsydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægsydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægsydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægsydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkurset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Justitsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt

undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med børne- og undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Justitsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Justitsministeren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdsskadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Justitsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8,
5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,

2) udlændinge, der er udvist ved dom,
3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 l. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis

1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
2) udlændinge, der er udvist ved dom,
3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forsørges fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er

registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Endvidere afholdes udgifterne til overførsel af en udlænding til en anden medlemsstat efter reglerne i kapitel 5 a endeligt af statskassen.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist eller overført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Justitsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om

tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
2) at udlændingen er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændinges ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeinformationsportalen (UIP).

Stk. 7. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 8. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 9. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, oplysninger om udlændinge, der har opnået beskæftigelse efter ordningen i § 14 a, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

1) Navn.
2) Nationalitet.
3) Udlændingenummer eller personidentitet.
4) Cpr-nummer.
5) Fødselsdato.
6) Køn.
7) Opholdsgrundlag.
8) Afgørelsesdato.
9) Fagbetegnelse.
10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan med henblik på at kontrollere, at betingelserne for opholds- eller arbejdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, overholdes, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for berørte personer, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 11. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sager, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændinges ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om

1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen

for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager del særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 22, 23 og 31-33, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i

overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, kan Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændinge-

styrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Justitsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Justitsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. [20] Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 2, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f eller 9 i-9 n afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f eller 9 i-9 n afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i bevaring, jf. § 40, stk. 8, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 48 a. [21] Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller

udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. (Ophævet)

§ 48 d. (Ophævet)

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan påklages til Ministeriet for Børn og Undervisning. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn og Undervisning, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 48 g. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter § 9, stk. 31-33, kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

§ 49. [22] Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
   a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
   b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-beskikke 1 medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 d og 9 f.
2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.
3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.
4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.
5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.
6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.
7) Afgørelser om afvisning efter § 28.
8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 32.
10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.
11) Afgørelser om fremmedpas.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.
2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.

3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.
4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 7. Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog stk. 8-11.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Stk. 9. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 10. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 11. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 12. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 13. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgø-

relse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-11.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-11, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til social- og integrationsministeren.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningens behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
2) barnet fylder 18 år,
3) barnet udrejser af Danmark,
4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,

5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1 a, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen skal efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis

1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolitichefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
2) udlændingens køn,
3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitichefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed

efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
2) [23] Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. [24] Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. [24] Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 4. [24][25] Ved straffens udmåling efter stk. 3 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 5. [24] Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 6. [24][26] Ved straffens udmåling efter stk. 5 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 7. [24] [26] Er der ved en overtrædelse af stk. 5 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 8. [24] Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 9. [24][27] Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 10. [24][28] Ved straffens udmåling efter stk. 8, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. [29] Overtrædelse af de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 9, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40, stk. 4, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af § 2, stk. 4 og 5, § 12, § 15, stk. 2, § 16 og § 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt)

§ 65. (Udeladt)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[30] og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[31]. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler[32]. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden[33].

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren[34].

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren[35].

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans[36].

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[37].

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler[38].

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet[39].

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[40].

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3[41]. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berammelse i Flygtningenævnet[42].

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse[43].

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[44].

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse[45].

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden[46].

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden[47]. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[48].

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2[49].

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999[50].

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden[51].

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[52)].

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[53)]. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[54)].

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[55)]. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration[56)].

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[57)].

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende[58)].

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene anvendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af

§ 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration[59)].

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændinge-

lovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 490.[60)]

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,[61)] jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17, 22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindeholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2-4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

Lov nr. 1511 af 27. december 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010, jf. dog stk. 2 og 3

Stk. 2. Lovens § 3, nr. 1, 4, 6, 10, 13, 14, 21 og 23 træder i kraft den 5. april 2010.

Stk. 3. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 3, nr. 2, 3, 22 og 24-26.[62)63)] Ministeren kan bestemme, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. Udlændingelovens § 2 a, stk. 4, § 4, stk. 1, § 40, stk. 10 og 11, og § 47 c som affattet, ændret eller ophævet ved denne lovs § 3, nr. 1, 6, 13, 14 og 21, finder ikke anvendelse på ansøgninger, der er indgivet inden den 5. april 2010. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 572 af 31. maj 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2010, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 f, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, § 11 a, § 27, stk. 1, § 46, stk. 2, og § 46 a som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 7-10, 21, 28 og 29, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før den 26. marts 2010, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Ophævelse af udlændingelovens §§ 11 c og 11 d, jf. denne lovs § 1, nr. 11, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[64)] Ophævelsen gælder for udlændinge, der fra og med den 26. marts 2010 indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 5, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, gælder alene i de tilfælde, hvor der efter lovens ikrafttræden indgives ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse. Udlændingelovens § 9, stk. 18, § 9 a, stk. 4, § 9 b, stk. 3, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, og § 33, stk. 5, 1. pkt., som affattet og indsat ved denne lovs § 1, nr. 2-6 og 24, gælder alene for udlændinge, der indgiver ansøgning efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet ansøgning før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 17, stk. 2, og § 44 c som indsat og affattet ved denne lovs § 1, nr. 12 og 27, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udrejser af Danmark og opholder sig uden for landet i mere end 3 måneder på genopdragelsesrejser eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, og § 22, nr. 6, som indsat og ændret ved denne lovs § 1, nr. 15 og 20, finder alene anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 18, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7.

Stk. 8. Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 22, gælder alene for udlændinge, der indgiver klage efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der har indgivet klage før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 1542 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om visum inden lovens ikrafttræden, finder udlændingelovens § 4, stk. 2-7, § 40, stk. 11, og § 47 b som ophævet ved denne lovs § 1, nr. 7, 11 og 12, fortsat anvendelse.

Lov nr. 1543 af 21. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9 c, stk. 3, § 40 c, stk. 2, og § 56 a, stk. 1, 5. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 2 og 4, finder alene anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 3. Har Udlændingeservice før den 1. januar 2011 iværksat en eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk til et uledsaget barn uden barnets samtykke, og er eftersøgningen ikke tilendebragt den 1. januar 2011, skal Udlændingeservice alene fortsætte eftersøgningen, hvis barnet samtykker hertil, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7.

Lov nr. 1604 af 22. december 2010 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Stk. 2. Loven finder alene anvendelse for ansøgninger, der indgives efter lovens ikrafttræden, klager over afslag på en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 248 af 30. marts 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2011.

Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt., som indsat ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 3. Udlændingelovens § 58 g, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, gælder for udlændinge, der fra lovens ikrafttræden udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud. For udlændinge, der udvises af landet i medfør af §§ 22-24 og meddeles et indrejseforbud før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 14, gælder for udlændinge, der udvises efter § 25 b fra og med lovens ikrafttræden.

Lov nr. 601 af 14. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2011, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelse af udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., som ændret ved dennes lov § 1, nr. 2, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte overgangsregler.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, § 9, stk. 4, 1. og 4. pkt., § 9, stk. 7, 1. pkt., § 9, stk. 12-15, § 9, stk. 30, og § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 8, som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 3, 4, 6, 8, 18, 21 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 758 af 29. juni 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2011 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 833 af 6. juli 2011 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2012.

Lov nr. 326 af 11. april 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 25

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2012, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2-4. (Udeladt)

Lov nr. 418 af 12. maj 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 15. maj 2012, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 90, træder i kraft den 1. december 2012.

Stk. 3. § 1, nr. 3, 7-16, 18-25 og 28, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles opholdstilladelse på grundlag af ægtefællesammenføring, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c som ændret ved lovens § 1, nr. 7-16, 18-25 og 28.

Stk. 4. § 1, nr. 9, 24, 25 og 62, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden lovens ikrafttræden. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. For udlændinge, der meddeles opholdstilladelse i perioden fra den 15. maj 2012 og indtil danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30 og 32, er etableret, regnes fristerne på 6 og 15 måneder, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, 2. og 4. pkt., og stk. 32, 2. og 3. pkt., fra tidspunktet for prøvernes etablering.

Stk. 6. Afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, når opholdstilladelsen er meddelt med henblik på uddannelse, au pair-ophold, praktikantophold, volontørophold, ophold ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, eller som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6, eller til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på uddannelse eller praktikantophold.

Lov nr. 566 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[65)]

Lov nr. 567 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[66)]

Lov nr. 569 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2012.

Lov nr. 571 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 2. Udlændingelovens § 52 b, stk. 5, som affattet ved lovens § 1, nr. 12, finder ikke anvendelse for afgørelser truffet inden lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Verserende sager den 1. januar 2013 vedrørende afgørelser, der efter udlændingelovens § 52 b som affattet ved lovens § 1, nr. 12, kan indbringes for Udlændingenævnet, overføres til videre behandling i Udlændingenævnet.

Lov nr. 572 af 18. juni 2012 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2012, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 34, træder i kraft den 1. oktober 2012.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 32, 33 og 35-37, træder i kraft den 1. januar 2013.

Stk. 4. Lovens § 1, nr. 35 og 36, finder ikke anvendelse for medlemmer af Flygtningenævnet, der er beskikket inden den 1. januar 2013. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i mindst 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 har været beskikket i under 8 år, har ved udløbet af indeværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

Stk. 5. Lovens § 1, nr. 1-5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lov nr. 572 af 31. maj 2010. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Lovens § 1, nr. 9-25, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Hvis der ikke efter de hidtil gældende regler kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, tager Udlændingestyrelsen samtidig stilling til, om der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 3-6, som affattet ved lovens § 1, nr. 9-25.

Lov nr. 430 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Loven træder i kraft den 2. maj 2013.

Lov nr. 432 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[67)]

Lov nr. 433 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.[68)]

Lov nr. 434 af 1. maj 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende,[69)] jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 2, nr. 1-3 og 5, træder i kraft den 1. oktober 2013.[70)]

Stk. 3. § 2, nr. 1, finder alene anvendelse for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 2, nr. 4, finder alene anvendelse, hvis det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.[71)]

Lov nr. 647 af 12. juni 2013 indeholder følgende bestemmelser:

§ 25

Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

§ 26

Stk. 1. Sager ved de fem statsforvaltninger, der ved lovens ikrafttræden ikke er færdigbehandlet, færdigbehandles af statsforvaltningen.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 1605 af 26. december 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 39

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2014.
Stk. 2-7. (Udeladt)

Lov nr. 1616 af 26. december 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014, jf. dog stk. 2.
Stk. 2. Justitsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 15, 17 og 21, og for ikrafttrædelsen af § 46 a, stk. 8, i udlændingeloven som affattet ved lovens § 1, nr. 20.

Lov nr. 1617 af 26. december 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Lov nr. 1618 af 26. december 2013 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.
Stk. 2. § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse på ansøgninger om humanitær opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger gælder de hidtil gældende regler.
Stk. 3. § 3 har virkning fra og med indkomståret 2014.

Lov nr. 1619 af 26. december 2013 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

§ 3

Stk. 1. Loven finder anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse, der indgives efter lovens ikrafttræden, og på anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse, som er fremsendt til en anden medlemsstat efter lovens ikrafttræden, uanset hvornår ansøgningen er indgivet.
Stk. 2. Hvis en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse er fremsendt til en anden medlemsstat før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 85 af 28. juni 2014 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2014.
Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på sager, der er afsluttet før lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3.
Stk. 3. Ved indgivelse af anmodning om genoptagelse inden den 1. august 2014 finder loven anvendelse på afsluttede sager, hvor en ægtefællesammenført udlænding er meddelt afslag på forlængelse af eller har fået inddraget sin opholdstilladelse som følge af den i Danmark fastboende ægtefælles eller samlevers død, og hvor udrejsefristen er fastsat til den 1. februar 2012 eller senere. Det samme gælder afsluttede sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende børn af en udlænding omfattet af 1. pkt.
Stk. 4. Sager omfattet af stk. 3 genoptages efter anmodning.
Stk. 5. Anmodning om genoptagelse af sager omfattet af stk. 3 kan indgives her i landet, uanset om udrejsefristen er udløbet inden lovens ikrafttræden.

Lov nr. 515 af 26. maj 2014 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2014.

Lov nr. 516 af 26. maj 2014 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015.
Stk. 2. Udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13, gælder ikke for udlændinge, der før lovens ikrafttræden er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 738 af 25. juni 2014 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2014.

Stk. 2. En udlænding, der i perioden fra og med den 1. juli 2004 til og med den 19. juni 2012 er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at der ikke var grundlag for en vellykket integration her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, eller har fået afvist en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, under henvisning til at udlændingen ikke havde lovligt ophold her i landet, havde fået fastsat en udrejsefrist eller havde en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21, kan få sin sag genoptaget, hvis udlændingen

1) i det væsentlige har opholdt sig her i landet i perioden fra afslaget eller afvisningen af ansøgningen og indtil det fyldte 18. år eller, hvis udlændingen er under 18 år, indtil tidspunktet for indgivelsen af anmodning om genoptagelse,
2) ikke er udvist ved dom for strafbart forhold begået her i landet eller er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
3) ikke efter det fyldte 18. år har fået dækket udgifter til underhold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2, og
4) indgiver anmodning om genoptagelse senest den 1. januar 2015.

Stk. 3. Ved behandlingen af sager, der genoptages efter stk. 2, finder udlændingelovens § 9, stk. 16, anvendelse. Det skal ved vurderingen indgå, om udlændingen på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om genoptagelse var velintegreret i det danske samfund.

Stk. 4. Hvis en sag genoptages efter stk. 2, finder udlændingelovens § 9, stk. 21, ikke anvendelse.

Stk. 5. En anmodning om genoptagelse, jf. stk. 2, kan tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Justitsministeriet, den 19. september 2014

Karen Hækkerup

/ Merete Milo

:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

2) Ved § 2, nr. 4, i lov nr. 400 af 21. april 2010 indsattes et nyt stk. 4 i § 9 f, hvorefter stk. 4-6 blev til stk. 5-7. Bestemmelsen trådte i kraft den 15. november 2010, jf. bekendtgørelse nr. 1250 af 4. november 2010. Bestemmelsen svarer næsten ordret til § 9 f, stk. 4, i § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.

3) § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 vedrører affattelsen af § 9 f, stk. 4. Ændringen er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af ændringen fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.

4) § 1, nr. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 9 j, stk. 5. Ændringen af § 9 j, stk. 5, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

5) § 1, nr. 2, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 10, stk. 5. Ændringen af § 10, stk. 5, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

6) § 1, nr. 3, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 11 b og § 19, stk. 1, nr. 10. Ændringen af § 11 b og § 19, stk. 1, nr. 10, træder i kraft den 1. januar 2014, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

7) § 1, nr. 4, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 22, nr. 5. Ændringen af § 22, nr. 5, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

8) § 1, nr. 5, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 25 a, stk. 2, nr. 2, 1. pkt. Ændringen af § 25, a, stk. 2, nr. 2, 1. pkt., træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

9) § 1, nr. 6, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 25 a, stk. 2, nr. 3. Ændringen af § 25 a, stk. 2, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

10) § 1, nr. 7, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen af et nyt nr. 4 i § 25 a, stk. 2. Bestemmelsen i § 25 a, stk. 2, nr. 4, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

11) § 1, nr. 8, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 28, stk. 2 og 3. Ændringerne i § 28, stk. 2 og 3, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

12) § 1, nr. 9, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører ophævelsen af § 28, stk. 5 og 7, hvorefter stk. 6, 8 og 9 bliver stk. 5-7. Ophævelsen af § 28, stk. 5 og 7, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

13) § 1, nr. 10 og 11, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 28, stk. 6, der bliver stk. 5. Ændringen af § 28, stk. 6, der bliver stk. 5 træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

14) § 1, nr. 12, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen af et nyt stk. efter § 30, stk. 2, hvorefter det tidligere stk. 3 bliver til stk. 4. Ændringen af 30, stk. 3, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

15) § 1, nr. 13, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører ophævelsen af § 32, stk. 4. Loven vedrører endvidere indsættelsen af et nyt stk. 4 og stk. 5 i § 32, hvorefter de tidligere stk. 5-9 bliver stk. 6-10. Bestemmelserne i § 32, stk. 4 og 5, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014. Ændringen af § 32, stk. 4, 3. pkt., gælder, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 516 af 26. maj 2014, ikke for udlændinge, der før lovens ikrafttræden er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat. For sådanne udlændinge finder de hidtidige gældende regler anvendelse.

16) § 1, nr. 14, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen af et nyt 2. pkt. i § 32, stk. 10. Bestemmelsen i § 32, stk. 10, 2. pkt., træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

17) § 1, nr. 15, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen efter 5. pkt. af et nyt pkt. i § 33, stk. 2. Bestemmelsen i § 33, stk. 2, 6 pkt., træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

18) § 1, nr. 16, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 33 c. Ændringen af § 33 c træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

19) § 1, nr. 17, i lov nr. lov nr. 1616 af 26. december 2013 vedrører affattelsen af § 39, stk. 2, 2. pkt. Ændringen er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af ændringen fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1616 af 26. december 2013.

20) § 1, nr. 21, i lov nr. lov nr. 1616 af 26. december 2013 vedrører affattelsen af § 47, stk. 2, 1. pkt. Ændringen er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af ændringen fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 1616 af 26. december 2013.

21) § 1, nr. 17, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 48 a, stk. 1. Ændringen af § 48 a, stk. 1, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

22) § 1, nr. 18, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 49, stk. 1. Ændringen af § 49, stk. 1, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

23) § 1, nr. 19, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører ophævelsen af § 59, stk. 1, nr. 2, hvorefter det tidligere nr. 3 bliver til nr. 2. Ophævelsen af § 59, stk. 1, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

24) § 1, nr. 20, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører indsættelsen af et nyt stk. 2 i § 59, hvorefter de tidligere stk. 2-9 bliver til stk. 3-10. Bestemmelsen i § 59, stk. 2, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

25) § 1, nr. 21, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 59, stk. 3, der bliver stk. 4. Ændringen af § 59, stk. 3, der bliver stk. 4, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

26) § 1, nr. 22, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 59, stk. 5, der bliver stk. 6, og stk. 6, der bliver stk. 7. Ændringen af § 59, stk. 5, der bliver stk. 6, og stk. 6, der bliver stk. 7, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

27) § 1, nr. 23, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 59, stk. 8, der bliver stk. 9. Ændringen af § 59, stk. 8, der bliver stk. 9, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

28) § 1, nr. 24, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 59, stk. 9, der bliver stk. 10. Ændringen af § 59, stk. 9, der bliver stk. 10, træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

29) § 1, nr. 25, i lov nr. 516 af 26. maj 2014 vedrører affattelsen af § 60, stk. 1, og indsættelsen af et nyt 2. pkt. Ændringen af § 60 træder i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, stk. 1, i lov nr. 516 af 26. maj 2014.

30) Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.

31) Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.

32) § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.

33) § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.

34) § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.

35) Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asylkonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.

36) § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.

37) Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.

38) § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.

39) § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.

40) Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.

41) § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995. § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.

42) § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.

43) § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.

44) Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.

45) § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.

46) § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.

47) De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997 ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.

48) § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48. § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.

49) Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.

50) § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.

51) § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.

52) Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.

53) Lov nr. 458 af 7. juni 2001 blev bekendtgjort i Lovtidende den 8. juni 2001.

54) Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.

55) Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.

56) § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.

57) Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.

58) Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.

59) Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006 sat i kraft den 1. april 2006 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

60) § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a. § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.

61) Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.

62) § 3, nr. 2, 22 og 24, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 6 og 7, overskriften til kapitel 8 a og § 58 d, 1. pkt., trådte i kraft den 5. januar 2012, jf. bekendtgørelse nr. 1418 af 22. december 2011.

63) § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, som vedrører § 2 a, stk. 8 og 9, § 58 g, og § 58 h, stk. 2, trådte i kraft den 9. april 2013, jf. bekendtgørelse nr. 352 af 5. april 2013.

64) Lov nr. 572 af 31. maj 2010 blev bekendtgjort i Lovtidende den 1. juni 2010.

65) Lov nr. 566 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.

66) Lov nr. 567 af 18. juni 2012 blev bekendtgjort i Lovtidende den 19. juni 2012.

67) Lov nr. 432 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.

68) Lov nr. 433 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.

69) Lov nr. 434 af 1. maj 2013 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. maj 2013.

70) § 2, nr. 1-3 og 5, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrørte indsættelse af et nyt stk. 5 i § 9 f og affattelse af § 9 h, stk. 4, § 19, stk. 1, nr. 1, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3.

71) § 2, nr. 4, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 vedrørte ændret affattelse af § 22, nr. 7.

Bilag 2

Bekendtgørelse nr. 571 af 4. juni 2014 om forretningsorden for Udlændingenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Udlændingenævnet

I medfør af § 52 a, stk. 10, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 1617 af 26. december 2013, fastsættes:

Kapitel 1

Udlændingenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Udlændingenævnet består af en formand og næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

§ 2. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog §§ 13 og 40.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Udlændingenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 14-17.

§ 4. Udlændingenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 18.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet

§ 5. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Udlændingenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Udlændingenævnets sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over udpegede og indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet eller den skriftlige forelæggelse udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket, eventuelt ved henvisning til listen over udpegede og indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Genbeskikkes Udlændingenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Udlændingenævnets sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker genbeskikkelse. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske. Fritagelse for hvervet som medlem af Udlændingenævnet meddeles formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 2. Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Udlændingenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder Udlændingenævnets sekretariat en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Udlændingenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Substitution kan ikke anvendes i sager, der behandles mundtligt. Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, behandles på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Udlændingenævnets kompetence

§ 9. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 d og 9 f.
2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.
3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og § 19.
4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11.
5) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b.
6) Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.
7) Afgørelser om afvisning efter udlændingelovens § 28.
8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
9) Afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 32.
10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 7 og 9.
11) Afgørelser om fremmedpas.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet:

1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i-9 n.
2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19.
3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.
4) Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. udlændingelovens §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3.

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4.

Kapitel 3

Udlændingenævnets virksomhed

Udlændingenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Udlændingenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Udlændingenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer mv. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Udlændingenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 22-26.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

§ 13. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan på vegne af nævnet

1) afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen, jf. § 27,
2) afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence,
3) træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3,
4) behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning,
5) hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, og
6) afslå en anmodning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Udlændingenævnets formandskab

§ 14. Formandskabet vælger Udlændingenævnets formand, jf. § 7.

§ 15. Formandskabet beskikker Udlændingenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 16. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet.

§ 17. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Udlændingenævnets koordinationsudvalg

§ 18. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, jf. § 13, nr. 4, samt forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) betydningen af nye domme og lovgivning på området,
3) besvarelse af høringer om ny lovgivning og
4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet.

§ 19. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer.

§ 20. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Udlændingenævnets Sekretariat

§ 21. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

§ 22. Sekretariatet bistår Udlændingenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedage.

§ 23. Når en afgørelse er indbragt for Udlændingenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har fremsendt sagens akter. Sekretariatet anerkender endvidere modtagelsen af klagen og meddeler, hvorvidt klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

§ 24. Sekretariatet gennemgår sagerne og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller andre, og om klagen giver anledning til partshøring.

Stk. 2. Sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 3. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 4. I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev. Det samme

gælder øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, jf. § 31, stk. 2 og 3. Indkaldelse kan i særlige tilfælde ske på anden måde.

Stk. 5. Sekretariatet kan i tilfælde, hvor der er behov herfor, tilsige en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Udlændingenævnets formand bemyndiger hertil.

Stk. 6. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til Udlændingenævnets sekretariat. Linjeantal godkendes af den, Udlændingenævnets formand bemyndiger hertil.

§ 25. Sekretariatet opdaterer løbende Udlændingenævnets hjemmeside www.udln.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, oversigter over praksis og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet.

§ 26. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af sagsresuméer og beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsbreve mv.

Klagefrist

§ 27. Klage over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden 8 uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen.

Stk. 2. Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til parten.

Stk. 3. Efter § 13, nr. 1, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå.

Klagegebyr

§ 28. For indgivelse af en klage over en afgørelse omfattet af udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 2. pkt., skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 795 kr. (2014-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne. Det samme gælder for indgivelse af en anmodning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 1. pkt., jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2, 3. pkt. Gebyrets størrelse reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6.

Stk. 2. Gebyr efter stk. 1, 1. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold, og gebyr efter stk. 1, 2. pkt., tilbagebetales, hvis anmodningen om genoptagelse imødekommes, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 3, 2. og 3. pkt.

Stk. 3. Klagen eller anmodningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5.

Nævnsbehandling

§ 29. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag, jf. dog §§ 13, 31 og 40.

Stk. 2. Forhandlingerne foregår mundtligt. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 30. Udlændingenævnets møder er ikke offentlige.

§ 31. Sagens parter har ikke adgang til møderne, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet dog bestemme, at ansøgeren og andre parter (herefter "part") indkaldes til et nævnsmøde. Det er ikke muligt at indkalde en part, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 24, stk. 2.

Stk. 3. Nævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Stk. 4. En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under den mundtlige behandling.

Stk. 6. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt partsindlæg, er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 7. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af parten og andre, jf. stk. 3, og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra parten eller dennes partsrepræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 32. Udebliver en part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag. Har en part lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet uden partens medvirken på det foreliggende grundlag, og viser det sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 33. Er parten ikke indkaldt behørigt til et mundtligt nævnsmøde, jf. § 24, stk. 4, og er parten ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og parten indkaldes på ny.

Stk. 2. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at parten ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet frem til parten, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 34. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder en eventuel udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, samt indlæg fra ansøgeren og andre.

§ 35. Under Udlændingenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings behandling af sagen.

§ 36. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse i sagen, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 37. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et dissentierende medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt. Notatet sendes til Udlændingenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 38. En afgørelse meddeles parten snarest muligt efter voteringens afslutning, jf. stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil.

Stk. 2. En kopi af afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering med henblik på myndighedernes efterlevelse af Udlændingenævnets afgørelser, herunder fastsættelse af de nærmere vilkår for en opholdstilladelse eller vurdering af, om de øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse er opfyldt. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, kan sendes i kopi til politiet med anmodning om foretagelse af udrejsekontrol, såfremt det vurderes, at en ansøger ikke vil overholde en fastsat udrejsefrist.

Stk. 3. En afgørelse, som er truffet på et mundtligt nævnsmøde, skrives efter voteringens afslutning, og sendes dernæst snarest muligt til parten eller partsrepræsentanten.

§ 39. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 40. Formanden for det enkelte nævn kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Genoptagelse

§ 41. Ved anmodninger om genoptagelse, som ikke er omfattet af § 13, nr. 6, træffer formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 42. En anmodning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en anmodning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 43. Under Udlændingenævnets behandling af en anmodning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Forskellige bestemmelser

§ 44. Bekendtgørelsen træder i kraft den 10. juni 2014.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 1208 af 14. december 2012 om forretningsorden for Udlændingenævnet ophæves.

Udlændingenævnet, den 4. juni 2014

Michael Kistrup

/ Michael Lohmann Kjærgaard

Bilag 3

Bekendtgørelse nr. 427 af 29. april 2014 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen)

I medfør af § 5, stk. 2, § 9 a, stk. 2, nr. 3, § 9 g, stk. 2, § 12, § 13, stk. 2, § 14, stk. 2, § 15, stk. 2, § 38, stk. 3, 4 og 7, § 39, stk. 1-5, § 41, § 42, stk. 1 og 3, § 44, stk. 1 og 3, § 46 c, § 46 d, § 47, stk. 2 og 3, § 47 a, § 58 d og § 60, stk. 2, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 1616 af 26. december 2013 og lov nr. 1618 af 26. december 2013, fastsættes:

Kapitel 1

Pas eller anden rejselegitimation

§ 1. Et pas gælder som rejselegitimation for en udlænding, når det opfylder følgende betingelser:

1) Passet skal være udstedt af en kompetent myndighed fra det land, hvor pasindehaveren er statsborger, og være forsynet med angivelse af den udstedende myndighed. Findes myndighedsangivelsen ikke på en lamineret side, skal angivelsen ske ved myndighedens stempel eller segl. Rettelser i teksten skal være påført af en kompetent myndighed.
2) Passet skal indeholde oplysning om dets gyldighedstid.
3) Passet skal være gyldigt for rejse til Danmark.
4) Passet må kun lyde på en enkelt person, jf. dog stk. 4 og 5.
5) Passet skal indeholde angivelse af pasindehaverens fulde navn, fødselsdato, fødested, nationalitet og køn.
6) Passet skal indeholde et vellignende fotografi af pasindehaveren. Er fotosiden ikke lamineret, skal fotografiet være forsynet med den udstedende myndigheds stempel eller segl, således at det er aftrykt delvis på fotografiet og delvis uden for dette.
7) Passet skal være forsynet med pasindehaverens underskrift eller lignende signatur.
8) Passet skal indeholde plads til afstemplinger.
9) Pas, der ikke er udfærdiget på engelsk, estisk, finsk, fransk, islandsk, italiensk, lettisk, litauisk, nederlandsk, maltesisk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tysk, tjekkisk eller ungarsk, skal indeholde oversættelse af hele teksten til mindst et af disse sprog.

Stk. 2. Det er en betingelse for, at et pas gælder som rejselegitimation, at det ikke er anført i passet eller på anden måde er oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 3. Pas, der er udstedt til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 1 og 2 som rejselegitimation for udlændingen.

Stk. 4. Pas, som er udstedt til ægtefæller, gælder som rejselegitimation, når det opfylder kravene i stk. 1 og 2 eller 3.

Stk. 5. Pas, hvori et barn under 16 år er optaget med angivelse af fulde navn, køn og fødselsdato af en kompetent udenlandsk myndighed, gælder som rejselegitimation for barnet, når det ledsages af den voksne pasindehaver, og når passet opfylder kravene i stk. 1 og 2 eller 3.

§ 2. Legitimationsdokument, som er udfærdiget af en kompetent dansk eller udenlandsk myndighed til en person, der er statsborger i et andet land eller statsløs (fremmedpas eller rejsedokument for flygtninge), gælder som rejselegitimation for denne udlænding, når det i øvrigt opfylder de krav, der er nævnt i § 1, dog ikke kravet om angivelse af nationalitet, jf. § 1, stk. 1, nr. 5.

Stk. 2. Legitimationsdokument, der er udstedt til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 1 som rejselegitimation for udlændingen.

§ 3. Fælles legitimationsdokument (fællespas, kollektivpas) gælder som rejselegitimation for en gruppe af udlændinge, der med en rejseleder indrejser for sammen at opholde sig her i landet i kortere tid, når rejselederen er i besiddelse af eget pas eller legitimationsdokument, jf. §§ 1 eller 2, og hver enkelt rejsedeltager er i besiddelse af legitimation udstedt af en offentlig myndighed.

Stk. 2. Fællespasset skal for at være gyldigt

1) være udstedt af en kompetent myndighed fra det land, hvor pasindehaverne er statsborgere, og være forsynet med angivelse af den udstedende myndighed. Findes myndighedsangivelsen ikke på en lamineret side, skal angivelsen ske ved myndighedens stempel eller segl. Rettelser i teksten skal være påført af en kompetent myndighed,
2) indeholde oplysninger om dets gyldighedstid,
3) være gyldigt for rejse til Danmark,
4) kun omfatte personer, som er statsborgere i udstederlandet, og som, medmindre Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde tillader andet, kan indrejse i Danmark på individuelt pas uden visum,
5) omfatte mindst 5 og ikke flere end 50 personer,

6) indeholde angivelse af hver enkelt rejsedeltagers fulde navn, fødselsdato, fødested, nationalitet og køn, og
7) indeholde angivelse af rejselederens navn samt nummer og udstedelsesdato for dennes pas.

Stk. 3. Det er en betingelse for, at et fællespas gælder som rejselegitimation, at det ikke er anført i passet eller på anden måde er oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 4. Fællespas, der er udstedt til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, gælder uanset stk. 2 og 3 som rejselegitimation for disse udlændinge.

§ 4. I forbindelse med afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, eller stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 2, afgør politiet, hvorvidt udlændingens pas eller anden rejselegitimation opfylder betingelserne i §§ 1-3, jf. udlændingelovens § 48.

Stk. 2. Rigspolitiet undersøger, hvilke pas og hvilken anden rejselegitimation der opfylder betingelserne i §§ 1-3. Resultatet af undersøgelserne videregives til Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingenævnet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, politidirektørerne, Udenrigsministeriet og Europa-Kommissionen.

Stk. 3. Justitsministeren bestemmer, i hvilken udstrækning pas og anden rejselegitimation, herunder identitetskort, der ikke opfylder betingelserne i §§ 1-3, kan gælde som rejselegitimation. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter 1. pkt., videregives til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, politidirektørerne, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingenævnet, Udenrigsministeriet, Europa-Kommissionen og Rigspolitiet.

Stk. 4. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter stk. 3, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de trufne bestemmelser.

§ 5. Statsborgere i et andet nordisk land er efter udlændingelovens § 39, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, fritaget for at være i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation ved indrejse her i landet fra et andet nordisk land, ved ophold her i landet og ved udrejse herfra til et andet nordisk land.

Stk. 2. Justitsministeren bestemmer efter udlændingelovens § 39, stk. 4, 2. pkt., hvilke andre grupper af udlændinge der ved indrejse og ophold her i landet og ved udrejse herfra er fritaget for at være i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen eller politiet kan, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, tillade, at en udlænding indrejser og opholder sig her i landet uden at være i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation, jf. dog § 48, stk. 2.

Stk. 4. Oplysning om de bestemmelser, der er truffet efter stk. 2, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de trufne bestemmelser.

Stk. 5. Oplysninger om de tilladelser, der er givet efter stk. 3, gives til de øvrige Schengenlande af Udlændingestyrelsen.

§ 6. Rejsedokument for flygtninge udstedes efter ansøgning i overensstemmelse med reglerne i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 til en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1.

Stk. 2. Fremmedpas udstedes efter ansøgning til
1) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2,
2) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 2 eller 3,
3) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, eller
4) en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis én af den pågældendes forældre har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8.

Stk. 3. Fremmedpas udstedes efter ansøgning til en udlænding, der ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation, såfremt udlændingen er meddelt
1) tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. §§ 9-9 f, eller §§ 9 i-9 n,
2) tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens §§ 9-9 f,
3) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
4) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,
5) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, eller
6) opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

Stk. 4. Til en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1-3, kan rejsedokument for flygtninge og fremmedpas udstedes efter ansøgning, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Udstedelse af rejsedokument for flygtninge og fremmedpas kan nægtes, når det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens omdømme.

§ 7. Rejsedokument for flygtninge og fremmedpas udstedes af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udstedes rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, til en udlænding, der er fyldt 18 år, og som har tidsubegrænset opholdstilladelse, fastsættes gyldighedstiden til 10 år. For andre udlændinge, der er fyldt 18 år, fastsættes gyldighedstiden for rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, således, at den senest udløber 6 måneder efter opholdstilladelsens udløb. For udlændinge mellem 2 og 18 år fastsæt-

tes gyldighedstiden for rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, til 5 år. For udlændinge under 2 år fastsættes gyldighedstiden for rejselegitimation efter § 6, stk. 1-3, til 2 år. Gyldighedstiden efter 3. og 4. pkt. fastsættes dog således, at den senest udløber 6 måneder efter opholdstilladelsens udløb eller for udlændinge, der ikke er meddelt opholdstilladelse, jf. § 6, stk. 4, således, at den senest udløber på det tidspunkt, hvor formålet med udstedelsen er tilendebragt. Når særlige grunde taler for det, kan der fastsættes kortere gyldighedstid end anført i 1.-5. pkt.

Stk. 3. Udstedelse efter § 6, stk. 1 og 2, skal betinges af, at udlændingens pas eller rejselegitimation deponeres hos Udlændingestyrelsen. Rejselegitimation udstedt efter § 6, stk. 2, nr. 4, eller § 6, stk. 3, kan inddrages, hvis udlændingen får udstedt nationalitetspas.

Stk. 4. Rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, forsynes med påtegning om, at det ikke er gyldigt for rejse til det eller de lande, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at den pågældende risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det samme gælder for rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, når der ikke er forløbet 10 år fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 5. En påtegning i rejsedokument for flygtninge og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. stk. 4, kan ophæves, når der er forløbet 10 år fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. En påtegning efter stk. 4 kan endvidere ophæves, hvis ansøgningen indeholder oplysninger om

1) det nærmere formål med ophævelsen af påtegningen,
2) hvorvidt udlændingen finder at kunne indrejse og opholde sig problemfrit i det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, og i givet fald om baggrunden herfor, og
3) tidspunktet for rejsen til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, og det forventede tidspunkt for udlændingens tilbagevenden til Danmark.

Stk. 6. Ophæves en påtegning efter stk. 5, 2. pkt., og vender udlændingen tilbage til Danmark efter at have været udrejst til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, sendes udlændingens rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med påtegning efter stk. 4, medmindre den pågældendes opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Ophæves en påtegning efter stk. 5, 2. pkt., men udrejser udlændingen ikke til det eller de lande, der er nævnt i stk. 4, sendes udlændingens rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med påtegning efter stk. 4.

Stk. 7. Ansøgning om rejsedokument for flygtninge og fremmedpas og ansøgning om ophævelse af en påtegning, jf. stk. 5, indgives til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 8. Gyldighedstiden for rejselegitimation udstedt efter § 6, stk. 1-4, kan forlænges efter ansøgning. Stk. 2 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. I øvrigt finder reglerne om udstedelse af pas til danske statsborgere tilsvarende anvendelse.

§ 8. Et barn under 15 år med selvstændigt pas, selvstændigt rejsedokument for flygtninge eller selvstændigt fremmedpas kan af den eller dem, der har forældremyndigheden over barnet, kræves slettet af andre personers rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 træffes af politiet.

Stk. 3. En anmodning om sletning indgives skriftligt til politiet på det sted, hvor indehaveren eller indehaverne af forældremyndigheden bor eller opholder sig.

Stk. 4. Hvis den eller de personer, der anmoder om sletning, bor eller opholder sig i udlandet, kan anmodningen om sletning indgives til Rigspolitiet gennem en dansk repræsentation i det land, hvor den eller de personer, der anmoder om sletning, bor eller opholder sig, eller, såfremt der ikke er en dansk repræsentation i det land, hvor de pågældende personer bor eller opholder sig, gennem den nærmeste danske repræsentation.

Stk. 5. Det rejsedokument for flygtninge eller fremmedpas, hvori et barn ønskes slettet, kan midlertidigt inddrages med henblik på sletning.

Stk. 6. Afgørelse om sletning kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 2

Indrejse- og udrejsekontrol

§ 9. Indrejse fra og udrejse til et andet Schengenland finder sted uden indrejse- og udrejsekontrol, jf. dog § 12. Er der undtagelsesvis i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23 indført midlertidig kontrol ved grænsen til et andet Schengenland, skal indrejse fra og udrejse til det pågældende land dog ske i overensstemmelse med tilsvarende kontrolforanstaltninger som ved indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. § 10.

§ 10. Indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der i henhold til udlændingelovens § 38, stk. 3, er godkendt hertil af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid, jf. dog stk. 2 og 3 samt § 12.

Stk. 2. Politiet kan efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse tillade personer eller grupper af personer, der befinder sig i en nødsituation, at indrejse og udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder.

Stk. 3. Politiet kan endvidere efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse give udenlandske besætningsmedlemmer på skibe tilladelse til i forbindelse med af- eller påmønstring at indrejse og udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder. Tilladelse efter 1. pkt. kan gives, hvis det er nødvendigt med henblik på lejlighedsvis passage, og det ikke forstyrrer Schengenlandenes offentlige orden og indre sikkerhed. Anmodning om tilladelse efter 1. pkt. skal sendes til politiet samtidig med anmeldelse af besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer efter § 12. Skibsføreren skal sørge for, at afmønstrende besætningsmedlemmer transporteres til det nærmeste godkendte grænseovergangssted med henblik på grænsekontrol, jf. stk. 4. Skibsføreren skal endvidere påtage sig at indestå økonomisk for besætningsmedlemmerne, indtil de har passeret grænsekontrollen.

Stk. 4. En udlænding skal ved indrejse fra og udrejse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, melde sig til indrejse- eller udrejsekontrol, jf. dog § 12. Kontrollen udøves af politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse.

Stk. 5. En udlænding, der ønsker at indrejse i Danmark fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, med henblik på ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal opfylde følgende betingelser:

1) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til at rejse til Danmark. Passet skal, medmindre der er tale om et begrundet hastetilfælde, være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra Schengenområdet. Passet skal være udstedt inden for de seneste ti år.
2) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt visum, medmindre den pågældende er fritaget for visum, jf. § 14.
3) Den pågældende skal dokumentere formålet med og vilkårene for det påtænkte ophold og have de nødvendige midler til underhold under det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejsen til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
4) Den pågældende må ikke være indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.
5) Den pågældende må ikke udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed.

Stk. 6. Stk. 5 finder anvendelse med forbehold af rettigheder, der tilkommer personer, som har ret til fri bevægelighed efter EU-retten, og rettigheder der tilkommer flygtninge og personer, som ansøger om international beskyttelse, navnlig hvad angår princippet om non-refoulement.

Stk. 7. En udlænding, der indrejser fra eller udrejser til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal meddele politiet de oplysninger, der er nødvendige til brug for indrejse- eller udrejsekontrollens udførelse.

Stk. 8. En udlænding, som angiver at være statsborger i et EU/EØS-land eller i Schweiz og ved indrejsen ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation, skal gives enhver rimelig mulighed for at få udstedt eller at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig frist eller at få bekræftet eller sandsynliggjort, at den pågældende er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed.

Stk. 9. En udlænding, der er omfattet af persongruppen i § 17, stk. 1-3, og ved indrejsen ikke er i besiddelse af nødvendig rejselegitimation eller eventuelt nødvendigt visum, skal gives enhver rimelig mulighed for at få udstedt eller at fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig frist, herunder at få bekræftet eller sandsynliggjort, at den pågældende er omfattet af EU-rettens regler om fri bevægelighed.

Stk. 10. Politiet kan i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol stemple en udlændings pas eller anden rejselegitimation.

Stk. 11. Politiet foretager dog ikke stempling af:

1) rejsedokumenter tilhørende statschefer og højtstående personer, hvis ankomst forinden er blevet officielt meddelt via de diplomatiske kanaler,
2) pilotcertifikater eller flybesætningsbeviser,
3) rejsedokumenter tilhørende søfolk, der kun opholder sig på en medlemsstats område under skibets ophold i anløbshavnen,
4) rejsedokumenter tilhørende besætningsmedlemmer og passagerer på krydstogtskibe, der efter reglerne i Schengengrænsekodeksen ikke skal underkastes ind- og udrejsekontrol,
5) dokumenter, der giver statsborgere fra Andorra, Monaco og San Marino mulighed for grænsepassage,
6) rejsedokumenter tilhørende togpersonale på internationale passager- og godstog, og
7) rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der fremviser et EU-opholdskort.

Stk. 12. Politiet kan i forbindelse med indrejsekontrol kopiere eller affotografere en udlændings pas eller anden rejselegitimation eller på anden måde sikre oplysninger i sådanne dokumenter med henblik på kontrol af udlændingens rejselegitimation og identitet.

Stk. 13. Politiet skal i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol foretage kontrol af, om en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 eller 2, overholder en ved påtegning efter § 7, stk. 4, given rejsebegrænsning. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis den øvrige indrejse- og udrejsekontrol belastes uforholdsmæssigt derved. Politiet indberetter manglende overholdelse til Udlændingestyrelsen.

Stk. 14. Oplysning om de godkendelser, der er meddelt efter udlændingelovens § 38, stk. 3, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de godkendte grænseovergangssteder (havne og lufthavne). Oplysninger om de godkendelser, der er meddelt efter 1. pkt., gives til Rådet for Den Europæiske Union.

§ 11. Førere af luftfartøjer, der ankommer fra eller afgår til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal påse,

1) at udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer forbliver ombord, indtil indrejsekontrol kan finde sted, jf. stk. 2-4, og
2) at luftfartøjet ikke afgår, før udrejsekontrol af udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer har fundet sted, jf. stk. 2-4.

Stk. 2. Luftfartsselskaber for luftfartøjer, jf. stk. 1, der i fast rutefart medbringer passagerer til lufthavne, hvor der ikke er fast politibetjening, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Førere af luftfartøjer skal overholde de bestemmelser, der fastsættes i ilandsætningstilladelsen, om anmeldelse af besætningsmedlemmer og passagerer samt andre vilkår i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol.

Stk. 3. Førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, der ikke i fast rutefart ankommer til eller afgår fra en lufthavn, skal inden ankomst eller afgang underrette lufthavnen om luftfartøjets ankomst- eller afgangstidspunkt og om antallet af besætningsmedlemmer og passagerer, med henblik på at lufthavnen videregiver oplysningerne til politiet til brug for tilrettelæggelse af indrejse- og udrejsekontrollen.

Stk. 4. Førere af luftfartøjer skal på begæring af politiet aflevere et eksemplar af passagerlisten og besætningslisten. Politiet kan endvidere pålægge førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, forud for luftfartøjets ankomst at sende en fortegnelse over besætningsmedlemmer og passagerer til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse. Fortegnelsen skal indeholde oplysninger om navn (efternavn, fornavn), fødselsdato (dag, måned, år), nationalitet og rejselegitimation (herunder type af og nummer på pas eller anden rejselegitimation). Herudover kan politiet pålægge førere af luftfartøjer, jf. stk. 1, forud for luftfartøjets ankomst at oplyse om stedet for passagerernes oprindelige ombordstigning, om grænseovergangsstedet i Danmark, om luftfartøjets transportkode og om afgangs- og ankomsttidspunkt for luftfartøjet. Oplysningerne afgives på et af Rigspolitiet udarbejdet skema eller på anden af Rigspolitiet fastsat måde, herunder eventuelt ved elektronisk overførsel.

§ 12. Skibsførere skal påse,

1) at udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer forbliver ombord, indtil indrejsekontrol kan finde sted, jf. stk. 2-9, og
2) at skibet ikke sejler, før udrejsekontrol af udenlandske besætningsmedlemmer og eventuelle udenlandske passagerer har fundet sted, jf. stk. 2-9.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse for så vidt angår personer, der efter § 10, stk. 2 eller 3, har fået tilladelse til at indrejse eller udrejse uden for de godkendte grænseovergangssteder.

Stk. 3. Udenlandske besætningsmedlemmer, der er i besiddelse af søfartsbog, identitetsdokument udstedt i henhold til ILO-konvention nr. 108 af 1958 eller ILO-konvention nr. 185 af 2003 om nationale identitetsdokumenter for søfolk eller anden gyldig rejselegitimation, kan uden at blive indrejse- og udrejsekontrolleret opholde sig i nærområdet til anløbshavnen, så længe skibet befinder sig dér, dog ikke ud over 90 dage (landlovsret). Det er en betingelse for udnyttelse af landlovsretten, at besætningsmedlemmerne er opført på vedkommende skibs besætningsliste, og at besætningslisten i forvejen er blevet kontrolleret af politiet. Politiet kan forbyde bestemte besætningsmedlemmer at forlade skibet og kan gennemføre grænsekontrol af besætningsmedlemmerne, hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til den indre sikkerhed eller risikoen for ulovlig indvandring.

Stk. 4. Skibsføreren skal anmelde til politiet, når et udenlandsk besætningsmedlem skal af- eller påmønstres her i landet, eller når et udenlandsk besætningsmedlem er rømmet eller har undladt at indfinde sig ombord. Skibsføreren skal endvidere underrette politiet om tilstedeværelsen af blindpassagerer ombord. Skibsføreren skal på begæring af politiet aflevere et eksemplar af passagerlisten og besætningslisten.

Stk. 5. Rederier eller mæglere for passagerfærger, der i fast rutefart medbringer passagerer mellem Danmark og et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Førere af passagerfærger skal overholde de bestemmelser, der fastsættes i ilandsætningstilladelsen, om anmeldelse af besætningsmedlemmer og passagerer samt andre vilkår i forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for rederier eller mæglere for og førere af lastskibe, der kan medbringe op til 12 passagerer, og som sejler i fast rutefart mellem Danmark og et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen.

Stk. 6. Rederier eller mæglere for krydstogtskibe, der medbringer passagerer, skal have en ilandsætningstilladelse, der udstedes af justitsministeren. Stk. 5, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse for førere af krydstogtskibe.

Stk. 7. Førere af andre lastskibe end omhandlet i stk. 5, 3. pkt., skal sende en fortegnelse over skibets besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse til brug for tilrettelæggelse af indrejsekontrollen, jf. stk. 9. Det samme gælder førere af fiskefartøjer, der ikke dagligt eller efter få dage anløber en dansk havn, der er godkendt som grænseovergangssted, efter at være sejlet ud fra en havn i Danmark eller et andet Schengenland. Anmeldelse til politiet efter 1. og 2. pkt. skal så vidt muligt ske senest 24 timer før anløb af dansk havn, der er godkendt som grænseovergangssted, eller senest 24 timer før påtænkt besæt-

ningsskift uden for de godkendte grænseovergangssteder, hvis der er opnået tilladelse hertil efter § 10, stk. 3. Hvis besætningsskiftet ikke er fastlagt 24 timer i forvejen, skal anmeldelse ske umiddelbart efter, at tid og sted for besætningsskiftet er fastlagt, og oplysninger om besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer foreligger.

Stk. 8. Førere af lystbåde, der anløber en dansk havn fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal udfærdige en fortegnelse over skibets besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer, jf. stk. 9. Fortegnelsen skal afleveres til havnefogeden ved anløbet med henblik på videregivelse til politiet efter Rigspolitiets nærmere bestemmelse til brug for tilrettelæggelse af indrejsekontrollen.

Stk. 9. Fortegnelser over et skibs besætningsmedlemmer og eventuelle passagerer, jf. stk. 7 og 8, skal indeholde oplysninger om navn (efternavn, fornavn), fødselsdato (dag, måned, år) og nationalitet. Oplysningerne afgives på den internationale søfartsorganisation IMO's formularer for besætningsmedlemmer og passagerer (FAL formular nr. 5 og 6) eller på anden af Rigspolitiet fastsat måde, herunder eventuelt ved elektronisk overførsel.

Kapitel 3

Visum

§ 13. Udlændinge skal have deres pas eller anden rejselegitimation påtegnet (viseret) før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 14.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for visum:

1) Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige, jf. udlændingelovens § 1.
2) Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, jf. udlændingelovens § 2, eller Schweiz.
3) Udlændinge, der er i besiddelse af et EU-opholdskort, der er udstedt i et andet Schengenland.
4) Udlændinge, der i øvrigt er i besiddelse af et EU-opholdskort, hvis de ledsager eller slutter sig til en EU-statsborger.
5) Udlændinge med opholdstilladelse eller langtidsvisum i et andet Schengenland, der efter Schengenkonventionens artikel 21, stk. 1 eller 2, er fritaget for visum forinden indrejsen.
6) Udlændinge, der efter Den Europæiske Unions regler er fritaget for visum forinden indrejsen.
7) Udlændinge, der er statsborgere i et land, som Danmark har indgået aftale om visumfritagelse med, jf. udlændingelovens § 39, stk. 2.
8) Udlændinge, der tilhører en særlig gruppe af udlændinge, som efter justitsministerens bestemmelse er fritaget for visum, jf. udlændingelovens § 39, stk. 2.

Stk. 2. Oplysning om aftaler eller bestemmelser efter stk. 1, nr. 6-8, offentliggøres af justitsministeren i Statstidende. Samme sted offentliggøres én gang årligt pr. 1. januar en oversigt over de grupper af udlændinge, der er nævnt i stk. 1, nr. 6-8.

§ 15. Visum udstedes med gyldighed for alle Schengenlande, jf. dog § 18 og § 19, stk. 4 og 6.

Stk. 2. Visum med gyldighed for alle Schengenlande udstedes som:

1) Et ensartet visum, der er gyldigt til en, to eller flere indrejser med henblik på ophold i Schengenlandene eller transit gennem Schengenlandene, hvor hverken varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må overstige 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning.
2) Et lufthavnstransitvisum, der giver indehaveren ret til under mellemlanding at opholde sig i de internationale transitområder i lufthavne i Schengenlandene, men ikke giver ret til indrejse i Schengenlandene.

§ 16. Et ensartet visum med gyldighed for alle Schengenlande kan kun udstedes, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

1) Den pågældende skal være i besiddelse af gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til rejse til Danmark og de andre Schengenlande. Passet skal, medmindre der er tale om et begrundet hastetilfælde, være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område. Passet skal endvidere være udstedt inden for de seneste ti år. Passet skal mindst indeholde to tomme sider. Er passet kun gyldigt for rejse til et eller flere af Schengenlandene, begrænses visummets gyldighed til dette eller disse lande. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.
2) Den pågældende skal have de nødvendige midler til sit underhold under det påtænkte ophold i Schengenlandene og til hjemrejsen til hjemlandet eller bopælslandet eller til gennemrejsen til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller være i stand til på lovlig vis at erhverve sig disse midler.
3) Den pågældende skal, medmindre særlige grunde taler derimod, være i besiddelse af en rejseforsikring, der dækker eventuelle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af helbredsmæssige grunde eller dødsfald, uopsættelig lægebehandling og akut hospitalsbehandling under det påtænkte ophold. Rejseforsikringen skal dække alle Schengenlandene og dække hele varigheden af de påtænkte ophold eller transit. Minimumsbeløbet for forsikringsdækningen skal være 30.000 euro. Er der ansøgt om visum til mere end to indrejser i Schengenlandene, skal rejseforsik-

ringen alene dække tidsrummet for den første påtænkte indrejse og ophold i Schengenlandene. I sådanne tilfælde skal den pågældende underskrive erklæringen på visumansøgningsskemaet om at være bekendt med nødvendigheden af at have rejseforsikring ved fremtidige indrejser og ophold i Schengenlandene.

4) Den pågældende må ikke være indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.
5) Den pågældende må ikke udgøre en trussel for Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller nationale sikkerhed eller sundhed.
6) Den pågældende må ikke være omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Stk. 2. Den pågældende skal om nødvendigt forelægge dokumentation for rejsens formål og nærmere omstændigheder.

Stk. 3. Visum udstedes i øvrigt i overensstemmelse med visumkodeksens bestemmelser, herunder artikel 22 om høring af andre Schengenlandes myndigheder.

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan høres i forbindelse med vurderingen af, om betingelsen i stk. 1, nr. 5, er opfyldt.

§ 17. Følgende familiemedlemmer til en person (hovedpersonen), som er statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller i Schweiz, og som har ret til indrejse og ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1 og 4, er ikke omfattet af § 16, stk. 1, nr. 1, 2. og 3. pkt., nr. 2 og 3, og stk. 2:

1) en hovedpersons ægtefælle,
2) en hovedpersons efterkommere, der er under 21 år, og en hovedpersons ægtefælles efterkommere, der er under 21 år,
3) en hovedpersons efterkommere i øvrigt og en hovedpersons ægtefælles efterkommere i øvrigt, som forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle,
4) personer, der er beslægtet i opstigende linje enten med en hovedperson eller med hovedpersonens ægtefælle, når de forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle,
5) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand, og
6) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer de pågældende.

Stk. 2. Med ægtefælle sidestilles en registreret partner eller en person over 18 år, der samlever med en hovedperson over 18 år på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ligeledes anvendelse for familiemedlemmer til en dansk statsborger (hovedpersonen), hvis familiemedlemmet ifølge EU-retten har ret til ophold her i landet.

Stk. 4. Udlændinge, der er omfattet af stk. 1-3, skal have udstedt visum så hurtigt som muligt efter en hasteprocedure.

§ 18. Uanset bestemmelserne i § 16 kan der, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark. Oplysning om visum, der er udstedt efter 1. pkt., gives til de øvrige Schengenlande.

Stk. 2. Uanset at en udlænding allerede har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland på grundlag af et visum eller som visumfri i 90 dage inden for de seneste 180 dage, jf. § 15, stk. 2, kan der, når det er velbegrundet, udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 3. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f, eller §§ 9 i-9 n, med henblik på, at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 19. Visum udstedes af Udlændingestyrelsen eller af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation, der efter udlændingelovens § 47, stk. 2, 1. pkt., er bemyndiget hertil efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren eller mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren.

Stk. 2. Visum kan endvidere udstedes af et andet Schengenlands diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet, som efter udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt., er bemyndiget hertil af udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren.

Stk. 3. Ansøgning om visum skal, når Danmark efter visumkodeksens regelsæt er den kompetente stat, indgives til en dansk repræsentation, jf. stk. 1, et andet Schengenlands repræsentation, jf. stk. 2, eller i særlige tilfælde til visse danske honorære repræsentationer. Ansøgning om visum kan indgives til en privat virksomhed eller organisation, som har indgået aftale med en dansk repræsentation eller Udenrigsministeriet om varetagelse af visse administrative opgaver på visumområdet. I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen kan udstede visum ved grænsen efter stk. 4, skal ansøgning indgives til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at ansøgning skal indgives til politiet, jf. stk. 6.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan, når særlige grunde taler derfor, ved grænsen udstede visum for op til 15 dages ophold med én indrejse eller visum med henblik på

transit. Visum efter 1. pkt. kan ikke udstedes, såfremt udstedelsen er betinget af, at andre Schengenlandes myndigheder høres efter visumkodeksens artikel 22. Uanset 2. pkt. kan der, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor, udstedes visum efter 1. pkt., der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark. Oplysning om visum, der er udstedt efter 3. pkt., gives til de øvrige Schengenlande. Udlændingestyrelsen kan endvidere tillade indrejse her i landet uden visum, når humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser taler derfor. Oplysning om tilladelser meddelt efter 5. pkt. gives til de øvrige Schengenlande.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig i Danmark.

Stk. 6. Politiet kan efter bemyndigelse fra Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde ved grænsen udstede visum for op til 15 dages ophold med én indrejse eller visum med henblik på transit efter stk. 4, 1. pkt. Stk. 4, 2. og 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Visum efter 1. pkt. kan ikke udstedes, hvis udlændingen er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket eller har indrejseforbud til Danmark. Politiet kan efter bemyndigelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde meddele tilbagerejsetilladelse efter stk. 5.

Stk. 7. For behandlingen af sager efter stk. 4 og stk. 6 opkræves betaling på 450 kr. For børn i aldersgruppen 6-11 år opkræves 260 kr. For børn under 6 år opkræves ingen betaling. I tilfælde af flyforsinkelse, uforudset flyruteændring, nødlanding eller lignende omstændigheder opkræves ikke betaling. Betalingen opkræves i øvrigt efter reglerne i visumkodeksens artikel 16. For behandlingen af sager efter stk. 4 opkræves betalingen af Udlændingestyrelsen. For behandlingen af sager efter stk. 6 opkræves betalingen af politiet. Der udstedes kvittering til ansøgeren for betalingen.

§ 20. Et visum kan under en udlændings ophold her i landet forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, når der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse før udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum.

Stk. 2. Et visum kan under en udlændings ophold her i landet endvidere forlænges af Udlændingestyrelsen til i alt 90 dages ophold, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet.

Stk. 3. Ansøgning om forlængelse indgives inden udløbet af det gældende visum til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 4. Ved indgivelse af ansøgning om forlængelse af visum efter stk. 1 eller stk. 2 opkræves betaling på 225 kr. Medfører ansøgningen, at visummet forlænges efter stk. 1, tilbagebetales beløbet til ansøgeren. Der kan undlades opkrævning af betaling, hvis det er utvivlsomt, at ansøgningen vil medføre forlængelse af visummet efter stk. 1.

§ 21. Visum udstedes således, at det udløber senest 3 måneder før udløbet af udlændingens pas eller tilbagerejsetilladelsen til det land, der har udstedt udlændingens rejselegitimation.

Stk. 2. Har udlændingen fast bopæl i et andet land end hjemlandet, udstedes visum under de vilkår, som er anført i stk. 1, og således at det udløber senest 3 måneder før udløbet af tilbagerejsetilladelsen til bopælslandet.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen kan i begrundede hastetilfælde fravige bestemmelserne i stk. 1 og 2. Passets gyldighed skal i så fald være længere end visummet og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde være oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan fravige bestemmelsen i stk. 2 for så vidt angår tilbagerejsetilladelsens gyldighed, hvis udlændingen utvivlsomt har til hensigt at udrejse i overensstemmelse med et meddelt visum, og udlændingen faktisk har mulighed for at vende tilbage til sit hjemland efter visumopholdet.

§ 22. Udlændingestyrelsen kan annullere et visum, hvis betingelserne for udstedelsen ikke var opfyldt på udstedelsestidspunktet, navnlig hvis der er alvorlig grund til at tro, at visummet er udstedt på svigagtigt grundlag.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan inddrage et visum, hvis betingelserne for udstedelsen ikke længere er opfyldt, hvis det findes påkrævet af hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter, nationale sikkerhed eller sundhed, eller hvis den pågældende udlænding er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket.

Stk. 3. Annullering eller inddragelse af visum sker efter proceduren i visumkodeksens artikel 34.

Stk. 4. Annulleres eller inddrages et visum udstedt af et andet Schengenland, skal landets centrale myndigheder gives oplysning herom.

Kapitel 4

Opholdstilladelse

Almindelige bestemmelser

§ 23. Et barn under 18 år, som har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for bevis for opholdstilladelse under ophold her i landet, når barnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9, stk. 1, nr. 2, 9 b-9 e, eller 9 m-9 n, eller når barnet er

født her i landet, og forældremyndighedens indehaver har lovligt ophold her i landet i medfør af en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 e, eller §§ 9 i-9 n. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, når barnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Stk. 2. Efter ansøgning kan der udstedes bevis for opholdstilladelse til et barn som nævnt i stk. 1, hvis det pågældende barn har behov for dokumentation for sin opholdstilladelse. Bevis for opholdstilladelse udstedt efter 1. pkt. gives for højst 5 år ad gangen.

§ 24. Opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9, stk. 1, og 9 d gives med mulighed for varigt ophold her i landet, medmindre udlændingen kun ansøger om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a, 9 b, 9 c, stk. 1, 2 og 4, 9 e, 9 f og 9 i-9 n, gives med mulighed for varigt eller midlertidigt ophold her i landet. Ved afgørelsen af, om opholdstilladelsen skal gives med mulighed for varigt eller midlertidigt ophold, skal der navnlig tages hensyn til formålet med opholdet.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 og 5, gives med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

§ 25. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 gives for højst 5 år ad gangen. Opholdstilladelsen gives dog for 2 år, hvis det efter en generel vurdering af forholdene i ansøgerens hjemland må forventes, at betingelserne for asyl ikke vil være til stede i hele denne periode. I sådanne tilfælde kan opholdstilladelsen forlænges i yderligere 3 år ad gangen.

Stk. 2. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, gives for højst 2 år ad gangen, efter 2 år for højst 3 år og efter 5 år for højst 5 år ad gangen.

Stk. 3. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gives indtil barnets fyldte 18. år, dog højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor en eller begge indehavere af forældremyndigheden har opholdstilladelse her i landet.

Stk. 4. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, gives første gang for højst 3 år, efter 3 år for højst 1 år, og efter 4 år for højst 4 år ad gangen. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til medfølgende ægtefæller, samlevere og mindreårige børn til en person med opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt., gives højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor personen har opholdstilladelse her i landet, dog for højst 4 år ad gangen og efter 8 år for højst 5 år ad gangen, hvis personen har tidsubegrænset opholdstilladelse. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for andre medfølgende familiemedlemmer, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-5, samt til forskere, undervisere, funktionærer i ledende stillinger, specialister og ambassadepersonale, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, gives for højst 4 år ad gangen og efter 8 år for højst 5 år ad gangen. Opholdstilladelse kan højst gives for kontraktperioden, medmindre udlændingen er omfattet af positivlisten eller beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2 og 3, hvorefter opholdstilladelse udover kontraktperioden kan gives for yderligere 6 måneder. Opholdstilladelse gives dog for et samlet uddannelsesforløb, uanset at dette forløb består af en række kortvarige ansættelser, hvis uddannelsesforløbet er en betingelse for den fortsatte ansættelse. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til medfølgende ægtefæller, samlevere og mindreårige børn til personer med opholdstilladelse som nævnt i 1. og 2. pkt., gives højst indtil udløbet af det tidsrum, hvor personerne har opholdstilladelse her i landet, dog højst for 4 år ad gangen og efter 8 år for højst 5 år ad gangen, hvis personerne har tidsubegrænset opholdstilladelse. 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse for andre medfølgende familiemedlemmer, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 6. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b gives for højst 2 år ad gangen, efter 2 år for højst 3 år, og efter 5 år for højst 5 år ad gangen.

Stk. 7. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, til udlændinge under 18 år, der uledsaget er indrejst her i landet og registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1, gives før udlændingens fyldte 15. år højst indtil det fyldte 15. år og efter udlændingens fyldte 15. år for højst 1 år ad gangen, dog ikke længere end til den dato, hvor udlændingen fylder 18 år.

Stk. 8. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, til udlændinge med henblik på ophold som au pair, gives for højst 2 år, dog ikke længere end kontraktperioden. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over 2 år.

Stk. 9. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2, til udlændinge under henvisning til, at udsendelse, jf. udlændingelovens § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder, gives første gang for højst 1 år ad gangen og efter 2 år for højst 2 år ad gangen.

Stk. 10. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 4, til udlændinge med henblik på ophold som led i fribyordningen gives for højst 2 år. Opholdstilladelsen kan forlænges med 2 år ad gangen. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til udlændingens ægtefælle, samlever og mindreårige børn.

Stk. 11. Tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, til udlændinge, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningsmæssige hensyn, gives for 6 måneder og kan forlænges for perioder af højst 6 måneder.

Stk. 12. Tidsbegrænset opholdstilladelse gives uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 1-11, første gang for højst 2 år og kan forlænges for perioder på op til 3 år. I særlige tilfælde kan tidsbegrænset opholdstilladelse gives første gang for op til 5 år.

§ 26. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f og §§ 9 i-9 n finder bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 kan Udlændingestyrelsen fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 og 9 b-9 f kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a og 9 i-9 n kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde fravige bestemmelsen i udlændingelovens § 39, stk. 1.

Stk. 3. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 og 9 b-9 f kan Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2. Ved meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a og 9 i-9 n kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2. Gyldigheden af den pågældende udlændings pas skal i så fald være længere end den meddelte opholdstilladelse og gøre det muligt for udlændingen at rejse tilbage til udstederlandet inden udløbet af passet. 3. pkt. finder dog ikke anvendelse ved meddelelse af opholdstilladelse til et barn efter § 25, stk. 3. Det må ikke være anført i passet eller på anden måde være oplyst, at passet ikke er gyldigt for tilbagerejse til udstederlandet.

§ 27. I forbindelse med en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f og §§ 9 i-9 n kan der fastsættes sådanne betingelser, som formålet med opholdet, udlændingens egne forhold eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger.

§ 28. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, er betinget af, at ansættelsen indebærer en årlig aflønning på mindst 375.000 kr.

§ 29. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og § 9 c, stk. 2 og 3, skal indgives her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 a, stk. 2, nr. 5, og 9 b kan kun indgives af personer, der opholder sig her i landet.

Stk. 3. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, 9 c, stk. 1, 9 d, 9 f og 9 i-9 n kan indgives til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder, samt til landfogeden på Færøerne eller politimesteren i Grønland. Ansøgningen kan, medmindre humanitære hensyn taler afgørende derimod, kun indgives, såfremt ansøgeren har opholdt sig lovligt i det pågældende land i de sidste 3 måneder.

Stk. 4. Ansøgning efter stk. 3 kan endvidere indgives til:

1) Et andet lands repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder, når der er indgået aftale med Udenrigsministeriet herom.
2) En privat virksomhed eller organisation, som har indgået en aftale med en dansk repræsentation eller Udenrigsministeriet om varetagelse af visse administrative opgaver på opholdsområdet.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering kan bestemme, at ansøgning efter stk. 3 også kan indgives til:

1) En anden dansk repræsentation, når der ikke er en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder, og når særlige grunde taler derfor.
2) En anden dansk repræsentation, når der er tale om statsborgere fra et andet land, og når der er indgået overenskomst med det pågældende land herom.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 d, jf. stk. 3, kan også indgives her i landet til Udlændingestyrelsen. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på den politistation, som har en biometrioptagestation opstillet, i den politikreds, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 7. Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 d, som indgives her i landet, jf. stk. 6, og ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9, 9 a, stk. 2, nr. 1-4 og 6, 9 c, stk. 1, 9 f, og 9 i-9 n, som tillades indgivet her i landet i medfør af udlændingelovens §§ 9, stk. 18, 9 a, stk. 4, 1. og 2. pkt., 9 c, stk. 5, 9 f, stk. 7, 9 i, stk. 2, 9 j, stk. 2, 9 k, stk. 2, 9 l, stk. 2, 9 m, stk. 2, eller 9 n, stk. 2, skal indgives inden udløbet af et gældende visum, eller inden 1 måned før pligten til at have opholdstilladelse indtræder. Ansøgningen indgives i overensstemmelse med stk. 6.

Stk. 8. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse eller arbejdstilladelse kan tidligst indgives 3 måneder før tilladelsens udløb og senest før tilladelsens udløb. Dette gælder dog ikke, hvis en udlænding efter at have fået afslag på en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse indgiver ny ansøgning herom. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan indgives 4 måneder før tilladelsens udløb. Ansøgning om forlængelse indgives i overensstemmelse med stk. 6, jf. dog stk. 9.

Stk. 9. Ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 7 eller § 8, skal indgives til Udlændingestyrelsen gennem politiet på den politistation, som har en biometrioptagestation opstillet, i den politikreds, hvor ansøgeren bor eller opholder sig. Har ansøgeren bopæl eller ophold i Københavns eller Københavns Vestegns politikredse, skal ansøgningen indgives til Udlændingestyrelsen.

Særlige bestemmelser

§ 30. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til mindreårige udlændinge med mulighed for varigt ophold hos andre end forældremyndighedens indehaver gives med henblik på:

1) Adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, hvor barnet ligger inden for godkendelsen, og hvor adoptionsansøgeren har samtykket i at modtage barnet.
2) Ophold hos barnets nærmeste familie, når der foreligger en særlig begrundelse for, at barnet ikke kan bo hos forældrene eller andre nære slægtninge i hjemlandet.
3) Ophold hos andre, når ganske særlige omstændigheder foreligger, og når plejeforholdet anbefales af kommunalbestyrelsen på grundlag af en tilsvarende undersøgelse som ved adoption af udenlandske børn, eller vedrørende børn over 14 år, når plejeforholdet på grundlag af andre oplysninger må anses for betryggende.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 3, er betinget af, at plejeforældrene afgiver erklæring om at ville påtage sig forsørgelsen af barnet.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2 og 3, med henblik på adoption kan ikke gives, før der foreligger en udtalelse fra Ankestyrelsen eller statsforvaltningen om, hvorvidt adoption vil kunne forventes gennemført.

§ 31. Betingelsen efter udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 2. pkt., om, at forsørgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet, er opfyldt, hvis de pågældende råder over indtægter eller midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m til personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, er betinget af, at udlændingen tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven.

Stk. 3. En ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 6, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Kapitel 5

Arbejdstilladelse

§ 32. Udlændinge skal foruden i de tilfælde, der er nævnt i udlændingelovens § 13, stk. 1, have arbejdstilladelse til arbejde på søterritoriet og kontinentalsoklen.

§ 33. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

1) De udlændinge, der er nævnt i udlændingelovens § 14, stk. 1, og § 14 a, stk. 1.
2) Udsendte personer ansat ved udenlandske diplomatiske eller udsendte konsulære repræsentationer eller i organisationer og institutioner, der omfattes af loven om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, samt medfølgende familiemedlemmer og udsendte medhjælpere, som er ansat i den personlige husholdning hos sådanne personer.
3) Personale i udenlandske tog og biler i international trafik.
4) Personale på danske lastskibe i international trafik, der anløber dansk havn højst 25 gange, løbende regnet et år bagud uafhængig af kalenderåret, såfremt arbejdstilladelse kræves hertil, jf. udlændingelovens § 13, stk. 1, 2. pkt.
5) Turistførere der ledsager turister i Danmark i op til 72 timer efter turistførerens indrejse her i landet. Besætningsmedlemmer på krydstogtskibe anses for turistførere, når virket som turistfører for krydstogtskibets passagerer eller en del heraf er en naturlig del af besætningsmedlemmets øvrige arbejde ombord på krydstogtskibet. Besætningsmedlemmer på krydstogtskibe anses for indrejst her i landet på det tidspunkt, hvor krydstogtskibet anløber i dansk havn.
6) Kabinepersonale, der er tjenestegørende på danske luftfartøjer, der beflyver ruter med en flyvetid på mindst 5 timer mellem Danmark og udlændingens hjemland eller lande, som sprogligt eller kulturelt er knyttet til udlændingens hjemland, og hvor lokale passagerer på baggrund af sproglige eller kulturelle barrierer, herunder manglende kendskab til europæisk sprog, efterspørger kabinepersonale med kendskab til det sprog og den kultur, der er relevant for passagererne. Det er en betingelse, at udlændingen er i besiddelse af et gyldigt crew member license eller crew member certificate, at udlændingen under ansættelsen har bopæl i sit hjemland eller har bopæl og lovligt opholder sig i det land, hvor der beflyves en rute til, at udlændingen alene opholder sig i Danmark som hviletid imellem flyvningerne, at udlændingen alene udfører besætningen sædvanligt påhvilende opgaver, at udlændingen i mindst 15 % af den estimerede flyvetid aflønnes med sædvanlig løn efter danske forhold, og at udlændingen i øvrigt er undergivet samme arbejdsforhold, herunder i forhold til flyve- og hviletidsregler samt adgang til ud-

dannelse, som det øvrige kabinepersonale. Kabinepersonale, der er fritaget for arbejdstilladelse, må ikke udgøre mere end 20 % af kabinepersonalet på en flyvning.

7) Flyoperatørers eller alliancepartneres kvalificerede besætningsmedlemmer med henblik på, at de kan yde bistand til overlevende og deres familiemedlemmer, til omkomnes familiemedlemmer samt til relevante myndigheder i forbindelse med flyulykker.
8) Udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Stk. 2. Følgende udlændinge er for et tidsrum af 90 dage fra indrejsen fritaget for krav om arbejdstilladelse:

1) Videnskabsmænd og foredragsholdere for så vidt angår undervisning eller lignende virksomhed, hvortil de er indbudt.
2) Kunstnere, herunder musikere, artister og lignende og tilknyttet personale, såfremt de har større betydning for en væsentlig kunstnerisk begivenhed.
3) Repræsentanter på forretningsrejse her i landet for udenlandske firmaer eller selskaber, der ikke har forretningskontor her.
4) Montører, konsulenter og instruktører, der er indrejst for at montere, installere, efterse eller reparere maskiner, udstyr, edb-programmer eller lignende eller for at informere om brugen heraf, såfremt den virksomhed, udlændingen er tilknyttet, har leveret maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende eller efter aftale med en sådan virksomhed har påtaget sig at montere, installere, efterse eller reparere maskinerne, udstyret, edb-programmerne eller lignende.
5) Personer, der er ansat i den personlige husholdning hos en arbejdsgiver, der opholder sig her i landet på besøg i indtil 90 dage.
6) Professionelle idrætsudøvere og -trænere for så vidt angår idrætsudøvelse og -træning, herunder prøvetræning, samt tilknyttet personale. Fritagelsen gælder ikke, hvis der er indgået ansættelsesaftale med en herværende idrætsklub.

§ 34. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a.

Stk. 2. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, med henblik på praktikophold eller ophold som volontør.

Stk. 3. Arbejdstilladelse kan i øvrigt efter ansøgning gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9 c, stk. 1 og 5, 9 i og 9 l, der ikke er fritaget for krav om arbejdstilladelse. Ved afgørelsen heraf skal der navnlig tages hensyn til formålet med ansøgningen.

Stk. 4. Arbejdstilladelse gives til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f.

Stk. 5. Arbejdstilladelse kan endvidere efter ansøgning gives til en udlænding med ophold uden for landet, når væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2-4 og 6. En udlænding, der har arbejdstilladelse efter 1. pkt., og som har indgået aftale om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om arbejdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles arbejdstilladelse. Ansøgning om ny arbejdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde. Arbejdstilladelse kan endvidere efter ansøgning gives til en udlænding med ophold uden for landet, når udlændingen ville opfylde betingelserne for opholdstilladelse med henblik på praktikophold ved ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1.

§ 35. Arbejdstilladelse efter § 34 gives til beskæftigelse i et bestemt arbejdsforhold. Har udlændingen opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1 eller 5, kan arbejdstilladelsen af Udlændingestyrelsen ændres til beskæftigelse i et andet arbejdsforhold. I andre tilfælde kan arbejdstilladelsen af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ændres til beskæftigelse i et andet arbejdsforhold.

Stk. 2. I forbindelse med en arbejdstilladelse kan der fastsættes sådanne betingelser, som formålet med arbejdet, udlændingens egne forhold eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger.

§ 36. Arbejdstilladelse efter § 34 til udlændinge under 18 år kan kun gives, såfremt der foreligger en skriftlig ansættelsesaftale, og arbejdsgiveren over for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen, jf. § 38, stk. 1, 1. og 2. pkt., erklærer, at betingelserne i arbejdsmiljølovgivningen er overholdt.

§ 37. En arbejdstilladelse efter § 34 har gyldighed i samme tidsrum som udlændingens opholdstilladelse, medmindre andet fremgår af tilladelsen.

§ 38. Har udlændingen opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1 eller 5, indgives ansøgning om arbejdstilladelse eller om forlængelse af arbejdstilladelse efter § 34 til Udlændingestyrelsen. I andre tilfælde indgives ansøgning om arbejdstilladelse eller om forlængelse af arbejdstilladelse efter § 34 til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Har ansøgeren bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgning endvidere indgives til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller Udlændingestyrelsen gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren bor eller opholder sig.

Stk. 2. Har udlændingen ikke opholdstilladelse her i landet, skal ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse indgives i overensstemmelse med § 29, stk. 2-5 og 7.

Stk. 3. Ansøgning om arbejdstilladelse efter § 34, stk. 5, kan indgives her i landet til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Ønsker ansøgeren at arbejde uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan ansøgningen indgives til Styrelsen for Ar-

bejdsmarked og Rekruttering gennem politiet på det sted, hvor ansøgeren ønsker at arbejde. Ansøgningen kan endvidere indgives til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i det land, hvor ansøgeren har haft fast ophold i de sidste 3 måneder.

§ 39. En arbejdstilladelse efter § 34 kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller tilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Kapitel 6

Særlige bestemmelser om opholdstilladelse i forbindelse med adoption

§ 40. Afgørelse om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, træffes af statsforvaltningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse eller forlængelse af opholdstilladelse indgives til statsforvaltningen. Har adoptivbarnet ikke bopæl eller ophold her i landet, indgives ansøgningen til en dansk repræsentation i adoptivbarnets hjemland eller i det land, hvor adoptivbarnet lovligt opholder sig. Repræsentationen sender ansøgningen til statsforvaltningen.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan træffe afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption. Statsforvaltningen kan bemyndige danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede, annullere og inddrage visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, i sager, hvor en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption.

§ 41. Statsforvaltningen kan fravige bestemmelserne i § 21, stk. 1 og 2, jf. § 26.

§ 42. Statsforvaltningens afgørelse efter § 40, stk. 1, kan påklages til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Udlændingestyrelsens afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 43. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om behandlingen af de sager, der er nævnt i § 40, stk. 1.

Kapitel 7

Udveksling af sagsakter mellem statsforvaltningen og Udlændingestyrelsen

§ 44. Statsforvaltningen kan til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf uden udlændingens samtykke til Udlændingestyrelsen videregive sagsakter, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold, der er indgået i en sag i statsforvaltningen om opholdstilladelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, vedrørende

1) den udlænding, sagen vedrører, eller
2) andre udlændinge, når sagsakterne efter en generel vurdering kan være af betydning for sagen.

§ 45. Udlændingestyrelsen kan til brug for statsforvaltningens afgørelse efter § 30, stk. 1, nr. 1, uden udlændingens samtykke til statsforvaltningen videregive sagsakter, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold, der er indgået i en sag i Udlændingestyrelsen om en afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, vedrørende

1) den udlænding, sagen vedrører, eller
2) andre udlændinge, når sagsakterne efter en generel vurdering kan være af betydning for sagen.

Kapitel 8

Færøerne og Grønland

§ 46. Et visum, en opholdstilladelse og en arbejdstilladelse gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Kapitel 9

Kontrolbestemmelser m.v.

§ 47. En udlænding, der er fyldt 18 år, og som ikke er statsborger i et andet nordisk land eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, skal under ophold her i landet til stadighed medføre dokumentation for sin danske opholdstilladelse.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal til brug for udstedelsen af opholdskort med biometriske kendetegn inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, henvende sig til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering for at få optaget biometriske kendetegn. Har udlændingen bopæl eller ophold uden for Københavns og Københavns Vestegns politikredse, kan udlændingen endvidere inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, henvende sig på den politistation i politikredsen, hvor den pågældende bor eller opholder sig, som har en biometrioptagestation opstillet, for at få optaget biometriske kendetegn.

Stk. 3. En udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal til brug for udstedelsen af opholdskort med biometriske kendetegn oplyse Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om sin adresse i Danmark inden for den frist, der er fastsat af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

Stk. 4. Er der ikke udstedt bevis for dansk opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af stk. 1, skal udlændingen under ophold her i landet til stadighed med-

føre sit pas eller anden rejselegitimation. Er udlændingens rejselegitimation afleveret til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller politiet, skal udlændingen i stedet medføre dokumentation herfor.

Stk. 5. Er der ikke udstedt bevis for dansk opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af stk. 1, og er udlændingen ikke i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation, skal udlændingen under sit ophold her i landet til stadighed medføre dokumentation for sit lovlige ophold her i landet, såfremt Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering eller politiet har udstedt sådan dokumentation.

Stk. 6. For udstedelse af hvert opholdskort, der udstedes på grund af kortets bortkomst eller ødelæggelse, eller når udlændingen ønsker ændringer i kortets oplysninger, der kan henføres til den pågældendes egen beslutning eller handlemåde, opkræves et gebyr på 195 kr. Dog opkræves ikke gebyr for opholdskort, der udstedes

1) ved ændring af personnummer,
2) ved ændring af udlændingenummer,
3) ved ændring af opholdsgrundlag eller
4) ved navneændring i forbindelse med indgåelse af ægteskab eller i forbindelse med skilsmisse.

Stk. 7. Det beløb, der er angivet i stk. 6, er fastsat i 2007-beløb og reguleres fra og med 2008 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

§ 48. En udlænding, der ikke er statsborger i et andet nordisk land eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, og som har opholdstilladelse udstedt af et andet Schengenland, skal under ophold her i landet til stadighed medføre sin opholdstilladelse og sit pas eller anden rejselegitimation, jf. dog stk. 3. § 47, stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. En udlænding, der har visum til ophold af mere end 90 dages varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), og som i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal under ophold her i landet til stadighed medføre sit visum og sit pas eller anden rejselegitimation, jf. dog stk. 3. § 47, stk. 4, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. En udlænding, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 90 dages varighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2 ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark, selv om den pågældende ikke er i besiddelse af pas eller anden rejselegitimation, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 4, og § 28, stk. 6, 2. pkt.

§ 49. Politiet kan give udlændinge pålæg om at melde sig hos politiet til bestemte tider, når dette er begrundet i hensynet til statens sikkerhed eller opretholdelse af ro og orden.

§ 50. Politiet kan ved afvisning eller udvisning foretage stempling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation. Rigspolitiet fastsætter nærmere bestemmelser herom.

§ 51. Den, der driver hotel, pensionat, herberg eller lejrplads, skal i overensstemmelse med reglerne i persondataloven føre protokol eller kartotek, herunder i elektronisk form, over alle ankomne udenlandske gæster.

Stk. 2. Protokollen eller kartoteket skal indeholde oplysninger om udlændingens fulde navn, fødselsdato, nationalitet, faste bopæl, ankomstdato og type af og nummer på pas eller anden rejselegitimation, jf. dog § 5, stk. 1, for så vidt angår nordiske statsborgere.

Stk. 3. Udlændinge skal personligt udfylde og underskrive en anmeldelse vedrørende de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1 og 2. Dette gælder dog ikke ledsagende ægtefæller og mindreårige børn samt deltagere i fællesrejser. Udlændinge skal fremvise rejselegitimation til kontrol af rigtigheden af de afgivne oplysninger. Statsborgere i et andet nordisk land skal dog alene fremvise legitimation, jf. § 5, stk. 1.

Stk. 4. Indførelsen af oplysningerne i stk. 2 skal finde sted straks efter udlændingens ankomst. Straks efter afrejsen skal datoen herfor ligeledes indføres i protokollen eller kartoteket.

Stk. 5. De oplysninger, der er indført i protokollen eller kartoteket, skal bekræftes af udlændingen og af logiværten eller dennes repræsentant. For deltagere i fællesrejser kan politiet dog tillade, at de oplysninger vedrørende fællesrejsens deltagere, der er indført i protokollen eller kartoteket, alene bekræftes af rejselederen og logiværten eller dennes repræsentant.

Stk. 6. Oplysningerne i stk. 2 skal opbevares i protokollen eller kartoteket i mindst 1 år efter indførelsen af den enkelte oplysning og må højst opbevares i 2 år efter denne indførelse.

§ 52. Politiet kan pålægge andre logiværter, der mod eller uden vederlag yder natlogi til udlændinge, at føre protokol eller kartotek efter reglerne i § 51.

§ 53. Politiet kan pålægge de logiværter, der er nævnt i § 51 og § 52, at meddele politiet oplysninger fra protokollen eller kartoteket.

§ 54. Rigspolitiet bestemmer udformningen af de protokoller og kartoteker, der er nævnt i § 51.

Stk. 2. Udgifterne til indkøb af protokoller eller kartoteker afholdes af de logiværter, der er nævnt i § 51 og § 52.

Kapitel 10

Straffebestemmelser

§ 55. Den, der overtræder § 9, 2. pkt., § 10, stk. 1, 4 og 7, § 12, stk. 3, 1. pkt., § 47 og § 48, pålæg efter § 12, stk. 3, 3. pkt., § 49, § 52 og § 53, samt forskrifter, der udstedes i medfør af § 54, straffes med bøde.

Stk. 2. Den, der overtræder § 11, stk. 1-3, § 11, stk. 4, 1. pkt., § 12, stk. 1 og 4-8, samt pålæg efter § 11, stk. 4, 2. pkt., straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

§ 56. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 11

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 57. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. maj 2014.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 727 af 28. juni 2012 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen) ophæves, jf. dog stk. 3-5.

Stk. 3. Hvis en opholdstilladelse er meddelt før den 1. juli 2012, kan opholdstilladelsen forlænges efter § 25, stk. 1-3, 6, 7, 9, 10 og 12, frem til det tidspunkt, hvor den pågældende udlænding opfylder de tidsmæssige betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 4. § 24, stk. 3, og § 25, stk. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der indrejser i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Stk. 5. § 25, stk. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, fra og med den 3. maj 2013.

Stk. 6. § 6, stk. 3-5, §§ 23-24, § 25, stk. 1-6, og stk. 9, § 26, stk. 1, og stk. 3, §§ 27, 29 og 30 og §§ 34-39 finder ikke anvendelse på udlændinge, der har ansøgt om opholdstilladelse inden den 1. juli 2002. For disse udlændinge finder bestemmelserne i § 6, stk. 3-5, §§ 21-27 og §§ 34-39 i bekendtgørelse nr. 181 af 20. marts 2001 fortsat anvendelse, jf. dog stk. 7.

Stk. 7. § 28, stk. 1 og 2, § 31 og § 34, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 63 af 22. januar 2007 finder fortsat anvendelse for udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006, før den 25. juli 2007.

Justitsministeriet, den 29. april 2014

Karen Hækkerup

/ Rasmus Kieffer-Kristensen

Bilag 4

Bekendtgørelse nr. 640 af 25. juni 2008 om greencardordningens pointsystem

I medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 15, jf. lovbekendtgørelse nr. 1044 af 6. august 2007 som ændret ved lov nr. 486 af 17. juni 2008 fastsættes:

§ 1. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, meddeles på baggrund af det i bilag 1 optrykte pointsystem.

Stk. 2. En udlænding skal opnå mindst 100 point for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

§ 2. Der gives point for udlændingens uddannelsesniveau. Der kan gives point for ét uddannelsesniveau.

Stk. 2. Der kan gives bonuspoint, hvis udlændingens uddannelsesretning er inden for et område, der er omfattet af positivlisten, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. Bonuspoint for uddannelsesretning inden for et område, der er omfattet af positivlisten, vil blive givet, når der er knyttet bestemte uddannelseskrav til at kunne bestride et job, der er omfattet af positivlisten.

Stk. 3. Der gives bonuspoint til en udlænding, der har afsluttet sin uddannelse på et anerkendt universitet efter den seneste THES-QS World Ranking.

§ 3. Der gives point for sprogfærdigheder i enten dansk, svensk eller norsk. Der gives endvidere point for sprogfærdigheder i enten engelsk eller tysk.

Stk. 2. Point for sprogfærdigheder gives på grundlag af enten aflagte sprogprøver i dansk, engelsk, norsk, svensk og tysk, som ligger på A2-niveau eller derover, jf. Common European Framework of Reference (CEFR), og som figurerer på den liste, der er offentliggjort af Association of Language Testers in Europe (ALTE), eller efter de i bilag 2 optrykte sprogprøver. En vejledende liste over relevante prøver offentliggøres på hjemmesiden www.nyidanmark.dk.

Stk. 3. Sprogfærdigheder kan også dokumenteres ved, at udlændingen fremlægger en arbejdsgivererklæring, hvoraf det fremgår, at udlændingen har haft dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk som arbejdssprog i mindst 1 år, eller ved bevis for, at udlændingen på enten dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk har gennemført mindst 1 års studier på en videregående uddannelse afsluttet med eksamen. Udlændingen vil i disse tilfælde blive betragtet som havende bestået en sprogprøve på niveau med studieprøven.

Stk. 4. Der gives højst 30 point for sprogfærdigheder.

§ 4. Der gives point for arbejdserfaring inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse som forsker eller inden for områder, der er omfattet af positivlisten, eller anden arbejdserfaring.

§ 5. Der gives point for videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land eller Schweiz eller point for lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land eller Schweiz.

Stk. 2. Der gives bonuspoint for dansk som sprogfærdighed på baggrund af en af de i § 3, stk. 2, nævnte prøver.

§ 6. Der gives point for udlændingens alder efter udlændingens alder på ansøgningstidspunktet.

§ 7. Bekendtgørelsen træder i kraft 1. juli 2008.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 1135 af 1. oktober 2007 ophæves.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 25. juni 2008

Birthe Rønn Hornbech

/ Vibeke Hauberg

Bilag 1

Greencardordningens pointsystem

Grundlag for tildeling af point i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 15.

	Kriterium	Point	Bonus-point	Maxpoint
1	Uddannelse (der gives point for ét uddannelsesniveau)			
	Bachelorgrad/Afsluttet mellemlang videregående uddannelse	30		
	Bachelorgrad efterfulgt af 1-årig masteruddannelse	50		
	Kandidatgrad	60		
	Ph.d.	80		
	Bonus for uddannelsesretning (inden for område omfattet af positivlisten)		10	
	Bonus for anerkendt universitet			
	Placering i top 400		5	
	Placering i top 200		10	
	Placering i top 100		15	**105**
2	Sprogfærdigheder			
	Prøve i Dansk 1 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 1)	5		
	Prøve i Dansk 2 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 2)	10		
	Prøve i Dansk 3 (eller prøve i svensk/norsk svarende til Prøve i Dansk 3)	15		
	Studieprøven eller prøve på højere niveau (eller prøve i svensk/norsk svarende til Studieprøven eller højere niveau)/1 års studier eller arbejde på dansk/svensk/norsk	20		
	og			
	Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 1	5		
	Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 2	10		**30**
	Prøve i engelsk eller tysk svarende til Prøve i Dansk 3	15		(uanset
	Prøve i engelsk eller tysk svarende til Studieprøven eller højere niveau/ 1års studier eller arbejde på engelsk eller tysk	20		2x studie-prøve)
3	Arbejdserfaring som forsker eller inden for områder, der er omfattet af positivlisten			
	1-2 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse	10		
	3-5 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse	15		
	eller			
	Anden arbejdserfaring			
	3-5 års arbejde inden for de seneste 5 år forud for ansøgningens indgivelse	5		**15**

4	<u>Tilpasningsevne</u> Mindst et års videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land og Schweiz Mindst tre år videregående uddannelse afsluttet med eksamen i et EU/EØS-land og Schweiz *eller* Lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land og Schweiz i mindst et sammenhængende år Lovligt ophold og beskæftigelse i et EU/EØS-land og Schweiz i mindst to sammenhængende år Bonus for dansk som sprogfærdighed (mindst Prøve i Dansk 2)	 5 10 5 10	 5	 **15**
5	<u>Alder</u> 35-40 år 34 år eller yngre	 10 15	 	 **15**

En udlænding skal opnå 100 point for at kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Bilag 2

Ud over de i § 3, stk. 2, 1. pkt., nævnte ALTE-sprogprøver kan følgende prøver anvendes som dokumentation for engelskkundskaber på studieprøveniveau:

TOEFL computerbaseret med test score: mindst 200 point

TOEFL internetbaseret med test score: mindst 72 point

TOEFL papirbaseret med test score: mindst 533 point

Bilag 5

Bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende

I medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5, § 12 og § 15, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006, som ændret ved lov nr. 89 af 30. januar 2007, fastsættes:

Kapitel 1

Uddannelser og kurser, som kan danne grundlag for opholdstilladelse

§ 1. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution kan gives, når uddannelsen er godkendt af en statslig myndighed, og

1) deltagelsen i uddannelsen er tilrettelagt af et ministerium eller den pågældende uddannelsesinstitution, eller
2) deltagelsen i uddannelsen er et led i en af udlændingen allerede påbegyndt videregående uddannelse i hjemlandet eller et andet land, hvor den pågældende har fast ophold.

Bilag 1 indeholder vejledende lister over videregående uddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en videregående uddannelse, som ikke er godkendt af en statslig myndighed, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at den pågældende uddannelse vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau, og

1) deltagelsen i uddannelsen er tilrettelagt af den pågældende uddannelsesinstitution, eller
2) deltagelsen i uddannelsen er et led i en af udlændingen allerede påbegyndt videregående uddannelse i hjemlandet eller et andet land, hvor den pågældende har fast ophold.

§ 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan gives med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, eller § 1, stk. 2, nr. 1, når

1) adgangskurset er specifikt knyttet til den videregående uddannelse,
2) udlændingen er optaget på den videregående uddannelse, som adgangskurset er knyttet til,
3) uddannelsesinstitutionen har bestemt, at deltagelse i adgangskurset er en forudsætning for at følge den videregående uddannelse, og
4) adgangskurset har en varighed af højst et år.

§ 3. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i et kursus på en folkehøjskole eller lignende, som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, hvis skolens forstander erklærer på tro og love, at det kursus, som udlændingen skal følge, agtes afholdt således, at det vil udløse statstilskud i henhold til lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler).

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i et kursus på en folkehøjskole eller lignende, som skolens forstander ikke erklærer agtes gennemført med statstilskud, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at det pågældende kursus vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og stk. 2 er betinget af, at udlændingen har betalt det af skolen påkrævede deltagergebyr for kurset.

§ 4. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse kan gives, hvis uddannelsen er godkendt af en statslig myndighed.

Bilag 2 indeholder en vejledende liste over ungdomsuddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed. Bilag 3 indeholder en vejledende liste over gymnasiale uddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed. Bilag 4 indeholder en vejledende liste over grundskoleuddannelser, der er godkendt af en statslig myndighed.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, som ikke er godkendt af en statslig myndighed, men som udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn, kan gives, når der foreligger en gyldig vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om, at den pågældende uddannelse vurderes til at have et acceptabelt indholdsmæssigt kvalitetsniveau.

Stk. 3. Opholdstilladelse med henblik på at deltage i et år af en gymnasial uddannelse er betinget af, at

1) studieopholdet er arrangeret af en udvekslingsorganisation,
2) der er tale om fortsættelse af et i udlandet allerede etableret uddannelsesforløb, eller
3) udlændingen udtrykkeligt kun søger om tilladelse til at følge det første år af uddannelsen, og det er dokumenteret eller på anden måde sandsynliggjort, at den pågældende efter opholdet i Danmark har til hensigt at fortsætte uddannelsen i udlandet.

§ 5. En udlænding, der meddeles opholdstilladelse efter § 1 med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse her i landet, meddeles samtidig opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold for højst 6 måneder efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på at søge beskæftigelse her i landet efter afslutning af den videregående uddannelse, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. I de tilfælde, hvor opholdstilladelse efter § 1 med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse meddeles af en repræsentation i udlandet, kan der efter indrejsen i Danmark meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på midlertidigt ophold for højst 6 måneder med henblik på at søge beskæftigelse her i landet efter afslutningen af den videregående uddannelse. Ansøgning herom skal indgives til Udlændingeservice.

Kapitel 2

Øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse

§ 6. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen godtgør at være optaget på den uddannelse eller det kursus, der søges opholdstilladelse til. Medmindre særlige grunde taler herimod, skal Udlændingeservice forud for meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 1-4 anmode uddannelsesinstitutionen om at bekræfte, at udlændingen er optaget på den uddannelse eller det kursus, der søges opholdstilladelse til under de omstændigheder, der er angivet i ansøgningen, herunder i den af udlændingen fremlagte dokumentation for studieoptagelse. Indhentelse af oplysninger efter 2. pkt. skal ske på baggrund af samtykke fra udlændingen.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse.

§ 7. Opholdstilladelse efter §§ 1-5 er betinget af, at udlændingens forsørgelse er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 er betinget af, at udlændingen godtgør, at vedkommendes forsørgelse er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 1, udlændingen har betalt den påkrævede studieafgift for uddannelsen, og den af udlændingen erlagte studieafgift mindst udgør betaling for første semester af uddannelsen.

§ 8. For udlændinge under 18 år er opholdstilladelse efter §§ 1-4 betinget af, at den pågældende uddannelsesinstitution afgiver erklæring om at ville være behjælpelig med at sikre barnet et forsvarligt ophold her i landet for varigheden af tilladelsen.

Stk. 2. For udlændinge under 18 år er opholdstilladelse efter §§ 1-4 betinget af, at forældremyndighedens indehaver giver samtykke til barnets ophold her i landet.

Kapitel 3

Formodningsafslag

§ 9. Opholdstilladelse efter §§ 1-4 kan ikke gives, hvis der er en vis formodning for, at udlændingens intention ikke er at studere i Danmark. Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om

1) udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund under det ønskede ophold, og om det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse,
2) udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengen-område, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, og
3) den uddannelsesinstitution, der søges om ophold ved, herunder om der tidligere har været problemer med opholdstilladelser givet til udenlandske studerende på den pågældende uddannelsesinstitution, fordi en betydelig andel af uddannelsesinstitutionens udenlandske elever er forsvundet eller på anden måde har misbrugt opholdstilladelsen, eller uddannelsesinstitutionen har rekrutteringsmetoder og lempelige optagelseskrav for udenlandske studerende, som kan tiltrække ansøgere, hvis hensigt reelt ikke er at studere i Danmark.

Kapitel 4

Varigheden af opholdstilladelsen og forlængelse heraf

§ 10. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den pågældende uddannelse.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den del af den pågældende uddannelse, som udlændingen skal følge. Opholdstilladelse kan højst gives for to år.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den pågældende uddannelse. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af

den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst den normerede længde af den del af den pågældende uddannelse, som udlændingen skal følge. Opholdstilladelse kan højst gives for to år og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 1, kan forlænges i yderligere et år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 1, nr. 2, kan forlænges i yderligere et år til højst to år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 1, kan forlænges i yderligere et år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter § 1, stk. 2, nr. 2, kan forlænges i yderligere et år til højst to år, hvis udlændingen er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den studiemæssige fremgang efter de regler, der gælder for uddannelsen, med mere end et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

§ 11. Opholdstilladelse efter § 2 med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende adgangskursus.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 2 med henblik på deltagelse i et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende adgangskursus, dog højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut om den videregående uddannelse.

§ 12. Opholdstilladelse efter § 3, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende kursus, dog for højst 18 måneder.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 3, stk. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst varigheden af det pågældende kursus, dog for højst 18 måneder og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

§ 13. Opholdstilladelse efter § 4, stk. 1, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst et år.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter § 4, stk. 2, gives med henblik på midlertidigt ophold for højst et år og højst indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Stk. 3. I særlige tilfælde kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 1, forlænges i højst yderligere et år.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan en opholdstilladelse, der er givet efter § 4, stk. 2, forlænges i højst yderligere et år. Opholdstilladelse kan højst gives indtil udløbet af gyldigheden af den foreliggende vejledende udtalelse fra Danmarks Evalueringsinstitut.

Kapitel 5

Meddelelse af arbejdstilladelse

§ 14. Arbejdstilladelse gives til de udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der er nævnt i § 1, § 2 og § 5, til beskæftigelse ved deltidsarbejde i indtil 15 timer ugentlig. Arbejdstilladelse gives endvidere til de udlændinge, der er nævnt i § 1, § 2 og § 5, med ret til beskæftigelse på fuld tid i månederne juni, juli og august.

Stk. 2. Medmindre særlige grunde taler herfor, kan der ikke gives arbejdstilladelse til de udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der er nævnt i §§ 3-4. Dette gælder dog ikke for EU/EØS-statsborgere eller schweiziske statsborgere.

Kapitel 6

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 15. Bekendtgørelsen træder i kraft den 25. juli 2007.

Stk. 2. Bekendtgørelsen finder ikke anvendelse på udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse som studerende før den 25. juli 2007. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse, jf. herved § 54, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 810 af 20. juni 2007 om udlændinges adgang her til landet, og § 58 i bekendtgørelse nr. 63 af 22. januar 2007.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 4. juli 2007

Rikke Hvilshøj

/Frederik Gammeltoft

Bilag 6

Bekendtgørelse nr. 296 af 14. april 2009 om ændring af bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende

§ 1

I bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende foretages følgende ændringer:

1. *§ 2, nr. 3,* ophæves, og i stedet indsættes:

»3) Undervisningsministeriet har fastsat, at deltagelse i kurset er et adgangskrav for at følge den videregående uddannelse, og«

2. I *§ 15, stk. 2,* indsættes som *3. pkt.:*

»§ 5 finder dog anvendelse på alle udlændinge, der har opholdstilladelse med henblik på at deltage i og afslutte en videregående uddannelse her i landet, uanset hvornår udlændingen har ansøgt om opholdstilladelsen.«

§ 2

Stk. 1. Bekendtgørelsen træder i kraft den 22. april 2009.

Stk. 2. § 2 i bekendtgørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende, som ændret ved denne bekendtgørelses § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 22. april 2009 har ansøgt om opholdstilladelse som studerende. For sådanne udlændinge finder § 2 i bekendtgørelse nr. 904 af 4. juli 2007 anvendelse.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 14. april 2009

Birthe Rønn Hornbech

/ Merete Milo